Aylin Ay

ZOR AŞK

agapi

2. BASKI

Aylin Ay

ZOR AŞK

tg. @kaktusun

Evlat olmak, anne ve babanın yanlışlarının cezasını çekmek ve bu cezaların hükmüne boyun eğmek olmamalıydı. Neyin bedelini ödediğini bilmeden, karanlıklarda yaşamak zorunda bırakılmamalıydı hiç kimse.

Asya, babasının yanlışının cezasını ailesinden koparılıp, hiç tanımadığı bir adamla yaşamaya zorlanarak ödeyecekti. Sonradan bunun ceza mı ödül mü olduğunu da düşünmeden edemeyecekti.

Boran'ın işi daha zordu. O, hem hayatına zorla dâhil edilen bu kıza alışmaya çalışacak hem de ona alışmaktan köşe bucak kaçacaktı. Üstelik yaşamaya çalıştığı karanlığın içinde neyin yalan neyin doğru olduğunu da bilmiyordu.

Onları zor bir aşk bekliyordu.

Bu aşk, yalan hayatları doğruya, karanlığı aydınlığa çevirebilmeleri için bir çıkış sunacaktı onlara.

Şimdi yapmaları gereken tek şey; o çıkışı kaçırmamaktı.

Zor Aşk

Aylin AY

agapi

1

Evden çıktığımda soğuk havanın yüzüme vurmasıyla irkildim. Atkımla boynumu daha sıkı sardım. Ara sokaktan çıkıp ana caddeye geçerek yol almaya devam ettim. Bir yandan da çevremdeki insanları incelemeye başladım. Yürüyüş şekilleri, ruh hallerini yansıtır gibiydi. Kimi mutluluğunu belli edecek şekilde, kimi üzgün, kimi mutsuz yürüyordu. Bazılarınınsa mutlu mu mutsuz mu olduğu belli olmuyordu. Birbirlerine çarpan insanlar, özür dilemeye bile tenezzül etmeden yollarına devam ediyorlardı. Araba gürültüleri, kahkahalar, konuşma sesleri, çocukların cıvıltısı, simitçinin, "Sıcak simit!" diye bağırması... Bütün sesler birbirine karışmıştı.

Peki, ben nasıldım bu kalabalıkta?

İnsanları inceleyerek yoluna devam eden benim gibi sessiz, soğuk bir kız kimin dikkatini çekerdi ki? İnsanları incelerken dün yaşanan olay aklıma geldi. Aynı caddede ilerlerken, karşı kaldırımda bir kadın bağırmaya başlamıştı. "Çantamı çaldılar! Yardım edin!" Hırsız, insanların arasından hızlı bir şekilde koşmaya başlayınca herkes kaçışmaya başlamıştı. 'Bir Allah'ın kulu, hırsızı tutup, durdurmuyor,' diye düşünürken, iri yarı bir adam ayağını uzatıp hırsızı yere düşürmeyi başarmıştı.

Babamın bir sözü geldi aklıma; "İyilik konusunda insanlar, hep on dört yaşında oldukları gibi kalsalardı, dünyanın görünüşü bambaşka olurdu." Haklıydı, çünkü insanlar, küçükken masum ve iyi kalpli olabiliyorlar, ama büyüdüklerinde; kendilerini karanlığa hapsediyorlar.

Caddenin sonuna geldiğimde sağdaki sokağa girdim. On metre kadar yürüdükten sonra marketin önünde birkaç saniye durup, müşterinin çıkması için yol verdim ve içeriye girdim. Babam, beni görünce gülümsedi.

"Hoş geldin, kızım. Annen bugün neler yapmış?"

Elimdeki sefer taslarını masanın üzerine bırakıp açmaya başladım. "Annem yine döktürmüş babacığım. Kuru fasulye, pirinç pilavı ve salata."

"Harika görünüyorlar... Ellerimi yıkayıp geliyorum hemen."

Babama gülümseyip masaya oturdum. Geri geldiğinde yemek yemeye başladık. Kafamı kaldırıp ona baktığımda düşünceli görünüyordu. Son zamanlarda hep düşünceliydi. Bakışlarımız birbirini bulduğunda gülümsedi.

"Okul nasıl gidiyor, kızım?"

"Fena değil. YGS sınavına hazırlanmaya son hız devam ediyoruz, az bir zaman kaldı."

"Üç ay kaldı değil mi?"

Başımı evet anlamında sallayıp önüme döndüm ve yemeğimi yemeye devam ettim.

Okul çıkışlarında eve gelir gelmez formamı bile çıkarmadan, annemin hazırlayıp sefer tasına koyduğu yemekleri alır, babamın yanına gelirim. Öğlen yemeklerini genelde birlikte yeriz. Son zamanlarda işlerin iyi gitmediği belli oluyor. Yemek getirdiğim zamanlarda neredeyse hiç müşteri gelmiyor.

Yemek bittiğinde babam arkasına yaslanıp, önündeki tabağa baktı, dalgındı.

"Son zamanlarda müşteriler azaldı, değil mi baba?"

Yavaşça gözlerini tabağından kaldırıp bana baktı. "Artık bir-

çok yerde büyük marketler açıldı. İnsanlar oralardan alışveriş yapmaya başladı, böyle olunca da küçük marketler eskisi gibi hareketli olmuyor."

"Son zamanlarda dalgın olmanın sebebi buymuş demek... Ama üzülme baba, inşallah her şey yoluna girer. Yaz tatilinde ben de gelip sana yardım ederim, işleri toparlamaya çalışırız."

"Hayır Asya, sen okuyacaksın. Yazın da hayalini kurduğun üniversite için hazırlık yapacaksın. Zamanla işler düzene girer, gerekirse marketi biraz büyütürüz, anlaştık mı?"

"Tamam baba, nasıl diyorsan öyle olsun."

Gerçekten işler iyi olacak mı? İşlerle ilgili konu açılınca dalıyor, düşünüyor, bir çıkış yolu arıyordu. Bir saatten fazladır burada olmama rağmen, dükkân sinek avlıyordu. Masayı toparladım ve sefer taslarını alarak babamın yanına geldim.

"O kadar yemek servisi yaptım, hani benim ücretim?"

"Bir kere de sen ısmarlasan ne olur sanki?"

Kafamı hayır anlamında salladım.

"Çikolatalar burada, hangisini almak istersen alabilirsin."

Babama gülümseyerek her zaman bayılarak yediğim Tadelle'ye elimi uzattım, bir tane de kardeşime aldım. Çikolatamı açıp kocaman bir ısırık aldım. O esnada marketin önünde siyah bir araba durdu. Gıcır gıcır bir arabaydı. Camları da siyah olduğu için içerisi görünmüyordu. Arabayı süren kişi arabadan indi ve hemen arka kapıyı açtı. Arabadan 1.75 boylarında, iri yarı bir adam indi. Saçları hafiften kırlaşmıştı, siyah bir takım elbise giymişti. Markete doğru yürüdü, bir iki saniye dışarıdan bakıp içeriye girdi. Babama döndüğümde sanki buz tutmuştu, hareket etmeden adama bakıyordu. Rengi anında solmuştu. Bakışımı hissetmiş olacak ki bana döndü. Gitmem gerektiğini söyleyen bakışlarıyla bakıyor ve zoraki gülümsüyordu.

"Hadi Asya, sen eve git, akşam görüşürüz."

"Akşam görüşürüz babacığım," diyerek kapıya yöneldim, ama kır saçlı adam, yanında kendisi gibi sert görünen şoförüyle birlikte kapı girişinde duruyordu. Kafamı kaldırıp adama baktım. Adam

yavaşça kapının önünden çekilerek gözlerime baktı. "Buyurun, küçük hanım."

"Teşekkür ederim," diyerek kapıdan çıktım, hızlı adımlarla ilerleyip caddeye ulaştım. Düşünüyordum; o adamlar kimdi? Babam, neden onları görünce öylece kalakalmıştı? Bir şeyler almak için gelmedikleri belliydi. Bunları düşünüp dururken eve gelmiştim bile. Müstakil evimizin küçük bir bahçesi vardı. Bahçeden geçerek evin kapısına ilerledim ve zili çaldım. Annem kısa bir sürede kapıyı açtı.

"Hoş geldin, kızım. Soğuktan yüzün kızarmış, gir içeriye."

"Gerçekten soğuk, anne."

"Baban nasıldı, beğendi mi yemekleri?"

"Senin yemeklerini beğenmemesi ne mümkün?"

Annem her gün babamın yemekleri beğenip, beğenmediğini sorardı. Onun yemekleri beğendiğini duymak hoşuna giderdi.

Annem gülümseyerek mutfağa yöneldiğinde, ben de montumu askıya asarak oturma odasına geçtim. Ahmet koşarak kucağıma atladı.

"Abla, bana ne getirdin?"

"Montumun cebine bak istersen, belki bir şeyler vardır." Ahmet montumun cebindeki çikolatayı aldı ve iştahla yemeye başladı. Yedi yaşında ve ikinci sınıf öğrencisi olan kardeşim, gerçekten zeki bir çocuktu. Annem yanıma gelip oturunca bakışlarımı ona çevirdim.

"Markette işler nasıldı kızım?"

"Sinek avlıyordu," dedim kısaca.

"Rızkı veren Allah'tır. Bugünlere de şükürler olsun. Aç değiliz, açıkta değiliz."

Anneme zoraki gülümsedim. Arabasıyla oynayan Ahmet'e baktım. Annem de kafasını Ahmet'e çevirip gülümsedi. 'Markete gelen adamları anneme söylesem mi?' diye düşündüm. Dayanamayarak ona döndüm.

"Anne," dedim tiz bir sesle.

"Efendim, kızım?"

"Bugün..." Birkaç saniye susarak, söyleyeceklerimi toparlamaya çalıştım. "Marketten çıkarken siyah bir araba geldi, içinden kır saçlı, sert yüzlü bir adam indi. Sonra şoförüyle birlikte markete girdiler. Babam, onları görünce taş gibi kaldı. Hareket bile etmeden adamlara baktı. Alışveriş yapmak için gelmedikleri belliydi."

"Ee, başka bir şeyler oldu mu?"

"Ee'si, babam eve gitmemi söyledi. Ben de çıkıp geldim. Benden sonra ne oldu, bilmiyorum."

Annemin rengi solmuştu, anında gözlerini Ahmet'e çevirdi. "Anne, iyi misin?" dediğimde cevap vermedi. Tekrar, "Anne," dediğimde bana baktı.

"İyiyim, Asya. Sen git, üzerini değiştir. Sonra da ders çalışmaya başla, ben de akşam için yemek yapsam iyi olacak," diyerek mutfağa gitti. Ben de odama çıkıp dersimin başına oturdum.

Aklım, o adamlardaydı hâlâ. Babam, onları gördüğünde tepkisiz kalmıştı, ama annemin, söylediğimde rengi solmuştu, benden sakladıkları bir şey vardı, ama ne?

Aralık ayındaydık, havalar soğuktu ve erkenden akşam oluyordu. Ders çalışmaktan başım ağrımıştı, biraz ara verip oturma odasına geçtim. Annem, Ahmet'in derslerine yardım ediyordu. Sessizce oturup onları izledim. Saat 18:40 olmuştu ve babam hâlâ eve gelmemişti. Gecikecek olsa mutlaka haber verirdi. Anneme sorduğumda, cep telefonundan aradığını ve babamın telefona cevap vermediğini söyledi.

Annemle birlikte merak içerisindeydik. 'Neden gecikmiş olabilir ki?' diye düşünürken, Ahmet yanıma gelip, "Abla, uykum geldi," dedi. Onu kucağıma alarak, Çirkin Ördek Yavrusu'nu anlatmaya başladım. Hikâyenin sonlarına geldiğimde çoktan uyumuştu. Uyandırmamaya çalışarak odamıza götürdüm ve yavaşça yatağına yatırdım. Yalnız uyumaktan korktuğu için aynı odayı paylaşıyorduk. Alnından öptükten sonra odadan çıktım. Annem elinde telefon, odada dönüp duruyordu.

"Anne bir sorun mu var? Saat dokuzu geçiyor ve babam hâlâ gelmedi, korkmaya başladım."

"Ben de endişelenmeye başladım Asya, biraz daha bekleyelim, gelmezse markete gidip bakayım. Belki marketi temizliyordur."

Saat ilerledikçe korkumuz daha da artıyordu. Saat 22.30 olduğunda annem ayağa kalktı.

"Ben, markete bakıp geleyim, sen evde bekle, baban gelirse beni ararsın. Tamam mı?" 'Tamam' diyeceğim sırada kapının açıldığını duyduk. Hemen kapıya doğru koşturduk. Babam gelmişti. Yanımızdan geçip, oturma odasına yöneldiğinde, sessizce ona baktık. Şaşkınlığımızı attıktan sonra yanına gittik. Babam sessizce otururken, annem konuşmaya başladı.

"Erkan, bu saate kadar neredeydin? Telefonuna da cevap vermedin, korkuttun bizi. Şimdi markete gelecektim. Bir sorun mu var?"

"Telefonu markette unutmuşum, biraz dışarıda yürüdüm, saatin farkında değildim."

Annem, babama baktı. "Bu saate kadar, bu soğukta yürüdün ve bize haber verme gereği duymadın, öyle mi?"

"Aynen öyle," diyerek annemi tersledi. İyi görünmüyordu. Babama bakarak konuşmaya başladım. "Baba, iyi misin? Sinirli görünüyorsun."

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "İyiyim, kızım. Sadece yorgunum, uyumak istiyorum, sen de git yat artık."

Bir şeyler söylemek istedim, ama babamın sinirleneceğini biliyordum. O yüzden, "İyi geceler," diyerek odama geçtim. Yatağıma girdim, ama uyuyamadım. Babamın bu saate kadar, bu soğukta yürümesine neden olan şeyi düşünüyordum.

Saat gece yarısını geçiyordu ve ben hâlâ uyuyamamıştım. Odamın kapısı açıldığında gözlerimi hafifçe araladım. Babam odaya girdi, Ahmet'in yatağına yaklaştı ve üzerini örtüp alnından öptü. Benim yatağıma doğru geldiğini görünce gözlerimi kapattım. Yatağımın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerimi tuttu. "Asya'm, güzel kızım, her şey için özür dilerim." Kısa bir süre sustuktan sonra devam etti. "Yaptıklarım ve yapacaklarım için senden, annenden, Ahmet'ten özür dilerim." Alnımdan öptü ve oda-

dan çıktı. Babam ne yapmıştı, ne yapacaktı ki özür diliyordu?

'Neler oluyor?' diye düşünürken bir ses duydum. Sanki yere bir şey düşüp kırılmıştı. Yatağımdan kalkıp, odamın kapısını açtığım an bir ses daha duydum. Kapı girişinde çivilenmiş gibi kaldım, hareket edemedim, titremeye başladım. Annem koşarak oturma odasına yöneldi ve kapı girişinde durdu.

"Erkan!" Annemin çığlığından sonra yavaş adımlarla onun yanına gittim. Babam, başının etrafında kanlar birikmiş bir halde yerde yatıyordu. Dizlerim artık tutmaz oldu, olduğum yerde dizlerimin üzerine düştüm. Ağzımdan tek bir kelime çıktı;

"Babam!"

2

Dört Gün Sonra

Babamın ölümünün üzerinden dört gün geçmişti. Komşular, babamın iş arkadaşları ve bazı yakın akrabalar başsağlığı dilemek için geldiler.

Anne ve babamın asıl memleketi Diyarbakır'dı. Evlenmek istediklerinde aileleri karşı çıktığı için babam, "Kaçalım, yoksa seni başkasına verirler, ben buna dayanamam," demiş anneme ve bunun üzerine kaçarak Denizli'ye yerleşmişler ve burada evlenmişler.

Aileleri, babamın ölüm haberini aldıktan sonra sadece mezarlığa kadar geldiler. Bir daha onları görmedik. Bu kadar mı nefret ediyorlardı bizden? Hâlâ mı öfke barındırıyorlardı?

Evimiz bugün sakindi. Ahmet, çok yorulup yıprandığı için hemen uyumuştu. Oturma odasına geçtiğimde annem koltukta oturmuş, Kuran okuyordu. Karşısındaki koltuğa oturup dizlerimi karnıma doğru çektim ve onu izledim. Yüzü çökmüş, göz altları morarmıştı. Gözündeki yaşlar kurumuyordu. Sevdiği adam için kaçmayı göze almıştı, ama şimdi; sevdiği adam yoktu.

Annem, duasını bitirdikten sonra daha fazla dayanamadım. Neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Şimdi konuşmanın tam zamanıydı.

"Anne, artık konuşmamız gerekiyor. Babamı ölüme sürükleyen şey neydi?"

Annem bana baktı, bir şey söylemeden kafasını önüne eğdi.

"Anne lütfen, babamın neden intihar ettiğini biliyorsun, benden saklama, lütfen anne, konuş."

Annemin önünde oturup ağlamaya başladım. Sakladıkları şeyi öğrenmek istiyordum. Ahmet uyanmasın diye kısık sesle konuşmaya devam ettim.

"Sen; eşini, sevdiğini, hayat arkadaşını kaybettin. Ben de; babamı, arkadaşımı, arkamda dimdik duran adamı kaybettim. Ne yaparsak yapalım yine de geri getiremeyiz onu, senin güçlü olman lazım. Anne, lütfen ne olduysa bana da anlat, birlikte sorunlara çözüm bulalım."

Annem birkaç saniye sustuktan sonra ellerimden tuttu ve konuşmaya başladı. "Baban, bizi düşünmeden karar verdi. Ailesine ne olacağını düşünmeden depresyona girdi, intihar etti. Gerçekleri öğrenmek istiyorsun, öyle mi? Bu evi almak ve işleri düzene sokmak için borç para aldı. Borçları kapatırım diye düşündü, ama işler istediği gibi gitmedi. Bana da her şeyi anlatmıyordu. Borçları ödeyeceğim derdi, üzülmemi istemiyordu, ama işlerin kötü gittiği, borçlarını ödeyemediği belliydi. Geceleri uyuyamıyordu, yatakta dönüp duruyordu. Dayanamadı, hayatına son verdi."

"Neden borç aldınız? Gerekirse kirada otururduk, marketten gelen paraya göre kendimizi ayarlardık. Neden babama engel olmadın anne, neden bir şeyler söylemedin?" diyerek ağlamaya başladım. Annem, ellerimden tutup koltuğa oturmamı sağladı. Başımı göğsüne yasladığımda, saçlarımı okşayarak sakin bir sesle konuştu.

"Mecbur kaldı, engel olamazdım. Memleketten kaçtıktan sonra ayakta kalmamız lazımdı. Sürekli başkalarının yanında çalışıyordu ve geçinemiyorduk, sen de görüyordun. Kirayı bile ödeyemez duruma geldik. Böyle olunca borç aldı. Yıllardır faizi ile birlikte ödüyordu, ama son zamanlarda işler iyiye gitmeyince, birkaç ay ödeme yapamadı. Bana da sürekli işleri yoluna koyacağını, sabretmem gerektiğini söylüyordu. Bu süre içerisinde, adamlar sürekli

arıyor, parayı isteyip duruyorlardı. Birkaç kere konuşmalarına şahit oldum, ama detaylı anlatmıyordu baban."

"Ne yapacağız şimdi anne?" diyerek ona sıkıca sarıldım.

"Bilmiyorum kızım, inan bilmiyorum şimdi ne yapacağımızı."

***

Akşam saatlerinde komşumuz Selma Teyze, bize akşam için yemek getirdi, ama içeri davet ettiğimiz halde başka zaman geleceğini söyleyerek gitti. Selma Teyze'nin getirdiği yemeklerle sofrayı hazırlayarak Ahmet'e seslendim.

"Ahmet, hadi gel, yemek yiyelim, Selma Teyze çok güzel yemekler yapmış."

Ahmet masada yerini aldı, ama tek lokma yemek yemedi. Masada bizimle birlikte olursa, Ahmet de yemek yer diye düşünerek annemin yanına gittim.

"Anne, bir şeyler yemen lazım, böyle yaparak eline ne geçecek?"

"Canım istemiyor, siz yemeğinizi yiyin."

"Böyle yaparak bizi de üzüyorsun. Bak, Ahmet de yemiyor. Masaya oturup birlikte yiyelim."

Düşündüğüm gibi oldu. Annemin sofrada bize katılması, kardeşimin yemek yemesini sağladı. Hatta annem bile birkaç lokma yedi. Tam ben de yemeye başlayacaktım ki kapı çaldı. Yerimden kalkıp kapıyı açtığımda, karşımda takım elbiseli üç adam gördüm. Ortadaki adamla göz göze geldiğimizde, onun, babamın intihar ettiği gün markete gelen kır saçlı adam olduğunu fark ettim. Korkmuş ve şaşırmış bir şekilde adama bakıyordum, adam da bana bakarak konuştu, "Kapının önünde böyle dikilecek misin küçük hanım, içeri almayacak mısın bizi?"

Adamın sözleri ile irkildim, yavaşça kapının önünden çekilerek içeri girmeleri için yol verdim. Annem, adamları görünce ayağa kalktı, "Hoş geldiniz, buyurun oturun."

Kır saçlı adam koltuğa oturdu, ama diğer iki adam ayakta beklediler. Annem ve ben de, adamın karşısındaki koltuğa oturduk.

"Konuşmaya başlamadan önce başınız sağ olsun."

Annem, adama bakıp, "Dostlar sağ olsun," dedi.

Adam odayı gözleriyle inceleyip, anneme döndü. "Buraya geliş sebebim hoş olmayabilir, ama daha fazla beklemeye gerek yok. Adım, Hasan Gençoğlu. Eşiniz, benden yüklü miktarda borç aldı ve üç ay öncesine kadar taksitlerini ödüyordu. Ama üç aydır ödeme yapmadı. Benden parayı, bu evin tapusuna karşılık almıştı. Öldüğü gün markete, bu konuyu konuşmak için gitmiştim..."

"Yani, ne demek istiyorsunuz? Babam borcunu ödeyemediği için evimizi mi alacaksınız?" diye sordum.

"Babanla anlaşmamız bu yöndeydi. Parayı ödemezse evi bana verecekti. Öldüğü gün markete gittim ve evi boşaltmasını söyledim, her zamanki gibi zaman tanımamı söyledi, ama artık bekleyemem."

"Hasan Bey, eşim öleli dört gün oldu ve şimdi karşımıza geçmiş, evden çıkmamızı mı söylüyorsunuz?"

"Bana parayı ödeyemeyeceğiniz belli, bu sebeple yarın evi boşaltmanızı istiyorum."

Annemle birbirimize baktık, her şey böyle üst üste gelmek zorunda mıydı? Ne yapacaktık? Ani bir şekilde yerimden kalkıp adamın karşısına geçtim. "Hemen bu evden çıkın, bu ev bizim. Sadece biraz zaman verin, çalışır öderiz."

Adam da aniden yerinden kalkarak önüme geçti. Gözlerinden sanki ateş çıkıyordu. Pis pis gülmeye başladı. Sonra birden, tek eliyle boğazımı sıkıp beni duvara yasladı. Boğazımda hissettiğim acıyla çırpınarak, adamın elini itmeye çalıştım. Annem de bana yardım etmek için yerinden fırlamıştı, ama adamın korumaları, onu kollarından tutarak engellediler. Adam, elini biraz gevşeterek gözlerime baktı.

"Sen, kim oluyorsun da karşıma geçmiş bağırıyorsun? Sen, kimsin ki beni bu evden kovuyorsun?"

Sert bir şekilde elini çekerek yere düşmemi sağladı. Sonrası çok daha hızlı gelişti. Adam, bacağına tekme atan Ahmet'e sert bir tokat attı, yerimden fırlayarak ben de adama vurmaya başladım.

Bu arada elime geçirdiğim vazoyu kafasına vuracakken, korumalardan biri saçlarımdan tutarak beni adamdan uzaklaştırdı. Tam bu sırada adam silahını çekerek Ahmet'e doğrulttu.

"Yaptığının cezası olarak kardeşinin ölmesini ister misin?"

Annem birden öne atıldı, "Oğluma zarar verme, lütfen. Gidecek yerimiz yok, bize biraz zaman tanı," diyerek ağlamaya başladı.

"Zaman mı tanıyayım? Yeterince zaman tanıdım size."

Adam yanıma gelip çenemden tuttu, yüzüme bakarak sırıtmaya başladı. "Aslında, sizinle bir anlaşma yapabiliriz. Kabul ederseniz, bu evden çıkmanıza gerek kalmaz ve borcu da silerim."

Ne anlaşmasından bahsediyordu bu adam?

"Ne anlaşmasından bahsediyorsun?" diye sordum.

Elini çenemden çekip az önce kalktığı koltuğa geri oturdu. Bizi tutan korumalara, bırakmalarını söyledi. Annem, hemen Ahmet'i kucağına aldı.

Adamın karşısına geçip sorumu yineledim. "Ne anlaşmasından bahsediyorsun?"

"Onların, bu evde rahat etmelerini istiyorsan, benimle çalışacaksın."

Şaşkın bir şekilde adama baktım. Ne çalışması? Mafya ile nasıl çalışırım? Annem, adama bakarak konuşmaya başladı.

"Siz ne diyorsunuz? Ne çalışması, kızım on sekiz yaşında bir çocuk daha, sizin pis işlerinizde mi çalışacak?"

"Bu evden çıkmak istemiyorsanız, kızın bize, daha doğrusu oğluma yardım edecek."

"Oğlunuza nasıl yardım edeceğim? Hiçbir şey anlamadım, düzgün bir şekilde açıklayın şunu."

"Şöyle anlatayım sana; oğlum Boran, yirmi dört yaşında ve İzmir'deki işlerle ilgileniyor. Bazı işlerimizde oğlumun yanında olup, ona yardımcı olacaksın. Sana kimse zarar vermeyecek, sadece bir iş anlaşması olarak düşün."

"Yani dediğinizi yaparsam, bu evi elimizden almayacak ve borçları silecek misiniz?"

"Aynen öyle, gördüğüm kadarıyla kimseniz yok. Bir gelir kaynağınız da yok. Teklifimi iyi düşün, bu zamanda ayakta durmak zor. İzmir'de okula devam edebilirsin. Okuldan sonra da Boran'ın işlerine yardımcı olursun."

Annemle birbirimize baktık, başka seçenek yokmuş gibi görünüyordu. Annem, daha fazla dayanamadı. "Kızımı pis işlerinizde kullanmanıza izin veremem. Lütfen, bize zaman tanıyın."

"Ben söyleyeceğimi söyledim. Ya bu evden çıkarsınız ya da bizimle çalışır ve siz de bu evde kalırsınız. Yarın tekrar geleceğim, o zamana kadar düşünün."

Adam yerinden kalkıp kapıya yöneldiğinde bana bakıp, "Onların hayatı, gelecekleri senin elinde, iyi düşün," dedikten sonra peşinde korumalarıyla birlikte evden çıktı.

Annemin yanına gittim ve bir şey söylemeden, ona sıkıca sarıldım.

"Anne, evi satıp, adama olan borcumuzu ödesek, biz ne yapacağız? Bu soğukta nerede kalacağız?"

"Bilmiyorum Asya'm, ama biz rahat edelim diye, seni önlerine yem olarak atamam. Baban, düşeceğimiz durumu hiç düşünmeden..."

"Anne, Hasan denilen adamın söylediklerini bir düşünelim. Okuluma devam edebileceğimi söyledi, hem bana zarar vermeyeceklerini de söyledi, sadece iş anlaşması dedi."

"Mafya ile iş yapmak, ölümle oynamak gibidir. Sana bir şey olmasına izin veremem."

"Ama anne-"

"Konuyu uzatma, seni, onlara veremem. Şimdi Ahmet'i de al, odana git. Yarın ben bir çözüm yolu bulurum."

"Tamam anne, iyi geceler."

Ahmet'i yatağına yatırdıktan sonra ben de yatağıma geçtim ve düşünmeye başladım. Eğer kabul etmezsem ortada kalacaktık. Annem de babam da aileleriyle konuşmuyorlardı. Onların yanına da gidemezdik. Hayat gerçekten bize kötü bir oyun oynuyordu...

***

Sabah saat sekiz gibi uyandığımda, Ahmet hâlâ uyuyordu. Oturma odasına geçtiğimde, annemin koltukta uyuduğunu gördüm. Yanına ilerleyerek hafifçe koluna dokundum.

"Anne, hadi kalk, odanda uyu."

Gözlerini açtığında kanlandıklarını gördüm. Gece uyumadığı ve ağladığı belli oluyordu.

"Yok kızım, ben kahvaltı hazırlayayım."

"Kahvaltı için erken anne, ben hazırlarım, sen git, uyu."

"Ben hazırlarım şimdi," diyerek mutfağa yöneldi. Sessizce, kahvaltıyı hazırlamasına yardım ettim. Hepimiz masaya oturduğumuzda, öylece tabaklarımıza bakıyorduk.

"Ahmet, hadi canım, kahvaltını yap."

"Siz yemiyorsunuz ama..."

"Biz, sen uyanmadan önce bir şeyler atıştırdık, o yüzden yemiyoruz. Sen yemeğini ye, olur mu?" Yalan söylemek zorunda kalmıştım. Annem, bana bakıp tekrar önüne döndü. Kahvaltı süresince tek kelime konuşmadık.

Ahmet, kahvaltısını bitirip odaya geçtiğinde, annemin yanına otururak elini tuttum. "İyi misin anne?"

"Dün geceden beri düşünüyorum, ama bir çıkış yolu bulamadım. İş bulup çalışsam da o para ile ne kira verebilirim ne sizi okutabilirim." Birkaç saniye düşündükten sonra sözlerine devam etti, "Seni de o mafya insanlarına verememem. Hayatını, bizim yüzümüzden zindana çeviremem. Başına bir şey gelirse, buna katlanamam. Bu adamları tanımıyoruz, sana zarar vermeyeceklerini, sözlerinde duracaklarını nereden bilebiliriz ki?"

Artık nefes alamıyor gibi hissediyordum. Gözümden yaşlar akmaya başladığında yerimden kalkarak camın önüne geçtim ve bakışlarımı bahçeye çevirdim. Ne kadar süre bu şekilde durdum, bilmiyorum. Bahçenin kapısı açılınca bakışlarımı oraya çevirdim. Tanımadığım iki kadın eve doğru yaklaşıyorlardı, taziye için geldikleri belliydi. Kapı çalınca, anneme odama geçeceğimi söyledim. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Babam öldüğü için bize acıyarak bakacaklardı. Gerçekten acınası bir durumda değil miydik?

***

"Asya, kızım uyan, sabah kahvaltı yapmadın, bir şeyler yemen lazım."

"Misafirlerin gitmesini beklerken uyumuşum, şimdi geliyorum."

Odamdan çıktığım anda kapı çaldı. Tabii ki Hasan Gençoğlu gelmişti. Bir şey söylemeden, yine peşinde korumalarıyla içeri geçti. Koltuğa oturup annemle bana bakmaya başladı. İnsan bu kadar mı saygısız olabilirdi?

"Kararınızı öğrenmeye geldim, karar vermişsinizdir umarım."

"Kızımı, size vermeyeceğim, ama bana biraz süre verin, kalacak bir yer ayarlayıp öyle çıkalım."

"Dün, size zaman tanımayacağımı söylemiştim ve akıllıca bir karar alırsınız diye düşünmüştüm, ama yanılmışım. Yarın bu evden hemen çıkın," diyerek ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Annem hiçbir şey söylemeden, sessizce adama bakıyordu. Neden bir şey söylemiyordu?

"Hasan Bey, durun!" diye atıldım.

"Hayır, Asya, kabul etme."

Annemi duymazdan gelerek konuşmaya devam ettim. "İş teklifinizi kabul edeceğim, ama size güvenmiyorum, bu yüzden babamın borç senedini bana vereceksiniz. Borçları silecek ve evimizi almayacaksınız. Ben de oğlunuzun yanında çalışacağım."

"Aferin, akıllıca bir karar verdin. Yarın senetleri getireceğim, evi de almayacağım. Hemen hazırlansan iyi olur, çünkü yarın İzmir'e gidiyorsun, zaman kaybetmeye gerek yok."

"Yarın mı? Bu kadar çabuk mu? Okulum var."

"Sen merak etme, Boran okul işini hemen ayarlar. Önceden de söylediğim gibi okuluna gidip, gelirsin. Diğer zamanlarda ise Boran'ın söylediği işleri yaparsın. Boran yanındayken kimse zarar veremez sana."

Anneme baktım, kabul etmemen için kafasını sallıyordu hâlâ, ama başka çarem yoktu. Sadece kendimi düşünerek hareket edemezdim. Hasan Bey elini uzatarak, "Anlaştık mı küçük hanım, kabul ediyor musun?" diye sordu.

Ailem için başka seçeneğim yoktu.

"Kabul ediyorum!"

3

Hasan Bey gittikten sonra annem benimle hiç konuşmadan Ahmet'i alıp odasına gitti. Peşlerinden odaya girdim, kollarının arasında kardeşimle yatağa uzanmış, onun saçlarını okşuyordu. Yavaş adımlarla yaklaşarak yanlarına uzandım ve anneme sarıldım. Hiçbir tepki vermeden öylece yatmaya devam etti.

"Özür dilerim anne, ama başka çaremiz yoktu. Bu soğukta nereye giderdik? Ne yapardık?" Annem hareket ederek sırtüstü döndü ve kolunu açarak bana baktı. Göğsüne başımı yaslayıp ona sıkıca sarılırken, akmayı bekleyen gözyaşlarımı serbest bıraktım.

"Asya'm, melek kızım. Beni affet, çünkü teklifi kabul etmene engel olamadım."

"Özür dileme anne. Senin de benim de yapabileceğimiz bir şey yoktu. Hasan Bey söz verdi; bana zarar gelmeyecek. Hem okuluma da devam edeceğim. Bir süreliğine onların iş yerinde çalışacağım hepsi bu. Bu süre boyunca sabredeceğiz," dedikten sonra gözlerimi kapatarak, çoktan uykuya dalmış olan Ahmet'e katıldım.

***

Yanağımda hissettiğim öpücükle gözlerimi açtım. Ahmet gülümseyerek bana bakıyordu. "Abla akşam oldu, annem yemek

yaptı. Hadi kalk, yemek yiyelim." Kardeşcanı kendime çekip gıdıklamaya başladım. "Yemek yiyelim, öyle mi? Ben, seni yesem?"

Ahmet kahkaha atmaya başlayınca, ben de ona katıldım. Annem sesimizi duymuş olacak ki yanımıza gelip beni gıdıklamaya başladı. Gözlerimizden yaş gelene kadar güldük. Sanırım buna ihtiyacımız vardı.

Kendimize gelip yemek masasına geçtik. Masanın üzerinde en sevdiğim yemekler vardı. Annem, bir süre uzakta olacağım ve bunlara hasret kalacağım için, elinden geleni yapmaya çalışmıştı. Özleyeceğim yemeklerden yiyebildiğim kadar yemeye çalıştım. Yemekten sonra bavulumu hazırlamak için annemle birlikte odama geçtik. Her güzel şeyin bir sonu var, değil mi?

"Kızım, bütün kışlık kıyafetlerini al, hava soğuk, yanında ben de olmayacağım, hastalanmaman lazım." Annemi başımı sallayarak onayladım. Kıyafetlerimi bir bavula sığdırdıktan sonra, ikinci bavula da kitaplarımı yerleştirdim. "Derslerime elimden geldiğince çalışacağım. Babam da okumamı çok istiyordu. Üniversite sınavına çok az bir zaman kaldı. Kazandığımda her şey daha güzel olacak, emin ol."

"Sana güvenim tam, kızım. Benim de kendime göre bir iş bulmam lazım. Otururak olmaz böyle."

"Haklısın anne, kendine göre, fazla yorulmayacağın bir iş bak, olur mu?"

"Bakacağım artık kızım. Neyse, her şeyin hazır mı?"

Bavullarımı gösterip, "Her şey hazır," dedim.

Annemin gözleri doldu. Hiçbir şey söylemeden göğsüne sokuldum ve güven veren kokusunu içime çektim. Telefonun sesini duyana kadar öylece kaldım. Ekranda tanımadığım bir numara görünce, tereddüt ederek telefonu açtım.

"Alo?"

"Küçük hanım?"

Annemin şaşkın bakışları arasında cevap verdim, "Hasan Bey?"

"Evet, küçük hanım. Uçağın, yarın öğlen saat birde. Kendini ona göre ayarlaman için aradım."

Birkaç saniye sessiz kaldım. Hasan Bey konuşmaya devam etti.

"Yarın on ikide gelip seni alacağım, havaalanına götüreceğim. O zamana kadar hazırlanmış olacağını umuyorum, beklemeyi sevmem," diyerek telefonu yüzüme kapattı. Anneme döndüğümde meraklı bakışlarını yüzüme sabitledi.

"Yarın on ikide gelip beni alacakmış."

"Bu kadar erken olmak zorunda mıydı? Babanı kaybedeli günler oldu. Ben daha buna alışamamışken, senin de yokluğuna nasıl alışacağım?"

"Hayat zorlu bir sınav, anne. Bu sınavda neler olacak bilemeyiz. Hayat bize ne sunuyorsa ona göre yaşıyoruz," dedim ve annemi de elinden çekerek salona ilerledim. Kardeşimin koltukta uyuduğunu görünce kucaklayarak yatağına götürdüm. Salona geri döndüğümde, annem duvardaki aile fotoğrafımıza bakıyordu. Fotoğrafta hiç mutsuzluk yoktu. Mutluluğumuz, sevincimiz, huzurumuz, güvenimiz, neşemiz... Her şey bu fotoğrafta saklıydı. Ama artık fotoğrafta çatlaklar oluşmuştu. Önce babam, şimdi ben... Artık tam bir aile değil, parçalanmış bir aileydik.

Konuşmadan saatlerce oturduk. Konuşacak bir şeyimiz olmadığından değildi suskunluğumuz. Konuşacak çok şeyimiz vardı ama kelimeler boğazımızda takılı kalmıştı. Annemin dizlerine başımı koydum. Bu gece, evdeki son gecemdi. Bir daha ne zaman geleceğimi bilmiyordum. Annemin eli saçlarımı okşarken, konuşmadan da birbirimizi anlıyorduk.

***

Burnuma dolan kokularla gözlerimi açtığımda sabah olmuştu. Yerimden doğrulurken, dün gece annemin dizlerinde uyuduğumu hatırladım, ama şu an başımın altında yastık vardı. Oturduğum yerden masaya baktığım sırada, annem elinde çaydanlıkla salona girdi.

"Uyanmışsın."

"Bu kokuları alıp da uyanmamak ayıp olurdu," dediğimde, gülümseyerek bana baktı. Bir sonrakinin ne zaman olacağını bilmeyerek, ailecek son kahvaltımızı yapıyorduk. Annemin omuzlarında fazla yük vardı artık. Maddi, manevi bütün sorumluluk onun üzerindeydi. Teklifi kabul etmekle doğru karar verdiğimi düşünüyordum. Eğer kabul etmeseydim, her şey çok daha kötü olurdu.

Saate baktığımda, Hasan Bey'in gelmesine çok az bir zaman kaldığını gördüm. Masadan kalktığım an, annem bakışlarını bana çevirdi.

"Hazırlanacağım anne, birazdan o adam burada olur," diyerek odama doğru ilerledim. Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra dolabımdan montumu alıp, odama son bir kez baktım. Zilin çaldığını duyunca kapıya yöneldim. Annem ve Ahmet de yanıma geldiler. Gelen, Hasan Bey'in korumasıydı.

"Bavullarınızı almaya geldim. Hasan Bey, arabada bekliyor sizi."

Başımla onaylayarak, akşamdan kapının yanına koyduğum bavullarımı işaret ettim. Botlarımı ayağıma geçirerek, korumanın arkasından çıktım.

"Artık gitme vakti, anne. Sakın üzülme, çünkü birbirimizin sesini ne zaman istersek duyabileceğiz. İstediğin zaman ararsın. Ben de sık sık arayacağım. Beni düşünüp, kendini üzme sakın, yoksa fena bozuşuruz."

Annemin huzur veren kokusunu içime çektim. Gözlerim dolmuştu, ama ağlamayacaktım. Şimdi değil. Annemin kollarından zorla uzaklaşarak Ahmet'e sarıldım. Yüzünü ellerimin arasına alarak yanaklarından öptüm.

"Annemiz, sana emanet, artık evin erkeği sensin, tamam mı? Annemize iyi bakacaksın, onu üzmeyeceksin."

"Merak etme abla, ben, annemi korurum," dediğinde gülümseyerek tekrar öpüp, ayağa kalktım. Duyduğum korna sesiyle, anneme tekrar sarılıp, yanaklarından öperek geri çekildim.

"Görüşürüz anne. Allah'a emanet olun," dedikten sonra hızlı adımlarla arabaya ilerledim. Koruma kapıyı açarak binmemi bek-

ledi. Arabaya bindiğimde, o pislik adam da yanımda oturuyordu. Sesini çıkarmadan, bana bakmadan önüne bakıyordu. Ben de başımı cama yaslayıp, geçtiğimiz yollara son kez bakmaya başladım.

Artık doğup büyüdüğüm yerden uzaklaşıyordum. Arkamda annemi, kardeşimi bırakarak gidiyordum. Dolan gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı bile. Babam intihar etmeseydi, her şey daha farklı olabilirdi. Başka bir iş bulup çalışırdı, yine kirada oturabilirdik. Her şeye rağmen yanımızda olsaydı...

Araba durduğunda havaalanına geldiğimizi fark ettim. Hasan Bey, bana bakmadan arabadan inince, korumalar da bavullarımı alarak onu takip ettiler. Ben de arkalarından ilerledim. Bekleme salonuna ulaştığımızda, uçağımın kalkış saatine çok az kaldığını gördüm.

Hasan Bey, "Boran, oldukça ters ve sinirli bir insandır. O yüzden onun sözünden çıkmamanı tavsiye ediyorum, yoksa olacaklar beni ilgilendirmez," dediğinde bir şey söylemeden yüzüne baktım. Böyle bir adamdan da iyi bir çocuk çıkacağını sanmıyordum zaten. Yanındaki adama işaret verdiğinde, adam elindeki dosyayı bana uzattı. Açıp baktığımda, babamın ev karşılığında imzaladığı senetle karşılaştım. Adam sözünde durup, senedi getirmişti. Hiç düşünmeden parçalara ayırıp, yanımdaki çöp kutusuna attım.

"Siz sözünüzde durdunuz, ben de sözümde duracağım, emin olabilirsiniz."

"Başka seçeneğin yok zaten."

İzmir uçağının anonsunu duyunca, "Müsaadenizle, ben gidiyorum," dedim ve bavullarımı alarak arkamı döndüm.

"Sana bir tavsiye; oğlumla sakın inatlaşmaya kalkışma."

Arkama dönmeden yürümeye devam ettim. Oğlunu da kendisi gibi, kötü ve acımasız bir canavara çevirdiğini tahmin ediyordum.

Uçağa ilk defa biniyordum ve tedirgin olmuştum. Uçak havalandığında koltuğun köşelerini sıkmaya başladım. Yanımdaki amcanın, elimi tutmasıyla bakışlarımı ona çevirdim.

"Sakin ol kızım. Kalkış ve inişlerde böyle sarsıntılar olabiliyor."

Sadece gülümsemekle yetindim. Uçak sabit konuma geldiğinde, ellerimi gevşetip başımı cama çevirdim. Gökyüzünden yaşadığım şehri görebiliyordum. Ama bu şehirden artık uzaklaşıyordum.

4

Uçaktan indiğimde bavullarımı alıp, havaalanının içinde çevreme bakınmaya başladım. Boran'ı daha önce görmemiştim. Kimdi, neye benziyordu bilmiyordum. Bir köşede oturup beklemeye başladım. Birden önümde birisi durdu. Kafamı kaldırıp baktığımda genç ve yakışıklı birini gördüm.

"Asya?"

"Boran?"

"Boran'ın şirkette işleri vardı, gelemedi. Ben Ömer, arkadaşıyım."

Elini uzatınca, ben de elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben de Asya."

Arabaya bindiğimizde Ömer'in, bana baktığını hissettim. Umursamayarak kafamı cama yaslayıp, geçtiğimiz yerlere bakmaya başladım. "Başın sağ olsun," dediğini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. "Sağ ol."

Demek ki, Boran'ın yakın arkadaşı olduğu için her şeyden haberi vardı. "Bir soru sorabilir miyim?" dediğimde, başını evet anlamında salladı.

"Hasan Bey, ne iş yapacağımı söylemedi, sizin bilginiz var mı? Şirkette mi çalışacağım?"

"Ne iş yapacağını Boran'ın söylemesi daha iyi olur." Gözlerini benden çekip yola baktı. Ben de sessizce camdan dışarı bakmaya devam ettim. Araba, villaların olduğu bir sokağa girdiğinde yolun kenarında dizilen evlere baktım. Gerçekten çok ihtişamlı görünüyorlardı. Ee, zengin insanların evleriydi ne de olsa.

Araba durduğunda Ömer, "Geldik, inebilirsin," deyince, peşinden arabadan indim. Bavullarımı aldık ve bahçe kapısından içeri girdik. Yemyeşil çimenlerle kaplı, ağaçlarla dolu bir bahçeydi burası. Kapının önüne geldiğimizde, Ömer cebinden anahtarı çıkartıp kapıyı açtı ve önden içeri girdi. Amerikan mutfaklı, krem ve kırmızı renklerin ağır bastığı bir salona girdik.

"Asya otur istersen, Boran birazdan gelir. Bavulların şimdilik burada kalsın. Boran, sana odanı gösterdiğinde yerleştirirsin."

"Tamam, teşekkür ederim, sana da zahmet verdim."

"Ne zahmeti, lafı bile olmaz," dedikten sonra gülümseyerek karşımdaki koltuğa oturdu ve televizyonu açtı. Evi incelemeye başladım. Oturduğum yerden üst kattaki üç kapıyı görüyordum, yatak odaları olmalı diye düşündüm. Salonda, mutfağın yanında bir kapı daha vardı ve orası da oda olmalıydı. Yerimden kalkıp mutfağın sağ tarafındaki cama doğru yürüdüm. Evin arka bahçesine bakıyordu ve burada da kocaman bir havuz vardı. Çok güzeldi, hayatımda görmediğim kadar güzel!

Kapı açılınca kafamı oraya doğru çevirdim. Bu Boran olmalıydı. Uzun boylu, esmer ve sert yüz hatlarına sahipti. Vücuduna oturan takım elbise yapılı olduğunu belli ediyordu. Bana doğru ilerleyerek, salonun ortasında durdu. Bakışları benim üzerimdeyken, konuşmaya başladı.

"Ömer, sen artık gidebilirsin."

"Siz konuşun, ben maç izliyorum sizi duymam."

Boran bakışlarını benden çekip, Ömer'e baktı.

"Sana gidebilirsin dedim. Hemen!"

Ömer televizyonu kapatıp bana baktı. "Sonra görüşürüz Asya."

"Görüşürüz," dedim mırıldanarak.

Ömer çıktığında, Boran koltuğa oturup yüzüme baktı. "Oturabilirsin."

Karşısındaki koltuğa geçip oturdum. Bacak bacak üzerine atarak arkasına yaslandı. "Başın sağ olsun."

"Sağ olun."

"Babamla bir anlaşma yapmışsın, işlerimde bana yardımcı olacağın konusunda. Lakin bizim iş senin için biraz tehlikeli, farkındasındır umarım."

"Babanız tam olarak ne iş yapacağımı söylemedi. Şirkette çalışırım diye tahmin etmiştim."

"Hımm... Yanlış tahmin. İşin o kadar kolay olmayacak. Şirket için bir çalışana ihtiyacım yok."

Şirkette çalışmayacaksam, nerede çalışacaktım peki?

"Na - nasıl bir iş yapacağım peki?" Bana doğru eğilip, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Düşmanlarımın kim olduğunu, ne yaptıklarını ve planlarını öğreneceksin."

Şaşkın bir biçimde yüzüne baktım, nasıl bir işti bu böyle?

"Anlamadım?"

"Şöyle anlatayım o zaman küçük hanım; okulunu ayarladım, pazartesi günü okula gideceksin, okuldan sonra direkt eve geleceksin. Akşamları özel davetler, yemekler, partiler oluyor. Sen de benimle birlikte bu partilere katılacaksın ve gözünü dört açacaksın. Gördüğün, duyduğun her şeyi bana rapor edeceksin. Böylelikle ben de dostumu ve düşmanımı tanımış olacağım."

"Bu nasıl bir iş böyle? Hasan Bey, böyle bir şeyden bahsetmemişti. Bunu yapamam."

"Babamla anlaştığın zaman, ne iş yapacağını sormaman senin aptallığın. Şimdi karşıma geçmiş, yapamam diyorsun. Yapmaktan başka seçeneğin yok."

Sinirle oturduğum yerden kalkıp, odanın içinde yürümeye başladım. Geri dönersem; annem ve Ahmet zor durumda kalacaklar

ve evimiz de elimizden gidecekti. Hasan Bey, bana zarar gelmeyeceğini söylemişti, zaten ne kadar zor olabilirdi ki?

"Hasan Bey, bana herhangi bir zarar gelmeyeceğini söyledi."

"Uslu bir kız olup dediklerimi harfiyen yaparsan, kimsenin sana zarar vermesine izin vermem. Bu, sana bağlı."

"Tamam, bana ve aileme zarar gelmediği sürece, yanınızda kalacağım."

"Aferin küçük hanım, sözümden çıkmadığın sürece sorun yaşamayız," dedi. Öylece ona bakakaldım. Başını kaldırıp bana baktığında, bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Odan üst katta, sondaki kapı," diyerek telefonunu eline aldı. Bavullarımı sırayla yukarı taşımaya başladım. İkinci bavulu çıkarırken elimden düşünce, Boran yerinden kalktı ve bavulumu aldı.

"Teşekkür ederim." Sadece başını sallamakla yetindi.

Kapıyı açıp odama girdiğimde şaşkınlıkla bakakaldım. Harikaydı! Kapının yanında küçük bir kitaplık, hemen sağında kocaman, siyah beyaz desenli bir gardırop vardı. Cam kenarında küçük bir masa ve karşılıklı duran iki sandalye yer alıyordu. Kapının karşısında çarşafları vişneçürüğü renginde olan büyük bir yatak, yerde de yine siyah beyaz desenli bir halı vardı. Yatağa oturup hafifçe zıpladım. Çok güzeldi. Yatağın tadını sonra çıkartmaya karar vererek, kıyafetlerimi ve kitaplarımı yerleştirmeye başladım.

İşim bittiğinde hava kararmıştı ve öğlen de bir şey yemediğim için acıkmaya başlamıştım. Üzerimi değiştirip rahat bir şeyler giyerek aşağı indiğimde, salonda kimse olmadığını fark ettim. Mutfağa yönelip buzdolabını açtım, ama yiyecek bir şey yoktu. Dolapları karıştırdım ve bulduğum makarnayı pişirmeye karar verdim. Peynirli makarnam hazır olduğunda, birinin beni izlediğini hissedip arkama döndüm. Boran arkamda dikilmiş bana bakıyordu.

"Şey, acıktım da makarna yapmıştım, sen de yemek ister misin?"

"Sana afiyet olsun, ben dışarı çıkacağım. Bu arada, haftada bir gün temizlikçi gelip evi temizler, sen kendi odanı temizlemekle yükümlüsün ve yemek konusuna gelince, ben genellikle dışarıda

yerim, sen kendine göre bir şeyler yapıp yersin. Gerektiğinde dışarıdan istersin."

"Tamam."

"Ben gidiyorum, kapıda iki koruma olacak, haberin olsun."

"Koruma mı?"

"Düşmanlarım çok, bu evde birisinin yaşadığını öğrenirlerse, seni tanımak isteyeceklerdir," dedi ve arkasını dönüp gitti.

Bu adamın ne kadar düşmanı olabilir ki? Sonuçta mafya adam, dostu çok olacak değil ya, kim bilir ne kadar pis işler yapıyordur...

Karnımı doyurduktan sonra bulaşıkları toparlayıp odama çıktım. Annemi aramaya karar verdim.

"Asya'm, güzel kızım."

"Canım annem, nasılsın?"

"İyiyim kızım, sen nasılsın? Neredesin, o çocuğun yanında mısın?"

"Sırayla sor anne ya iyiyim, beni merak etme. Boran'ın evindeyim ve şu an evde yok, yalnızım."

"Dikkat et kızım. Adı üstünde mafya, ne yapacakları belli olmaz. Akşamları uyurken odanın kapısını muhakkak kilitle, tamam mı?"

"Tamam annem, merak etme. Ahmet nasıl?"

"Sen gittikten sonra çok ağladı, ama şimdi iyi, uyuyor. Asya'm, ne iş yapacağını öğrendin mi?"

Annemin sorusuyla sessiz kaldım. Anneme, Boran'ın düşmanlarının kim olduklarını, ne plan yaptıklarını öğreneceğim diyemezdim ki. Bir şeyler uydurmam gerekiyordu.

"Asya orada mısın?"

"Buradayım anne. Okuldan sonra şirkete gidip çalışacağım, evrakları düzenleyeceğim."

"İyi kızım, kötü bir iş olacak diye çok korktum."

"Merak etme sen. Müsaadenle ben artık kapatayım yoruldum bugün, çok uykum var."

"Tamam kuzum, kapıyı kilitlemeyi unutma, iyi geceler."

"Tamam anne, iyi geceler."

Gece duyduğum sesle uykumdan sıçradım. Salondan sesler geliyordu. Boran olduğunu düşündüğüm için yorganın altına girdim. Bir dakika geçmeden, bir şeyin kırılma sesi geldi. Tedirginçe yataktan çıkıp, odamın kapısını açtım ve salona indim. Yerde kırık bir vazo vardı.

"Boran?" dediğimde ses çıkmadı. "Boran, sen misin?"

Karşı taraftan ses gelmeyince korkmaya başladım. Boran'ın evden çıkmadan önce söylediği söz aklıma geldi. Düşmanlarım çok, bu evde birisinin yaşadığını öğrenirlerse seni tanımak isteyeceklerdir. Korkarak odama çıkmak için merdivenlere yöneldiğimde, karşıma bir adam dikildi. Ardından bir el, kolumdan çekerek beni duvara itti. Bağırmak için ağzımı açtım, ama diğer eliyle ağzımı kapattı.

5

Karanlıktan dolayı yüzlerini seçemiyordum. Ağzımı tutan kişi kulağıma doğru eğilip, "Korktun mu?" diyerek gülmeye başladı. Elini yavaşça ağzımdan çekti ve önüme geçti. Birden ışık yanınca şaşkın şaşkın etrafıma bakmaya başladım. Ömer, önümdeydi ve ışığı açan da Boran'dı.

"Ömer, uzatma artık, kızı rahat bırak. Korkudan yüzü bembeyaz olmuş."

Gerçekten korkmuştum. Ömer yüksek sesle gülerek önümden çekildi. Korkudan duvara yapışmış bir şekilde ona baktım.

"Bu neydi şimdi?" derken sesim titriyordu.

"Bu kadar çok korkacağını tahmin etmedim. Biraz içmiştim, yanlışlıkla vazoya çarpınca kırıldı. Kırılanları toplamak için banyodan süpürgeyi almaya gittim. Sen tedirgin bir şekilde Boran diye seslenince, ben de sana küçük bir şaka yapmak istedim. Özür dilerim."

"Sağ ol ya, çok güzel bir şaka oldu," diyerek yanlarından geçip merdivenlere yöneldim. Kapımı sert bir şekilde çarpıp kilitledim. Böyle şaka mı olurdu? Yatağıma uzanıp derin derin nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştım.

Sabah uyandığımda uykumu almıştım. Saati görünce, "Vay canına!" demekten kendimi alamadım. Saat 11:45'ti! Bu saate kadar nasıl uyuduğumu anlamadım. Genelde uyku düşkünü biri değildim, en geç dokuzda uyanmış olurdum, ama dün gerçekten yorulmuştum. Bir de Ömer ve Boran'ın iğrenç şakası beni iyice yormuştu.

Dolabımdan siyah, boru paça pantolonumu ve kırmızı triko kazağımı alarak banyoya yöneldim. Hazırlandıktan sonra salona indim. Boran, masada oturmuş önündeki kâğıtları inceliyordu. Ömer ise uzanmış televizyon izliyordu. Dün yaptıkları aklıma gelince soğuk bir sesle, "Günaydın," dedim. Ömer, bana bakıp, "Günaydın Asya," dedi, ama Boran bir şey söylemeden kâğıtlarla ilgilenmeye devam etti.

Mutfağa yönelip kendime güzel bir sandviç hazırladım. Bir bardak da portakal suyu çıkartıp, salondaki masanın en sonuna, Boran'ın tam karşısında oturdum ve sandviçimi yemeye başladım. Ömer, televizyonda izdivaç programı seyrediyordu. Hiç anlamıyor ve sevmiyordum bu tarz programları. Sanki erkek kıtlığı varmış gibi, on sekiz, on dokuz yaşlarındaki genç kızların, koca bulmak ümidiyle bu programlara katılmasını anlamıyordum.

Gözlerimi devirdim ve tam önüme döneceğim sırada Boran'la göz göze geldim. Kafasını çevirir sandım, ama o, gözlerime bakmaya devam etti. Rahatsız olunca gözlerimi önüme çevirip, sandviçimi yemeye devam ettim. Kaçamak bakışlarla arada sırada ona bakıyordum. Kaşları çatık bir şekilde bilgisayara bakıyordu. Sert yüz hatları daha da belirginleşmişti. Okulum hakkında bazı sorularım vardı, ama sinirli göründüğü için ağzımı açamıyordum. Kafasını kaldırdığında tekrar göz göze geldik.

"Ne sormak istiyorsun?" deyince yerimde sıçradım. Nereden anlamıştı ki soru soracağımı?

"Nereden anladın?"

"Uzun süredir bana bakıyorsun."

"Şe - şey soracaktım."

"Evet, dinliyorum."

"Okulumun adını, nerede olduğunu..."

"Okulunun adı... Şimdi adını hatırlayamadım. Zamanım olursa, ben götürüp getiririm seni, gelemezsem taksiyle eve dönersin. Başka sorun var mı?"

"Şey, benim okul kıyafetim de yok."

"Öğleden sonra gidip alırız."

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedikten sonra yerinden kalktı. Bilgisayarını ve kâğıtlarını çantasına koyup Ömer'le birlikte evden çıktılar. Biraz televizyon izledikten sonra evi gezmeye başladım.

Boran'ın odası üst katta, merdivenin karşısındaydı. Acaba odası nasıldı? İlerleyip Boran'ın ve benim odamın ortasında kalan odanın kapısını açmak istedim, ama kilitliydi. Ne vardı acaba içeride? Kilitli tutulduğuna göre gizli bir şeyler olmalı diye düşündüm ve odama geçip test çözmeye başladım.

***

Saat 22.30 olduğunda Boran hâlâ ortalarda yoktu. Film izlemekte karar kıldım. Dizi izlemeyi sevmezdim, ama konu film olunca... Özellikle de Kore filmlerine bayılırdım. Karakterlerin konuşmaları, mimikleri çok tatlıydı.

Film bittiğinde saat 00.25 olmuştu. Yatmaya gideceğim sırada kapı açıldı. Gelen Boran'dı. Ona bakınca olduğum yerde kalakaldım. Gömleği ve elleri kan içindeydi.

"İyi misin?" diye sordum çekinerek.

Cevap vermeden önümden geçip, merdivenlere yöneldi.

"Boran, iyi misin?" Sorumu yineledim, ama hiç konuşmadan odasına girdi. Ne olmuştu ki? Arkasından gidip, odasının kapısını çaldım. "Boran, bir şey mi oldu?" Tekrar kapıyı çalacakken aniden açtı ve sinirle bana bakmaya başladı.

"Sana ne! İyi olup olmamamdan, sana ne!"

"Kanı görünce merak ettim."

"Merak etme. Sen, kendi işine bak, bir daha da beni merak

etme, anladın mı?" diyerek üzerime gelmeye başlayınca, geriye doğru adımlar atmaya başladım.

"Özür dilerim, ben-" Sözümü tamamlayamadan, ayağım merdivenin ilk basamağından kaydı. Düşeceğim sırada kolumdan çekerek beni duvara doğru savurdu ve "Git odana, akşam akşam seninle uğraşamam." diye bağırarak odasına girdi. Kendimi toparladığımda odama geçip yattım.

Neden böyle davranmıştı ki? Sadece iyi olup olmadığını sormuştum, bunda ne vardı? Yüzünden de hiçbir şey anlaşılmıyordu. Düşüncelerimle birlikte uykuya daldım.

***

Sabah sekizde alarmın çalmasıyla uyandım. Mutfağa indim ve kahvaltıyı hazırlayarak masaya oturdum. Boran'ın geldiğini görünce, dün akşamki olaydan dolayı gerilerek kahvaltıma odaklandım. Karşıma oturduğunda, kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Sen de çay ister misin?"

"Olur."

Yüz ifadesi gece olduğu gibi sertti, ama sesi yüksek çıkmamıştı. Bir bardak çayı ve servis tabağını önüne koyduktan sonra kahvaltılıkları ona doğru ittim.

Sessizce kahvaltımızı yaptıktan sonra, yanında getirdiği dosyayı bana doğru uzattı. Bir şey söylemeden dosyayı elime alıp açtım. İçinde genç bir adamın fotoğrafları ve öz geçmişi vardı.

"Bu adam kim?"

"Ali Çetintaş."

"Neden bunları bana verdin?"

"Salı günü, yirmi altıncı doğum günü, ben de davetliyim. Dolayısıyla sen de benimle birlikte geleceksin ve Ali denen şerefsizle arkadaş olmaya çalışacaksın."

"Arkadaş mı? Bunu yapamam, oyun oynayamam, adamı tanımıyorum bile."

"Ali hakkında bilmen gerekenler orada yazıyor. Onları aklında tutman yeterli olacaktır. Ben de yanında olacağım, merak etme."

"Ali Çetintaş kim? Neden arkadaş olmamı istiyorsun?"

"Pisliğin önde gideni, öz geçmişini okuduğunda kim olduğunu öğrenirsin. Şimdi hazırlan, sana okul kıyafeti almamız lazım."

Masanın üzerindeki dosyayı alıp odama çıktım. Akşam incelemek üzere masamın üzerine bıraktım ve kırmızı montumu alarak aşağı indim.

"Hazırım, çıkabiliriz."

Kapının önündeki korumaları görünce, üşümüyorlar mıydı acaba diye düşündüm. Hızlı adımlarla Boran'ı takip edip, arabanın ön koltuğuna oturdum ve kemerimi bağlayarak arkama yaslandım. Arabadaki sessizliği bozan tek şey, açık olan radyoydu.

Büyük bir alışveriş merkezinin önüne geldik ve Boran arabayı park ettikten sonra içeri girdik. Gerçekten, ne kadar da hızlı yürüyordu bu adam böyle? Bir mağazanın vitrinindeki elbiseyi görünce durdum. Tozpembe, diz üstü bir elbiseydi ve omuzları parlak taşlarla işlenmişti. Boran'ın sesini duyunca irkildim.

"Kaybolmak mı istiyorsun? Beni takip et."

Hızlı adımlarla ona yetiştim. Okul formaları satan bir mağazaya girdik ve gideceğim okul için gerekli olan kıyafetleri aldık.

Arabaya bindiğimizde Boran, "Acıktın mı?" diye sorunca, bakışlarımı ona çevirdim.

"Biraz."

Bana bakıp, tekrar yola döndü. "Bir şeyler yiyip eve öyle geçelim."

"Tamam."

On dakika sonra bir pizzacının önünde arabayı park etti. Boş masalardan birine oturduk ve siparişlerimizi verdik.

"Verdiğim dosyayı inceleyip okudun mu?"

"Hayır, daha okumadım. Eve gittiğimizde okuyacağım."

"Yarın için senden istediğim şey; Ali'nin, seninle ilgilenmesini sağlaman. Onunla iletişim kurmanı istiyorum. Bir yolunu bulup onu dışarı çıkartman gerekiyor, bu kadar basit, anlaştık mı?"

"Elimden geleni yaparım ama sonra ona ne yapacaksın?"

"Yaptığı şeylerin en ağırını yapacağım."

Eve döndüğümüzde acilen dosyayı okumam lazımdı. Şu Ali denen adam, ne yapmış olabilirdi ki?

***

Eve geldiğimizde akşam olmuştu. Kış olduğu için hava erkenden kararıyordu. Hemen odama çıkıp okul kıyafetlerimi ütüledim ve askıya astım. Cam kenarına ilerlerken, masanın üzerindeki dosyayı görünce açtım ve içindeki fotoğrafa şöyle bir göz attım. Adamın tipi fena değildi. Tıpkı Boran gibi, sert yüz hatları vardı. Ve açık yeşil gözleri de sert bakıyordu.

Öz geçmişinin yazılı olduğu kâğıdı alıp okumaya başladım;

* Ali Çetintaş.

* Yirmi beş yaşında, yarın doğum günü.

* İzmirli.

* Babasıyla birlikte, araba satım ve kiralama işleri yapıyor.

* Çalınmış arabaları, gizli depolarında parçalara ayırıp satıyor.

* Karıştığı bir kavgada silahla adam yaralamaktan, ikinci defa para cezası alarak kurtuldu.

* Genç kızlarla arkadaşlık kurup...

Telefonum çalmaya başlayınca, okumayı yarıda bırakıp telefonu açtım.

"Alo, anne."

"Güzel kızım, nasılsın?"

"İyiyim anne, sen nasılsın, Ahmet nasıl?"

"Biz iyiyiz, merak etme kızım, sesini duymak istedim."

"Merak etme anne, ben de iyiyim. Yarın okula başlayacağım, bugün gidip okul kıyafetlerimi aldık."

"Paran var mı kızım? Yeter mi sana?"

"Biraz param var anne, merak etme. Zaten bugün aldıklarımızı Boran ödedi. Sen, beni merak etme. İş bulabildin mi?"

"Henüz bulamadım, ama arıyorum, bulacağım inşallah."

"İnşallah, anneciğim."

"Ben kapatayım kızım, erkenden uyu, yarın okula gideceksin."

"Tamam anneciğim, öptüm seni. Benim yerime Ahmet'i öpersin, iyi geceler."

"İyi geceler, kızım."

Telefonu kapattıktan sonra kaldığım yerden okumaya devam ettim.

* Genç kızlarla arkadaşlık kurup, kandırarak tecavüz ediyor ve ailelerini para karşılığında susturuyor.

Okuduğum cümleyle öylece kâğıda baktım. Kandırarak tecavüz ediyor...

* Her şeyi polise anlatıp, şikâyetçi olacaklarını söyleyen ailelerin kızları, ortadan kayboluyor. En son, iki kızın cesedi gömüldükleri yerde bulundu, ama parayla ve tehditlerle insanları susturmayı başarıyor.

Okuduklarımı hazmedememiştim. Bu nasıl bir adamdı böyle? Yarın, bu adamla arkadaşlık kuracak ve yalnız kalınca da onu bir şekilde dışarı çıkaracaktım. Ben, bu adamı nasıl kandırabilirdim ki?

Odamdan çıkıp salona, Boran'ın yanına indiğimde elimdeki dosyayı önüne doğru fırlattım. Ne olduğunu anlamayarak, şaşkın bakışlarını bana çevirdi.

"Ben, yarın partiye falan gelmiyorum. Bu adamla yan yana gelmek de istemiyorum."

Ayağa kalkıp karşımda durdu. "Sakin ol, sana bir şey yapamaz."

"Nasıl sakin olayım? Adam hem sapık, hem katil. Bu adamla asla konuşmam ben, hayır olmaz."

"Ben de orada olacağım, merak etme. Sadece adama güleceksin ve onun dikkatini çekecek, dışarı çıkmasını sağlayacaksın. O anda ben de arkanızdan gelip, onu yakalayacağım."

"Bu çok tehlikeli."

"Sakin ol, ben yanındayken kimse sana zarar veremez. Ömer

de bizimle birlikte gelecek. Dışarıda adamlarım da olacak, korkma."

"Peki, ona ne yapacaksın?"

Gözlerini benden çekip, cama doğru yürüdü ve bahçeye bakmaya başladı. Soruma cevap vermeyince tekrar sordum. "Boran, o adama ne yapacaksın? Öldürecek misin?" Bana bakmadan konuşmaya başladı.

"O pislik, yaptıklarının cezasını ağır bir şekilde çekecek. Ölüm, onun için kurtuluş olur. Onu en zayıf noktasından vuracağım."

"Ne yapacaksın?" dediğimde gözlerimin içine baktı.

"Yaptıklarının cezası olarak; hadım edilecek!"

6

"Ha - hadım mı? Boran, sen ne söylediğinin farkında mısın?"

Gözlerimin içine bakıyor, ama hiçbir cevap vermiyordu.

"Cevap versene, sen nasıl bir adamsın ya? İnsanlara bu şekilde zarar vermek de neyin nesi? Polise şikâyet et, hapse girmesi için uğraş-"

"Kes sesini! Sana, kararlarımı sorgulama hakkını kim verdi? Sakın bir daha benimle bağırarak konuşma, canını yakarım."

Bir de geçmiş karşıma beni tehdit ediyordu, pislik herif!

Karşımda yumruklarını sıkmış, sinirli bir ifadeyle bana bakıyordu. Ama ben, güçlü bir kızdım. Onun önünde omuzlarımı düşürüp, gözlerimi kaçıracak değildim. Olduğum yerde, hiç hareket etmeden gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Ondan korkuyor muydum? Evet, ama bunu belli etmeyecektim. "Odana çık," dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım.

"Sana! Odana! Çık! Dedim!"

Tüm kelimeleri tane tane, üzerine basarak söylemişti. Daha fazla ileri gitmemek için, söylediğini yapıp odama çıktım. Sonuçta o, bu kadar sinirliyken ne söylersem söyleyeyim fayda etmeyecekti.

***

Sabah uyandığımda okula gitmek için hazırlandım. Boran salonda oturmuş, kahve içiyordu. Beni görünce yerinden kalkıp, kapıya doğru yürümeye başladı. Peşinden çıkıp, arabaya bindim. Yol boyunca hiç konuşmadık.

Araba durunca, okula geldiğimizi anladım ve indim. Ne kadar da gösterişli bir okul burası, diye düşünmekten kendimi alamadım.

Boran, "Bundan sonrasını sen halledersin, çıkışta beni ara," diyerek arabanın camını kapattı ve yanımdan uzaklaştı. Birinci sınıfa başlayacak olan öğrenciler gibi heyecanlıydım ve korkuyordum. Yavaş adımlarla okulun bahçesine girdim. Okulun binasına girdiğimde nöbetçi öğrenciyi bulup, yanına gittim.

"Müdürün odasını öğrenebilir miyim?"

"Tabii, ikinci kat, koridorun başındaki oda."

Gülümseyerek teşekkür edip, merdivenleri çıkmaya başladım.

Müdürün odasına geldiğimde kapıyı tıklattım.

"Gir."

İçeri girdiğimde, müdür başını kaldırıp bana gülümseyerek baktı. "Buyur kızım."

Ses tonu ne kadar da yumuşaktı öyle...

"Merhaba, ben Asya, okula yeni kayıt oldum."

Eliyle karşısındaki koltuğu gösterdi.

"Hoş geldin Asya. Boran, senden bahsetmişti."

Hiçbir şey söylemeden müdürün yüzüne bakınca, konuşmaya devam etti.

"Baban vefat etmiş, başın sağ olsun, ama hayat devam ediyor. Kuzeninin yanına gelmekle en iyisini yapmışsın. Kendini çabuk toparlarsın."

Kuzen mi? Kuzenim kim? Ah, tabii ki Boran, beni kuzeni olarak tanıtmıştı, ama neden akrabasıymışım gibi göstermişti ki?

"Evet," dediğim sırada zil çaldı.

"Ders saati, sınıflara giriyorlar."

Müdürün konuşmasına gülerek karşılık verdim. Kısa bir süre sonra tekrar zil sesi duyduğumuzda, bana baktı. "Öğretmenler derse giriyorlardır. Hadi, sana sınıfına kadar eşlik edeyim."

Yerimden kalkıp müdürü takip ederek odadan çıktım. Üçüncü kata çıktığımızda, koridorun sonunda, yeni sınıfımın önünde durduk. Bana bakıp gülümseyerek sınıfın kapısını tıklattığında, kalbim daha hızlı atmaya başladı. Onun arkasından sınıfa girdim.

"Melek Hanım, yeni öğrencimiz; Asya."

Güler yüzlü Melek Hoca, "Hoş geldin Asya," dedi. Gülümseyerek, "Hoş buldum," dedim.

Müdür, bana dönerek, "İyi dersler Asya," dedikten sonra sınıftan çıktı.

Kafamı sınıftaki öğrencilere doğru çevirince, hepsinin bana baktığını fark ettim.

Melek Hoca, "Oturmadan önce, arkadaşlarına kendini tanıtmaya ne dersin?" diye sorunca, gülümseyerek konuşmaya başladım.

"Merhaba arkadaşlar, ben Asya Yıldız. Denizli'den geldim, okula burada devam edeceğim." Cümlem biter bitmez bir kız sesi duydum ve bakışlarımı sesin sahibine çevirdim.

"Hoş geldin Asya, ben Merve. Yanımda kimse oturmuyor, buraya gelebilirsin."

Melek Hoca'dan da onay alınca Merve'nin yanına otururdum ve gülümseyerek, "Merhaba," dedim.

"Tekrar hoş geldin, sıra arkadaşım."

"Merve, teneffüste konuşursunuz. Şimdi dersi dinleyin."

Hocanın uyarısıyla Merve, bana göz kırpıp önüne döndü. Tahtada Dil ve Anlatım dersinin işlendiği yazıyordu. Sevdiğim bir ders olduğu için, arkama yaslanıp Melek Hoca'yı dinlemeye başladım. Hocanın iyi anlatımıyla, zaman su gibi akıp geçti. Zil çaldığında Merve hemen bana döndü.

"Bir yerlerden başlamamız lazım birbirimizi tanımak için, değil mi?"

"Evet," dediğimde Merve gülümseyerek ağzını açmıştı ki, iki

erkek öğrenci öndeki sıraya oturup bize döndüler. Ela gözlü, zayıf, güleç yüzlü, 1.70 boylarında olan gülerek elini uzattı.

"Merhaba Asya, ben Kerem."

"Merhaba," dediğimde, Kerem'in yanındaki esmer, koyu kahve gözlere sahip, biraz daha uzun gibi görünen öğrenci de elini uzatıp, "Ben de Ahmet," dedi. Ahmet'le de tokalaştım. Kardeşimle adaş bir arkadaşım olmuştu.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," dedim. Bu sırada Merve, kolumdan tutup, "Koridora çıkıp yürüyelim," deyince, itiraz etmeden sıramdan kalktım. Ahmet ve Kerem de arkamızdan geldi.

"Asyacığım, bizim okul en iyilerden biridir. Bunu unutma sakın," diyerek gülümseyen Merve'ye baktım. "Bana, okulu anlatır mısın? Kantinini, spor salonunu falan," diye sordum. Kerem söze girdi.

"Kantinimiz çok güzeldir, dördüncü katta ve camdan duvarları var. Spor salonumuz ise bodrum katta, ama genellikle beden eğitimi derslerini bahçede yaparız. Basketbol, futbol sahaları ve tenis kortu da bahçede. Bodrum katta müzik ve giyinme odasıyla, revirimiz var. Okulumuzu çok seviyorum ya, çok güzel. Bu arada Asya, Merve, benim sevgilim, ne..."

Ahmet, "Ne çene varmış oğlum sende de," diyerek Kerem'in kafasına vurdu. Onun bu hareketine Merve'yle gülmeye başladık.

Okul saat ikiye kadar bu şekilde devam etti. Merve'nin on yedi, Kerem ve Ahmet'in on sekiz yaşında olduklarını ve ailelerinin mesleklerini öğrendim. Hiçbirinin maddi yönden sıkıntıları yoktu, hepsi de iyi aile çocuklarıydı. Okulda ilk günden sıcakkanlı, güleç arkadaşlar edindiğim için çok mutlu olmuştum. Ben de babamın araba kazasında öldüğünü ve kendimi toparlamak için İzmir'e geldiğimi, kuzenimin yanında kaldığımı söyledim. Babamın ölmüş olması dışındakiler yalandı. Gerçekleri nasıl söyleyebilirdim ki?

Okul çıkışında yeni arkadaşlarımla vedalaşıp, bahçedeki banklardan birine oturdum ve Boran'ı aradım.

"Efendim?"

"Dersler sona erdi, sen mi gelip alırsın, yoksa ben..."

"Şoförü yolluyorum, on beş dakikaya kadar orada olur."

Tam cevap verecektim ki telefonu yüzüme kapattı. Bahçede benden ve basketbol oynayan birkaç öğrenciden başka kimse yoktu. Telefonumu çıkarıp kulaklıklarımı taktım ve Emre Aydın'ın 'Hoşça kal' şarkısını dinlemeye başladım.

Dizimin acısıyla kafamı kaldırıp etrafıma bakındım. Sert yüz hatları olan bir çocuk, bana doğru geliyordu. Önümde durdu ve beni şöyle bir süzdükten sonra ayağımın yanında duran topu alıp, özür bile dilemeden yürümeye devam etti. Arkasından bakakaldım. Korna sesini duyunca yerimden kalktım ve beni almaya gelen arabaya doğru ilerledim.

***

Odama girdiğimde yatağımın üzerine bırakılmış iki kutu gördüm. Kutulardan büyük olanı açınca, okul kıyafetlerimi almaya gittiğimizde vitrinde gördüğüm elbiseyle karşılaştım. Şaşkınlıkla elbiseye bakarken, parlak taşlarla süslenmiş çanta dikkatimi çekti. Diğer kutuda da topuklu, krem rengi ayakkabılar vardı. Kutuların yanındaki notu elime aldım.

'Akşam saat altıda partiye gideceğiz. Hemen hazırlanmaya başlasan iyi olur. Bekletilmeyi SEVMEM!'

Büyük harfle yazmış, vurgu yapmış ayı.

Bir şeyler atıştırıp duşa girdim. Daha sonra saçlarıma maşayla bukleler yaptım. Elbise gerçekten çok güzeldi ve bana da çok yakışmıştı. Hayatımda ilk kez bu kadar kısa bir elbise giydiğim için, kendimi çıplak gibi hissettim. Sevindiğim tek nokta; göğüs dekoltesinin olmamasıydı. Makyaj yapmak için aynanın karşısına geçtiğimde, hafif bir göz makyajı ve çilekli bir parlatıcıda karar kıldım.

Bir elbise, biraz makyaj, biraz bakım, insanı ciddi anlamda bambaşka biri haline getiriyordu. Telefona baktığımda saatin 17.45 olduğunu gördüm. Boran'ın gelmesine on beş dakika vardı. Cam kenarındaki sandalyeye oturup, masanın üzerindeki fotoğrafa baktım. Ali Çetintaş; hem tecavüzcü hem de bir katil... Fotoğrafa daha dikkatli bakınca, gözlerindeki küçümser ifadeyi gördüm.

Vakit yaklaştıkça korkmaya başladım. Ya yanlış bir şey yaparsam, ya oyun oynadığımızı ve onu tuzağa düşüreceğimizi anlarsa, ne yapacaktım?

At bunları kafandan Asya, kimse sana bir şey yapamaz. Boran ve Ömer yanında olacak.

Aşağı kattan sesler gelince, çantamı ve ceketimi alıp odamdan çıktım. Ömer, beni görünce ıslık çalarak, "Vay güzellik, taş gibi olmuşsun," dedi.

"Teşekkür ederim."

Boran, telefonu kapattıktan sonra beni baştan aşağı süzüp, gözlerime baktı.

"Gidelim."

Ömer'le birlikte, arkasından yürürken Boran'ın gerçekten bir ayı olduğunu düşündüm ve bu da gülmeme neden oldu. Arabaya bindiğimizde emniyet kemerimi bağlayıp arkama yaslandım.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi Asya?"

"Ali'nin, benimle ilgilenmesini ve dışarı çıkmasını sağlayacağım. Sonra da siz yanımıza gelip onu yakalayacaksınız."

Ömer, "Ali itini etkileyeceğine eminim. Yalnız, partide bizi tanımıyormuş gibi davranacaksın," dedi.

"Nasıl yani?"

Daha soruma cevap alamadan Boran, "Geldik, buradan itibaren partiye ayrı gireceğiz. Dikkat çekmemek için, bizi tanımıyormuş gibi davranmalısın," dedi ve Ömer'le birlikte yürümeye başladı.

Arkasından, "Boran!" diye seslendim ama bana bakmadan, "Şu andan itibaren seni tanımıyorum," dedi ve yürümeye devam etti.

7

Artık yalnızdım. Cesaretimi toplayıp, yürümeye başladım. Mekân oldukça kalabalıktı. Etrafıma bakındım ve duvar kenarındaki boş masaya doğru ilerledim.

Böyle bir ortama ilk defa giriyordum. Daha doğrusu, ilk defa bir bara giriyordum. Ürkek bakışlarla, bana tamamen yabancı gelen ortama bakmaya başladım. İnsanlar, müzikle kendilerinden geçmiş bir halde dans ediyor, kahkahalar atıyordu.

Yanıma gelen bir garson, "Buyurun hanımefendi," diyerek içki tepsisini uzattı.

"Teşekkür ederim, ben almayayım."

Garson yanımdan uzaklaştıktan sonra Ali'yi görebilmek için etrafa bakındım. Ama hiçbir yerde yoktu. Ömer ve Boran da ortalıkta görünmüyordu. Doğum günü çocuğu nerelerdeydi acaba?

Yarım saat geçmişti ki kalabalık bir grup bara girdi. İçeri girenlere dikkatle baktığımda, içlerinden birinin Ali olduğunu fark ettim. Onlara ayrılan masaya geçtiler.

Ali'nin kadehi boşaldıkça, yanındaki kızlardan biri yeniden dolduruyordu. Bir ara göz göze geldiğimizde, kafamı başka yöne çevirdim. Bakışları korkutucuydu ya da onun nasıl bir insan oldu-

günü bildiğim için, bana öyle gelmişti.

Bir süre sonra garsonlar gösterişli bir doğum günü pastası getirdiler. Ali, yerinden kalkıp pastaya doğru ilerlerken dönüp bir kez daha bana baktı. Acaba çok mu dikkat çekiyordum?

İki saat geçmesine rağmen Boran ve Ömer'i hâlâ görememiştim. Boran'a mesaj attım.

'Neredesiniz? Ali'nin çevresi kalabalık, yanına gidemiyorum.'

Mesajı attıktan sonra tekrar Ali'ye baktım. Yanındaki kızlara sarılmış, dans eden insanları izliyordu. Telefon titreyince hemen gelen mesaja baktım.

'Üst kattayız. Ali yalnız kalacaktır. Dikkatli ol, zaman kaybetmeden yanına gidersin.

Mesajı okuduktan sonra Ali'ye baktım. Etrafındakiler gidecek gibi görünmüyordu. İçki kokusu, müzik ve gerginliğimden dolayı başım ağrımaya başlamıştı ve bir an önce ne olacaksa olsun ve bitsin istiyordum.

Hareketli müzik, yerini yavaş şarkılara bırakınca, daha fazla beklemeye gerek yok diyerek ayağa kalktım. Derin bir nefes alarak Ali'nin masasına doğru yürüdüm. Masaya yaklaştığımda Ali kafasını kaldırıp bana baktı. Zorla gülümseyerek gözlerinin içine baktım ve elimi uzattım.

"Benimle dans eder misiniz?" Ali gözlerimin içine bakarak ayağa kalktı ve elimi tutup, beni piste doğru çekti. Ellerini belime sardığında şaşkınca yüzüne baktım. "Benimle dans etmek istemiyor muydun?" diye sordu.

"Evet, istiyordum," dedim ve onu şüphelendirmemek için rahatlamaya çalıştım. Şu an tecavüzcü bir katile sarılmış, dans ediyordum. Elimin birini avucuna alarak göğsüne bastırdı. Korkudan bir şey yapamıyordum, sonuçta dansa kaldıran bendim. Saçlarımı koklayarak, kafasını boynuma indirdi.

"Titriyorsun?"

"Çok yakınız," diyebildim. Yavaş hareketlerle başını hareket ettiriyordu, beni kokladığını hissedebiliyordum. Dudaklarını omzumda hissedince bir adım geriledim.

"Biraz dışarı çıksam iyi olur, burası fazla sıcak," diyerek masama doğru ilerledim ceketimi ve çantamı aldım. Kapıya geldiğimde durdum ve Ali'ye baktım, masasına geçmişti. Ona yaklaşarak karşısında durdum. Gülümseyerek bana bakmaya başladı. Demek ki kızları böyle etkiliyordu, çünkü gülünce gerçekten çok tatlı görünüyordu. Ne saçmalıyordum ben, o bir katil!

Boran da gülünce bu kadar tatlı görünüyor muydu?

"Burası fazla kalabalık ve sıcak, benimle dışarı çıkmak ister misin, biraz hava alırız," dedim.

Önce gözlerime birkaç saniye baktı sonra bara bir göz atıp, gülümseyerek ayağa kalktı. Barın çıkışına doğru ilerlemeye başladık. Dikkatini çekmemeye çalışarak telefonumun mesaj menüsüne girdim.

'Bardan çıkıyoruz, hemen gel!'

Dışarı çıktığımızda serin havayı hissedince ceketimi giydim.

"Üşüyorsan arabam ileride, gidelim mi? İçinde ısınırız."

Serseri bir şekilde sırıtışı midemi bulandırdı. Pis sapık! Seninle arabana binecek kadar salak değilim. Gülümsemeye çalıştım. "Böyle iyi, biraz hava almak istedim sadece."

Cebinden bir sigara çıkartıp yaktı. Nerede kalmıştı bunlar? Mesaj atalı beş dakikadan fazla olmuştu. Ali, barın duvarına yaslanıp bana bakmaya başladı. Gülümsüyordu, ama bakışlarında bir karanlık vardı. Göz ucuyla çevremi kontrol etmeye başladığım sırada, kolumda hissettiğim acıyla ona döndüm.

"Ne - Ne yapıyorsun?" Kolumu ondan kurtarmaya çalıştıkça daha sert sıkıyordu. Beni duvara sert bir şekilde itip yüzüme baktı.

"Ne yapıyorsun sen? Kendine gel." Sesim titremişti. Gözlerindeki karanlığa bakmaya daha fazla devam edemedim, ama çenemi sertçe tutup yüzüne bakmamı sağladı. Gözleri artık ateş saçıyordu.

"Kimsin sen?"

"Efendim?"

"Seni, kim yolladı?" Oyun oynadığımı, yalan söylediğimi anlamıştı. Bir şeyler yapmam lazımdı.

"Ne söylediğini anlamıyorum," dedim telaşla.

"Bana yalan söyleme. Seni, kim yolladı?"

"Kimse yolla-"

"Kes zırvalamayı! Karşında çocuk yok senin," dedi ve cebinden çıkardığı çakıyı boğazıma dayadı.

"Güzel boynuna zarar gelsin istemiyorsan konuş bebeğim," diyerek sıntmaya başladı. Korkudan titriyordum ve ayakta durmaya gayret ediyordum.

"Ne söylememi bekliyorsun? Ben buraya sadece eğlenmek için geldim."

"Bana bak kızım, içeride sürekli bana bakıyordun. Gözlerinle, beni takip ediyordun. Oturduğun yerde rahat değildin. Sen buraların kızı değilsin. Kimin yolladığını söylersen seni rahat bırakırım."

Elindeki çakıyı biraz daha bastırdı. Boynumdan aşağıya akan sıcaklığı hissedebiliyordum. Boran neredeydi? Beni yem olarak Ali'nin önüne mi atmıştı?

"Sabrım tükeniyor, üçe kadar sayacağım. Kimin için çalıştığını söylemezsen boynundaki acı artacak ve acı çekerek öleceksin."

"Bir!"

Boran'ın adını versem mi? İhanet etmiş olur muyum? Boran ve Ömer de bana ihanet etti ama. Geleceklerini söylediler, gelmediler.

"İki!"

Boran'ın ismini söylemem yeterliydi, ama yapamazdım. Babam, "Asla insanları arkasından vurma," derdi. Ama bu adam, insan değil ki! O bir canavar!

"Üç! Üzgünüm bebeğim, biraz canın yanacak."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Artık ayakta duracak gücüm kalmamıştı, titriyordum. Birden boğazımdaki baskının kaybolduğunu hissettim.

"Asya!" Kulaklarımdaki uğultunun arasında adımı duydum, ama ses çok derinden geliyor gibiydi.

"Asya, gözlerini aç!" Bu sesi tanıyordum. Yavaşça gözlerimi araladım, Ömer karşımda duruyordu. Hissettiğim rahatlamayla

kendimi onun kollarına bıraktım. Gözlerimi tamamen açtığımda, Boran'ın yerde yatan Ali'ye vurduğunu fark ettim. Ömer, beni bırakarak Boran'ı durdurmaya çalıştı.

"Boran, yeter!" Boran'ın durmaya niyeti yoktu.

"Boran bırak artık, öldüreceksin. Asya yaralanmış." Boran bir yumruk daha atıp doğruldu. Bana doğru yürüdü ve önümde durdu, gözleri boynumdaydı. Elimi yavaşça boynuma götürdüm. Elime bulaşan ıslaklığın kan olduğunu idrak etmem başımın dönmesine neden oldu. Ömer, cebinden çıkardığı mendili boynuma bastırdı.

"Asya, bu şekilde bastır boynuna kanamanın durması için." İtiraz etmeden, söylediğini yaptım. O sırada Boran'ın adamları, Ali'yi başka bir arabaya götürüyordu. Ömer de arabaya kadar yürümeme yardım etti ve benimle birlikte arka koltuğa oturdu. Boran çoktan arabayı hareket ettirmişti.

"İyi misin Asya?" diye sordu Ömer.

"Gelmeyeceksiniz sandım."

"Özür dilerim, barda Boran'ın ortaklarından birini gördük. Zor ayrıldık yanından."

"Öleceğimi sandım!"

Ömer, elimi çekerek mendille boynuma bastırmaya devam etti. Boran bir kere dönüp bana bakmadı ve nasıl olduğumu da sormadı.

***

Araba durduğunda camdan dışarı baktım ve boş bir alanda, depo gibi bir yerin önünde olduğumuzu gördüm. Ömer gülümseyerek arabadan indi. Boran, arkasına dönerek gözlerime baktı. Ardından boynuma ve tekrar gözlerime baktı.

"Biz gelene kadar arabada kal, birazdan geliriz."

"Ne yapacaksın ona?"

"Ne yapacağımı söylemiştim."

"Ama ha-"

"Al şunları, yarana bastır ve sakın arabadan inme."

Bir şey söylememe izin vermeden arabadan indi. Adamları

bizden önce gelmişti ve kapıda bekliyorlardı. İki adamı depo girişinde bırakıp içeri girdiler. Başım hâlâ dönüyordu. Elimdeki mendille baskı yaparak beklemeye başladım. Ali hak ettiğini bulmalıydı, ama ona bu cezayı Boran vermemeliydi. Boran'ın da bu kadar duygusuz ve katı olmasına neden olan, geçmişte canını yakmış bir şeyler olmalıydı.

Duyduğum haykırışla yerimde sıçradım ve depoya doğru baktım. Kapıda bekleyen iki adam da koşarak depoya giriyordu. Yavaşça kapıyı açarak indim ve arabaya yaslandım. İçeriden gelen sesleri dinledim, ama ne söylediklerini anlayamadım. Yavaş adımlarla depoya doğru yürümeye başladım. Ta ki kulaklarıma ulaşan çığlığı duyana kadar. Bu Ali'nin sesi olmalıydı ve sanırım Boran söylediğini yapmıştı.

Olduğum yerde, dizlerimin üzerine yığıldım. Artık kendimi hissedemez hale gelmiştim. Gözlerimdeki yaşları durduramıyordum. Hiçbir yerimi hissetmiyordum. Karanlık her yeri kaplamaya başlamıştı. Vücudumda hissettiğim eller, yerden havalanmamı sağladı. Burnuma dolan kokuyu içime çektim. Bu kokuyu biliyordum, bu, Boran'ın kokusuydu. Kokusu ciğerlerime dolarken, kendimi karanlığa teslim ettim.

Hayat; düşündüğümüz kadar iyi, korktuğumuz kadar da kötü değildi...

8

Boynumdaki acıyla gözlerimi açtığımda odamdaydım. Güneş odayı tamamen aydınlatmıştı. Elimi boynuma götürdüğümde yaramın üzerinde bandaj olduğunu hissettim. Doğrularak arkama yaslandım. Dün gece olanları düşündüm. En son hatırladığım Boran'ın kollarında olduğumdu. Gözüm saate iliştiğinde ağzım açık kaldı, 14.15'i gösteriyordu. Yataktan kalkmak için yorganı açtığımda, üzerimde geceliğimin olduğunu gördüm. Onu giydiğimi hatırlamıyordum. Ne olduğunu hatırlamaya çalışırken kapım aniden açıldı ve güler yüzlü, kısa saçlı bir kadın içeri girdi. Kırklı yaşlarında olmalıydı.

"Uyanmışsınız, iyi misiniz?"

Başımı sallayarak onayladım ve şaşkınlığımı gizlemeden bakmaya devam ettim.

"Ben Canan, Asya Hanım. Boran Bey ihtiyacı olduğunda arar, ben de evin ufak tefek işlerini yapmaya gelirim. Dün gece de arayıp sizinle ilgilenmem için çağırınca geldim."

"Teşekkür ederim." Üzerimdeki geceliğe bakıp kadına geri döndüm. "Şey... Geceliği siz mi giydirdiniz?"

"Evet, Asya Hanım. Elbisenize kan bulaşmıştı, dün gece dok-

tor muayenesini bitirdikten sonra değiştirdim."

"Tekrar teşekkür ederim. Bu arada, bana Asya diyebilirsiniz, ben de size Canan Abla diye seslenirim, olur mu?"

"Tabii Asya, nasıl istersen öyle seslenebilirsin."

Derin bir nefes alıp, arkama rahatça yaslandım. Demek ki Boran, düşündüğüm kadar duygusuz biri değilmiş. Dün benim için doktor bile çağırmış.

"Çorba yapmıştım, getireyim sıcak sıcak iç, toparlanmana yardımcı olur."

Başımı sallayarak onayladım. Boynumdaki sızı dışında gayet iyi hissediyordum. Dün gece, Ali'nin bağırışı aklıma gelince gerildim. Aslında idam etmek gerekirdi böylelerini, herkes görmeliydi onun gibilerin başına gelenleri. Lakin bu cezaları veren Boran gibiler de olmamalıydı. Ben, insanlara zarar veremezdim. Bu sebepten canı yanan hep ben olurdum. Ali'ye yapılanlara yardım etmiştim, dolayısıyla ben de zarar vermiş, canını yakmıştım.

Kapı açıldı ve elinde tepsi ile Canan Abla odaya girdi.

"Evet, mis gibi çorba geldi. İçince daha dinç olursun." Gülümseyerek tepsiyi kucağıma koyup, cam kenarındaki sandalyelerden birine oturdu ve bana baktı. Çorbamdan bir kaşık alıp tadına baktım.

"Nasıl olmuş?"

"Ellerine sağlık Canan Abla, annemin yaptığı çorbalar gibi olmuş." Annem kelimesini söyleyince duraksadım. Onları özlemiştim. Bu olanları annem duysa gerçekten hiç iyi olmazdı.

"Boran, senin hakkında pek bir şey söylemedi, sadece çalışanı olduğunu söyledi. Sorgulamak da bana düşmez, ama Boran'ın dostundan çok düşmanı vardır. Düşmanlarına karşı dikkatli ol."

"Boran'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Boran'ın çocukluğunu bilirim. Göründüğü gibi sert bir insan değildir. Onu sert yapan geçmişi."

Merakla Canan Abla'ya baktım. Boran'ın böyle olmasına sebep olan bir şeyler olduğunu tahmin ediyordum. "Nasıl yani, geç-

mişinde ne oldu ki?"

Birden ifadesi ciddileşti. "Çorban soğuyacak, bir an önce içsen iyi olur," dedi ve odadan çıktı. Boran'ın geçmişinde her ne olmuşsa, onu kabuğuna çekmişti.

***

Hava kararmaya başlamıştı. Sürekli yatmaktan sıkıldığım için, mutfakta yemek hazırlayan Canan Abla'nın yanına indim.

"Kolay gelsin." Sesimi duyunca irkildi. "Özür dilerim, korkutmak istemedim."

"Önemli değil, bir şey mi istemiştin, seslenseydin keşke."

"Hayır, yatmaktan canım sıkıldı. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Yok canım, sen otur dinlen, yemek de hazır sayılır zaten."

Gülümseyerek salona geçtim ve televizyonu açtım. Hava tamamen kararmıştı ve Canan Abla yemek masasını hazırlayıp gitmişti. Çok geçmeden Boran ve Ömer geldiler. Ömer gülümseyerek yanıma oturdu.

"Nasılsın Asya, boynun nasıl oldu?"

"Gayet iyiyim, Ömer."

"Dur, bakayım boynuna," diyerek boynumdaki sargıyı kaldırıp, birkaç saniye baktıktan sonra geri kapattı. Boran, karşımızdaki koltuğa oturmuş bize bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu nihayet.

"Evet, dün doktor çağırdığın için teşekkür ederim."

"Ölmeni veya acı çekmeni izleyemezdim. Seninle daha çok işimiz var çünkü."

İyi bir insan? Boran mı? Kesinlikle hayır!

"Canan Abla yemek hazırlamıştı, masaya geçelim mi?"

"Ben ellerimi yıkayıp geliyorum, kurt gibi açım," diyen Ömer lavaboya gitti. Boran hâlâ bana bakıyordu. Mutfağa gitmek için ayağa kalktım ve sesini duydum.

"Bir daha evin içinde gecelikle gezme!"

Arkamı dönüp ona baktım. Sinirli bir şekilde bana bakıyordu.

"Bana bakacağına git, üzerine düzgün bir şeyler giy," dedikten sonra yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. Ben de sinirli bir şekilde odama çıktım ve elime geçen koyu renk kot pantolonumu ve salaş tişörtümü giyip aşağı indiğimde, Ömer yemekleri servis ediyordu. Boran ise kaşları çatık bir şekilde ekmekleri dilimliyordu. Ne kadar da tatlı görünüyorlardı. Böyle işler erkeklerin elinde gerçekten harika duruyordu. Gülümseyerek mutfağa girdim.

"Kolay gelsin, yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Tabii, servis tabaklarını masaya götürebilirsin."

Ömer'in hazırladığı tabakları alıp masaya yerleştirdim. Ardından sessizce yemeğimizi yemeye başladık.

"Asya, sana bir bilmece sorayım mı?" dedi Ömer.

"Sor."

"Kral, tacına ne demiş?"

"Ne demiş?"

"Başımın üzerinde yerin var demiş," dedikten sonra gülmeye başlayınca, ben de gülmeye başladım. Gülerken Boran'la göz göze geldik, kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Gerçekten komik mi?"

Ben cevap veremeden, Ömer konuşmaya başladı. "Sen ne anlarsın oğlum, sonunda söylediklerime gülen biri çıktı. Asya ile çok iyi anlaşacağız."

Bulaşıkları toparladıktan sonra salona geçtim. Boran elindeki dosyaları inceliyordu, Ömer de televizyon izliyordu. Boş olan koltuğa oturup Boran'a baktım. Siyah çerçeveli gözlük ona çok yakışmıştı. Her zamanki gibi kaşları çatıktı. Kafasını bana çevirince, bakışlarımı televizyona çevirdim. Bir süre televizyona boş boş baktıktan sonra tekrar Boran'a döndüm.

"Boran?" dediğimde kafasını kaldırmadan cevap verdi.

"Hımm?"

"Söylediğin şeyi gerçekten yaptın mı Ali'ye?"

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Ömer de yerinde kıpırdanarak

Boran'a bakıyordu. Boran ellerini dizine koyarak öne doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı.

"Bak küçük hanım, ağzımdan bir söz çıkmışsa yaparım. Yaptıklarının cezasını ödedi."

"Neden böyle şeyler yapıyorsun?"

Sıktığı yumruklarından ve alnındaki damardan sinirlendiği belli oluyordu.

"Sana, neyi, neden yaptığımın hesabını mı vereceğim?"

"Hayır, öyle bir şey söylemedim, sadece yaptıkların doğru değil. Bu ülkede kanun var, huk-"

"Ne kanunundan bahsediyorsun sen ha, ne hukukundan bahsediyorsun? Adam, parasıyla hapse bile girmeden kurtuluyor her şeyden. Tecavüz ettiği kızları para ve tehditle susturuyor, olmadı öldürüyor. Şimdi söyle, hani kanun, hani hukuk? Paran varsa, seni parmaklıklar ardına tıkmayan bir ülkede yaşıyoruz."

"Ben sadece... Demek istediğim... Böyle yaparak sen de kötü oluyorsun."

Ayağa kalkıp önümde dikildi. Alnındaki damar net bir şekilde belli oluyordu artık. Parmağını yüzümün önünde sallayarak konuşmaya başladı. "Ben, insanlara hak ettikleri şeyleri yapıyorum. Sana da bilirim ne yapacağımı, ama dua et işim için lazımsın, yoksa seni..." Boran sözünü tamamlayamadan, Ömer araya girip onu kolundan tuttu.

"Boran kendine gel, onun ne şartlar altında burada olduğunu unutma."

Boran, Ömer'i iterek odasına çıktı. Oturduğum koltuğa sindim. Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Ömer yanıma oturup ellerimi tuttu.

"Ağlama Asya, ailen için bu teklifi kabul ettin sen. Boran tarafından kalbin ne ilk ne de son defa kırılacak. O böyledir işte. Kadınlarla pek arası yoktur, hatta sana sakin davranıyor bile diyebilirim."

"Neden, gey mi?"

Ömer kahkahalarla gülmeye başladı. "Gey ha, bunu söyleyeceğin hiç aklıma gelmezdi."

Kollarımı göğsümde bağlayıp arkama yaslandım. Kaşlarımı çatarak kahkahalarının bitmesini bekledim.

"Affedersin, hiç beklemediğim bir şey söyledin. Gey değil tabii ki. Geçmişte, güvendiği kadınlar tarafından arkasından vuruldu. Artık kadınlara güvenmiyor, hepsi bu. Şirkette çalışanların bile çoğu erkektir."

"Kadınlar, ona ne yaptılar ki?"

Ömer, merdivenlere doğru kafasını çevirdi ve birkaç saniye baktıktan sonra bana döndü.

"Anlatırsam, Boran'ın hiç hoşuna gitmez."

"Aramızda kalır, söz veriyorum.

"Şimdi değil Asya, belki başka zaman anlatırım. Ama Boran ne kadar kötü olursa olsun, kalbinde bir köşede umut ve sevgi var, buna eminim... Neyse, ben gitsem iyi olur. Sen de git dinlen, yarın okulun var."

"Teşekkür ederim. Boran gibi olmadığın için, benimle konuştuğun için."

Ömer gülümseyerek ayağa kalktı. Ellerimi tutup gözlerime baktı.

"Beni, bir arkadaş, bir abi olarak gör. Bir derdin, bir sıkıntın olursa ben hep yanındayım, unutma."

"Teşekkür ederim, her şey için."

"İyi geceler, Asya."

"İyi geceler."

Işıkları kapatıp üst kata çıktım. Boran'ın kapalı kapısına birkaç saniye baktıktan sonra odama girdim. Aynanın karşısına geçtim ve boynumdaki sargıyı çıkardım. Yatağa girip tavana bakarak, kalbinin bir köşesinde umut ve sevgi olan Boran'ı düşünmeye başladım.

9

Alarmın sesiyle uyanıp yatakta oturdum. Güneş ışıkları odamı doldurmuştu yine. Okul kıyafetlerimi giyip, boynumdaki yara izi dikkat çekmesin diye, boynuma fular bağladıktan sonra aşağı indim. Mutfaktan çıkan Boran'ın gözleri boynuma kayınca, "Yara izi belli olmasın diye," dediğimde başını salladı.

"Hazırsan çıkalım."

"Hazırım," diyerek kapıya yöneldim. Korumalar her zamanki gibi, Boran'ı selamlayıp önlerine döndüler. Yine sessiz bir yolculuğun ardından okula geldik. Arabadan indiğimde öğrencilerin bakışları beni buldu. Okula doğru yürümeye başladığımda Boran seslendi. "Paran var mı?"

Ebeveynim gibi mi hissediyordu kendini? Üstelik herkesin içinde, yüksek sesle söylemişti. İnsan sessizce söyler değil mi ama, gıcık şey işte. Sinirle dişlerimin arasından, "Evet," diyerek hızlı adımlarla okulun bahçesine girdim.

Bahçede Merve'yi aradım, bulamayınca boş bulduğum bir banka oturup, okula giren öğrencilere bakmaya başladım. Bir süre sonra kapıda Merve ve Kerem'i görünce el salladım. Beni görduklerinde gülümseyerek yanıma geldiler. Merve anında boynuma

sarıldı. "Günaydın Asyacığım."

Kerem de, "Günaydın, fıstık," dedi. İkisine de içten bir gülümsemeyle bakıp, "Günaydın," dedim.

"İyi misin? Dün okula gelmedin. Seni aradım, ama telefonu kuzenin açtı ve başın ağrıdığı için uyuduğunu söyledi."

Boran, neden Merve'nin aradığını söylememişti ki? "Öyleydi, ama şimdi gayet iyiyim."

***

İlk teneffüs zili çalınca kantine gidip boş bulduğumuz bir masaya oturduk.

"Ne istersiniz kızlar?" diye sordu Kerem.

"Aşkım, ben sucuklu tost ve çay istiyorum," dedi Merve.

"Tamam aşkım, sen ne istersin fıstık?"

"Ben de kaşarlı tost ve çay alayım." Kerem başını sallayarak onayladıktan sonra Ahmet'le birlikte sıraya girdiler.

"Asya, bu akşam yılbaşı gecesi, bize gelsene?"

"Yılbaşı mı? Size mi geleyim?"

"Evet. Neden şaşırdın?"

Bunca olay, bunca koşturma, Boran, babam, annemlerden uzak olmak... Yılbaşı olduğu aklıma bile gelmemişti. Aslında gitmek istiyordum. Merve'yi de yakından tanımış olurdum, ama Boran'dan izin almam gerekiyordu. "Biliyorsun, babam... Aklımdan çıkmış işte. Gelmek isterim tabii. Ama kuzenimden izin almam gerekiyor, çıkışta arayıp sorarım."

"Tamam canım. Bu arada, kuzeninin sesi telefondan çok tatlı geliyordu."

Tatlı mı? Ne tatlı ama! "Evet, tatlıdır."

***

Son dersin bitmesine beş dakika vardı. Zil çalınca eşyalarımızı toplayıp, sınıftan çıktık. Merve'nin hatırlatmasıyla Boran'ı aradım. İkinci çalışta açtı. Ondan izin isteme düşüncesi bile beni geriyordu.

"Efendim?"

"Boran, okuldan bir arkadaşım bu akşam için beni evine davet etti, üstelik bu gece yılbaşı gecesiymiş, gidebilir miyim?"

"Kız arkadaş mı?"

"Evet."

"Gittiğin evin adresini söyle, eve geleceğin zaman seni aldırayım."

"Hayır, te-" Sözümü bitiremeden hızla bana çarpan şeyle dengemi kaybedip, merdivenlerden yuvarlanmam bir oldu.

"Asya, iyi misin?" Merve yanıma gelmiş, panikle bana bakıyordu. Ahmet ve Kerem de yanındaydı.

"İyiyim, merak etmeyin," dedikten sonra ayağa kalkmaya çalıştım, ama ayağımın acısıyla tekrar popomun üzerine oturdum.

"Ne oldu Asya?" diye soran Ahmet'e baktım. "Ayağım acıyor."

"Önüne baksana, yaptığını beğendin mi!" Ahmet bağırmaya devam ediyordu, ama arkamdaki her kimse, cevap vermiyordu. Oturduğum yerden birden havalandım. Ne olduğunu anladığımda, beni kucaklayanın kim olduğunu görmek için yüzüne baktım. Onu tanıyordum. Geçen gün bahçede bacağıma basket topunu atan ve özür bile dilemeden uzaklaşan çocuktu bu.

Bodrum katına geldiğimizde, revirin kapısını açarak beni sedyeye oturttu. Sağlık görevlisi genç bir bayan, yanıma gelerek, "Ne oldu tatlım," diye sordu. Ben ağzımı açamadan, beni kucağında getiren çocuk konuşmaya başladı.

"Merdivenden düştü, ayağını incitti galiba."

"Sizler dışarıda bekleyin," diyerek, Merve hariç, herkesi dışarı çıkardı. "Uzat bakalım bacağını." Uzatmaya çalıştım, ama acıyla inleyince, "Özür dilerim tatlım, canını acıtmak istemedim," dedi.

"Önemli değil, ama hareket edince acıyor."

"Evet tatlım, incitmişsin. Kırık olduğunu düşünmüyorum. Şimdi, bu kas gevşeticiyi sürüp saracağım."

Görevli işini yaparken, dışarıdan Ahmet ve beni kucağında taşıyan çocuğun sesleri geliyordu. Merve, bana bakarak, "Kavga

ediyorlar galiba," dedi. Sonra kolumdan tutarak ayağa kalkmama yardım etti. Kapıyı açtıktan sonra onlara ters ters bakarak, "Asya'nın canı yanıyor, siz kavga mı ediyorsunuz?" diye bağırdı.

"Ama aşkım, Asya, bu pislik yüzünden düştü, bilerek yaptığına eminim," dedi Kerem.

"Pislik sensin lan, düzgün konuş!"

"Lan, seni var ya..." Kerem sözünü tamamlayamadan sağlık görevlisi dışarı çıktı.

"Gençler, okulda olduğunuzu unutmayın. Arkadaşınız ayağını incitmiş, yürümesine yardım edin."

Sağlık görevlisine dönerek, "Teşekkür ederim," dedim. Gülümseyerek başını sallayıp odasına girdi.

Bir kolumda Merve, bir kolumda Ahmet'le yürümeye başladık. Düşmeme sebep olan çocuk, beni tekrar kucağına aldığında hiçbirimiz sesimizi çıkarmadık. Sadece şaşkınca yüzüne baktım.

"Bel fıtığı olacağım."

"İndir beni o zaman."

"Mecburen taşıyorum. Benim yüzümden düştün. Böyle ağır bir şeyi taşıyorum, artık beni affetmen gerekir."

"Affetmem için mi taşıyorsun?"

"Evet."

Bahçeye çıktığımızda sinirle yüzüne baktım. "Artık beni indir, taksi çağırıp eve gidebilirim."

"Arabam arka sokakta, seni evine ben bırakırım."

"Hayır! İndir beni, ben giderim."

"Uslu dur kızım ya, bu halde takside ne işin var? Ben bırakırım, uzatma."

"Ya indir beni..." Cümlemi bitiremeden birden durdu. Beni yere indireceğini düşündüm, ama o durmuş karşısına bakıyordu. Kafamı, onun baktığı yere çevirdim. Burada ne işi vardı? Neden gelmişti?

"Boran?"

Beni kucağında taşıyan çocuk şaşkın bakışlarını bana çevirdi. "Onu tanıyor musun?"

Evet anlamında başımı salladım. Neden birbirlerine yiyecekmiş gibi bakıyorlardı ki? Aralarında bir sorun mu vardı?

10

Bugün 4 Ocak Perşembe. Dört gündür evden dışarı çıkmadım. Sınava çalıştım, kitap okudum, film izledim. Bu süre içerisinde iki defa annemi arayıp konuştum, sonunda kendisine bir iş bulmuştu. Bir restoranda aşçılık yapacaktı. Annem diye söylemiyorum, yemekleri gerçekten lezzetliydi.

Bu süre içerisinde Boranı iki defa gördüm. Yoğun bir şekilde çalışıyordu. Yılbaşı günü tartışmıştık. O, bana bağırınca kendimi tutamayıp karşılık vermiştim...

Dört Gün Önce

Boran, bize doğru iki adım atıp durdu.

"İndir kızı!"

"İndirmiyorum!"

Boran gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açtı. "Sözümü ikiletmeyi sevmem. Son kez söylüyorum; indir kızı."

"Ben de; indirmiyorum dedim."

Boran sinirli bir şekilde bize doğru yaklaştı. Kavgaya hazır gibiydi.

"Merdivenlerden düştüm ve ayağımı incittim, o yüzden beni kucağına aldı; yürüyemiyorum."

Boran önümüzde durup gözlerime baktı. Bakışları sanki ateş saçıyordu. Neden bu kadar sinirlendiğini anlayamıyordum.

Bakışlarımı çocuğa çevirdim. "Lütfen indirir misin beni, sorun çıksın istemiyorum."

Yavaşça beni yere indirdi. Merve, Kerem ve Ahmet, bize bakıyorlardı. Ayağımın üzerine fazla yüklenmemeye çalışarak Boran'ın önüne kadar ilerledim. "Boran gidelim lütfen," dediğimde anında arabaya doğru ilerledi.

"Gitmem lazım arkadaşlar, hepinize mutlu yıllar görüşürüz," dedikten sonra topallayarak, onu takip etmeye çalıştım. Merve hemen koluma girip yürümeme yardımcı oldu. "Kuzenin çok sinirliymiş."

"Evet, sinirli bir insan, odunun teki." Merve gülmeye başladı. Arabanın kapısını açıp beni oturttuktan sonra düştüğümde yerden aldığı telefonumu bana uzattı. Kapıyı kapattığım anda, Boran gaza bastı. Neden sinirlenmişti ki? Hatta neden gelmişti? Bana bu şekilde davranma hakkını ona kim vermişti?

"Neden geldin?"

"..."

"Boran, sana soruyorum, neden geldin? Seni okula çağırdığımı hatırlamıyorum."

"..."

"Yeter Boran, cevap ver bana, neden geldin? Neden o çocuğa öyle sinirle baktın? Ne-" Boran sertçe frene basınca koltuğumdan öne doğru fırladım. Çenemden tutarak yüzüne bakmaya zorladı.

"Bir daha benimle bağırarak konuşursan, o dilini kopartırım. Bana hesap sorma hakkın yok senin." Çenemi bırakarak önüne döndü. Birkaç derin nefes aldıktan sonra devam etti. "Kağan'dan uzak dur!"

Araba evin önünde durur durmaz arabadan inip, aksayarak eve doğru yürümeye başladım. Kapının önüne geldiğimde korumalar kapıyı açmadan öylece durdular. Boran yanıma gelip, anahtarıyla

kapıyı açtı ve içeri girmemi bekledi. Yavaş yavaş odama çıktım ve bugünden sonra da Boran'ı sadece iki defa gördüm.

***

Ayağım artık daha iyiydi. En azından rahatça yürüyebiliyordum. Bu eve geldiğim günden beri Boran'ın odasını merak ediyordum. Koridorda yavaş adımlarla ilerledim. Önce kapısı kilitli olan odanın önünde durdum ve kapıyı yokladım, hâlâ kilitliydi. Sonra Boran'ın odasına ilerledim. Kapıyı yavaşça açarak içeri girdim.

Oda büyük ve sadeydi. Duvarlar ve zemin tamamen beyazdı. Odanın ortasında, üç kişinin rahatlıkla sığacağı büyüklükte, koyu siyah bir yatak, yatağın iki yanında birer siyah komodin vardı. Bir duvarı boydan boya kaplayan gardırop da siyahtı. Cam kenarında ufak bir çalışma masası ve tek bir sandalye duruyordu. Perdeler ve halı da yine siyah beyaz desenliydi. Banyoya da aynı renkler hâkimdi. Kimseye yakalanmadan odadan çıktım ve mutfağa indim. Canım sucuklu yumurta istemişti.

Karnımı doyurduktan sonra televizyon izlemeye başladım. Kanallar arasında gezinirken saatin çoktan gece yarısını geçtiğini fark ettim. Boran hâlâ gelmedi diye düşünürken kapının açıldığını duydum. Boran, hiçbir şey söylemeden mutfağa yöneldi. O konuşmuyorsa, ben konuşurdum.

"Hoş geldin, Boran."

Tabii ki cevap vermedi. Buzdolabını açtığını duyunca tekrar konuşmayı denedim. "Sandviç mi yapacaksın?" Yine cevap vermedi. Elindeki ekmeğe uzandım. "Ben yaparım, sen otur."

Şaşkınca bana baktı. "İyi misin sen?"

"Evet, iyiyim. Buraya sana yardımcı olmaya geldim. Sonuçta bir anlaşmamız var, değil mi? Bu yüzden bir şeye ihtiyacın olduğunda bana söyle. Bir an önce size olan borcumu ödemek ve evime dönmek istiyorum."

Boran, bir sandalye çekip oturdu. Hazırladığım sandviçi ve bir bardak portakal suyunu masanın üzerine bıraktım. Karşısına oturdum ve onu izlemeye başladım.

"Neden gülüyorsun?"

"Gülüyor muyum?" *Farkında olmadan gülümsüyor muydum?*

"Evet."

"Sana gülmüyordum. Aklıma bir şey geldi, ona güldüm."

Bir şey söylemeden yemeye devam etti. Sandviçini bitirdikten sonra tabağını ve bardağını topladıktan sonra merdivenlere yöneldi. Ben de peşinden ilerledim. Odasının önüne gelince birden arkasını dönüp bana baktı. "Neden beni takip ediyorsun?"

Gerçekten neden Boran'ı takip ediyordum? Dört gün evde kalınca kafayı sıyırmıştım galiba.

"Etmiyorum, odama gidiyordum. İyi geceler," diyerek hemen odama girdim ve yatağıma uzandım. *Neden Boran'ın yemek yeme şekli hoşuma gitmişti? Çok tatlı görünüyordu. Ne saçmalıyorum ben...*

Gece geç uyuduğum için, sabah alarmın sesiyle zor uyandım, hâlâ uykum vardı. Okula gitmek için hazırlandım ve aşağı indim. Boran'ı göremeyince, tekrar yukarı çıkıp odasının kapısını çaldım.

"Boran içeride misin?" Cevap gelmeyince kapıyı araladım ve içeri baktım, ama yoktu. Tekrar aşağı inip sokak kapısını açtım. Korumalardan biri beni görünce, "Günaydın Asya Hanım," dedi.

"Günaydın, Boran evde yok, işe mi gitti?"

"Evet, Asya Hanım okulunuza ben götüreceğim sizi, hazırsanız çıkalım."

"Tamam, çantamı alıp hemen geliyorum." Eve girip eşyalarımı aldıktan sonra arabanın arka koltuğuna yerleştim. Arabadaki sessizliği korumanın telefonunun zil sesi bozdu.

"Evet, efendim... Okula götürüyorum... Tabii efendim, veriyorum." Koruma birkaç cümleden sonra telefonu bana uzattı. "Asya Hanım, Boran Bey sizinle konuşmak istiyor." Neden beni aramadığını düşünerek telefonu aldım.

"Efendim?"

"Okulda Kağan'dan uzak dur."

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Sadece söylediğimi yap ve o çocuktan uzak dur."

"Gerçekten zor bir insansın biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"İyi."

Telefonu yüzüme kapattı. Korumaya telefonu uzatarak arkama yaslandım. Kağan'dan uzak durmalı mıyım bilmiyordum. Kağan'la konuşup aralarında ne olduğunu öğrenebilirdim. Okula geldiğimizde teşekkür ederek arabadan indim. Bahçeye girdiğimde etrafa bakındım, ama tanıdığım kimseyi göremedim.

"Asya." Adımı duyunca arkama döndüm. Merve koşarak yanıma geliyordu. "Günaydın, Merve."

"Günaydın, canım."

"Kerem yok mu?"

"İşi varmış beyefendinin, biraz geç gelecekmiş."

"Hımm anladım." Boş bulduğumuz bir banka oturup bahçedeki öğrencilere bakmaya başladık.

"Ayağın nasıl oldu?" Ayağımı hafifçe yukarı kaldırarak gülümsedim. "Gayet iyi."

"Aramızda kalsın ama kuzenin gerçekten taş gibiymiş."

Merve ne söylediğinin farkında mıydı? Tanımıyor tabii öküzü!

"Evet, evet öyledir. Hem sevgilin var senin kızım."

Merve kahkaha atarak gülmeye başladı. "Ay Asya, sadece taş gibi dedim. Tabii ki Kerem'i seviyorum, o benim ilk aşkım. Onu kimseye değişmem."

"Kerem ilk aşkın mı? Ne zamandır sevgilisiniz?"

"Lise birde ondan hoşlanmaya başladım. Neşeliydi, cana yakındı, etkilendim. Bildiğin, ben peşinde koştum. Üstelik teklifi de ben yaptım. O da beni seviyormuş ve kabul etti. Üç buçuk yıldır sevgiliyiz."

"Kıpır kıpır bir kızsın, yine de Kerem'e çıkma teklifini senin yapmana şaşırdım."

"Aşk bu, insanın gözü dönüyor."

Zilin sesiyle birlikte sınıfımıza girdik. Kerem ve Ahmet gel-

memişlerdi. İlk ders coğrafyaydı ve ders boyunca test çözdük. Teneffüs zili çalınca Merve'yle birlikte kantine gitmek için sınıftan çıktık. Kantinde Kağan'ı görünce gülümsedim. O da gülümseyerek, "Günaydın kızlar," dedi.

"Günaydın."

"Ayağın nasıl oldu?"

"Gayet iyi." Kağan'ı görmüşken konuşmak istiyordum. Boran'la tanışıyorlardı, aralarında bir sorun vardı ve ben bu sorunu merak ediyordum. "Kağan, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Sana adımı söylediğimi hatırlamıyorum," diyerek sırıtmaya başladı.

"Boran söyledi," dediğimde sırıtması yüzünde dondu. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Tamam konuşalım," diyerek yürümeye başladı.

"Merve, sen bir şeyler al, sınıfta görüşürüz," dedikten sonra hızlı adımlarla Kağan'a yetişmeye çalıştım. Bahçeye çıkınca, "Neyi merak ediyorsun?" diye sordu.

Lafı uzatmadan konuya girdim. "Boran'ı nereden tanıyorsun?"

"Sen, Boran'ı nereden tanıyorsun?"

"İlk önce ben sordum Kağan."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra bana döndü. "Gerçekten Boran'ı nereden tanıdığımı bilmek mi istiyorsun?"

"Evet." Merakla gözlerine bakıyordum. Yüzünde tek bir mimik bile oynamadan o da bana bakıyordu. "Kağan soruma cevap vermeni bekliyorum."

"Boran'dan uzak dur, o tehlikeli. Onun gibi bir insanı tanıyor olman bile hata," diyerek okula doğru yürümeye başladı.

Bu, ne demekti şimdi? Beklediğim açıklama bu değildi. Boran, Kağan'dan, Kağan da Boran'dan uzak durmamı söylüyordu. Aklım iyice karışmıştı.

11

Sınıfa girdiğimde Merve merakla yanıma geldi. "Kağan'la ne konuştunuz?"

Ona gerçeği söyleyemezdim. "Bana yardım ettiği için teşekkür ettim."

"Ne yardım etmesi, onun yüzünden düştün."

"Öyle, ama yürüyemediğim için beni kucağında taşıdı."

"Asya..."

"Bak, Keremler geldi," dediğimde dikkati dağılarak onlara döndü. Tam zamanında gelmişlerdi, çünkü bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

"Neredesiniz siz?"

"İşimiz vardı aşkım, geldik işte."

"Ne işiymiş bu?"

"Herkes yerine otursun!" Öğretmenin sesiyle hepimiz yerlerimize geçtik. Ders bitiminde hocanın sınav uyarılarını dinledikten sonra bahçeye çıktık. Hiçbir teneffüste Kağan'ı görmemiştim.

"Asya, birlikte bir yerlere gidelim mi?"

"Olur, gidelim." Dördümüz okuldan çıkıp yürümeye başladık. Telefonu montumun cebinden çıkartarak mesaj menüsüne girdim.

'Arkadaşlarla kafeye gideceğim, iki saat içerisinde evde olurum.'

Geldiğimiz yer tam bir öğrenci mekânı idi. Boş olan bir masaya geçtik ve yanımıza gelen garsona siparişlerimizi verdik. Siparişlerimizi beklerken sınavlar hakkında konuşmaya başladık.

"Gece yarılarına kadar çalışıyorum. Artık çok yoruldum," diye sızlanmaya başladı Ahmet.

"O yüzden okula hep geç kalıyorsun oğlum, erkenden uyu kendini yıpratma."

"Söylemesi kolay Kerem, annem sürekli ders çalışıyor muyum diye kontrol ediyor."

"Bence kendini fazla yıpratmamalısın. Yorulduğunu hissettiğin an dersi bırakmalı ve dinlenmelisin," dediğimde Merve ve Kerem kafalarını sallayarak beni onayladılar.

"Haklısın, ama anne ve babam böyle düşünmüyor. Sürekli ders çalışmamı istiyorlar. Neyse ya, kapatalım bu konuyu. Buraya kafamızı dağıtmaya geldik, canımızı sıkmaya değil." Anlaşılan Ahmet bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Biz de sustuk ve siparişlerimizle ilgilenmeye başladık.

"Arkadaşlar, Kağan'ı tanıyor musunuz?" diye sordum aniden. Hepsi gözlerini bana dikti. Onun hakkında mutlaka bilgileri olmalıydı.

"Yani, az çok tanıyoruz. Hayırdır âşık mı oldun?" Kerem'in sözü üzerine kaşlarımı çattım, ama diğerleri çoktan gülmeye başlamıştı.

"Hayır, bu da nereden çıktı? Sadece merak ettim."

Ahmet konuşmaya başladı. "Aslında biraz serseridir. Onunla çok fazla muhatap olmayız. Bence, sen de uzak dur."

Ardından Merve, "Duyduğum kadarıyla ailesi çok zenginmiş. Babası öldürüldükten sonra ellerinde fazla bir şeyleri kalmamış, ama yine de durumları iyi. Annesi ve kız kardeşiyle birlikte yaşıyor."

Demek Kağan'ın da babası ölmüştü. İkimiz de aynı kaderi paylaşıyorduk; babasızlığı. Babamı özlemiştim; kokusunu, saçımı okşayışını. Gözlerim dolmuştu. Merve'nin elimi tutması ile bakışlarımı ona çevirdim.

"İyi misin Asya?"

"Birden, babamı özlediğimi hissettim."

"Özür dilerim, hatırlatmak istememiştim."

"Önemli değil, müsaadenizle ben artık gideyim. Boran merak etmesin."

"Tamam canım, tekrar özür dilerim, yarın okulda görüşürüz."

"Görüşmek üzere arkadaşlar," diyerek kafeden çıktım.

Boran'dan mesajıma cevap gelip gelmediğini merak ederek, telefonumu kontrol etim, ama cevap yoktu. Gördüğüm ilk taksiye binerek adresi söyledim. Taksi ilerlerken babamı düşünmeye başladım. Ne kadar da çok özlemiştim. Kağan'ın babasını kaybetmesinin, Boran'la ilgisi var mı öğrenmem lazımdı. Eve geldiğimde hava kararmak üzereydi. Korumalara başımla selam vererek içeri girdim.

Odamda üzerimi değiştirirken evin içinden gelen öksürme sesi dikkatimi çekti. Boran bu saatte evde olmazdı ki. Boran'ın odasının önüne geldim ve içeride olup olmadığını anlamak için kulağımı kapıya dayadım. Tam bu sırada kapı birden açıldı ve içeri yuvarlanacakken Boran kolumdan yakaladı.

"Ne yapıyorsun sen, kapı mı dinliyorsun?"

"Hayır, sesler duyunca sen misin diye merak ettim. Genelde bu saatte evde olduğunu görmedim." Elini kolumdan çekip yüzüme baktı. O an fark ettim; Boran iyi görünmüyordu. Yüzü kızarmıştı, saçları dağınıktı ve göz altları çökmüştü.

"İyi görünmüyorsun?"

"İyiyim," diyerek odasına girdi. Kapıyı kapatmasına fırsat vermeden ben de odaya girdim. Şaşkın bakışları arasında elimi alnına uzattım. Sinirle geri çekildi. "Ne yapıyorsun sen!"

"Ateşin var senin."

"Çık odamdan!" Bağırarak kapıyı işaret etti.

"Ama ateşin var," diye itiraz ettim, ancak daha fazla sinirlendirmeyi göze alamayarak odadan çıktım. Böyle durumlarda en işe yarayan şey sıcak bir çorba olurdu.

Hazırladığım mercimek çorbasını ve limon dilimlerini tepsiye yerleştirerek Boran'ın odasına çıktım. Kapıyı hafifçe tıklatarak, "Boran gelebilir miyim?" diye seslendim.

"Ne istiyorsun?"

"Sana çorba yaptım. İyi gelecektir." Birkaç saniye sonra gelen, "Gir," davetiyle birlikte içeri girdim ve yatağa yaklaşarak tepsiyi dizlerinin üzerine bıraktım. Gerçekten kötü görünüyordu. Kaşığı ağzına götürdüğünde merakla tepkisini beklemeye başladım. Beğenmiş miydi? Bir şey söylemedi, ama içmeye devam etmesi sanırım beğendiğine işaretti.

"Oo, hastamızın bakıcısı da buradaymış." Ömer'in sesini duyunca irkildim. "Bize çorba yok mu Asya?"

"Fazla yapmıştım, sana da hazırlarım şimdi," diyerek kapıya yöneldim. Tam çıkacakken Boran'ın konuşmaya başlamasıyla durdum ve ona döndüm. "Sonra yer, şimdi bir iş var ve sen de gideceksin."

"Ne işi?" dedim merakla. Boran gözlerini gözlerime dikerek konuşmaya başladı.

"Bir adam var, şirket ortağının yardımcısı. Sana bir dinleme cihazı vereceğim, sen de adamın ceketine yerleştireceksin."

Boran'la tehlikeli sularda yüzüyordum ve dediklerini yapmaktan da yapmamaktan da korkuyordum. "Söylediğin kadar kolay mı sanıyorsun? Nasıl yapacağım bunu?"

"Bunlarla," diyen Ömer'e baktım. Elindeki poşetleri sallıyordu.

"Bunlar ne?"

"Boran'ın almamı söylediği ve ihtiyacımız olan şeyler. Bu kıyafetleri giyeceksin ve adamın olduğu bara gideceğiz. Adamla sohbet ortamı yaratacak ve bir şekilde cihazı ceketine takacaksın."

Şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle Ömer'e bakıyordum.

"Küçük hanım, Ömer'in aldıklarını bir an önce giysen iyi olur. Sabaha kadar seni bekleyemem." Boran'ın sözü üzerine Ömer'in elindekileri alıp, hızlı adımlarla odama girdim. Poşetleri yatağımın üzerine boşalttım ve gördüğüm elbiseyi elime aldığımda kalakaldım. Siyah ve parlak elbise ancak kalçalarımı örtecek boydaydı. Bunu asla giymeyecektim. Hızla odamdan çıktım ve kapıyı çalmadan Boran'ın odasına daldım. Bu sefer de onu görünce kalakaldım. Tişörtünü çıkarmıştı ve tam bir kas yığınıydı. Oldukça çekici görünüyordu. Beni görünce aceleyle gömleğini giydi ve düğmelerini iliklemeye başladı. "Kapı çalmak diye bir şey var," dedi sinirle.

"Özür dilerim, ben... Şey için gelmiştim..." Terlediğimi hissediyordum. Bağırmasıyla kendime geldim.

"Ne için geldin?"

Elimdeki elbiseyi havaya kaldırarak, "Bunun için geldim," dedim. "Ben, bunu giymem!"

Boran, bana doğru yürüdü ve elbiseyi elimden alarak evirip çevirdi. Sonra Ömer'e döndü. "Elbisenin kalanı nerede lan?"

"Ben ne anlarım elbiseden? Mağazada çalışan kıza, seksi bir şey ver dedim, bunu verdi."

Seksi lafını duyunca kafamı eğdim, bu elbiseyi giyemezdim. "Özür dilerim, ama ben bu elbiseyi giyemem."

Boran kolundaki saate bakıp bana döndü. "Yeni bir elbise almak için zamanımız yok. Siyah bir çorapla giyebilirsin."

Çaresizce elbiseyi aldım ve "Tamam," diyerek odama yöneldim. Elime geçen en kalın siyah çorabı giydim. Üzerime elbiseyi geçirip aynanın karşısına geçtim. Saçlarıma hızlı bir şekilde şekil verdikten sonra hafif bir makyaj yaptım. Tam odamdan çıktığımda Boran ve Ömer'le karşılaştım. Boran ayakta durmaya çalışsa da iyi görünmüyordu. Onları takip ederek alt kata indim. Boran masanın üzerinde duran kutuyu açtı ve içinden aldığı şeyi bana uzattı.

"Bu, dinleme cihazı. Adamın adı Mehmet, barda biraz takılıp patronu ile buluşacak. O yüzden bir yolunu bulup adamla sohbet et ve bu cihazı üzerinde bir yere yerleştir."

"Tamam."

Araba durduğunda çevreye bakındım. Tenha bir yere gelmiştik. Ömer, "Boran, sen yorgun görünüyorsun, arabada bekle. Biz Asya ile birlikte hallederiz," dedi ama Boran dinleyecek gibi görünmüyordu.

"Ben iyiyim, birlikte gireceğiz."

"Boran..."

"Uzatma Ömer, ben iyiyim. Asya, yine birbirimizi tanımıyormuş gibi yapacağız, adamın fotoğrafı bu. Unutma, tek yapman gereken adama yaklaşıp iletişim kurmak ve dinleme cihazını ceketine koymak."

Elime aldığım fotoğrafa baktım, orta yaşlı, sıradan görünen bir adamdı. "Tamam, anladım," dedim. Bu sırada Ömer, Boran'a bakıp, "Bir şey unutmadın mı?" diye sorunca, Boran, "Yalnız bu bar diğer barlar gibi değil," diye açıklamaya başladı. Şaşırmıştım. "Nasıl yani?"

"Burası hayat kadınlarının olduğu bir bar." Hayat kadını mı? Ömer'in seksi bir elbise almasının sebebi bu muydu yani? Beni, hayat kadını yerine mi koymuşlardı?

"Adama, hayat kadını olarak mı yaklaşacağım?"

Boran her zamanki gibi soğuk bakışlarını bana dikti. "Evet, beğenemedin mi?"

"İğrençsin! Kim bilir daha ne durumlara düşüreceksin beni."

Arabadan hızla inerek barın önüne geldim. Arkama baktığımda onların da yavaş adımlarla geldiğini gördüm. Tam içeri girecekken kapıdaki görevliler beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun sen?"

"İçeri giriyorum. Burada çalışıyorum."

Birbirlerine bakıp bana döndüler. "Seni daha önce buralarda görmedik," dedi daha uzun olanı. Ne söyleyeceğimi düşünürken belimde bir el hissettim. Boran sakin bir şekilde gülümsedi.

"Kız, benim. Patronunuza getirdim," dedi. Sanırım bu açıklama yeterli olmuştu ki, geçmemiz için kenara çekildiler.

Masalara şöyle bir göz attım. Kadınları görünce içim sızlayarak, üzülmeden edemedim. Sahnenin sağındaki masada Mehmet denilen adamı görünce o tarafa doğru ilerlemeye başladım. Derin bir nefes alarak mırıldandım. "Hadi Asya, göster kendini."

12

"Boş bir masa bulamadım, burada oturabilir miyim?"

Adam, beni baştan aşağı süzdükten sonra hafifçe sırıttı. "Elbette oturabilirsin."

Masadaki kadının ters bakışlarına aldırmadan, adamın yanındaki sandalyeye yavaşça oturdum ve bakışlarımı sahnede şarkı söyleyen kadına çevirdim.

Mehmet, yanındaki kadınla sohbete dalmış, kahkahalar atıyordu. Sandalyemi onunkine biraz daha yaklaştırdım ve arkama yaslanarak uygun anı kollamaya başladım. Sessizce otururken gözlerim Boran'ı aradı. Onu bulduğumda gördüğüm manzaradan hiç hoşlanmadım. Yanındaki kadın samimi hareketlerle bir şeyler anlatıyordu. Boran ilgisiz görünse de kadını parçalamak gibi bir istek oluşmuştu içimde. Garson masamıza yaklaşıp, Mehmet'in sohbet ettiği kadına bir şeyler söyleyince, kadın sinirle bana bir bakış atıp masadan kalktı. Bunu fırsat bilen Mehmet, hiç gecikmeden elini bacağıma yerleştirdi. Hışımla bacağımı çektim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Şaşkınca bana bakıp gülümsedi. "Burada yeni olduğun belli oluyor, burada çalışacaksan bunlara alışmalısın. Hatta müsaade et ben alıştırayım güzelim.

Nefesini kulağımda hissedince midem bulandı. Ama dikkatimi toparlamam gerekiyordu çünkü cihazı yerleştirmek için gereken fırsatı yakalamıştım. Yavaşça çantama uzandım ve cihazı elime aldım. Adama biraz daha sokuldum. "Evli misiniz?"

"Ne o, evli erkeklerle birlikte olmuyor musun?" Elini havaya kaldırarak gülümsedi. Loş ışıkta yüzüğü parlıyordu.

"Kusura bakmayın, evli erkekleri tercih etmiyorum, prensip meselesi diyelim," dedikten sonra elimi veda eder gibi omzuna koydum ve gülümseyerek masadan uzaklaştım. Kapıdan çıktıktan sonra arabanın yanına gittim ve beklemeye başladım. Yanıma geldiklerinde Ömer gülümseyerek baktı bana.

"Bravo Asya, harika bir veda konuşmasıydı."

Şaşırmıştım. "Sen nereden biliyorsun?"

"Dinleme cihazı açıktı, konuştuklarınızı dinledik."

Boran da arabaya binerken sırıtıyordu. "İyi rol yapıyorsun."

Araba eve doğru yol alırken, "Dinleme cihazını nasıl taktın Asya?" diye sordu Ömer.

"Omzuna elimi koyduğumda yakasının altına yapıştırdım."

Eve geldiğimizde Ömer kendi arabasına binerek yanımızdan ayrıldı. Boran da hemen odasına çıkmıştı.

Odama girdiğimde ilk işim o aptal elbisenden kurtulmak oldu. Yatağıma uzandım ve gerginliğim son bulunca uykuya daldım. Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama Boran'ın öksürük sesleriyle sıçrayarak uyandım. Kapısının önüne giderek kapıyı tıklattım.

"Boran, gelebilir miyim?" Cevap vermeyince yavaşça içeri girdim. Ciğerleri dışarı çıkacakmış gibi öksürüyordu. Gözleri kapalıydı ve inliyordu. "Boran?" Gece lambasını yaktım ve elimi alnına koydum. Alev alev yanıyordu. Koşarak evi dolaşmaya başladım. Ateşi için ilaç arıyordum. Daha fazla zaman kaybetmemek için korumaların yanına koştum ve ateş düşürücüyle, ateşini ölçebileceğim bir şeyler almalarını söyledim. Banyodan soğuk su ve bez alarak tekrar Boran'ın baş ucuna gittim. İstediklerim geldiğinde ateşini ölçtüm, otuz dokuz dereceydi ve giderek yükseliyordu. Yatağın kenarına oturdum ve onu yavaşça doğrultarak kaşığa aldı-

ğım şurubu içirmeye çalıştım.

Şu an o kadar masum görünüyordu ki gerçekten iyi bir insan olduğunu düşünebilirdim. Elimi yavaşça yanağına uzattım, yeni çıkmış sakalların elime batması hoşuma gitmişti. Boran'ın mırıldanmaları düşüncelerimi dağıttı.

"Anne..."

Saat 02:30 olmuştu. Gözlerim daha fazla açık kalmayı reddediyordu. Oturduğum yerden kalkacakken bileğimi yakaladı. "Anne..." Bileğimi çekmek istediğimde daha güçlü tuttu. Dikkatlice yatağa tırmandım ve yanına uzandım. Kendimi uyanık tutamayacak kadar yorgundum.

Omzuma dokunan el uyanmamı sağladı. Boran uyuyordu. Arkama döndüğümde Ömer'i gördüm. "Boran iyi mi?" diye sordu fısıldayarak.

"Ateşi yüksekti, ilaç verdim. Şimdi daha iyidir sanırım."

"Boran uyanmasın, hadi salonda konuşalım," diyerek odadan çıktı. Yerimden kalkacağım sırada Boran'ın elinin hâlâ bileğimde olduğunu gördüm. Gevşeyen parmaklarının arasından bileğimi çektiğimde morarmış olduğunu fark ettim. O kadar sıkı tutmuştu ki, olacağı buydu.

Saat 06:30'u gösteriyordu ve hâlâ uykum vardı. Odama ilerleyip üzerime bir hırka aldıktan sonra aşağı, Ömer'in yanına indim.

"İyi misin Ömer?"

"Gece uyumadım işler yüzünden, Boran'a bilgi verip bir an önce uyumak istiyordum."

"Dün geceki adamla mı ilgili?"

"Evet, adamı dinledikten sonra ne haltlar çevirdiklerini öğrendim. Bugün de o adamın patronuyla toplantımız var ve ben, onlar için sürpriz bir toplantı hazırladım. Böyle olunca da sabahladım."

"Anladım."

"Boran'ın yanında uyumuşsun?" Ömer'in sırıtarak konuşması üzerine hemen atıldım.

"Boran'ın ateşinin düşmesini bekledim. Ateşi düşünce kalk-

mak istedim, ama bileğimden tutup bırakmadı. Kolumu çekince de daha fazla sıkmaya başladı. Ben de yanında uyumak zorunda kaldım."

Ömer gözlerini bileğime dikti. "Fena morarmış, acıyor mu?"

"Hayır, acımıyor." Hafif bir acı vardı, ama söylemeye gerek yoktu. "Ayrıca Boran gece boyunca 'anne' diye sayıkladı. Sanırım haber versen iyi olacak."

Cümlem bittiğinde Ömer'in yüzünde garip bir ifade oluştu.

"Ne oldu yanlış bir şey mi söyledim?"

Ömer kafasını kaldırmadan ellerine bakıyordu. "Boran'ın annesi yok."

"Yok?"

"On yıl önce, Boran on dört yaşındayken, annesi intihar etti."

Annesi intihar mı etti? İçimde oluşan garip hissin adını bilmiyordum.

"Neden intihar etti?"

Ömer ağzını açıp tekrar kapattı. Söyleyip söylememek arasında gidip geldiği her halinden belli oluyordu.

"Ömer?"

"Söyleyeceğim, ama aramızda kalacak ve sana söylediğimi Boran asla öğrenmeyecek."

"Tamam, aramızda kalacak."

Ömer derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. "Boran'la araları çok iyiydi. Annesiyle her şeyini paylaşırdı. Esra Teyze melek gibi bir insandı. Bir gün Hasan Amca ve Esra Teyze arasında ciddi bir tartışma çıktı. O sırada biz de evdeydik. Hasan Amca, Esra Teyze tarafından aldatıldığını iddia ediyordu. Boran her şeyi duydu. Sinirle bağırmaya, annesinin üzerine yürümeye ve eline ne geçerse sağa sola fırlatmaya başladı. Esra Teyze çaresizce, 'Aldatmadım oğlum, senin yüzünü eğecek hiçbir şey yapmadım. İnanma ona, yalan söylüyor,' diyerek Boran'a açıklamaya çalışıyordu. Hasan Amca, daha fazla konuşmasına müsaade etmedi ve tokat atarak bağırmaya başladı. 'Kaltak! Yalan söylemeyi bırak. Bizi terk edip

gidecektin.' Esra Teyze öylece Boran'a bakıyordu. 'Ben bir şey yapmadım Boran,' dedi, 'Ne olur bana iğrenerek bakma. Seni arkamda bırakıp gitmeyecektim. Hayatımda kimse yok.'

Boran, 'Senden nefret ediyorum,' diyerek evden fırladı ve deli gibi koşmaya başladı. Tabii ben de peşinden fırladım. 'Boran, dur!' diye bağırıyordum arkasından, ama beni duymuyordu bile. Terk edilmiş bir inşaata girdi ve 'Bana bunu nasıl yapar? Beni bırakıp gitmeyi nasıl düşünür?' diye bağırarak duvarları yumruklamaya başladı. Elleri kan içerisinde kalmıştı. O biraz sakinleştikten sonra eve doğru yürümeye başladık. Evin önüne geldiğimizde ambulans ve polis arabaları vardı. Ambulansa konmak üzere olan sedyeye koştu ve örtüyü kaldırdı. Esra Teyze kanlar içinde öylece yatıyordu. Sonradan babasının anlattığına göre kaçmak istemiş, Hasan Amca izin vermeyince de silahı alnına dayayıp tetiği çekmiş."

Ömer'in sözünü kesmeden, şaşkınlıkla dinledim. Boran'ın neden kadınlara karşı böyle sert olduğunu az çok anlamıştım. Ömer derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "Esra Teyze'nin suçlu olduğuna hâlâ inanmıyorum, öyle bir insan değildi o. Boran'a ne kadar anlatmak istesem de babasının söylediklerini aklına kazımış."

"Boran için çok üzüldüm," diyebildim sadece.

"Öyle, aslında Boran iyi bir insandır, ama yaşadıkları onu böyle katı bir insan yaptı. Kalbini başka bir kadına açtığında tekrar arkasından vuruldu ve kadınlardan nefret etmeye başladı. Yani..."

Ömer birden susunca kafamı kaldırıp ona baktım. Bakışlarını takip ettiğimde Boran'ın arkamda olduğunu gördüm.

Boran gözlerinden ateş saçıyordu. Buz gibi bir sesle bağırdı.

"Acıklı hikâyeniz bitti mi?"

13

Boran'ın bakışlarından korkmaya başlamıştım. Bir bana bir Ömer'e bakıyordu. Alnındaki damar net bir şekilde belli oluyordu. Korkuyla ne olacağını bekliyordum. Uzun süren ölüm sessizliğini Boran bozdu. "Odana çık!"

Hiç kıpırdamadan durdum. Ben gidersem Ömer'e bir şey yapacak diye korkuyordum.

"Sana, odana çık dedim!" Kükremesiyle bir adım geriledim. Ömer'e baktığımda onun da korktuğunu görebiliyordum. Kafasıyla odama gitmemi işaret etti. Yavaş adımlarla Boran'ın önünden geçerek merdivenlere yöneldim.

Boran hakkında öğrendiklerim kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu. Annesi gerçekten Hasan Bey'i aldatmış olabilir miydi? Hasan Bey'i düşününce, Esra Hanım'ın intihar sebebinin başka şeyler olabileceği de geçti aklımdan. Sonra Ömer'in son söylediği cümle geldi aklıma. Demek Boran birini sevmişti. Aşağıdan gelen gürültülerle düşüncelerimden sıyrıldım. Gidip bakmak istiyordum, ama hâlâ korkuyordum. Daha fazla dayanamadım ve usulca merdivenlerin başına geldim. Ömer salonun ortasında ayakta duruyordu ve Boran eline ne geçerse etrafa fırlatıyordu. Ömer

gözleriyle aşağı inmemem için beni uyarınca yerimde kaldım. Ama Boran mutfağa yönelince hızla peşinden gittim ve karşısına geçtim. "Yapma, lütfen!"

"Çekil önümden!" diye bağırdı. Korkuyordum hem de çok korkuyordum, ama çekilmeyecektim. Kolumdan çekip beni sertçe duvara fırlattı ve ellerini boğazıma doladı.

"Kimsin lan sen! Kim oluyorsun da bana engel olmaya çalışıyorsun?"

Nefes alamıyordum. Ömer koşarak yanımıza geldi ve Boran'ın elinden beni kurtarmaya çalıştı. "Boran kendine gel, bırak kızı, öldüreceksin."

Boran gözlerimin içine bakarak boğazımı sıkmaya devam ediyordu. Nefesimin kesilmesiyle gözlerim kararmaya başlamıştı.

"Boran! Bırak öldüreceksin."

Sert zemine düştüğüm an hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Ömer kolumdan tutup, oturur pozisyonda duvara yaslanmamı sağladı. Yanımdan kalkıp birkaç saniye sonra bir bardak suyla geri döndü. Güçlükle bir yudum içebildim.

"İyi misin, Asya?"

Cevap vermeden başımı sallamakla yetindim. Ömer yanımdan kalktı ve karşımda, arkası dönük olarak duran Boran'ın yanına ilerledi. "Sinirlerine hâkim ol Boran, onu öldürecektin." Boran cevap vermedi. "Boran, o, senin kuklan değil, ona her istediğini yapamazsın. Sinirlendikçe saldıramazsın."

Boran yine cevap vermeden hızla mutfaktan çıktı. Kapının çarpma sesini duyduğumuzda, onun dışarı çıktığını anladık. Ömer kolumdan tutarak yerimden kalkmama yardımcı oldu ve salondaki koltuğa oturmamı sağladı.

"Ömer, onunla ne konuştunuz?"

"Boran, annesi hakkında konuşmaktan nefret eder. Onu hem seviyor hem de nefret ediyor. Bu sebeple hırçınlaştı ve bana zarar vermemek için eşyaları fırlatmaya başladı. Sen yapma dediğinde de sana patladı."

"Kendine hâkim olmalı. Böyle yaparak hem kendine hem de başkalarına zarar veriyor."

"Haklısın, ama Boran böyle biridir işte."

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, sor."

"Onun, daha önce birine kalbini açtığını söylemiştin. Aralarında ne oldu?"

Ömer birkaç saniye susup bana baktı. "Neden Boran hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsun?"

Şaşkınca Ömer'e baktım. "Sadece merak ediyorum."

"Hımm, tabii, sadece merak ediyorsun. Neyse, şöyle anlatayım; Boran ilk defa âşık oldu ve kalbini ona açtı. Ama kız, onunla oyun oynadı ve onu sevmediğini, sadece eğlendiğini söyledi. Bu olaydan sonra Boran, kadınlardan tamamen nefret etmeye, güvenmemeye başladı."

Boran'dan nefret etmek istesem de edemiyordum. Bu dengesiz hallerine rağmen yanında olmak istiyordum. Saate baktığımda hızla yerimden kalktım. "Aman Allah'ım, okula geciktim."

"Hemen hazırlan, seni okula bırakayım. Çabuk ol!"

***

On dakika içinde okula gelmiştik. "Teşekkür ederim, Ömer."

"Önemli değil, gecikmiş de olsan iyi dersler."

"Sağ ol."

Koşar adımlarla sınıfa geldim. Ders başlamıştı, özür dileyerek yerime geçtim. Ders boyunca aklım hep Boran'daydı. Evden çıktıktan sonra nereye gittiğini merak ediyordum. Kendine zarar vermesinden korkuyordum. Merve'nin sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Asya, iyi misin? Zil çaldı, ama sen farkında değil gibisin."

"İyiyim, dalmışım sadece." Dikkatimi toparladığımda Kerem ve Ahmet'in de merakla bana baktığını gördüm.

"Hadi, kantine gidelim, çok acıktım," dedi Merve.

"Siz gidin arkadaşlar, benim başım ağrıyor."

Arkadaşlarım sınıftan çıktıktan sonra kafamı masaya yaslayıp gözlerimi kapattım. Boran'ın ateş saçan bakışları gözümün önüne gelince hızla tekrar açtım.

Son derste Merve kulağıma doğru eğilerek fısıldadı. "Asya, eğer müsaitseniz okul çıkışı size gelebilir miyim?"

Sabah yaşananlar aklıma gelince ona cevap vermekte geciktim.

"Kendimi zorla davet ettiriyorum, kusura bakma. Matematik dersinde anlamadığım bir konu vardı, onu anlatırsın diye düşünmüştüm."

Merve'nin bana alınmasını, onunla aramın bozulmasını istemiyordum.

"Özür dilerim Merve, cevap vermekte geciktim. Sabah evi biraz dağınık bıraktık da..."

"Önemli değil, sadece ders çalışacağız."

Merve'nin gelmeyi ve beni yakından tanımak istediği belli oluyordu. "Tamam canım, çıkışta gideriz o zaman," dedim daha fazla bekletmeden.

***

Okuldan çıkmak üzereyken bahçe kapısının önünde arkadaşlarıyla konuşan Kağan'ı gördüm. Gülümseyerek bana baktı. "Nasılsın Asya?"

"İyiyim Kağan, sen nasılsın?"

"Seni gördüm daha iyi oldum."

Gülümseyerek karşılık verdiğimi görünce konuşmaya devam etti. "Yarın okul çıkışı benimle bir şeyler içmeye gelir misin?"

Bu teklife şaşırsam da ağzından laf almak için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. "Olur, bir aksilik çıkmazsa gideriz. Şimdi gitmem lazım," diyerek biraz ileride bekleyen Merve'nin yanına geldim.

Merve sinirlenmişti. "Gelmeseydin."

"Özür dilerim, beklettim. Hadi, caddeye çıkıp taksiye binelim."

Eve giden yol boyunca Merve telefonuyla uğraştı. Ben de içimden, Boran'ın evde olmamasını diledim durdum.

Merve taksiden indiğinde ağzı açık bir şekilde eve bakmaya başladı. "Vay canına, kuzenin ve senin için baya büyük bir ev, değil mi?"

"Evet, gerçekten büyük. Hava çok soğuk, içeri girelim mi?"

Kapının önüne geldiğimizde korumalar dikkatle arkadaşıma bakmaya başladılar. Bir sorun çıkmaması için hemen açıklama yapmam gerekiyordu. "Arkadaşım Merve," dedim "ders çalışacağız."

İçeri girip kapıyı kapatır kapatmaz Merve atıldı. "Bu ne böyle, korumalar falan?"

"Güvenlik için."

"Ne güvenliği?"

"Boran'ın inşaat şirketi var. Bazı rakip şirketler tehdit ettiği için korumalar kapıda bekliyor."

"Anladım."

Merve'nin şu an ne düşündüğünü çok merak ediyordum. Ama konuyu uzatmadığına da sevinmiştim.

Salona geçtiğimizde gördüğüm manzara bir kere daha sevinmeme neden oldu. Sabahki dağınıklıktan eser yoktu. Arkadaşımın, evi o halde görmemesi en doğrusu olmuştu, çünkü yeni yalanlar söylemek istemiyordum.

"Ev sade ve şık düzenlenmiş, çok güzel," dedi Merve, hayranlığını gizlemeden.

"İlk gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm. Ben acıktım, önce bir şeyler yiyelim sonra ders çalışırız, ne dersin?"

"Ben de ne zaman yemek yiyelim diyeceksin diye bekliyordum."

Gülüşerek mutfağa geçtik ve menemenle cacık yapmaya karar verdik. Ben menemene girişirken, Merve de cacık yapmaya başla-

dı. Masamız ve yemeklerimiz hazır olduğunda karşımızdaki manzaraya iştahla baktık ve yine aynı iştahla yemeye başladık.

Merve, ağzındaki lokmanın izin verdiği ölçüde konuşmaya çalışarak, "Şu halimize bak ya, gören kıtlıktan çıktık sanacak," dedi.

"Haklısın Merveciğim, ama çok lezzetli yapmışız, yemeyip de ne yapalım."

Yarım saat süren yemek faslından sonra tabaklarımızı toplayarak odama çıktık.

"Odan da gayet sade ve şık, çok beğendim. Sen mi düzenledin odanı?" dedi Merve, beğeniyle etrafı incelerken.

"Hayır. Ben geldiğimde hazırdı. Kimin düzenlediğini bilmiyorum."

"Hımm, anladım. Başlayalım mı derse?"

"Olur, başlayalım. Sen masaya geç, ben de içecek bir şeyler getireyim." Tekrar mutfağa indim, vişne suyunu ve kurabiyeleri alarak odama geri döndüm.

"İçeceklerimiz geldiii."

Kapıya arkası dönük olan Merve sesimi duyunca irkildi. Aile fotoğrafımızın olduğu çerçeve elindeydi. Fotoğrafta annem ve babam yan yana oturmuşlardı. Ahmet, annemin kucağındaydı, ben de babamın boynuna sarılmış, yanağından öpüyordum. Dudaklarıma kontrolsüz bir gülümseme yerleşti.

"Geçtiğimiz yaz çektirmiştik. Evimizin bahçesindeki sedir..."

"Çok mutlu görünüyorsunuz."

"Bir arada olduğumuzda hep mutlu olurduk. Artık babam yok ve bir tarafımız eksik, istesek de eskisi kadar mutlu olamayız."

"Yine babanı hatırlattım, özür dilerim."

"Özür dileme lütfen. Babamı unutmam mümkün değil, ama babasızlığa alışmam gerekiyor. O yüzden lütfen sürekli özür dileyip durma." Gerçekten de alışmam gerekiyordu...

***

"Çoktan akşam olmuş, ben kalkayım artık."

Merve doğru söylüyordu, hava kararmıştı. "Biraz daha otursan olmaz mı? Film izleriz."

"Anneme erken geleceğimi söylemiştim. Biraz daha gecikirsem arar. Artık film izlemeye sen bize gelirsin."

"Boran'dan izin alabilirsem gelirim."

Merve tam kapıyı açacakken durdu ve merakla yüzüme baktı. "Asya bir şey soracağım, ama doğruyu söyleyeceksin."

Şaşırmıştım, ya doğruyu söyleyemeyeceğim bir şey sorarsa?

"Asya?"

"..."

"Asya?"

"Tamam canım, sor."

"Sen, Kağan'dan hoşlanmaya mı başladın?"

Şaşkınlığım biraz daha artmıştı. "Bu da nereden çıktı?"

"Birbirinizi görünce gülümsüyorsunuz. Genelde Kağan öyle herkese gülen, iletişim kuran birisi değil. Okulda serseri gibi olduğunu da söylemiştim sana, ondan yani."

"Öyle bir şey yok, sadece birkaç kez konuştuk o kadar."

"Ama yarın için seni davet etti."

"Merve, lütfen ama, yanlış anlıyorsun."

"Tamam tamam, sustum. Ben gidiyorum."

Merve kapıyı açtığında Boran karşımızda dikiliyordu. Ne kadar süredir oradaydı? Konuştuklarımızı duymuş muydu?

Merve elini Boran'a uzattı, "Merhaba, ben Merve, Asya'nın arkadaşıyım."

Boran birkaç saniye Merve'ye baktıktan sonra elini uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum Merve, ben de Boran."

"Biliyorum, Asya söylemişti."

Korna sesini duyunca taksinin geldiğini anladık. Merve, bana sıkıca sarılıp, "Yarın görüşürüz," dedikten sonra hızlı adımlarla bahçeden çıktı.

Boran ve ben hâlâ kapının önünde duruyorduk. Bakışlarını

bana çevirdiğinde gözleri buz gibi bakıyordu, ama sinirli olmadığı belli oluyordu. Hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip içeri girdi. Kapıyı kapatıp odama çıkmak üzere merdivenlere yöneldiğimde arkamdan seslendi. "Salona gel, seninle konuşmak istiyorum."

"Tamam," diyerek salona yöneldim ve karşısındaki koltuğa oturdum. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Bakmak için mi çağırdın beni?"

"Hayır."

"Ne söyleyeceksen söyle o zaman, işim var."

"Umurumda mı?"

Ah, cidden çok oluyor ama, bu sabah bana yaptığı yetmiyormuş gibi şimdi de dalga mı geçiyor? "Seni dinliyorum."

"Sabahki olay, sinirlendiğimde karşıma çıkmaman gerektiğini göstermiştir sana."

Beni tehdit mi ediyordu? "Seninle aramızdaki, kuralları olan bir iş anlaşması. Beni tehdit etme."

"Bana emir verilmesini sevmem, hele ki senin gibi küçük bir kız tarafından."

Onu dinleyip daha fazla sinirlenmek istemiyordum. "Ne söyleyeceksen söyle, ders çalışmam gerekiyor."

"Yine emir veriyorsun," dediğinde derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Dinleme pozisyonu aldığımı görünce devam etti. "Kağan'dan uzak durmanı söylemiştim."

Kapıda bizi duyduğu belli oluyordu. Cevap vermeden oturmaya devam ederken, bakışlarını üzerimde hissediyordum, ama başımı kaldırıp yüzüne bakmak istemiyordum.

"Duvara konuşmuyorum ben, cevap ver bana!"

"Konuşsam suç konuşmasam suç, bu ne böyle?"

Kafasını sağa sola sallayarak bir şeyler mırıldandı. Sonra tekrar yüzüme baktı. "Kızım, sana bir şey sorduğumda düzgün cevap ver."

Sinirle yerimden fırladım. "Birincisi ben, senin kızın değilim. İkincisi kimden uzak durup kimden durmayacağıma karışamazsın.

Üçüncüsü babanla, senin işlerine yardım etmek için anlaştım, emir erin olmak için değil," diye bağırdığımda kendime şaşırmıştım. Bunlar nasıl ağzımdan çıkmıştı?

Boran ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Geri geri gitmemek için kendimi zorluyordum. Tam önüme gelip birkaç santim ötemde durdu ve çenemden tutarak gözlerini gözlerime sabitledi. Titrediğimi hissettim, çok yakındık ve insanı kendinden geçirecek kadar güzel olan erkeksi kokusu burnuma doluyordu. Koyu kahve gözlerinde hiçbir anlam kırıntısı yoktu.

"Küçük hanım, sana bir uyarı; fazla ileri gitme, sağım solum belli olmaz. Seni tekrar uyarıyorum; Kağan'dan uzak dur," diye hırladıktan sonra elini çenemden çekti.

"Neden böylesin? Neden bu kadar kötü ve acımasızsın? Annen tarafından arkandan vurulduğunu düşünüyorsun, ama onun, babanı aldattığından nasıl emin olabiliyorsun?" Kaşlarını çatarak yüzüme bakmaya başladı. Bir cesaret konuşmaya devam ettim. "Kendine bir bak, her şeyi şiddetle halletmeye çalışıyorsun. İnsanlara saldırarak içindeki ateşi söndürmeye çalışıyorsun. Aynada gözlerine bir bak, çünkü içindeki güçsüz çocuğu saklayamıyorlar, o çocuğu görebiliyorum."

"Bana acıma, sakın bana acıyarak bakma. Ömer'in söylediklerini duymazdan gel. Söylediklerini kafanda iyi kurmuşsun, ama anlattığın gibi bir insan değilim. Son kez uyarıyorum seni, bir daha benimle bu şekilde konuşma. Bir dahaki sefer bu kadar sakin olmam. Bu sana en kibar uyarım. Şimdi odana git."

Eğer ağzımı açıp konuşursam, bu kadar sakin kalmayacağını biliyordum. İtiraz etmeden odama çıktım ve yatağıma uzandım. Babamı düşünmeye başladım. Onu çok özlemiştim. Ah, babam, şu düştüğüm durumlara bak, bunları hak edecek ne yaptım ki ben? Eğer beni duyuyorsan, yaptığım bu saçma şeyler için beni affet.

14

Sabah yedide alarmın sesiyle uyandım. Hazırlanıp aşağı indiğimde Boran'ın çoktan uyandığını gördüm. "Günaydın," dedim sakin bir ses tonuyla. Yüzüme bakmadan, "Günaydın," dedi ve kapıdan çıktı. Ben de oyalanmadan peşinden çıktım ve korumalara selam verdikten sonra arabaya bindim.

Okuluma doğru giden araba yolculuğumuz yine sessiz geçiyordu. Boran ve Ömer'in nasıl arkadaş kaldıklarını merak ediyordum. Ömer ne kadar sıcak ve sevecense, Boran da bir o kadar soğuk ve mesafeliydi. İnsan ilişkileri konusunda terapiye ihtiyacı vardı. Yandan bir bakış attım, sakin görünüyordu. Evet, gülümsemiyordu, ama yüzünde yumuşak bir ifade vardı. O istemsiz gülümseme yine yerleşmişti dudaklarıma. Nedense son zamanlarda Boran'a bakınca ya da onu düşününce bu istemsiz gülümseme çıkıyordu meydana. Birden başını çevirince göz göze geldik. Gülümsememi anında silmiştim, ama görmesini engelleyememiştim.

"Neden gülümsüyordun."

"Gülümsemiyordum."

"Gülümsediğini gördüm. Üstelik bu iki oldu."

"Aklıma bir şey gelmişti."

"Bana bakarken mi aklına geldi? Merak ettim şimdi aklına gelenin ne olduğunu."

"Aklıma gelen şeyler beni ilgilendirir. "

"Bana bakarak gülümsediğinde beni de ilgilendirir."

Allah'tan okula gelmiştik ve cevap vermek zorunda kalmadan kurtulacaktım. "Getirdiğin için teşekkür ederim," dedim ve arabadan inmek için hamle yaptım. Ancak kolumdan tutarak beni durdurdu. "Kağanla konuşmayacaksın," dedi kolumu sıkarak.

"Kiminle konuşup kiminle konuşmadığım seni ilgilendirmez."

"Bu söylediğimi iş olarak düşün ve onunla konuşma diyorsam, konuşma."

Elinin gevşediğini hissettiğimde, kolumu onun güçlü ellerinden kurtarıp, bir şey söylemeden arabadan indim. Hızlı adımlarla okulun bahçesine girdim. Ne olursa olsun Kağan'la buluşacaktım. Neden böyle olduklarını öğrenecektim. Kendi sınıfımın sırasına doğru ilerledim ve arkadaşlarıma selam verip sırama geçtim. "Günaydın."

"Günaydın fıstık."

"Günaydın Asyacığım."

"Ahmet yine yok, gecikecek galiba," dediğimde, Kerem derin bir nefes alıp verdi.

"İnek gibi ders çalışıyor. Sabah da uyanamıyor."

"Haklısın aşkım, ama sınava az kaldı. Bizim de daha fazla çalışmamız gerekiyor."

İlk ders başlamadan Ahmet gelebilmişti. Gözleri uykusuzluktan kıpkırmızı olmuştu. Arkadaşıma üzülüyordum, ailesi bu halini görmüyor muydu? Ders başladıktan kısa bir süre sonra sırasının üzerinde uyumaya başlamıştı.

"Ahmet'in bu hali ne olacak Merve?" diye sordum üzüntüyle.

"Ailesi ders konusunda fazla sıkıyor. Ne yapalım, bilmiyorum. Akşamları dışarı çıkması yasak, ders çalışıp duruyor."

"Ailesiyle konuşsak mı?"

"Konuşalım, ama değişen bir şey olacağını sanmıyorum."

Zil çaldığında sıramızdan kalkıp Ahmet'in yanına gittik. Kerem bizi durdurarak sessiz olmamızı işaret etti. "Bırakalım uyusun, ben yanında duracağım, siz kantine gidebilirsiniz."

Merve ile sınıftan çıkıp kantine doğru yürümeye başladık. Çevreme bakıyordum, ama Kağan görünmüyordu, kantinde de yoktu. Bu arada Merve'den gelen soru beni yine şaşırtmıştı.

"Boran kaç yaşında?"

"Yirmi dört, neden sordun?"

"Hiç, merak ettim sadece. Aranızda altı yaş var ve ona 'abi' demiyorsun?"

"Çünkü ismiyle hitap etmemi istiyor."

"Hımm, anladım. Ben, Kerem için simit alıp geliyorum."

Sınıfımıza doğru yürürken zil çaldı. Derse girmeden önce sınıfına gidip Kağan'ı görmek istiyordum. "Kağan!" diye seslendiğimde yanındaki kızla aynı anda dönüp bana baktılar. Kağan bana doğru yürürken kız yerinde kadı ve sinirle bana bakmaya devam etti.

"Ne oldu Asya?"

"Şey... Dünkü davetini kabul ettiğimi söylemeye geldim."

"Tamam, okul çıkışı bahçede buluşuruz."

"Tamam, görüşürüz."

***

Okul çıkışı bahçeye doğru yürüdüğümde, Kağan'ı motoruna yaslanmış beklerken buldum. Beni görünce, elindeki sigarayı yere attı ve üzerine bastı.

"Nereye gideceğiz," diye sordum.

"Sürpriz olsun."

"Sürpriz mi?"

"Evet, hadi gidelim," dedi ve bana bir kask uzattı. Motorları seviyordum, rüzgârı yüzümde ve saçlarımda hissetmek hoşuma gidiyordu. Bana uzattığı kaskı taktım ve motora yerleşerek kenarlıklardan tutundum. Kağan, "Benden tutunman daha güvenilir olur

bence," dediğinde haklı olabileceğini düşündüm, ama ona sarılmak istemiyordum. "Böyle iyiyim."

Ara sokaklarda yavaş kullandığı motoru, caddeye çıktığımızda uçurmaya başlamıştı. Hem korkmaya hem de üşümeye başlamıştım. Ana caddeden patika bir yola çıktığında ise korkum daha da artmıştı. Bir süre sonra ağaçlık bir alanda durduğunda hemen inerek kaskımı çıkardım. Deniz kenarında, küçük ve sevimli bir çay bahçesine gelmiştik. Demek ki boşuna korkmuştum.

"Beğendin mi?"

"Evet, çok güzel görünüyor."

"Hadi içeri girelim, hava soğuk, üşümüşsündür," diyerek bacaklarımı işaret etti. Gerçekten üşümüştüm, başımla onaylayıp çay bahçesine yürümeye başladım. İçeri girdiğimizde sıcak hava yüzüme çarpınca gülümsemeye başladım. Burası gözlerden uzak, küçük bir yerdi, en fazla yedi sekiz tane masa vardı ve tam ortada küçük bir soba yanıyordu. Sadece birkaç masa doluydu. Kağan, cam kenarında bir masaya ilerleyince, ben de peşinden gittim. Sandalyeyi çekerek oturmamı işaret etti. Teşekkür ederek yerime yerleştim. Yanımıza gelen yaşlı amca siparişlerimizi sorduğunda Kağan, bana sorar gibi bakarak, "Çay?" dedi. Başımla onayladığımda da amcaya dönerek, "İki tane çay alalım dayı, bir de o leziz katmerinizden."

Amca uzaklaştıktan sonra merakla konuştum. "Buraya sık sık geliyorsun galiba."

"Genelde canım sıkkın olduğunda gelirim. Uzun zamandır gelmemiştim."

"Gerçekten çok güzel bir yer. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Birbirimizi tanımamız gerektiğini düşündüğüm için buraya gelmek istedim, çünkü sessiz ve sakin. Rahat konuşuruz diye düşündüm."

Başımla onayladıktan sonra denize döndüm, rüzgârın etkisiyle dalgalanıyordu. Ağaçlar yapraksız, çıplak bir görüntü sergiliyordu. Yazın buranın harika olacağını düşündüm.

"Eveet çocuklar, çaylar ve katmerler geldi." Yaşlı amcanın sesiyle önüme döndüm. Katmerin enfes kokusunu alınca acıktığımı anladım.

"Katmerler harika görünüyor," dedim iştahla bakarak.

"Bir de tadına bak. Buranın katmerleri bir başkadır."

Ellerimle katmerden bir parça koparıp ağzıma attım. "Imm... harika."

"Soğutmadan yesek iyi olacak."

Taze çay eşliğinde üç tane katmeri mideye indirince, Kağan gülmeye başladı. "Evde yemek vermiyorlar mı sana?"

Utanmıştım, bu kadar kaba bir şekilde ve saldırır gibi yersem olacağı buydu. "Özür dilerim, çok mu fazla oldu?" dedim utandığımı belli ederek.

Kağan gülümseyerek konuşmaya başladı. "Hayır, seni izlemek güzeldi."

Bunu duymak daha da utanmamı sağlamıştı.

"Asya?"

"Efendim?"

"Artık konuşmanın zamanı geldi sanırım, ne dersin? İkimizin de merak ettiğimiz şeyler var."

"Haklısın, aramızdaki soru işaretlerini kaldıralım. İlk sorumla başlıyorum o zaman; Boran'ı nereden tanıyorsun?"

"Babam ve Boran ortaklardı, oradan tanıyorum. Peki, sen Boran'ı nereden tanıyorsun?"

Ona gerçekleri söyleyemezdim. Boran'ın, beni tanıttığı kişi olmalıydım. "Ben, Boran'ın kuzeniyim."

"Kuzeni mi?"

"Evet"

"Boran'ın bir kuzeni olduğunu bilmiyordum."

"Denizli'deydim. Neyse, sıra bende, Boran'dan neden uzak durmamı söyledin?"

"Çünkü Boran kötü bir insan. Neden Boran'ın yanında kalıyorsun?"

"Babam ölünce ben de Boran'ın yanına geldim. Kendimi toparlamak için. Sen de benim gibi babanı kaybetmişsin. Sanırım ortak yönümüz babasızlık."

Cümlem biter bitmez gözlerini bana dikti. "Nereden biliyorsun babamın öldüğünü? Boran mı söyledi?"

"Hayır, Boran, seninle konuşmamı istemiyor. Merve söylemişti."

"Peki, neden benimle konuşmaman gerektiğini de söyledi mi?"

"Sordum, ama söylemedi."

"Kuzeninle ilgili gerçekleri öğrenmeye hazır mısın?"

Bir süre sessiz kaldım. Boran'ın nasıl bir insan olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Daha fazlası için hazır mıydım bilmiyordum, ama öğrenmek istiyordum. "Sanırım, evet."

Kağan çayından bir yudum alıp arkasına yaslandı. Gözlerimi Kağan'a dikmiş, ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordum. Boran hakkında her şey benim için önemliydi.

"Asya... Boran kötü, gerçek anlamda kötü. Hayatımızı altüst etti. Hayatımızı kararttı." Derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "Babamla ortaklardı ve gayet iyi anlaşırlardı. Bize gelirdi, sohbet ederdik. Babam işinde başarılıydı, güçlü bir şirketti. Babama iftira attılar, tuzak kurdular. Gözlerimin önünde Boran'ın babası Hasan iti, babamı öldürdü. Boran da oradaydı. Babamın ölümünü izlediler. Boran'a yardım etmesi için yalvardım, ama arkasını dönüp gitti. Evimizi, hisselerimizin çoğunu elimizden aldılar, bize acımadılar."

Boran kötü, Boran katil, Boran acımasız, Boran kalpsiz... Babamın ölümüne sebep olan adamın oğlu...

15

Elimi Kağan'ın elinin üzerine koydum. Şaşırsa da bir şey söylemeden bana baktı. "Üzgünüm Kağan, bunları sorarak seni üzdüm. Boran'ın yaptığı çok kötü, ama onun da canı yanıyor. Böyle olmasının sebepleri var ve en büyük sebep de babası."

Elini hızla çekti, söylediklerimin onu sinirlendirdiği belliydi. "Bana, onu savunma! Babamın güvendiği insanlardı, ama bizi arkamızdan vurdular. Boran'ın kuzeni olduğun için kabullenemiyor olabilirsin, ama gerçek bu. Boran da babası da kötü, onlar katil."

"Özür dilerim Kağan, seni ne üzmek istedim ne de sinirlendirmek. Tek söyleyebileceğim; beni onlarla bir tutmaman."

Kağan samimi bir tebessümle baktı. "Sen onlara benzemiyorsun Asya. Sen onlar gibi kötü değilsin, bunu gözlerinde görebiliyorum."

Kağan, bana elini uzattığında, şaşkınca baktım. "Arkadaşız değil mi, Asya?"

Tereddüt etmeden elimi uzattım. "Arkadaşız."

Hafif bir şekilde elimi sıkıp gülümsedi. Ellerimizi ayırdığımızda ayağa kalktı. "Geç olmadan gitsek iyi olur."

Başımla onayladım. Boran eve gitmediğimi öğrendiğinde, kesinlikle nereye gittiğimi soracaktı. Hele bir de kendisi hakkında bir gerçeği daha öğrendiğimi duysa, ne yapardı artık kestiremiyordum.

Çay bahçesinin kapısından çıkar çıkmaz bir an durdum. Soğuk hava öyle bir çarpmıştı ki yüzüme sersemlemiştim.

"Çok mu üşüdün?"

"Biraz, bir an önce eve gitsem iyi olacak."

"Tamam, hadi atla."

Artık Kağan'dan korkmuyor ve onu yabancı gibi hissetmiyordum. O da benim gibi yaralıydı, babasızdı... Boran'ın düşmanıyla arkadaş olmuştum. Bunu öğrendiğinde nasıl bir tepki verecekti?

İki yaralı kalp, iki canı yanmış adam, iki düşman... Bu iki adamı düşman yapan kim? Hasan Gençoğlu... O adama hiç güvenmiyordum, ama o adamın oğluna güven duyduğumu hissedebiliyordum. Boran'ı birkaç defa babasıyla konuşurken görmüştüm, emir alır gibi bir hali vardı. Bir insan nasıl olur da oğlunun ölümle oynamasına izin verirdi?

Eve geldiğimizde motordan inerek kaskımı çıkartıp Kağan'a uzattım. "Harika bir gündü, her şey için çok teşekkür ederim. Sıcak bir çay içmeye davet ederdim, ama biliyorsun..."

"Biliyorum Asya, sorun yok. Hadi, gir artık içeri, daha fazla üşüme."

"Yarın görüşürüz, dikkatli kullan."

"Emredersiniz, Asya Hanım!"

Gülümseyerek el salladım ve bahçeye girerek eve ilerledim. Bu soğuk havada bile korumalar yerlerindeydi. "Bu soğukta üşümüyor musunuz ?"

Önce birbirlerine baktılar. Sonra daha uzun boylu olanı, "Görevimiz bu, Asya Hanım," diye ciddiyetle cevap verdi.

"Anladım, kolay gelsin. Bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin lütfen."

"Teşekkür ederiz, Asya Hanım."

İçeri girdikten sonra doğruca merdivenlere yöneldim. O anda kollarını göğsünde birleştirmiş halde salonun kapısına yaslanmış duran Boran'ı far ettim. Hızla kolumdan çekerek sırtımı duvara yasladı ve ellerini başımın iki kenarına dayadı.

"Ne yapıyorsun sen? Deli misin, çekil önümden." Ben çırpınıyordum, o ise konuşmadan öylece bana bakıyordu. Çırpınmanın fayda etmeyeceğini anladığımda durdum ve gözlerine baktım. Kokusu yine ciğerlerime doluyordu, sert ve erkeksi.

"Sana, o çocuktan uzak dur dediğim halde, neden seni eve bırakıyor?"

"O, benim arkadaşım."

Boran'ın yüzünde beliren anlamsız sırıtışla birlikte, sağ yanağında da bir gamze belirmişti. Daha önce dikkatimi çekmemişti gamzesi. İstemsizce elimi uzatmak istedim, ama bu hareketin uygun olmayacağını bildiğim için kendimi durdurdum.

"Nasıl bir arkadaşlık bu böyle, beline sarılmalar, gülüşmeler? Onunla ne konuştunuz?"

Kıskandı mı bu beni? "Neden merak ediyorsun?"

Çok yakındık, fazlasıyla yakın, nefeslerimizin birbirine karışacağı kadar yakın.

"Benim hakkımda konuştunuz mu?"

Katil olduklarını öğrenip öğrenmediğimi merak ediyordu. Gözlerine, ne hissettiğimi belli etmeden bakmaya çalıştım. "Elbette konuştuk. Senin ve babanın yaptığı kötülük ve iğrençliğiniz günün konusuydu. Kağan'ın babasını umursamazca öldürdüğünüzü, can çekiştiğini izlediğinizi. Sırf işinizi düşündüğünüz için bir aileyi yok ettiğinizi. Bir kadını kocasız, iki çocuğu da babasız bıraktığınızı konuştuk. Aynısını bana da yapmıştınız, babamı öldürmeseniz bile ölümüne siz sebep oldunuz."

Susmadan konuştuğum için nefesim kesilmişti. Boran gözünü kırpmadan bana bakmaya devam ediyordu. Derin nefesler alarak ben de ona bakmaya devam ettim. Dişlerini sıktığını görebiliyordum.

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Olanları sadece Kağan'ın ağzından dinledin. Beni suçlayamazsın."

"Sen de anlat o zaman, babana neden engel olmadığını senden de dinlemek iste-"

Sözümü bitiremeden işaret parmağını dudaklarımın üzerine koydu. Bu temas içimden bir elektrik akımı geçmesine neden olmuştu. "Şşşt, bana soru sorma. Benim hakkımda bir şeyler öğrenmek için meraklı olma. Beni önemseme küçük hanım."

Şaşkınca yüzüne baktım. Boran hakkında bir şeyler öğrendiğim doğruydu ama onu önemsemiyordum. Panikle cevap verdim. "Seni önemsemiyorum!"

Gözlerinden bir saniyeliğine geçen tereddüdü görmüştüm. Neden olduğunu anlamaya çalışırken, Boran yavaşça başını eğdi ve alnını alnıma yasladı. Ne yapmaya çalışıyordu? Teninden tenime bir sıcaklık yayılıyordu. Hareket edemeden öylece kalakaldım. Nefeslerim düzensizleşmişti ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Ne yapıyorsun," diye sordum fısıldar gibi.

Hafif bir kıkırdama çıktı dudaklarından ve bakışlarını dudaklarıma çevirdi.

16

Duygular çok değişkendi, her şey bir anda kontrolden çıkabilir ve en olmaması gereken insandan hoşlanabilirdik. Bazen en çok nefret ettiğin, en çok sevdiğin olabilirdi. Bu kişi bir mafya ailesinden de olsa...

Alnı alnımda, nefesi nefesimde, gözleri dudaklarımda... Kalbimin gümbürtüsünü duymamasına imkân yoktu. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Tek bildiğim hareket edemediğimdi. Birden benden uzaklaşıp merdiven korkuluklarına yaslandı, ama gözlerini gözlerimden hâlâ ayırmamıştı. Sadece ifadesi değişmişti, sırıtıyordu... Evet, evet sırıtıyordu.

"İyi görünmüyorsun."

Ağzımı açıp cevap vermek istedim, ama sesimin çıkacağından emin değildim. İçinde bulunduğum durumdan kurtulmak, bir an önce odama gitmek istiyordum. Toplayabildiğim son gücümle odama yöneldim. Yanından geçerken kolumdan tuttu ve beni kendine çevirdi.

"Bırak beni, odama gideceğim."

"Beni, merak etme. Benim hakkımda bir şeyler öğrenmeye çalışma. Beni araştırmaya devam edersen, benden hoşlandığını düşüneceğim."

Hoşlanmak mı? Boran'dan mı hoşlanacağım. "Güldürme beni, senin gibi iğrenç birinden mi hoşlanacağım?"

Kolumu elinden kurtararak odama doğru yürüdüm. Kapıyı kapattıktan sonra odanın içinde volta atmaya başladım. Az önce ne olmuştu öyle? Hoşlanmakmış! Kendini ne sanıyordu ki? Biraz ders çalışıp sakinleşmeye karar verdim, ama aklımı toparlamak pek mümkün değildi. Boran'a kızgındım, hem de çok. Ama söz geçiremediğim bir yanım onu içinde bulunduğu karanlıktan çıkarmak istiyordu.

***

"Hoş geldin Ömer."

"Hoş buldum, nasılsın güzellik?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Seni görünce daha iyi oldum, çünkü bu evde bir bayan olması bana iyi hissettiriyor."

Tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım, ama uzatmak istemedim. "Anladım," diye mırıldandıktan sonra mutfağa yöneldim.

"Asya, Kağan'la buluşmuşsunuz."

Boran'a kısa bir bakış attıktan sonra Ömer'e döndüm. "Evet."

"Gel, otur Asya, biraz konuşalım."

Ömer'in oturmam için gösterdiği tekli koltuğa yürüdüm. Boran elindeki dosyaları sehpanın üzerine bırakıp arkasına yaslandı. Bir dosyalara bir onlara baktım. "Neyi merak ediyorsunuz?"

"Kağan'la ne konuştuğunuzu," dedi Ömer sakince.

"Bunu neden merak ediyorsun ki? Boran'ın yaptıklarından haberin olmaması imkânsız. Eğer Boran'ın pisliğini benim ağzımdan duymak istiyorsan, o başka tabii."

Boran'ın, "Konuşmalarına dikkat et küçük müçük demem..." diye bağırmaya başladığı sırada Ömer araya girdi. "Çocuklar gibi atışmaya başlamayın." Boran'la aynı anda kollarımızı göğüslerimizin üzerinde bağlayıp arkamıza yaslandık.

"Olanları biliyorum tabii ki, ama sana nasıl anlattığını merak ediyorum."

Ömer, Boran'ın dostu ve sağ koluydu. Elbette biliyordu. "Her geçen gün, Boran'ın ne kadar kötü ve bencil bir insan olduğuyla ilgili yeni şeyler öğreniyorum. Dünyanın, onun etrafında döndüğünü sanıyor."

Boran yine bağırmaya hazırlanıyordu ki Ömer ondan önce davrandı. "Asya, lütfen neler söylediğini anlatır mısın?"

Sesli bir nefes alıp verdikten sonra, anlatıp kurtulmaya karar verdim, çünkü bu konuşmayı uzatmak istemiyordum. "Babasının, gözlerinin önünde vurulduğunu anlattı. Babasının, Boran'la iyi anlaştığını ve güvendiğini söyledi. Daha sonra Hasan Bey'in, babasını vurduğunu, Boran'ın da orada olduğunu ve engel olmak için hiçbir şey yapmadığını, arkasını dönüp gittiğini söyledi."

"Kağan'ın sana anlattıkları doğru, hatta ben de oradaydım," dedi Ömer şaşırmama neden olacak kadar sakin bir sesle.

"Sen de oradaydın ve adamın ölmesine izin verdin, öyle mi?"

"Evet, izin verdik, ikimiz de. Eğer izin vermeseydik çok daha kötü şeyler olacaktı çünkü."

"Yaptığınız yeterince kötü değil miydi?"

"Asya, eğer Kağan'ın babasına yardım etseydik..."

"Yeter!" diyerek ayağa fırladı boran. "Buna hesap mı vereceğiz? Bana bak Ömer, bir daha bu kıza hiçbir şey anlattığını duymayacağım!" Sonra hışımla bana döndü. "Sana hesap verecek değilim. Yaptığım ve yapacaklarım seni ilgilendirmez. Seni ilgilendiren tek şey; Kağan'dan uzak durmak!"

"Neden uzak duracakmışım?" diye bağırdım en az onunki kadar öfkeli bir sesle.

"Gerçekten aklın çalışmıyor, değil mi? Ben, onun düşmanıyım, benden nefret ediyor. Ve seni kuzenim olarak tanıyor. Seni kullanacak, anla artık şunu!"

"Kağanı, kendinle karıştırma, o, insanları arkasından vuracak biri değil!"

"Söylediklerine dikkat et! Yoksa senin ve ailen için iyi olmayacak!"

Ailemden bahsetmesi bardağı taşırmıştı artık. "Babam, senin babanın yüzünden öldü. Annem ve kardeşimin başına da senin yüzünden bir şey gelirse, seni öldürürüm!"

"Bana bak, ayağını denk al, elimde kalacaksın. Sadece sana söylediklerimi yapacak ve bu evde olup biten her şeyi ve konuşulanları, yine bu evin içinde tutacaksın. Yapacağın tek bir yanlış, hayatına mal olur."

Sinirle oturduğum yerden kalktım ve odama gittim. Ellerim titriyor, nefes alamıyordum. Yanaklarımdan süzülen yaşları kontrol edemiyordum. Bu eve geldiğimden beri bütün dengem bozulmuştu, sinirli ve sulu göz biri olmuştum. Telefonumun zil sesini duyunca derin bir nefes daha alıp cevapladım. "Alo?"

"Merhaba tatlım, ne yapıyorsun?"

Merve'nin neşeli sesi ile gülümsememi sağladı. "Merhaba Merve, ders çalışıyordum."

"Anladım canım, tabii sınava çok az bir zaman kaldı. Neyse, Kağan'ı merak ettiğim için aradım, nasıl geçti, neler yaptınız?"

Merve'nin bu merakı beni neşelendiriyordu. "Deniz kenarında, güzel bir çay bahçesine gittik. Havadan sudan konuştuk işte. Bir de merdivenlerden düşmeme sebep olduğu için özür diledi."

"Vay, Kağan serserisine bak sen. Başka bir şey yapmadınız değil mi?"

"Başka ne yapabiliriz ki Merve?"

"Hımm, sen bu kadar diyorsan, bu kadardır."

"Aynen öyle Merve, bu kadar."

"Tamam tamam, ben kapatıyorum, yarın görüşürüz. Kocaman öpüyorum seni. İyi geceler."

"Ben de öptüm canım, iyi geceler."

Yatağıma uzanıp tavanı seyretmeye başladım. Bir şeyi fark etmiştim; Boran'ın değişen ruh haliyle, ben de değişiyordum.

17

Dün gece, olanları düşünmekten doğru düzgün uyuyamamıştım. Okul için hazırlandıktan sonra salona indim. Boran ortalarda görünmüyordu. Kapıyı açarak korumalara, Boran'ın nerede olduğunu sordum.

"İşe gitti, Asya Hanım. Siz hazırsanız, Kemal Bey sizi okulunuza götürecek."

"Kemal Bey?" Bu ismi ilk defa duyuyordum.

"Hazırsanız gidelim Asya Hanım," diye cevap verdi sürekli kapıda duran iri cüsseli koruma. "Kemal Bey siz misiniz?"

"Evet, Asya Hanım bir sorun mu var?"

"Yok, hayır. Hazırım ben, gidebiliriz."

Kiminle gittiğim önemli değildi, anlaşılan okul yolculuğu hep sessiz geçecekti. Okulun önünde arabadan inerken döndüm ve "Teşekkür ederim Kemal Abi," dedim.

Kemal Abi, bir an şaşkınca suratıma baktı sonra gülümseyerek, "Rica ederim, Asya Hanım," dedi.

"Kemal Abi, rica etsem bana Asya diye hitap eder misin?" Yine gülümseyerek ve başını sallayarak onayladı beni.

***

Teneffüste bahçede dolaşırken Kerem birden atıldı.

"Ya arkadaşlar, birlikte bir şeyler yapalım mı? Kafamız dağılır."

Hepimiz merakla dönüp ona baktık. Merve, "Ne yapabiliriz ki aşkım?" diye sordu.

Kerem omuzlarını silkti. "Bilmem, gezi olur, piknik olur, parti olur. Aklınıza gelen başka bir şey varsa söyleyin."

"Gezi olsun, geziye gidelim lütfen," diyerek heyecanla zıplamaya başladı Merve.

"Sınavlara çalışmam gerekiyor, annem asla izin vermez," diyen Ahmet'in sesi mutsuz çıkmıştı.

"Ahmet, akşam bohçanı hazırla, seni kaçıracağım o evden. Ben, sana bakarım merak etme."

Merve'nin sözü üzerine kahkaha atarak gülmeye başladık.

"Git kızım ya dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum, ciddiyim ne zaman istersen seni kaçırmaya hazırım. Ders çalışa çalışa kafayı yiyeceksin farkında değilsin."

"Ne yapayım Merve, onlar benim ailem. Benim hayatımı, geleceğimi düşünüyorlar."

"İyi ki bir şeyler yapalım dedim ya, neredeyse kavga çıkacak," dedi Kerem.

"Kerem haklı arkadaşlar. Eğer Boran'dan izin alabilirsem ve siz de kabul ederseniz, İzmir'in sessiz, sakin, doğayla iç içe olan bir yerine gidelim," diyerek orta yolu bulmaya çalıştım.

Kerem başıyla beni onaylayıp konuşmaya başladı. "Asya'nın dediği daha mantıklı, piknik gibi bir şey yapmış oluruz," dedikten sonra bizim cevap vermemizi beklemeden devam etti. "Karar verilmiştir; pikniğe gidiyoruz."

Sınıfa girmeden önce Kağan'ı gördüm. Onu görünce bizimle pikniğe gelmesini istediğimi fark ettim. Diğerleriyle kaynaşmaları için de fırsat olabilirdi bu. "Merhaba, Kağan nasılsın?"

"Seni görene kadar iyi değildim. Derler çok sıkıcı olmaya başladı."

"Evet, haklısın. Bu yüzden biz de hafta sonu pikniğe gitmeye karar verdik. Sen de gelirsen çok sevinirim."

"Emin misin? Arkadaşların beni pek sevmezler."

Gülümseyerek, "Kaynaşmanız için iyi bir fırsat," dedim.

"Eğer sorun olmayacaksa gelebilirim."

"Ah, tabii ki sorun olmaz."

***

Sınıfa girdiğimde hemen Merve'nin yanına gittim, çünkü Kağan'ı davet ettiğimi söylemem gerekiyordu. "Merve, ben Kağan'ı pikniğe davet ettim," dedim bir çırpıda.

"Bizimkilerin Kağan'dan hoşlanmadıklarını biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, ama Kağan göründüğü kadar serseri değil. O da derslerden bunalmış, ben de davet ettim. Ne olur Ahmet ve Kerem'e söylediğimde arkamda ol."

"Sen, Kağan'dan hoşlanıyorsun!"

"İçin fesat kızım senin. Öyle bir şey olmadığını daha kaç kere söyleyeceğim?"

"Tamam ya kızma hemen, çıkışta söyleriz bizimkilere."

Okul çıkışı ne kadar uğraşsam da çocuklara, Kağan'ı davet ettiğimi söyleyemedim. İş Merve'ye kalmıştı. Kerem ve Ahmet'in önüne geçerek konuşmaya başladı. "Size bir şey söyleyeceğiz, bizimle pikniğe Kağan'da gelecek."

Diğerlerinin Merve'ye bir şey söylememesi için hemen atıldım. "Ben davet ettim."

Ahmet kaşlarını çatarak bana baktı. "Asya, onu neden çağırıyorsun, samimi olmadığımızı bilmiyor musun?"

"O iyi biri, piknik onu tanımanız için fırsat olur diye düşünmüştüm."

"Sen her önüne gelene bu kadar çabuk güvenir misin?"

"Ahmet, ben size de güvendim. Hata mı yaptım size güvenerek?"

"Tabii ki hayır, bize güvenene, biz de güveniriz. Sen, bizim arkadaşımızsın."

"Madem bana güveniyorsunuz, o halde Kağan'a bir şans vermelisiniz."

"Of, Asya, gelsin tamam."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra bakışlarımı Kerem'e çevirdim. Bir şeyler söylemesini bekledim. "Tamam fıstık, gelsin, benim için sorun yok." Merve'nin fikrini zaten biliyordum. Diğerlerinin de sorun çıkarmaması içimi rahatlatmıştı. Arkadaşlarıma veda ederek beni almaya gelen arabaya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp binerken, "Merhaba," dedim. Boran ne cevap verdi ne yüzüme baktı, hatta arabaya binen ben miyim ona bile bakmadı. Onu kabuğundan çıkarmak istiyordum. Bu yolda ilk adımımı atarak ısrar ettim. "Selam vermeyecek misin?"

"Merhaba," dedikten sonra birkaç saniyeliğine yüzüme baktı ve tekrar yola odaklandı.

Eve gelip arabadan indiğimizde Boran, bagajdan birkaç dosya aldıktan sonra yürümeye başladı. İçeri girdiğimizde hiçbir şey söylemeden odama çıktım ve günün yorgunluğunu üzerimden atabilmek için hemen duşa girdim. Hazırlanıp salona geçtiğimde, Boran'ın eve getirdiği dosyaları incelediğini gördüm. Bu gözlük ona gerçekten çok yakışıyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde, "Yine niye sırıtıyorsun?" diye sordu. Yine mi sırıtıyordum ben ya! Ona çok yakışıklı göründüğünü söyleyecek değildim sonuçta.

"Aklıma bir şey geldi de ona gülüyordum."

"Bir daha bana bakarak sırıtma."

Konuyu daha fazla uzatmamak için hemen, " Yemek hazırlayacağım, sen de yer misin?" diye sordum.

"İstemez!"

Gözlerimi devirip, istemezmiş beyefendi, zıkkım ye o zaman diye sessizce söylenmeye başladım.

"Saçlarını kurut, hasta olacaksın."

Bir dakika! Boran, beni düşündü!

"Olmam, merak etme."

Mutfağa geçtiğimde fırında tavuk ve pilav yapmaya karar verdim. Annem sağ olsun bana birkaç basit yemeği yapmayı öğretmişti. Yemek hazır olduğunda iki tabak hazırladım ve birini masanın üzerine bırakarak Boran'a doğru ittim. Bir önündeki tabağa bir de bana bakıyordu, ama bunu umursamadan yemeğimi yemeye başladım.

"Sen de yemeye başlasan iyi olur. Ellerime sağlık, çok güzel olmuş."

"Benim yemeğime zehir koymadığın ne malum?"

Bu sorusu karşısında ne söyleyeceğimi bilemeden şaşkınlıkla ona baktım. Ama Boran konuşmaya devam etti.

"İstemediğimi söylediğim halde, bana da hazırlamışsın."

"Seni öldürmek isteseydim böyle basit bir yolu seçmezdim."

Tabağını almak için uzandığımda, tabağı kendine çekti ve yemeye başladı. Onun bu çocukça tavırları karşısında gülümsemeden edemedim. Boran, tabağına koyduğum yemeği silip süpürdü, ama bir teşekkür bile etmedi. Odun işte, zaten ondan böyle nazik bir davranış beklemek de hata olurdu. Tabakları mutfağa götürdüğüm sırada kapı zili çaldı.

"Merhaba, güzellik."

"Merhaba Ömer, hoş geldin."

Boran, "Ben de seni bekliyordum Ömer. Şu sözleşmeleri incelememiz lazım," dedi.

"Geldim işte, bakarız." Ömer, masaya ilerleyerek Boran'ın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Kahve içer misiniz?" diye sorduğumda Ömer gülümseyerek bana baktı. Keşke Boran da arkadaşından bir şeyler kapmış olsaydı.

"Vallahi güzellik hiç hayır demem. Benimki orta şekerli olsun."

Boran, kafasını kaldırmadan, "Aynısından," dedi.

Kahveleri hazırlarken Boran'a piknik olayından nasıl bahsede-

ceğimi düşünmeye başladım. Sanırım kahvesini içerken söylemek daha iyi olacaktı. Hazırladığım kahveleri bir tepsiye aldıktan sonra yavaş adımlarla masaya yaklaştım ve önce Ömer'e uzattım.

"Ellerine sağlık, Asya."

"Afiyet olsun."

Boran, gözlerimin içine baktıktan sonra uzattığım kahveyi aldı. Bir an kendimi kız isteme merasimindeymiş gibi hissettim. Boran, bana teşekkür ettiğinde şaşkınlıktan ağzım açık kaldı, ilk kez bana teşekkür etti!

"Afiyet olsun," dedim ve kahvemi elime alıp, onun tam karşısına oturdum, yani her zamanki yerime. Bu sırada telefonum çalınca, mutfağa ilerledim.

"Alo, anneciğim."

"Asya'm, ay parçam, nasılsın?"

"İyiyim, melek annem benim. Sen nasılsın?"

"Sesini duyunca daha iyi oldum. Rüyamda gördüm seni, merak ettim."

"Hayır olsun anne, ne gördün?"

"Sadece sesini duyuyordum. Seni arıyordum, ama bir türlü bulamıyordum. Anne, kurtar beni diyordun. Ondan sonra da uyandım zaten. Sen iyisin değil mi kızım? Bir derdin, bir sıkıntın yok."

"Hayır, güzel annem. Ben gayet iyiyim, merak etme. Sadece bir rüya."

"Tamam Asya'm, eğer bir sorun olursa hemen beni arıyorsun, anlaştık mı?"

"Tamam anne, anlaştık. İşin nasıl? Çok yoruluyor musun?"

"Hayır, yorulmuyorum. İşim de gayet iyi, merak etme."

"Anneciğim ben kapatayım şimdi, sonra tekrar konuşuruz olur mu?"

"Tamam kızım, dikkatli ol."

Telefonu kapattıktan sonra tekrar salona geçtim. Ömer ve Boran, hâlâ dosyaları inceliyorlardı. Anladığım kadarıyla, anlaşma

yaptıkları şirketin sözleşmesinde bir terslik vardı. Yarın daha ayrıntılı incelemek üzere dosyayı kapatıp arkalarına yaslandılar. Bir an Boran'la göz göze gelince, bakışlarımı hemen Ömer'e çevirdim. Sanırım piknik konusunu Boran'a açmanın tam sırasıydı.

"Boran?" Cevap vermek yerine kaşını kaldırıp suratıma bakmaya başladığı için, konuşmaya devam ettim. "Arkadaşlarla cumartesi günü pikniğe gitmeye karar verdik. Benimle bir işin yoksa ben de gideceğim."

"Arkadaşların kim?"

"Sınıftan arkadaşlarım."

"Tamam git," dediğinde gülümseyerek teşekkür ettim.

İzin olayını da hallettikten sonra Ömer gitmek üzere ayağa kalktı. Tam salonun ortasına kadar gelmiştik ki içeriden gelen camların kırılma sesiyle irkilerek çığlık atmaya başladım. Buna bir de silah sesleri eklenince, Boran kolumdan çekerek beni mutfağa götürdü. Ömer ve Boran, daha önce üzerlerinde taşıdıklarını fark etmediğim silahlarını çıkardıklarında korkudan titremeye başladım.

"Burada bekle ve ben gelene kadar bir yere ayrılma."

"Evin etrafına bakmamız lazım Boran."

Boş gözlerle yanımıza gelen Ömer'e baktığımda Boran, çenemden tutarak yüzüne bakmamı sağladı.

"Gitmem lazım, sakın buradan bir yere ayrılma, anlaşıldı mı?" dedikten sonra Ömer'in arkasından dış kapıya ilerledi.

"Dikkatli ol."

Arkasından seslendiğimi duyunca birkaç saniye olduğu yerde durdu ve gözlerimin içine baktıktan sonra kararlı adımlarla yanımdan ayrıldı. Silah sesleri kesilince, saklandığım yerden çıktım ve salona ilerledim. Çok karanlıktı, sadece sokak lambasının cılız ışığı odayı aydınlatmakta yetersiz kalıyordu. Birkaç adım atmıştım ki biri sertçe kolumdan çekince bağırmaya çalıştım ama bu her kimse, sesimi çıkaramadan eliyle ağzımı kapattı ve omzuma ıslak bir öpücük bıraktı.

"Merhaba güzelim."

Sesin sahibini tanıdığım an kollarından kurtulabilmek için çırpınmaya başladım. Daha önce hiç görmediğim bir adam tam karşıma geçti ve gözlerimin içine bakarak, elindeki bezi beni sıkı sıkı tutan adama uzattı. Adam, bir an ağzımı kapattığı elini gevşetince, Boran'a seslenmeye çalıştım. Burnuma dolan iğrenç kokuyla yüzümü buruşturdum. Adam elindeki bezi iyice bastırınca, son duyduğum şey, "Uyu güzelim," oldu.

18

Boran'dan

Bahçeye çıktığımda dikkatlice çevreye bakmaya başladım. Korumalar bir köşeye siper almış ateş ediyorlardı. Kim cüret edebilirdi ki evime saldırmaya?

"Ömer, arka bahçeden caddeye çıkalım. Arkalarından dolaşmış oluruz."

Ömer başıyla onaylayarak beni takip etmeye başladı. Hızlı ve temkinli bir şekilde arka bahçenin kapısından çıkıp, ön tarafa yürümeye başladık. İlk gözüme çarpan, arabanın arkasına saklanmış, eve ateş eden iki kişiydi.

Ömer'e bakmadan, "Biri senin, biri benim," dedim ve yavaşça bana daha yakın olan adamın arkasına geçtim ve silahı kafasına dayayarak hiç tereddüt etmeden ateş ettim. Aynı anda bir silah sesi daha yankılandı. Ömer de ateş etmişti. Hâlâ devam eden silah seslerinden, korumalarla çatışmaya devam edenler olduğunu anladım. Dikkatli bir şekilde sesin geldiği yöne yürümeye başladım ve sessizce arkasından yaklaşarak silahla ensesine vurdum. Adam yere düşerken elinden fırlayan silahı hemen Ömer aldı.

Ayağa kalkmaya çalışan adamın boğazını sıkmaya başladım.

"Kim gönderdi seni?" Adam umursamazca sırıtmaya başladı. Yumruğumu çenesine geçirip tekrar sordum. "Kimin adamısın söyle?" O sırıttıkça vurmaya devam ettim. Ne kadar ciddi olduğumu anlayacağa benzemiyordu. Namluyu ağzına soktum. "Ya cevap vereceksin ya da tetiği çekeceğim!"

Kısa bir süre boş gözlerle bana baktıktan sonra pes ettiğini gösterir gibi ellerini kaldırdı. Silahı ağzından çektim ve gözlerinin içine baktım.

"Ali... Ben, Ali'nin adamıyım."

"Nerede o it?"

"Eve girecekti."

"Asya içeride." Ömer'in sesini duyduğumda, adamın ne dediğini idrak edebildim. Adamlar, dikkatimi dağıtmak için yolladığı birkaç yemdi sadece. Yine hiç düşünmeden tetiği çektim ve koşarak eve yöneldim. Ben alt kata bakınırken Ömer'de merdivenlere yöneldi. Küçük kız ne mutfakta ne de salonda yoktu. Merdivenlerden koşarak inen Ömer olumsuz anlamda başını salladı. "Yukarıda yok."

Sinirle ellerimi saçlarıma daldırdım. "Burada da yok. Kızı kaçırmış."

"Boran, Asya'yı bulmamız lazım. O kızı zarar gelmeden bulmamız lazım."

Kızı bulmam lazımdı. Benim yüzümden zarar görmesine izin veremezdim. Korumalar yanıma geldiğinde sinirlerime hâkim olamayarak üzerlerine yürüdüm. "Bu evin önünde süs niyetine mi bekletiyorum sizi! Birkaç itten evi koruyamıyor musunuz? Ali itinin izini bulun hemen."

"O it, Asya'ya zarar verebilir. Nasıl bir hayvan olduğunu biliyoruz. Bir an önce bulmamız lazım onları."

Ömer haklıydı. Masanın üzerinden telefonumu ve silahımı alarak evden çıktım. Ömer de bir şey söylemeden arkamdan geldi. Arabaya bindiğimizde, o ite ait mekânlara doğru sürmeye başladım.

Asya'dan

Sızlayan gözlerimi zorlukla araladığımda ilk gördüğüm yanan şömine oldu. Biraz daha kendime geldiğimde bir sandalyede oturduğumu, ellerimin ve ayaklarımın bağlandığını fark ettim. Birkaç denemeden sonra çırpınmanın sadece canımı yaktığını anladım. Nerede olduğumu anlayabilmek için etrafıma bakındım. Küçük bir odadaydım. Şöminenin üzerinde asılı olan geyik kafası büyük ve ürkütücüydü. Şöminenin önünde küçük bir sehpa ve karşılıklı konulmuş iki koltuk vardı. Sağ tarafıma baktığımda perdelerin kapalı olduğunu gördüm. Sol tarafımda büyükçe bir koltuk vardı ve hemen arkasındaki duvarda bir deniz kızı resmi asılıydı. Kapı arkamda kalıyor olmalıydı.

Beni kimin kaçırdığını biliyordum, çünkü sesini tanımıştım. Kapıdan gelen sesi duyunca hiç kıpırdamadan bekledim. Ayak sesleri bana yaklaşıyordu. Birden kulağımda nefesinin sıcaklığını hissettim. "Uyanmışsın güzelim."

Sesini ve ardından attığı kahkahaları duymazdan gelerek yere bakmaya devam ettim.

"Beni özledin mi?"

"Ne istiyorsun benden?"

"Ne istediğimi bilmiyor musun?" dedi sırıtmaya devam ederek. "Bana yaptıklarınızı ikiniz de ödeyeceksiniz. Benden aldığınız şeyin bedelini ödeyeceksiniz."

Korkuyordum, korkmamaya çalışsam da korkuyordum. Karşımda tecavüzcü bir katil vardı. Bana tecavüz edemeyecek olması, beni öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu ölüm kolay bir ölüm olmayacaktı.

"Ne yapacaksın bize?"

"Bize mi? Bence, Boran'ı düşüneceğine kendini düşünmelisin."

Cevap vermeden yüzüne baktım.

"Neden onun evinde kalıyorsun?"

"Boran, benim kuzenim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Canının yanması, onu daha çok üzecek demektir."

"Sen iğrenç bir yaratıksın, senden korkm-" Cümlemi tamamlayamadan yanağımda bir tokat patladı.

"Ne kadar iğrenç olduğumu daha görmedin," dedikten sonra saçlarımdan çekerek kafamı kaldırıp bir tokat daha attı. Ağzımda hissettiğim metalik tatla dudağımın patladığını anladım. Korkmayacaktım, Ali pisliğinden korkmayacaktım.

"Boran en iyisini yapmış sana, o zavallı kızlara yaptığının cezasını çekiyorsun."

Sinirle bir tane daha vurduğunda, sandalyeyle birlikte yere düştüm. Bundan sonra ne olacağını düşünürken, bana yaklaştı ve önce ellerimi sonra da ayaklarımı çözdü. Benden uzaklaştığında yerden destek alarak oturur pozisyona geçtim.

"Ayağa kalk," diye bağırdı. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Zorlukla ayağa kalkarak önünde durdum.

"Dövüş benimle!"

Dövüşmek mi? Şaşkınca yüzüne bakakaldım.

"Eğer benimle dövüşüp galip gelebilirsen gitmene izin veririm. Ben kazanırsam, tahmin ettiğin gibi; canın daha çok yanar."

Ne yapmaya çalışıyordu bu adam böyle? Ben ve dövüşmek! Ona gücümün yetmeyeceği ortadaydı, yine de korkarak teslim olmayacaktım. Hızla etrafıma bakınmaya, işime yarayacak bir şeyler aramaya başladım. Arka taraftaki yemek masasının üzerinde duran cam vazo işime yarayabilirdi. Masaya bir hamle yaptım, ama daha yakınına bile gidemeden, saçlarıma yapıştı ve beni yere itti. Toparlanıp ayağa kalkacak fırsatım olmadan, karnıma üst üste tekmeler atmaya başladı. Kendimden geçmeden önce duyduğum son şey odanın kapısının sertçe kapanması ve aklımdan geçen son şey Boran'ın beni arayıp aramadığı oldu.

Boran'dan

Ali'nin bildiğimiz bütün mekânlarını kontrol etmiştik. Son olarak geldiğimiz depodan da boş çıktık.

"Ali'nin, adresini bilmediğimiz bir yeri var mı?"

Ömer'in sorusu üzerine düşünmeye başladım. Adamlarıma, Ali'nin üzerine kayıtlı bütün mekânların adreslerini bulmalarını söylemiştim, ama hâlâ ses yoktu, üstelik saat çoktan sabaha karşı bir olmuştu.

"Bilmiyorum Ömer, saat gecenin biri oldu."

Hızla arabaya bindiğimde Ömer de aynısını yaptı. Gaza bastığım anda adamlarımın da arabaları harekete geçti. Ceketimin cebinden bir sigara çıkartıp yaktıktan sonra derin bir nefes çektim. Telefonum çalınca hızla cevap verdim.

"Bir şey bulabildiniz mi?"

"Efendim, Ali'nin bir dağ evi olduğunu öğrendik, Dikili yolu üzerinde, ağaçlık bir alandaymış."

Bir şey söylemeden telefonu kapattım. Arabanın gazına yüklenip yol almaya başladım. Küçük kızı bulmak için son şansım olabilirdi.

Asya'dan

Kendime geldiğimde hâlâ yerde yatıyordum. Karnım ağrıyordu, ama ağrı ilk baştaki gibi nefesimi kesmiyordu. Eşofmanımın üzerini sıyırıp baktığımda karnımın morarmaya başladığını gördüm. Yavaşça ayağa kalktım ve etrafımdaki eşyalardan destek alarak kapıya ilerledim. Tabii ki kilitliydi. Şansımı denemek istedim ve seslendim.

"Kimse yok mu?"

Kilit sesini duyunca kapıdan biraz uzaklaştım. Tanımadığım bir adam karşımdaydı. "Ne istiyorsun?"

"Tuvalete gitmem gerek."

Adam, kafasını çevirerek sol tarafına baktı.

"İyi, götür." Ses Ali'ye aitti. Yavaşça kapıdan dışarı çıktım. Ali ve masada oturan diğer adam içki içiyorlardı. "İşini çabuk bitir güzelim, daha eğleneceğiz."

Yanımda duran adam, kolumdan çekiştirerek beni yürütme-

ye başladı ve beni, açtığı kapıdan içeri itti. Kapıyı kapatmak için uzandığımda ayağını araya koyarak sırıttı. "Çabuk ol!"

Allah'tan, kapının açık kalması için ısrar etmedi. Kapıyı kapattıktan sonra hemen kilitledim. Hızla içeri göz attım ve klozetin üzerindeki cama yaklaştım. Cam kolaylıkla açılmıştı. Kafamı dışarı uzatıp baktım, yerden en az iki metre yüksekteydim ve etrafta sadece ağaçlar vardı. Karnımın acısıyla yüzümü buruşturarak, bacaklarımı sırayla camdan dışarı uzattım.

"Çabuk ol."

Adamın sesini duyunca bir an panikledim. Telaşla cevap verdim. "Tamam."

Düşünecek zaman kalmamıştı, çünkü her an içeri girebilirlerdi. Gözlerimi kapattım ve mırıldanarak kendimi aşağı bıraktım. "Allah'ım, yardım et."

Yere çarptığım anda acıyla nefesim kesildi. Birkaç saniye nefesimi düzene sokmak ve kendime gelebilmek için bekledikten sonra yavaş hareketlerle ayağa kalktım. Şimdi tek yapmam gereken karnımın acısına dayanmak ve olabildiğince hızlı koşmaktı. Nereye gittiğimi bilmeden, ormanın içine doğru koşmaya başladım. Çok geçmeden Ali'nin haykırışlarını duydum. "Bir yere kaçamazsın," diye bağırıyordu. Daha fazla koşacak gücüm kalmamıştı. Bir ağacın arkasına çömelerek derin nefesler almaya başladım.

"Çık lan ortaya! Seni bulduğumda yapacağımı biliyorum."

Sesin ne taraftan geldiğini anlamaya çalışırken bir el saçlarıma yapıştı.

"Benden kaçabileceğini mi sandın?"

Silahın namlusu alnıma dayanmıştı. Çırpınmanın, karşı koymanın bir anlamı yoktu artık. Annemin rüyası gerçek oluyordu, şimdi ne kadar bağırsam da beni duyamayacaktı. Acaba hissediyor muydu şu an çektiğim acıyı? Gözlerimi kapatarak o sonsuz uykunun gelmesini bekledim. Son duyduğum ateşlenen silahın sesi oldu...

19

Ölüm, bazen insanlar için tek çıkış noktası gibi görünebilir. Dünyanın kötülüklerinden, hüzünlerinden, canımızı yakan her şeyden kurtulabilmek için. Ve bazen dünyadaki tüm kötülüklerin bizim başımıza geldiğini düşünürüz. Peki, bu kadar hengâmenin içinde, bizim için iyi olan şeyleri kaçırıyorsak? Tüm bunların arasında ya mutlu olmamızı sağlayacak bir şeyler varsa? Neden insanlar mutluluğa ulaşmak yerine, onlarla savaşmayı ya da kabuklarına çekilip yaşamayı tercih ederdi ki?

Silah sesi kulaklarımda yankılanırken gözlerimi kapattım. Hiçbir şey hissedemiyordum. Yavaşça gözlerimi açtığımda yerde kanlar içinde yatan Ali'yi gördüm. Bütün vücudum hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Ne olduğuna anlam vermeye çalışırken önümde birinin dikildiğini hissettim. Ve kafamı kaldırıp baktığımda o koyu gözlerle karşılaştım. Elini uzatarak yerden kalkmama yardım etti. Ayakta duracak takatim kalmamıştı. O da bunu fark etmiş olacak ki kollarımda sıkıca tutup kaşlarını çatarak yüzümü incelemeye başladı. Sevinçten ve canımın acısından onun beline sardım kollarımı. Boran'ın bu hareketimden sonra biraz gerildiğini hissettim. Ama daha sonra o da bir elini belime sardı, diğer elini de saçlarımın arasında gezdirmeye başladı.

"Geçti Asya, buldum seni, ağlama," diyerek kollarıyla beni daha sıkı sardı. Onun ağzında adımı ilk defa duyuyordum. Asya... Ne kadar da güzel söylemişti... Göğsüne daha çok sokuldum ve kendine has kokusunu içime çektim. O bir mafya olsa da kendimi onun kollarında güvende hissediyordum.

"Asya!"

Ömer'in sesini duyduğumda sığındığım kollardan ayrılıp bir adım geriledim. Koşarak yanıma geldiğine beni kendine çekip sıkıca sarıldı ve geri çekilerek yüzümü incelemeye başladı.

"Bunu sana o it mi yaptı!"

Yüzümün ne hale geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bakışlarımı yerde yatan Ali'ye çevirdim, gömleği tamamen kana bulanmıştı.

Boran, eğilip Ali'nin nabzını kontrol etti ve bize bakarak, "Ölmüş," dedi.

"Boran, artık gitsek iyi olur. Evdeki adamları da hallettik. Silah sesini duyanlar polise haber vermiştir."

"Tamam, sen önden git, arabayı çalıştır. Biz de geliyoruz."

Ömer hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaşırken Boran, "Hadi gidelim," dedi.

Ona arkamı dönüp bir iki adım atmaya çalıştım, ama aldığım sert darbeler yüzünden topallıyordum. Karnımda hissettiğim acıyı, ellerimi bastırarak hafifletmeye çalıştım. Daha fazla yürümeye devam edebileceğimi sanmıyordum.

"Dur!"

Boran, yanıma gelip beni kucağına aldı. İtiraz edecek gücü kendimde bulamadım. Kafamı göğsüne yaslayarak beni taşımasına izin verdim, çünkü artık hareket edecek halim kalmamıştı.

"Çok korktun mu?"

"Korktum, ama Ali'den değil, onun gibi birinin elinde ölmekten."

"Özür dilerim, sana zarar gelmeyeceğini söylemiştim, ama seni koruyamadım."

Ses tonu o kadar yumuşaktı ki bu büyülü anı bozmak istemediğim için hiçbir şey söylemedim ve gözyaşlarımın yanaklarımdan akmasına izin verdim.

Arabanın yanına geldiğimizde Boran, beni arka tarafa oturttu. Bu sırada karnım o kadar çok acımıştı ki elimi karnıma götürüp inlemeye başladım.

"İyi misin?"

Boran'ın bunu fark etmesini ve karnıma bakmasını istemiyordum. "Evet, iyiyim."

"Ömer, arabayı sen kullan, ben arkada oturacağım."

Yola çıktığımızda arabanın sarsıntısından karnım daha çok acımaya başlamıştı. Uzanmam gerekiyordu, yoksa bu acıya daha fazla dayanamayacaktım. Boran'la göz göze geldiğimizde sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle, "Dizlerine yatabilir miyim?" diye sordum. Başıyla onayladığında yanımda olmasının verdiği huzurla gözlerimi yumdum.

Boran'dan

Yüzündeki ifadeden bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştım. Dizlerimde uykuya dalan kıza tekrar baktım ve yüzünü örten saçlarını geriye çektim. Kaşlarını çatmıştı ve bu hali hiç hoşuma gitmiyordu. O şerefsiz herif kızı ne hale getirmişti!

Eve vardığımızda kapımı açıp indim ve Asya'yı yavaşça kucağıma aldım.

"Ömer, anahtar cebimde, sen kapıyı aç."

"Tamam abi."

Camlar kırılmış olduğu için evin içi de dışarısı kadar soğuktu. Ömer'in arkasından merdivenlere yöneldim. Yukarı çıktıktan sonra Ömer, Asya'nın odasının kapısını açtı ve geri çekildi. Ama kucağımdaki kızı bu odada yatıramazdım, çünkü içerisi cam kırıklarıyla doluydu.

"Benim odama bakalım."

Odamdaki camların kırılmamış olduğunu görünce rahatlayarak derin bir nefes aldım.

"Ömer yorganı aç."

Asya'yı yavaşça yatağa bıraktıktan sonra tekrar Ömer'e döndüm.

"Sen git dinlen Ömer, yarın camları taktırırsın."

"Tamam, bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok gidebilirsin."

"Bir şey olursa ararsın."

"Tamam."

Ömer odadan çıkınca Asya'ya baktım, çok kötü görünüyordu. Kıyafetleri kirlenmiş, çamur olmuştu. Kıyafetlerini değiştirmek için odasına gittim ve dolabından geceliğini aldım. Odama geçip eşofmanının üstünü çıkardım. Gördüğüm şey karşısında beynimden vurulmuşa döndüm. Karnı mosmordu! Bunca acıyı küçücük bedeni nasıl kaldırmıştı? Ve bunu bana neden daha önce söylememişti? O itin ölümü çok kolay olmuştu. Onu öldürmeden önce yaptıklarının cezasını çektirmeliydim.

Geceliğini giydirdikten sonra aşağı indim ve temiz bir bezle su alıp tekrar yukarı çıktım. Islattığım bezle yüzündeki kurumuş kan lekelerini yavaşça silmeye başladım. Dudağı patlamış, yanağı kabarmıştı. O şerefsize ait tüm izleri bu küçük kızın yüzünden silebilmeyi, yaşadığı bunca şeyi ona unutturabilmeyi diledim. Bütün bunları benim yüzümden yaşamak zorunda kalmıştı. Benim yüzümden canı yanıyordu. Başparmağımı patlamış olan dudağının üzerinde gezdirdim. Dudaklarımda hissettiğim gülümsemeyle irkilerek elimi çektim. Komodinin üzerindeki kremi aldım ve yavaş hareketlerle karnına sürmeye başladım.

Sabah ezanı okunduğu sırada Asya'nın kıyafetini düzelterek karşısındaki koltuğa geçtim. Artık bütün vücudum isyan ediyordu. Silahımı da ne olur ne olmaz diye yastığımın altına koyduktan sonra huzursuz bir uykuya daldım.

Asya'dan

Nefes nefese kalmış bir şekilde koşuyorum, ama nereye gittiğimi, neden koştuğumu bilmiyorum. Canım acıyor, hem de çok

fazla. Bir ara vücuduma bakıyorum, hiçbir şeyim yok. Annemin sesini duyuyorum.

'Asya, buradayım kızım, yanıma gel.'

Etrafıma bakıyorum, ama annemi göremiyorum.

'Neredesin anne!'

'Buradayım kızım, yanıma gel.'

Hızla koşmaya devam ediyorum. Gücümün tükenmesiyle birlikte dizlerimin üzerine düşüyorum, diz kapaklarım kanıyor. Yerimden kalkmaya çalıştığımda önümde birinin durduğunu görüyorum. Kafamı kaldırınca Ali'yi görmemle tekrar yerimden kalkmaya çalışıyorum, ama kalkamıyorum. Ellerimin ve ayaklarımın bağlı olduğunu fark ediyorum.

Ali, silahını alnıma dayıyor ve 'Buraya kadarmış güzelim,' dedikten sonra tetiğe basıyor.

Sıçrayarak kalktığımda derin derin nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Nefesimi düzene soktuğumda nerede olduğumu anlayabilmek için etrafıma bakındım. Boran'ın odasındaydım. Yataktan kalkmak için hareket ettim, ama karnımın acısıyla tekrar yatağa oturdum. Sırtımı yatağın başlığına dayayıp yaşadıklarımı düşündüm. Kaçırılmam, Ali'nin tokatları ve savurduğu tekmeler, kaçmaya çalışmam ve silahın alnıma dayanması... Bütün bunlar bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti.

"Neden ağlıyorsun?"

Boran'ın sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım ve bakışlarımı ona çevirdim. Yanıma yaklaşarak yatağın kenarına oturdu.

"Çok acıyor mu?"

Gözyaşlarımı sildikten sonra gözlerinin içine baktım. "Biraz, ama bunu sana söylediğimi hatırlamıyorum."

"Üzerini değiştirirken gördüm."

"Sen, benim üzerimi mi değiştirdin?"

"Evet."

Utanmadan bir de evet diyor ya!

Utançtan başımı önüme eğip ellerime bakmaya başladım. Si-

nirlenmiştim, ama ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Konuyu değiştirmek için başımı kaldırmadan, "Saat kaç?" diye sordum.

"İki olmak üzere."

"İki mi?"

"Çok kötü bir gece geçirdin, birçok şey atlattın. O yorgunlukla da bu saate kadar uyudun."

Haklıydı, kötü bir gece geçirmiştim.

"Neden senin odandayım?"

"Bu odanın dışında evin bütün camları kırılmıştı. Yatağımda başkalarının yatmasından hoşlanmam, ama seni burada yatırmaya mecbur kaldım."

Onun yatağında uyuyan ilk kişi bendim demek. Bu çok, çok güzel bir histi. Ne saçmalıyordum ben!

"Özür dilerim. Eğer camlar yapıldıysa ben artık odama gideyim."

"Evet, yapıldı. Bence de artık odana git."

İnsan biraz daha kal, burada uyu der, ama nerede? Konuştuğum kişinin Boran olduğunu unutuyordum bazen. Yataktan kalkarak yavaş adımlarla yürümeye başladım. Kapının önüne geldiğimde aklıma gelen şeyle tekrar Boran'a döndüm.

"Bugün karne alacaktık."

"Ben aldım."

"Nasıl sen aldın?"

"Müdürünüzü tanıyorum. Senin merdivenlerden düştüğünü ve bu yüzden okula gidemeyeceğini söyledim. O da sağ olsun karneni bana verdi. Odana bıraktım."

"Peki, ya arkadaşlarım? Onlara da aynı şeyi mi söyledin?"

"Evet, onlara da merdivenlerden düştüğünü söyledim. Merve her ne kadar gelmek istese de engel oldum. Ha, bir de cumartesi günü için yaptığınız plan ertelendi."

"Tamam, teşekkür ederim," dedikten sonra odasından çıktım. Duvardan destek alarak odama ilerledim. Karnemi yatağımın üze-

rine bırakmıştı. Sonucu zaten biliyordum, teşekkür almıştım. Karneyi masamın üzerine bıraktıktan sonra aynanın karşısına geçtim ve gördüğüm manzara karşısında olduğum yerde donup kaldım. Yüzüm! Berbat görünüyordum, göz altlarım çökmüş, dudağım patlamış ve yanağım morarmaya başlamıştı.

Kapımın tıklatıldığını duyunca ne zaman akmaya başladığını fark etmediğim gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek, "Gel," dedim.

Ömer, "Sen ağladın mı?" diyerek yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. "Artık ağlama, üzülme buradasın, yanımızdasın. Zamanla yaraların da geçecek. Ben hep yanında olacağım, tabii Boran da." Yüzüme baktıktan sonra konuşmaya devam etti. "Ben, sana ağlama diyorum, sen inadına ağlıyorsun. Benim güzel kardeşime ağlamak yakışmıyor."

Gözyaşlarımı sildikten sonra önümden tamamen çekilince, Boran'la göz göze geldim. Yüzündeki sert ifadeye bir anlam verememiştim. Elindeki tepsiyi komodinin üzerine bıraktıktan sonra, "Soğumadan iç," dedi ve Ömer'e döndü. "Aşağı gel, seninle konuşmamız lazım."

"Sen çorbanı iç Asya. Dün geceden beri bir şey yemedin, sonra görüşürüz."

Ömer odadan çıktıktan sonra yatağıma uzanıp tepsiyi dizlerimi üstüne koydum ve çorbayı içmeye başladım. Gerçekten lezzetliydi. Çorbayı bitirdikten sonra tepsiyi tekrar komodinin üzerine bıraktım ve telefonumu elime aldım. Yedi cevapsız arama, beş mesaj.

Annemin numarasını tuşladıktan sonra telefonu kulağıma götürdüm.

"Asya."

"Nasılsın anne?"

"İyiyim, kızım. Aradım ama cevap vermedin, çok merak ettim seni."

Yaşadıklarımı anneme anlatamazdım. Şu anki halimi bilse hiçbir şeyi düşünmeden beni buradan alıp götürürdü.

"İyiyim anne, karnemi almaya gittiğimde telefonu evde unutmuştum."

"İyi olduğuna emin misin? Sesin iyi gelmiyor, bir şey mi oldu?"

"Yok anne, yorgunum sadece."

"Uyu, dinlen kızım, kendini yorma. Hem okul hem şirket çok yoruluyorsun. Teşekkür aldığını biliyorum. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim anne, merak etme sen beni. Ahmet'i benim yerime öp, olur mu?"

"Tamam kızım, hadi sen dinlen."

Telefonu kapattıktan sonra Merve'ye mesaj attım. Kağan da aramıştı, ama onunla konuşacak gücü kendimde bulamıyordum. Saat 17:00 olmak üzereydi ve hava kararmaya başlamıştı. Yavaşça yerimden kalkarak lambanın düğmesine bastım ve cam kenarındaki sandalyelerden birine oturup, dışarıyı izlemeye başladım. Aklımdan tüm gece boyunca yaşadıklarım geçiyordu. Elimden tutup ayağa kalkmama yardım etmiş ve ona sarılmama izin vermişti. Beni kollarına aldığında hayatımda ilk defa kendimi güvende hissetmiştim. O an aklıma gelince kalbim hızla atmaya başladı. Doyamadığım kokusunu tekrar içime çekmek için ani bir dürtü hissettim.

Boran'dan

Ömer, ona kapıdaki korumaların sayısını arttırmasını istedikten sonra evden ayrılmıştı. O evden çıktıktan sonra televizyondan bir belgesel bulup izlemeye başladım. Saat 19:00 olmak üzereydi ve Asya hâlâ odasından çıkmamıştı. İyi olup olmadığını kontrol etmek için odasına çıktım. Kapısını tıklattım, ama içeriden ses gelmeyince iyice meraklanmaya başladım. Yavaşça içeri girdiğimde onun oturduğu yerde uyuyakaldığını gördüm. Ona yaklaştım ve yüzüne düşen birkaç tutam saç telini geriye çektim. O kadar masum ve bir o kadar da güçlü görünüyordu ki acaba hayatıma giren diğer kadınlar da bu küçük kız kadar güçlü olabilseydi, ben yine de bu denli katı olur muydum?

Bu düşüncelerle ona ne kadar yaklaştığımın farkında değildim. Aniden gözlerini açtığında ne yapacağımı şaşırmıştım.

20

Yanağımda hissettiğim sıcaklıkla gözlerimi açtığımda, gözlerini bana dikmiş bakan Boran'ı gördüm. Bakışları yumuşak ve sakindi. Bu gözlere baktıkça bakasım geliyor, derinlerinde kaybolmak istiyordum. Elinin yanağımda olduğunu fark etmem panik yapmama neden oldu. "Boran?"

Elini hızla çekip bir adım geriledi. "Uyandırmadan yanağına bir bakayım dedim."

"Anladım, iyiyim merak etme."

"Merak etmedim. Neyse, koltukta uyuyacağına yatağına geç, iyi geceler," dedi ve odadan çıktı. Yavaş hareketlerle yatağıma ilerleyip uzandığımda elimi yanağıma, yani az önce Boran'ın dokunduğu yere götürdüm. O anda fark ettim ki sağ yanağıma dokunuyorum. Oysa moraran yanağım sol yanağımdı. Dudaklarıma yerleşen o davetsiz tebessümle uykuya daldım.

Sabah, telefonumun sesiyle uyandım. Arayan Merve'ydi.

"Alo?"

"Ne yapıyorsun, Asya?"

"Uyuyordum."

"Özür dilerim ya, eğer müsaitsen seni görmeye gelecektim. Merdivenlerden düştüğünü öğrenince merak ettim seni."

"Tabii canım, gelebilirsin, benim de canım sıkılıyor zaten."

"Tamam canım, iki saate kadar oradayım."

"Tamam canım, görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapatıp yataktan çıktım. Benim için kâbus gibi geçen o geceden beri duş almamıştım ve çok kötü kokuyordum. Bugün kendimi daha iyi hissettiğim için direkt duşa girdim. Sıcak suyun altında uzun süre kalarak üzerimdeki koku ve kirden arındım. Üzerimi giydikten sonra aynanın karşısına geçerek yanağımı inceledim. Şişlik biraz olsun inmişti ama morluk hâlâ belli oluyordu. Merve'nin beni böyle görmesini istemiyordum, bu yüzden biraz makyaj yaparak morluğu kapatmaya çalıştım.

Salona indiğimde saatin 10:00 olduğunu gördüm. Boran ortalarda yoktu. Mutfağa geçip çayı demledikten sonra salona geçerken Boran'la karşılaştık.

"Günaydın."

"Günaydın."

"Birazdan Merve gelecek."

"Gelmese şaşırırdım," dedi gülümseyerek. Bu gülümseme zoraki değildi, içten, sıcak bir gülümsemeydi, hatta gamzesi belli olacak kadar. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Kapı zili çalana kadar birbirimize gülümsemeye devam ettik. Hızla kapıya yöneldim. Kapıyı açar açmaz Merve boynuma sarıldı.

"Canım, seni çok merak ettim, iyi misin?"

"Biraz daha sıkarsan kollarının arasında yok olup gideceğim." Kolları gevşeyince biraz geri çekildim. "Hoş geldin Merve, hadi içeri geçelim."

"Hoş bulduk."

İçeri geçtiğimizde, Boran elinde bir bardak suyla mutfaktan çıktı ve yanımıza geldi. "Benim işe gitmem gerekiyor, siz rahat rahat oturun."

"Kahvaltı yapmayacak mısın?" diye sordum, aç gitmesini is-

temiyordum.

"Şirkette Ömer'le birlikte yaparız."

Başımı sallayarak onayladım onu, o da merdivenlere yöneldi.

"Asya, nasıl düştün merdivenden?"

Merve'nin sorusuyla ona döndüm. Nasıl mı düştüm? Bir şeylerden şüphelenmemesi için fazla düşünmeden cevap vermem gerekiyordu. "Şey oldu, gece su içmek için kalkmıştım, merdivenin başındaki halıya takıldım. Şimdi iyiyim, endişelenme."

"Dikkat et kızım ya, sürekli başına bir şeyler geliyor. Belayı kendine çekiyorsun."

"Haklısın, belayı kendime çekiyorum. Daha dikkatli olmam gerekiyor."

Bir süre konuşmadan oturduk. Merve'nin açlığa fazla dayanamadığını artık öğrenmiştim. Ama her zamanki gibi benden önce davrandı.

"Ya Asya, ben çok acıktım."

Gülümseyerek ayağa kalktım. "Tahmin etmiştim. Hadi, gidip kahvaltı hazırlayalım."

Biz mutfakta kahvaltı hazırlarken Boran geldi. Siyah kumaş pantolon ve koyu mavi gömleğinin içinde harika görünüyordu. Önce bana sonra Merve'ye baktı gülümseyerek.

"Ben gidiyorum kızlar, size afiyet olsun."

"Teşekkür ederiz," dedik, ikimiz aynı anda.

Kahvaltı boyunca karnelerden, bizi bekleyen zorlu sınavlardan bahsettik. Kahvelerimizi alıp salona geçtiğimizde, Merve ilk defa görüyormuş gibi evi incelemeye başladı. Merakla onu izlediğimi fark edince bana döndü. "Asya, yukarıda senin ve Boran'ın odasının haricinde bir oda daha var. Orası kime ait?"

O odada ne olduğunu ya da kimin odası olduğunu ben de merak ediyordum. Ne zaman kapsını yoklasam kilitli oluyordu. "Bende bilmiyorum. Merak edip sormadım da."

"Nasıl sormazsın? Ben olsam çoktan öğrenmiştim. İnsan merak eder biraz."

"Ben, senin gibi meraklı değilim."

"Alınma, ama inek gibisin kızım. Biraz canlı ol."

"Ben de böyleyim, ne yapayım."

"Beni örnek al biraz. Ya da ben, seni kendime benzeteyim."

"Of Merve, uğraşma benimle. Hem bırak bunları şimdi, sana sormak istediğim bir şey var."

"Sor bakalım."

"Merve, neden insan, başka bir insanı görünce kalp atışları hızlanır? Neden ateşin ortasına düşmüş gibi alevler sarar bedenini?"

Merve gülümseyerek yüzüme baktı. "Ee, başka belirtiler de var mı?"

Sorusundaki imayı anlamıştım. Anlamazdan gelmek en güzeliydi. Hem bu kadar konuştuktan sonra susmanın anlamı yoktu. "Bir insan her aklına geldiğinde neden sırıtırsın mesela? Ve neden sürekli onun başına bir şey gelecek diye endişeli olursun?" Cümlemi bitirince Merve'nin yüzüne baktım. Pürdikkat bana bakıyordu ve gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

"Sen hiç âşık oldun mu Asya?"

"Hayır, olmadım."

"Asya, çok âlemsin. Bu sorularının tıp âleminde bir cevabı yok, yani hasta değilsin korkma. Ama insanlar âleminde cevabı aşk oluyor. Yani âşık olmuşsun arkadaşım."

Bana tamamen yabancı olan bu hislerin adı aşk mıydı yani? Ben, Boran'a âşık mı olmuştum yani? Boran'a? Kendi kendime idrak edişim Merve'nin sesiyle son buldu.

"Yoksa sen, Kağan'a mı âşık oldun?"

Gözlerim bir anda kocaman açıldı. "Kağan'a âşık değilim ben, Merve, anla şunu artık; Kağan, benim arkadaşım, o kadar!"

Heyecanla konuşurken Merve'nin gözlerini, omzumun üzerinden bir yerlere sabitlediğini fark etmemiştim. Hayır! Boran arkamda mıydı? Konuştuklarımızı yine mi duymuştu? Yavaşça arkama döndüm. Evet, tabii ki oradaydı. Neden gelmişti ki eve?

"Beni takip et," dedi ciddi bir ses tonuyla ve merdivenlere yö-

neldi. Hızla Merve'ye döndüm; şaşkın ve korkmuş görünüyordu.

"İş yerinde bir şeylere sinirlendi sanırım. Hemen geliyorum," dedikten sonra yavaş adımlarla Boran'ın arkasından gittim. Odasının kapısı aralıktı. Elindeki evrak çantasını yatağın üzerine fırlatıp bana döndü.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Ne yaptım ki ben?"

"Daha ne yapacaksın? Sana, o çocuktan uzak dur dedikçe daha çok yaklaşıyorsun. Bu da yetmezmiş gibi ona âşık oluyorsun."

"Ben, Kağan'a âşık değilim."

"O halde kime âşıksın?"

Hadi Asya, anlat ona; sana de, ben de yeni öğrendim ama sana âşıkmışım de.

"Ben, kimseye âşık falan değilim. Öylesine, anlamsız bir sohbetti işte."

Sanki doğru söyleyip söylemediğimi gözlerimden anlayacakmış gibi, bir süre gözlerime bakmaya devam etti. Ben de bakışlarımı kaçırmadım. Ve sonunda teslim olan o oldu ve arkasını döndü. O arkasını döner dönmez, tuttuğum nefesimi dışarı bıraktım.

"Çıkabilirsin."

"Neden eve geldin?"

Sorumu duyunca yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle bana döndü ve birkaç adım yaklaştı. "Farkındaysan burası benim evim. İstediğim zaman gelirim."

Eh, bunun üzerine söyleyecek sözüm yoktu. Ağır hareketlerle arkamı dönüp odadan çıktım. Salona indiğimde Merve elindeki telefonu bırakarak merakla yüzüme baktı.

"Ne oldu Asya? Bir sorun mu var?"

"Sorma Merve, beni evden kovdu. Gidecek yerim de yok, ne yapacağım ben şimdi?"

"Sen ciddi misin? Gidip onunla konuşmamı ister misin?"

Cevabımı beklemeden ayaklanmış merdivenlere yönelmişti bile.

"Yok canım ya, şaka yapıyorum sadece. Sorun falan yok, rahat ol. Sadece, lütfen bundan sonra Kağan'la ilgili çıkarımlarını yapma, olur mu?"

"Of tamam Asya ya, yüreğimi ağzıma getirdin, böyle şaka olur mu?"

"Neyse, bırak şimdi şakayı falan, kendimi iyi hissediyorum, şu ertelediğimiz pikniğe artık gidelim mi?"

"Çok iyi olur. Hepimiz için de değişiklik olur. Salı gününe ne dersin?"

"Bana uyar."

"Tamam, anlaştık o zaman. Dikkat et bu sefer de balkondan düşme."

"Merve..."

***

Merve gideli bir saat olmuştu, hava karamıştı, acıkmıştım ve Boran odasından çıkmamıştı. Ne kadar da renkli bir hayatım vardı böyle! Belki Merve vardır diye aşağı inmediğini düşünerek yukarı çıkıp, kapısını tıklattım.

"Gel."

"Merve gitti, aşağı inmek istersen..."

"Biliyorum gittiğini." *Yani Türkçe'si; çık dışarı, beni rahatsız etme!*

"Ben acıktım, sen de hamburgercinin numarası var mı?"

"Var."

"Verebilir misin?"

"Hayır."

"Nasıl yani?"

"Ben de acıktım. Ararım şimdi."

"Tamam," dedim ve tekrar salona indim. Radyoyu açıp koltuğa oturdum ve başımı arkaya yaslayarak gözlerimi kapattım. Ben gerçekten âşık mı olmuştum? Ben gerçekten ola ola Boran'a mı âşık olmuştum? Yanımda bir hareketlilik olunca gözlerimi açtım.

Koca salonda başka yer yokmuş gibi, gelip yanıma oturmuştu.

"Hamburgerleri istedim, birazdan gelir."

"Tamam, teşekkür ederim."

Televizyonun kumandasını alarak kanallar arasında gezmeye başladı. Sessizce oturup sürekli değişen ekrana baktım. Dikkatimi toparladığımda ekrandaki timsah, yavru bir ceylanı yiyordu. Refleks olarak ellerim gözlerime gitti.

"İyi misin?"

"Hayvanların bu şekilde birbirlerine zarar vermelerini izleyemiyorum."

"İnsanlar da böyle değil mi? Somut olarak bu şekilde olmasa da aynısını yapıyor sayılırız."

Haklıydı. Bizler de birbirimizi yok etmek için uğraşıyorduk. Başımı sallayarak onayladım onu. Zilin sesiyle dikkatimiz dağıldı, yemeklerimiz gelmişti. Masada karşılıklı oturduk. Sanırım fazla acıkmış olmalıyım, çünkü neredeyse nefes almadan yemeye başladım. Boran hamburgerine hiç dokunmadan beni izliyordu.

"Neden bakıyorsun?" dedim ağzımda lokmamla.

"Kıtlıktan çıkmış gibi yiyorsun."

"Üzgünüm, açım."

Karnımın doymuş olmasının verdiği muhteşem hisle arkama yaslandım.

"Boran."

"Efendim?"

"Ertelediğimiz pikniğe salı günü gitmeye karar verdik."

"Henüz iyileştin sayılmaz. Gidebileceğinden emin misin?"

"Evet, daha birkaç gün var, daha iyi olurum."

"Tamam, git."

"Teşekkür ed-" Cümlemi tamamlayamadan telefonumun zil sesi duyuldu. Hızla yerimden kalkıp mutfağa geçtim.

"Alo?"

"Merhaba Asya, nasılsın?"

"İyiyim Kağan, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, merdivenlerden düştüğünü duydum, merak ettim."

"İyiyim, merak etme, ufak bir kaza sadece."

"Kendine dikkat et, gelmek isterdim yanına, ama o eve gelmek istemiyorum."

"Biliyorum, ben iyiyim gelmene gerek yok."

"Tamam Asya, ben kapatayım şimdilik."

"Tamam... Dur kapatma, bir şey söyleyeceğim."

"Dinliyorum, Asya."

"Pikniğe bu salı gidiyoruz. Geliyorsun değil mi?"

"Sen gidiyorsan elbette ben de gelirim."

"Tamam anlaştık, detayları sana mesaj atarım."

"Tamam Asya, kendine dikkat et, iyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

Salona döndüğümde Boran gözlerimin içine baktı. "Ne dedi?"

"Kim?"

"Kağan."

"Nereden biliyorsun Kağan'ın aradığını?"

"Adını söylediğini duydum."

"Geçmiş olsun demek için aramış."

"Bana bak Asya, o çocukla samimi olma. Sakın bulunduğun durumdan da bahsetme, yoksa senin için kötü olur."

"Bir şey söylemedim ve o, benim sadece arkadaşım."

Konuşmak için ağzını açmıştı, ama kapı çalınca hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldi. Kısa süre sonra geri döndüğünde elinde bir zarf vardı. Zarfın içindekini çıkarıp bir süre baktı. Gördüğü her ne ise, ifadesi tamamen değişmişti.

"Boran, iyi misin?" Cevap vermeyince yavaşça yanına yaklaştım ve elimi koluna koydum. "Ne oldu?"

Gözlerinde hem hüzün hem öfke vardı. Elindekileri buruşturup

yere fırlattıktan sonra kolunu hızla çekip, masanın üzerinden arabasının anahtarlarını alarak evden çıktı. Onu bu kadar etkileyecek ne olmuş olabilirdi ki? Buruşturduğu kâğıdı yerden aldım. Bu bir davetiyeydi, çarşamba günü yapılacak bir nişanın davetiyesi. Sanem ve Oğuz'un davetiyesi.

21

Her gün farklı bir sorun, farklı bir olay ve tabii ki farklı bir Boran'la karşılaşıyordum. Bakışları bazen hiçbir şey ifade etmezken bazen her şeyi anlatıyordu. Tam artık onu tanıyorum diye düşündüğümde yanıldığımı anlıyordum, tıpkı bu akşam olduğu gibi. Neden Boran'ı bu kadar sinirlendirmişti bu davetiye? Sanem ve Oğuz kimdi, merak etmeye başlamıştım. Masanın üzerinden telefonumu aldım.

"Alo, Asya?"

"Merhaba Ömer, müsait misin?"

"Evet, bir sorun mu var?"

"Hayır, bir şey soracaktım sadece."

"Tabii, seni dinliyorum."

"Sanem ve Oğuz kim?"

Ömer bir süre sessiz kaldıktan sonra soruma soruyla karşılık verdi. "Sanem ve Oğuz'u, sen nereden biliyorsun?"

"Nişan davetiyeleri geldi ve bu Boran'ı çok sinirlendirdi. Arabasına atlayıp gitti. Ben de kim olduklarını merak ettim."

"Evden çıkalı ne kadar oldu?"

"Fazla değil, on dakika falan."

"Asya, bu konuyu sonra konuşuruz," dedikten sonra telefonu kapattı.

Bu gece sorularıma cevap alabilecekmişim gibi görünmüyordu. Kulaklığımı taktım ve yatağıma uzandım.

Boran'dan

Bana yaptıklarını unutmak, ihanetini unutmak, patlayacakmış gibi atan kalbimi durdurmak istiyordum. Son yudumu da aldıktan sonra kadehimi tezgâha vurarak barmene seslendim.

"Aynısından."

"Emin misiniz, efendim?"

Yakasından tutarak yüzünü yüzüme yaklaştırdım. "Aynısından dedim." Yeniden dolan kadehe elimi uzatmıştım ki birisi kolumdan tuttu.

"Yeter!"

Başımı yavaşça sese doğru çevirdim. Ömer'in eli kadehin üzerindeydi. Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. "Dışarı çıkıp konuşalım Boran, burada fazla gürültü var."

Haklıydı. Gürültüden, düşüncelerimi bile duyamıyordum. Cebimden çıkardığım paraları barmene fırlattıktan sonra çıkışa ilerledim. Kapıdan çıktığımda yüzüme çarpan rüzgâr iyi hissetmemi sağlamıştı. Sanki esip geçerken acılarımı da alıp götürecek gibiydi. Hiç konuşmadan arabaya doğru yürüdük. Deniz kenarına geldiğimizde Ömer arabayı durdurdu. Arabadan inerek bize en yakın olan banka oturduk. Sanırım uzun yıllar süren dostlukların getirisiydi bu; konuşmadan anlaşmak.

"İyi misin?"

"Değilim."

"Onu artık unutmalısın. Nişanlanıyor."

"Sen nereden biliyorsun nişanlandığını?"

"Asya aradı, seni merak etmiş."

Asya. Yine işlerime burnunu sokuyordu yani. Kadınlar işte... Ömer'in sorusuyla düşüncelerim dağıldı.

"Nişana gidecek misin?"

Bir zamanlar sevdiğim, âşık olduğum ve hâlâ unutamadığım; kalbimi kıran, bana ihanet eden kadının nişanına gidecek miyim? Mecburen gidecektim, çünkü Oğuz, şirketin büyük hissedarlarından biriydi ve açıkçası bu durumda Sanem çok da umurumda değildi.

"Gitmemiz gerekiyor. Sanem umurumda değil."

"İstersen gelme, ben gideyim."

"Hayır, birlikte gideceğiz. Hadi, kalkalım Ömer."

Soğuk hava kendime gelmemi sağlamıştı, arabaya bindiğimde kendimi rahatlamış hissediyordum. Evin önüne geldiğimizde bir şey söylemeden indim ve yürümeye başladım. Ömer arkamdan seslenince yerimde durdum.

"Asya. Seni merak etmişti."

Tamam anlamında elimi kaldırdım. İçeri girdikten sonra doğruca odama çıktım, ama tam girecekken Ömer'in söylediğini hatırlayarak onun odasına ilerledim ve yavaşça kapıyı açarak içeri girdim. Kırmızı bir gece lambası aydınlaşmıştı odasını, yatağında, kulağında kulaklıkla uyuyordu. Telefonunu ve kulaklığı alarak komodinin üzerine bıraktım. Yorganını düzelttikten sonra odama geçerek derin bir uykuya daldım.

İki Gün Sonra

"Tamam anne, not aldım."

"Hamur, kulak memesi kıvamında olacak unutma. Peyniri de sıcak suya koy ki tuzu gitsin."

"Ya tamam anne, tekrarlayıp durma anladım."

"Tamam tamam, kapatıyorum, aklına bir şey takılırsa ara."

"On kere tekrarladın anne, kafama kazındı artık, merak etme. Kapatıyorum şimdi."

"Tamam, kolay gelsin."

Telefonu kapattıktan sonra malzemeleri çıkarıp işe koyuldum. Yaptığım un kurabiyesi fena görünmüyordu. Şimdi de annemden aldığım tarifle peynirli poğaça yapacaktım.

Kendimi hamur yoğurmaya öyle kaptırmıştım ki, başımı çevirip Boran'ı gördüğümde olduğum yerde sıçradım; buzdolabına yaslanmış, bana bakıyordu.

"Kimin için bu hazırlık?"

"Yarın salı, pikniğe gidiyoruz, söylemiştim ya."

"Hımm, doğru, söylemiştin," dedikten sonra sustu ve uzun süre de konuşmadı.

O davetiyenin geldiği geceden beri böyleydi aslında; suskun ve dalgın. Birkaç kere ne olduğunu sormuştum, ama ne o ne de Ömer bir açıklama yapmamıştı. Ortaklardan birinin nişanlandığını söyleyerek geçiştirmişlerdi beni.

Poğaçaları fırına verdikten sonra bir tabağa un kurabiyelerinden koyarak, iki bardak vişne suyuyla birlikte masaya bıraktım. "Tadına bak bakalım, beğenecek misin?"

Cevap vermeden gözlerini dikip kurabiyeleri incelemeye başladığını görünce konuşmaya devam ettim. "Merak etme, içinde zehir yok," diyerek bir kurabiye alıp ısırdım. Gülümseyerek o da aynısını yaptı, ama birden öksürmeye başladı. Hızla yerimden kalkarak vişne suyunu alıp ona uzattım. Öksürmesi kesildikten sonra gözlerini kocaman açarak bana döndü.

"Bilerek yaptın değil mi? Boğazımda kalacağını bilerek, yememi istedin."

"Boran, saçmalama. Hepsini birden ağzına atarsan olacağı buydu."

Ciddi miydi şaka mı yapıyordu, anlamamıştım ama fırının alarmı çalmaya başlayınca bu saçma konuşma da yarım kaldı. Mutfağa geçerek kalan hazırlıklarımı da tamamladıktan sonra salona döndüğümde Boran ortalarda yoktu.

***

Pikniğin heyecanı ile alarm çalmadan uyandım. Büyük bir

istekle yatağımdan kalkarak hazırlanmaya başladım; dar, koyu renk bir pantolon ve gri, kalın bir kazak giydim. Aşağı inerek paketlerimi hazırlamaya başladım ve saat 08.30 olmadan hazırdım. Montumu ve beremi de alarak koşar adımlarla kapıdan çıktığımda korumalardan bir tanesi önüme geçti.

"Bir yere mi gidiyorsunuz, Asya Hanım?"

"Sence?"

"Özür dilerim Asya Hanım, ama Boran Bey, haberim olmadan kimse evden çıkmayacak demişti."

"Boran'ın haberi var."

"Üzgünüm, bize bilgi verilmedi."

"Ara o zaman patronunu, sor."

Sesim yüksek çıkmıştı. Koruma telefonunu kulağına götürmüştü ki kapı açıldı.

"Ne oluyor burada?"

Sinirli bir şekilde arkamı döndüm, ama onu görür görmez bütün öfkem buhar olup uçtu. Bol eşofmanı, dar tişörtü ve dağınık saçlarıyla, yine harika görünüyordu. Ben alık gibi Boran'a bakmaya devam ederken, koruma konuşmaya başladı.

"Kusura bakmayın, efendim. Asya Hanım gidiyordu, bize bilgi vermediğiniz için engel olmak istedik."

Boran, bana döndü. "Pikniğe mi gidiyordun? "

"Evet."

"Piknik yapacağınız yer belli oldu mu?"

"Bilmiyorum, sormadım," derken sesim, umduğumdan sert çıkmıştı.

"Bana cevap verirken sesinin tonuna dikkat et."

"Bilmiyorum dedim. Okulun önünde buluşup gideceğiz. Bu gidişle de gecikeceğim."

"Nereye gideceğini öğrendiğinde bana mesaj at. Ali olayını unutma, attığın her adımda bana bilgi vereceksin."

Bu pikniğe gitmek istiyordum ve sorun çıksın istemiyordum.

Sakince, "Tamam," diyerek arkamı dönüp yürümeye başladım. Arkamdan seslendiğinde ona bakmadan olduğum yerde durdum.

"Bekle, seni okula kadar Kemal götürecek."

***

Kemal Abi'ye teşekkür ederek arabadan indim ve gülümseyerek arkadaşlarımın yanına doğru yürümeye başladım. Kağan da onların biraz ilerisinde, motoruna yaslanmış duruyordu.

"Nerede kaldın kızım ya," derken çoktan bana sarılmıştı Merve.

"Özür dilerim, Boran'ın yüzünden geciktim."

Ahmet, "Hadi, gidelim artık," deyince Kağan'a döndüm. "Hadi Kağan, sen de arabaya gel."

"Siz önden gidin, ben sizi kızımla takip ederim."

Şaşkınca yüzüne baktım. "Kızın mı?"

"Evet," diyerek motorunu gösterdi.

"Hava soğuk, üşümeyecek misin?"

"Beni merak etme, hadi geç sen arabaya."

Arabaya biner binmez Merve kulağıma eğildi ve sesimi taklit ederek, "Hava soğuk, üşümeyecek misin?" dedi.

"Merve!" Neyse ki bu konuyu uzatmamıştı. Yol boyunca kimse birbiriyle ilgilenmedi. Arada bir camdan Kağan'a bakıyor, üşüyüp üşümediğini ciddi ciddi merak ediyordum.

'Çiçekli Köy' yazan tabelanın işaret ettiği yola girdik. Çok geçmeden de araba durdu. Ahmet arkasını dönüp gülümseyerek, "Geldik kızlar," dedikten sonra arabadan inerek çevreyi incelemeye başladım. Ormanlık bir alana gelmiştik ve belirli aralıklarla yerleştirilmiş çardaklar çok sevimli görünüyordu. Bagajdan eşyalarımızı alarak çardaklardan birine doğru ilerledik.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Arkamı döndüğümde Kağan gülümseyerek bize bakıyordu. "Hayır, teşekkür ederiz. Sen otur, bir hazırlarız şimdi."

Kahvaltı boyunca masada pek bir iletişim olmamıştı, arada bir

Kağan'a attıkları ters bakışları saymazsak tabii. Suskunluğu bozmak niyetiyle Kağan'a döndüm.

"Kağan sormaya fırsatım olmadı, karnen nasıldı?"

"Takdir aldım."

Takdir mi dedi o? Şaşkınlıkla yüzüne bakmaya başladım, daha doğrusu başladık. Bir kere de sesli şaşırdım. "Takdir mi?"

"Evet, neden bu kadar şaşırdınız ki?"

"Doğruyu söylemek gerekirse takdir alacak bir öğrenci gibi görünmüyorsun," dedim.

Merve, "Bence de öyle. Derslerinin bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum," dedikten sonra Kerem'e döndü. "Ama ben üşüdüm."

"Isınmak için en iyi yol hareket etmek. Haydi, yakan top oynayalım."

Masayı toparladıktan sonra topumuzu alıp açık bir alana geçtik. Kerem ve Merve birinci takım; Ahmet, Kağan ve ben de ikinci takım olmuştuk. Tabii ki oyun bizim galibiyetimizle bitmişti. Her ne kadar Kerem, "Sayı olarak üstündünüz, kabul etmiyorum," dese de umursamadık. Top oyunları, öğlen yemeği, sohbet derken saatler geçmişti. Günün en güzel olayı Kerem'in yaptığı çiğköfteydi. Uzun zamandır bu kadar lezzetlisini yememiştim.

Tuvalete gitmem gerektiğini fark edince, bir kenarda durmuş, ağaçları seyreden Kağan'ın yanına yaklaştım. "Kağan, burada tuvalet olma ihtimali nedir?"

"Bildiğim kadarıyla ileride olması lazım," dedikten sonra işaret ettiği tarafa yürümeye başladı. Gelmesine gerek olmadığını söylesem de beni yalnız göndermeyeceği belli olmuştu. İtiraz etmeden peşinden yürümeye başladım, çünkü daha fazla tutamayacaktım.

"Boran'la yakın mısınız?"

Bu soruyu beklemiyordum. "Anlamadım?"

"Yani aranız iyi mi, iyi anlaşıyor musunuz?"

"Klasik kuzen ilişkisi işte. İdare ediyoruz."

"Boran gibi birini idare etmek zordur," dedi, nasıl bir insan olduğunu bildiğine atıf yaparak.

"Haklısın, Boran zor bir insan." Hem de ne zor. Aksi, sinirli, huysuz, gıcık... İçimden Boran'a saydırırken nihayet tuvalet tabelasını gördüm ve "Hemen geliyorum," diyerek içeri girdim.

Tekrar dışarı çıktığımda, "Gidebiliriz," diyerek yürümeye başladım. Arkamdan yürümeye başlayan Kağan'ın sorusuyla aniden durdum. "Asya, Boran'dan korkuyor musun?"

Bu soruyu da hiç beklemiyordum. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Boran'dan korkuyorsun."

Tabii ki korkuyordum, ama bunu bilmesine gerek yoktu. "O, benim kuzenim, neden korkayım ki?"

"Asya, Boran'ın bir kuzeni olmadığını biliyorum. Yani onun kuzeni olamazsın."

İşte en beklemediğim soru buydu. Ağzım resmen açık kalmıştı. Evet, Boran'ı benden daha iyi tanıdığını biliyordum, ama bunu beklemiyordum. Hakkımdaki gerçekleri öğrenmiş olabilir miydi?

"Kağan... Bir yanlışın var, o benim kuzenim."

"Asya korkma, neden onun yanında olduğunu söyle bana."

Birbirimize bakakalmışken duyduğumuz sese doğru döndük.

"Benden korkuyor musun Asya?"

22

"Hayır, korkmuyorum."

Boran, söylediklerimden memnun olduğunu ifade edercesine gülümsedi.

"Asya, bana doğruyu söyle, korkma ondan."

Kağan bunları söylerken kollarımdan tutmuştu. "Korkmuyorum Kağan, ondan korkmam için hiçbir sebep yok."

"Onunla akraba falan değilsiniz Asya!"

Boran, hızlı adımlarla yanımıza gelerek, beni kendisine doğru çekip kaslı vücuduna yasladı.

"O, benim kuzenim. Bunu o kalın kafana sok. Seni bir daha onun yanında görmek istemiyorum."

Kağan sırıtarak konuşmaya başladı. "Asya'yla ilgili bir şeyler sakladığının farkındayım, ama her şeyi öğreneceğim, işte o zaman olacakları görürsün," dedikten sonra bize arkasını dönüp yürümeye başladı.

Boran, Kağan'ın arkasından seslenerek, "Öğrendiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun!" dedi ve beni hızla kendisine doğru çevirdi. "Kağan'ın da geleceğini neden bana söylemedin?"

"Sana, arkadaşlarımın kim olduğunu söylemek gibi bir mecburiyetim yok!"

Kollarımdaki baskısını arttırarak, yüzüme doğru eğildi. "Bana bak, sabrımı gerçekten zorluyorsun. Sana, ondan uzak dur dedikçe, tam tersini yapıyorsun. Gerçekleri öğrenirse, neler olabileceği hakkında en ufak bir fikrin bile yok!"

"O sadece arkadaşım. Ona gerçekleri söylemem, merak etme!"

"Bu gidişle her şeyi öğrenecek. Ondan uzak dur, o kadar. Şimdi yürü."

"Senin burada ne işin var? Neden geldin?"

"Kağan'ın burada olduğunu duyduğum için geldim. Tam da zamanında gelmişim."

Arkadaşlarımın oturduğu masaya yaklaştığımızda, "Nerede kaldınız ya, hadi masaya oturun," diyen Merve'ye gülümseyerek masaya oturdum.

"Fıstık bak bakalım, nasıl olmuş?"

Kerem'in sorusu üzerine çiğköfteden bir ısırık alarak yemeye başladım. "Çok güzel olmuş, ellerine sağlık."

"Afiyet olsun, hadi yiyelim."

Masada oturduğumuz süre boyunca ortamdaki gerginliği diğerleri de fark etmiş olacak ki kimse bir şey konuşmamıştı. Boran, arabada beni beklediğini söyledikten yanımızdan ayrıldı. Merve'yle birlikte masayı toplamaya başladım.

"Asya, üçünüz de kötü görünüyorsunuz, ne oldu?"

"Bir şey olmadı Merve."

"Asya, bana yalan söyleme. Boran buraya geldiğinde gerçekten çok sinirliydi. Aranızda ne geçmişse, üçünüzün de yüzünden düşen bin parça."

Merve'nin bu şekilde konuşması sinirlerimi iyice germişti. Elimdeki tabakları sertçe masaya bırakarak konuşmaya başladım.

"Yeter Merve! Bana sürekli soru sormaktan vazgeç!"

Sesimin gereğinden fazla yüksek çıktığının farkındaydım. Herkesin şaşkın bakışları arasında arabaya doğru ilerledim ve kol-

tuğa oturduktan sonra hiçbir şey söylemeden arkama yaslandım. Boran'ın bana baktığını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatıp, yolculuğun bitmesini bekledim.

Boran'dan

Asya gittikten sonra hazırladığım kahveyi içerken telefonum çaldı.

"Efendim?"

"Boran Bey, Asya Hanım'ı okulun önüne bıraktım."

"İyi, şimdi işine dönebilirsin."

"Boran Bey, söylemem gereken bir şey daha var."

"Dinliyorum."

"Asya Hanım'ı bıraktığımda, Kağan'ın da orada olduğunu gördüm. Anladığım kadarıyla pikniğe o da gidiyor."

"Tamam."

***

Asya'nın gönderdiği mesaja göre doğru yoldaydım. 'Çiçekli Köy' tabelasının önündeki siyah arabanın arkasına park ettikten sonra hızla arabadan indim ve etrafıma bakmaya başladım. İşte, meraklı arkadaşı ve diğerleri oradalardı. Onlara doğru ilerlediğimde hepsi şaşkınlıkla bana baktı.

"Asya nerede?"

Meraklı kız birkaç saniye düşündükten sonra cevap verdi.

"Şeye gitti... Şeye... Hah, lavaboya."

"Tek başına mı?"

"Hayır, Kağan da onunla birlikte gitti."

"Ne tarafa gittiler?"

Parmağıyla gittikleri yeri işaret ettiğinde daha fazla konuşmasına müsaade etmeden hızla o yöne ilerledim. Biraz daha ilerledikten sonra onları görebilmiştim. Ne konuştuklarını daha net duyabileceğim bir yere geçtikten sonra onları dinlemeye başladım.

"Boran, benim kuzenim, Kağan. Neden ondan korkayım ki?"

"Açık konuşmak gerekirse, Boran'ın kuzeni yok. Yani sen, Boran'ın kuzeni değilsin."

"Kağan bak ne düşündüğünü bilmiyorum ama ben onun kuzeniyim."

"Asya, anlıyorum korkuyorsun, ama inan ki buna gerek yok. Bana neden onun yanında olduğunu söyleyebilirsin."

Daha fazla Asya'nın üzerine gitmesini engellemek için birkaç adım öne çıktım ve konuşmaya başladım.

"Benden korkuyor musun Asya?"

İkisi de şaşkın bir ifadeyle bana baktığında, amacıma ulaştığımı anladım.

***

Arabaya bindiğimizden beri tek kelime etmemişti. Aslına bakılacak olursa benim de konuşmak gibi bir niyetim yoktu. Arabayı park ettiğimde, sessizce arabadan indi ve eve girdi. Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak arkasından eve girdim. Işıkları açarak bedenimi koltuklardan birine bıraktım ve gözlerimi kapattım.

Ne zaman uykuya daldığımı fark etmemiştim. Zil çaldığında yerimden kalkarak kapıya doğru yöneldim. Ömer, elinde tuttuğu dosyalarla sırıtarak karşımda duruyordu.

"İçeri almayacak mısın beni?"

"İçeri girmek için başka yollar bulamayacaksın sanki."

"Ah, canım kardeşim, beni ne kadar da iyi tanıyorsun."

Kenara çekilerek içeri girmesine izin verdim. Genellikle tam bir baş belası olsa da hayatımda değer verdiğim tek kişiydi.

"Boran şu dosyalara bir göz atsan, ben hiçbir şey anlamadım."

"Ben malımı bilmez miyim? Anladın, ama uğraşmaya üşeniyorsun."

"Çok zeki olduğunun fakındasın değil mi?"

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Ha ha ha! Neyse ya, şu dosyaları halledelim bir an önce."

Masaya oturduğumuzda iki saat kadar anlaşma yaptığımız firmaların kâr/zarar tablosunu inceledik. İşimiz bittiğinde Ömer, televizyonun karşısındaki koltuğa yayıldı ve bana baktı.

"Asya neden hâlâ aşağı inmedi?"

"Ne bileyim, bakıcısı mıyım?"

Sırıtarak bağırmaya başladı. "Asya! Asya neredesin, çık ortaya."

"Lan, mahalle karıları gibi bağırmayı kes!"

"Asya çık artık güzelim. Elma dersem çık, armut dersem çıkma." Birkaç saniye sustuktan sonra Asya'dan ses gelmeyince, tekrar bağırmaya başladı.

"Elma! Elma diyorum, çık artık."

Asya odasından çıkıp, uzaylı görmüş gibi Ömer'e baktı. "Ne bağırıyorsun Ömer, bir şey mi oldu?"

"Yok güzelim, seni özledim. Gel biraz yanımızda otur."

"Yani bunun için mi mahalle karıları gibi bağırıyordun?"

Ömer yüzünü asıp bana doğru döndü. "Gülme." Elindeki yastığı bana doğru fırlatarak, "Sana gülme dedim," dedi.

Asya, aşağı inerek Ömer'in karşısındaki koltuğa oturduğunda, bana bakmamak için çok çaba sarf ettiğinin farkındaydım. Ömer yüzüne yerleştirdiği pis bir sırıtışla önce bana sonra da Asya 'ya baktı.

"Asya, yarın müsait misin?"

"Evet."

"O zaman seni bir yere davet edeceğim."

"Nereye?"

Ömer, bana bakıp sırıttıktan sonra tekrar Asya'ya döndü. Bu çocuk neden bana bakarak sırıtıyordu ki? Yarın, yarın... Hayır!

"Yarın nişana benimle birlikte gelir misin?"

Konuşamaya burada müdahale etmem lazımdı. "Bu kız, o nişana gelmiyor."

Ömer, ciddiyetsiz bir ifadeyle yüzüme baktı. "Oraya seninle

gitmek yerine, Asya'yla gitmeyi tercih ederim."

"Bu kız gelmeyecek, anladın mı?"

Asya yerinden kalkıp tam önümde durdu. "Ben 'bu' değilim. Benim bir adım var."

"Sence umurumda mı?"

Bir süre sinirle gözlerime baktı ve sonra yüzüne yerleştirdiği sırıtmayla bana bakarak konuşmaya başladı.

"Davetin hâlâ geçerli mi Ömer?"

"Tabii ki."

"Tamam o zaman. Yarın seninle o nişana geliyorum."

Bu kızın nişana falan gelmesini ve oradakiler onu kuzenimmiş gibi tanıştırmayı istemiyordum. Kolundan çekerek kendime daha çok yaklaştırdım.

"O nişana gelmiyorsun!" Kolunu kurtarmaya çalışınca, sesimi biraz daha yükselttim. "Gelmiyorsun dedim, anladın mı beni!"

"Tabii iki o nişana geliyorum. Boran Gençoğlu'nu bu kadar sinirlendiren nişana gitmemek olur mu? Seni sinirlendiren şeyin ne olduğunu çok merak ediyorum."

Sinirle Ömer'e baktığımda gitmek üzere ayaklandığını gördüm.

"Ben gitsem iyi olur. İyi akşamlar."

Bu kızın benim hakkımda bir şeyler öğrenmeye çalışmasına sinir oluyordum.

23

Salonda oturmuş, yarım saattir Ömer'in gelmesini bekliyordum. Bu akşam katılacağımız nişan için birlikte alışverişe gidecektik. Elimde kalan son paramı da bir elbiseye harcamak istemiyordum. Bu yüzden Ömer'in teklifini mecburen kabul etmek zorunda kalmıştım.

Dün akşam aramızda geçen gergin konuşmadan sonra Boran'ı görmemiştim. Aslında nişana gitmek gibi bir niyetim yoktu, ama onun bu kadar sinirlenmesine neden olan şeyi kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Telefonum çaldığında gülümseyerek cevap verdim.

"Alo?"

"Kapının önündeyim güzellik."

"Tamam geliyorum."

Arabaya bindiğimizde Ömer gülümseyerek bana baktı. "Bugün çok güzel olmanı istiyorum."

"Ne yani, ben güzel değil miyim?"

"Hayır, tabii ki güzelsin. Sadece bu akşam daha fazla dikkat çekmeni istiyorum."

"Ben anlayacağımı anladım."

Ömer, dudaklarını büzerek, "Ya güzellik, yapma böyle," dedi.

"Tamam tamam, büzme dudaklarını."

"Küsmedin değil mi?"

"Tabii ki hayır. Sana nasıl küsebilirim ki?"

Daha önce Boran'la birlikte geldiğimiz alışveriş merkezinin önüne geldiğimizde, Ömer arabayı park etti. Mağazaların vitrinlerine bakarak gezmeye başladık, ama henüz hiçbir mağazaya girmemiştik.

"Az ileride kendi tasarımlarını yapan bir arkadaşımın mağazası var. Oraya gideceğiz."

Birkaç dakika yürüdükten sonra gösterişli bir mağazaya girdik. Mağazanın, tüm dekorundan hatta çalışanlarından bile pahalı bir yer olduğu belli oluyordu.

"Ömer?"

Sesin geldiği tarafa döndüğümde gerçekten çok güzel bir kadının bize doğru yaklaştığını gördüm. Ömer'e sarıldıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Sonunda buraya gelmeni neye borçluyum?"

"Ayıp oluyor ama, Buse."

Genç kadın bana bakarak gülümsedi. "Bizi tanıştırmayacak mısın?"

Ömer, elini omzuma koyarak beni kendine çekti. "Bu güzel bayan benim arkadaşım. Daha güzel olması için, sana getirdim."

"Merhaba, ben Buse. Şu yanındaki ufaklığın arkadaşıyım."

"Memnun oldum, ben de Asya. Şu yanımdaki ufaklığın arkadaşıyım."

Ömer, alınmış bir ifadeyle ikimize baktı. "Ha haha! Çok komik. Ben gideyim isterseniz."

"Hâlâ çok alıngansın, Ömer."

"Neyse, kapatalım bu konuyu. Şimdi Asya'ya elbise bakıyoruz. Güzelliğini ortaya çıkaracak bir elbise."

Buse, beni baştan aşağı süzdükten sonra elimden tuttu ve elbiselerin olduğu yere doğru götürdü. Onlar elbise seçmeye çalışırken, ben kenarda durmuş gösterdikleri elbiseleri inceliyordum. Ömer sadece kalçalarımı örtecek kadar kısa bir elbise gösterdiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

"Bunu asla giymem!"

"Haklısın, Boran bunu görse, ikimizi de parçalar."

Buse elindeki elbiseleri göstererek, "Asyacığım bunları dener misin? Bakalım üzerinde nasıl duracak?"

Buse'den elbiseleri alarak kabine doğru ilerledim. Birkaç elbise denedikten sonra gözüme çarpan siyah elbiseyi giyerek kabinden çıktım.

"Nasıl olmuş?"

"Bence güzel olmuş, sen ne diyorsun Buse?"

"Nasıl unuttum ya!"

Bu ani çıkışı üzerine Ömer ve ben, Buse'ye bakmaya başladık.

"Daha bu sabah bir elbise tamamlamıştım. Harika bir tasarım oldu. Sana yakışacağından adım gibi eminim. Bekle, hemen getiriyorum."

Döndüğünde, elinde gerçekten tam istediğim gibi bir elbise olduğunu gördüm. Kırmızı, dantel işlemeleri olan şık bir elbiseydi.

"Bu tam da benim istediğim gibi bir elbise!"

"Öyle Asyacığım, güzelliğinle tamamlanınca harika olacak. Bir an önce üzerinde görmek istiyorum."

Kabinden çıktığımda Ömer, elimden tutup ıslık çalarak beni kendi etrafımda döndürdü. "Harika görünüyorsun!"

"Kesinlikle Asyacığım. Akşam bu elbiseyle davete katılmalısın. Eminim ki bütün gözler senin üzerinde olacak."

Duyduğum iltifatlar karşısında yanaklarım kızarmaya başlamıştı bile.

"Hadi güzellik, sen üzerini değiştir. Daha ayakkabı alacağız."

Alışverişimizi tamamladıktan sonra yemek katına çıkarak si-

parişlerimizi verdik. Sessizce yemeklerimizi yerken aklıma gelen bir soruyla bakışlarımı Ömer'e çevirdim.

"Boran nişan konusunda neden bu kadar sinirli?"

"Bu sorunun cevabını akşam kendi gözlerinle görürsün."

Yemeğimizi bitirdikten sonra saçlarımı yaptırmak için alışveriş merkezinden çıktık. On dakika sonra bir kuaför salonunun önünde durduk. Dağınık bir şekilde toplanan saçlarımdan sonra hafif bir makyajla artık hazırdım.

Ömer, beni eve bıraktı ve bir saat sonra tekrar geleceğini söyledi. Eve girerken kapıdaki korumalara başımla selam verdim. Boran'ın evde olduğunu söylemişlerdi, ama ortalıkta görünmüyordu. O da nişan için hazırlanıyor olmalıydı. Odama geçtiğimde ben de hazırlandım ve aynanın karşısına geçtim. Gerçekten çok güzel olmuştum.

Su içmek için mutfağa indiğimde arkamda birinin olduğunu hissettim. Arkama döndüğümde karşımda Boran'ı gördüm. Bir erkeğe siyah bu kadar mı yakışırdı?

"İncelemen bitti mi?"

"Peki, senin incelemen bitti mi?" dediğimde bakışlarını tavana çevirip, tekrar bana baktı.

"Sana gelmeyeceğini söylemiştim, ama sen baya baya hazırlanmışsın."

"Ben de sana geleceğimi söylemiştim."

"Gittiğimiz yerde yanımızdan ayrılma ve yanlış bir hareket yapma."

"Yanlış bir şey mi? Ben çocuk değilim, tamam mı? Nasıl davranmam gerektiğini de senden öğrenecek değilim."

"Bak bu çok güzel işte."

Kapıya doğru yöneldiğinde birden dönüp bana baktı. "Ne bekliyorsun, gelsene."

"Ömer gelecekti."

"Ömer'le nişanın yapılacağı otelin önünde buluşacağız."

Hiçbir şey söylemeden arkasından yürümeye başladım. Araba-

ya bindiğimizde de aramızdaki sessizlik varlığını sürdürdü. On beş dakika sonra nişanın yapılacağı otele geldiğimizde, anahtarı valeye teslim ederek yürümeye başladı. Girişte bizi bekleyen Ömer'i görünce gülümsedim. Yanımda, insan kılığına girmiş yakışıklı bir goril olduğu için, onun da bizimle birlikte olması beni çok mutlu etmişti.

"Vay vay vay, şu güzelliğe bak."

"Teşekkür ederim."

"Siz de geldiğinize göre, artık içeri girebiliriz."

Boran, bir heykel gibi durmuş, otelin girişine bakıyordu. Ne kadar gergin olduğu belli oluyordu. Gözlerini kapattı ve içine çektiği nefesini bıraktı ve yürümeye başladı.

Boran'ın arkasından içeri girdiğimizde olduğum yerde durdum. Ömer, merakla bana bakıca konuşmaya başladım.

"Lavaboya gitmem lazım."

"Şimdi mi?"

"Yok yarın."

"Tam sırası Asya."

"Of Ömer, ne yapabilirim?"

"Ne konuşuyorsunuz öyle?" Boran'ın sorusuyla birlikte bakışlarımızı ona çevirdik.

"Asya'nın lavaboya gitmesi gerekiyormuş."

"Şimdi mi?"

Hey Allah'ım, bunların hiç mi çişi *gelmiyor!*

"Evet şimdi."

"Seni mi bekleyeceğiz şimdi?"

Birkaç dakika beklese, ölürdü sanki!

"Siz gidin, ben gelirim birazdan."

Boran'dan

Ömer'le birlikte salona girdiğimizde bizim için ayrılmış olan masaya geçtik. Garson, içki servislerimizi yaptıktan sonra etrafıma

göz gezdirmeye başladım. İş ortaklarımı ve düşmanlarımı bir arada görmek ne kadar da güzeldi ama!

Sanem ve Oğuz salona girdiklerinde tüm vücudumun gerildiğini hissettim. Oğuz, beni görünce, nişanlısının elinden tutarak bize doğru yürümeye başladı.

"Hoş geldiniz," diyerek elini uzatan Oğuz'a gülümseyerek elini sıktım. Ömer'le de tokalaştıktan sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Tanıştırayım, nişanlım Sanem. Şirket ortaklarımızdan Boran ve arkadaşı Ömer."

Sanem, umursamaz bir edayla elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Onunla tokalaştığımda nefret dışında hiçbir şey hissetmemiştim. "Sizinle tanışmak büyük bir şeref, Sanem Hanım."

Garsonlardan biri seslendiğinde Oğuz özür diledi ve Sanem'in elini öptükten sonra yanımızdan ayrıldı.

"Oğuz da gönül eğlendirdiklerin arasında mı?" dedim sırıtarak.

"Söylediklerine dikkat et!"

"Ne o, sinirlendiniz mi Sanem Hanım? Yoksa gönül eğlendirdiğin sadece ben miydim?"

"Bugün benim için çok özel. Bu sebeple konuşmalarına dikkat etsen iyi olur."

"Olur, dikkat etmeye çalışırım."

"Boran, geçmiş geçmişte kaldı. Lütfen, Oğuz'un yanında konuşmalarına dikkat et. Ben Oğuz'u gerçekten seviyorum."

"Kesinlikle geçmiş geçmişte kaldı. Sen, beni gönül eğlendirmek için, ben de seni yatağımı ısıtman için kullandım."

"Sen... Sen..."

Yanımıza doğru gelen Oğuz'u görünce yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Kusura bakmayın, servisle ilgili bir sorun çıkmış."

"Ne kusuru Oğuz. Nişanlınla gayet güzel sohbet ediyorduk."

"Nişanlımın sohbetleri güzeldir."

"Boran."

Sesin sahibine doğru döndüğümde Asya'yı gördüm. Tedirgin adımlarla yanımıza yaklaştıktan sonra Sanem ve Oğuz'u incelemeye başladı. Etraftaki bu kadar adamın ona yiyecekmiş gibi bakması beni çok rahatsız etmişti.

Asya'dan

Lavabodan çıktıktan sonra nişanın yapıldığı salonun kapısının önüne geldiğimde biraz gerilmiştim. İçeri girdiğimde etrafımdaki insanların bana bakışı da gerginliğimi sanki daha fazlası olabilirmiş gibi artırmaktan başka işe yaramamıştı. Boran ve Ömer daha önce görmediğim iki kişiyle konuşuyorlardı. Onların olduğu tarafa doğru yürümeye başladım.

"Boran."

İnsanların bakışlarından rahatsız olmaya başlamıştım. Yanlarına geldiğimde konuştukları kadının deniz mavisi gözleri dikkatimi çekti. Adam da bir o kadar yakışıklıydı. Genç adam, bana gülümsedikten sonra bakışlarını Boran'a çevirdi.

"Boran, tanıştırmayacak mısın bizi bu güzel bayanla."

Utanarak başımı diğer tarafa çevirdiğim sırada biraz ilerimizde duran Merve'yle göz göze geldim. Onun burada ne işi vardı ki!

Belimde hissettiğim sıcaklıkla başımı çevirdim ve Boran'la göz göze geldim. Gülümseyerek gözlerime baktı ve o kelimeyi söyledi.

"Tanıştırayım. Oğuz ve Sanem, bugün onların nişanını kutluyoruz. Ve bu güzel bayan da benim nişanlım."

24

Nişanlım?

Nişanlım!

Nişanlım...

İşte duyduğum sözcüğün bana hissettirdikleri bunlardı. İlk önce duyduğum kelimenin ne olduğunu idrak edemedim. Sonra tam olarak anlamını algıladığımda beynimde şimşekler çaktı ve sinirden deliye döndüğümü hissettim. En sonunda da hayallere daldım; Boran... Benim nişanlım...

"Merhaba Asya, ben Oğuz."

Oğuz'un uzattığı elini fark ettiğimde düşüncelerimden sıyrılıp elini sıktım.

"Memnun oldum."

"Bu da benim nişanlım, Sanem."

Onunla da tokalaşarak gülümsedim. Onlar yanımızdan ayrılır ayrılmaz öfkeyle Boran'a döndüm. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Şu an konuşulacak bir ortamda değiliz. İnsanların gözü üzerimizde."

Nasıl olsa buradan çıkacaktık. Sakin kalmaya çalışarak etra-

fa göz gezdirdim. O anda Merve'yle göz göze geldik. Duymuştu. Boran'ın söylediğini duymuştu. Başıyla tuvaletlerin olduğu tarafı işaret edip yürümeye başladı.

"Ben lavaboya gidiyorum," dedim Boran'a.

"Az önce geldin ya!"

"Olsun, tekrar gitmem gerekiyor."

"Acele et."

Başımla onaylayarak hızlı adımlarla tuvalete doğru koşturmaya başladım. İçeri girdiğimde Merve kabinleri kontrol ediyordu. Hepsinin boş olduğuna emin olduktan sonra bana döndü.

"Anlat!"

"Neyi?" *Salağa yatmak işe yarayacak mıydı acaba?*

"Neyi olacak, kuzeninle neden nişanlandığını! Ve... Ve her şeyi!"

Tabii ki yaramayacaktı. "Merve, özür dilerim."

"Özür dileme, sadece anlat."

"Önce aramızda kalacağına söz ver."

"Bu ne söyleyeceğine bağlı."

"Lütfen Merve, söz ver. Kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Tamam, söz veriyorum. Şimdi anlat."

Derin bir nefes alarak babamın ölümüyle başlayan olayları anlatmaya başladım. Fazla zamanım yoktu, ama kısaca her şeyi özetlemiştim. Bir derin nefes daha alarak gözlerine baktım. "Her şey için özür dilerim Merve."

Gözlerinde koyu bir öfke vardı. "Özür mü diliyorsun? Ciddi misin sen? Bize yalan söyledin. Resmen kandırdın bizi."

"Merve, lütfen anla beni. Ba-"

"Yeter, daha fazla dinlemek istemiyorum," dedikten sonra kapıya yöneldiğinde hızlıca kolunu tutup bana bakmasını sağladım.

"Merve anlamaya çalış beni. Mecburdum... Başka çarem yoktu."

"Tek çaren kendini Boran'a satmak mı oldu?"

Son söylediğini duyduktan sonra söyleyecek bir şeyim kalmamıştı. Yavaşça elimi kolundan çektim. Ve kapı gürültüyle arkasından kapandı. Haklıydı. Bu gerçekle yüzleşmek kafama balyozla vurulmuş gibi hissettirmişti. Şimdiye kadar bu açıdan hiç bakmamıştım yaşananlara. Duvarın kenarına çökerek dizlerimi kendime çektim ve hıçkırıklarımı bıraktım. Bir süre sonra kapının dışından Ömer'in sesini duydum. "Aşya içeride misin?" Birkaç saniye sesimi bulamadım. "Asya orada mısın? Bak içeri geliyorum."

"Gelme, ben geliyorum," dedim bir anda. Toparlanarak ayağa kalktım ve kapıyı araladım. Beni görünce Ömer'in gözleri büyüdü. "Ne oldu sana, bu halin ne?"

Kafamı kaldırdığımda Boran da arkasındaydı. "Buradan gitmek istiyorum," diyebildim.

"Sana ne olduğunu sordu."

Boran'ın söylediğine aldırmadan, "Ömer lütfen gidelim," dedim. Ömer kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Ve başka hiçbir şey söylemeden çıkışa doğru yürümeye başladı. Arabasının gelmesini beklerken Boran'ın sesini duydum.

"Asya, benimle eve geliyor. Sen evine git."

Ömer bana baktığında başımı olumsuz anlamda salladım. "Ben eve bırakırım," dedi ve Boran'ın konuşmasına fırsat vermeden, arabaya binmem için kapıyı açtı.

"Ne olduğunu söylemeyecek misin?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. Eve gelene kadar başka bir şey sormadı. Arabadan ineceğim sırada sesini duydum. "Sanem... Boran'ın sevdiği kızdı."

Şimdi her şey yerine oturuyordu. Davetiyeyi gördüğünde sinirlenmesi, o kızı kıskandırmak için beni nişanlım diye tanıtması... Bir şey söylemeden eve doğru yürüdüm ve Ömer'in kapıyı açmasını bekledim.

Boran salondaydı. Delirmiş gibi evin içinde volta atıyordu. Beni fark edince yanıma gelerek kolumdan tuttu ve kendine çekti. "Derdin ne senin?"

Sadece suratına baktım. Daha yüksek bir sesle bağırdı. "Cevap ver bana, ne oldu?"

"Ne mi oldu? Nişanlın oldum, daha ne olsun."

"Sen bir anlaşma yaptın, ben ne dersem onu yapacaksın."

"Doğru, sen ne dersen onu yapmam gerekiyor, çünkü siz beni satın aldınız. Çünkü ben kendimi size sattım. Beni altına alsan bile ses çıkarmamam gerekiyor değil mi? Ba-"

"Kes sesini!"

Ateş saçan gözleri, gözlerimi yakıyordu sanki. O ateş beni kendine çekiyordu. O gözlere baktıkça canım daha çok yanıyordu. Dayanamıyordum artık. Gerçekler yüzüme vurulunca kendimden nefret etmeye başlamıştım.

"Neden susayım? Gerçek bu değil mi?"

"Doğru, sen kendini ailen için sattın. Artık benimlesin. Ben ne dersem onu yapmak zorundasın. Gel dersem gelecek, git dersem gideceksin Ve yatağımı ısıtmanı söylersem de ısıtacaksın. Benim her dediğimi yapacaksın. Sen bunun için yanımdasın."

Öfkeden ne yapacağımı bilmez halde ona bakıyordum. Canımı sürekli yakıyordu. Beni parçalara ayırıyordu. Bir adım yaklaşıp gözlerine baktım. "Sen bencil, adi, pislik adamın tekisin. Nasıl bir hayat yaşıyorsan, hayat ona göre sana karşılığını verir. Şimdi çok iyi anlıyorum. Seni arkandan vuran iki kadına da hak veriyorum. Canını acıtmakta, seni parçalara ayırmakta haklılarmış. Sen beş para etmez adamın tekisin."

"Yeter lan, yeter," diyerek elini bana vurmak için kaldırdığında, Ömer elini havada yakaladı. Onun ateş saçan gözleriyle, benim öfke dolu gözlerim birbirine kenetlenmiş gibiydi. Hareket etmeden öylece kalmıştık. Ani bir hareketle kolumu elinden çekip geriledim. Havada duran elini indirerek bana bakmaya devam etti. Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum.

"Eğer o tokadı atmış olsaydın, Ali'den hiçbir farkın olmazdı," dedikten sonra yanında uzaklaşıp odama gitmek için merdivenlere yöneldim.

Yatağıma uzandığımda aklımda tek bir şey vardı. Değişiyordum. Ve onu karanlıktan çıkarmak isterken, karanlığa gömülmekten korkuyordum.

25

Boran'dan

Zaman akıyor, durduramıyorsun. Bir insan ölürken, bir insan dünyaya geliyor. Ne gidene gitme diyebiliyorsun, ne de gelene gelme. Her şeye rağmen hayat devam ediyor, canın yanmış olsa da kırgın olsan da. İçinde bulunduğun karanlık seni kendine çekiyor. Umutsuzsun, güvenemiyorsun, bu ikisi seni çıkmaza sürüklüyor.

Her zaman sert ve ciddi olmam öğretildi. Ayakta durmak için, güçlü olmak için çalışmam gerektiği söylendi. Kadınlara asla güvenmemem gerektiği söylendi. Erkeğin güçlü olanı, duygusuz olanıdır denildi. Bunları söyleyen kişi babamdı.

Babam kendisine benzemem için elinden geleni yaptı. Onun gibi korkusuz, onun gibi acımasız, onun kadar nefret dolu, onun kadar insanlıktan uzak oldum. Düşmanlarıma korkmadan, acımadan işkence ettim. Vücutlarında kırılmayan kemik kalmayana kadar dövdüm. Acı çektirerek öldürdüm. Uyuşturucu sattım. Para sattım. Bunları yaptığımda ne mutlu oldum ne de mutsuz, hiçbir şey hissetmedim. Hâlâ bu işleri yapmaya devam ediyorum.

Her zaman acımasız oldum, sadece kendimi düşündüm. O gece de sadece kendimi düşündüm. Sanem'in canını acıtmak iste-

dim, bana yaptıkları yanına kalsın istemedim. Oğuz'un sorusuyla ağzımdan 'nişanlım' kelimesi çıktı. Bir an ben bile ne dediğimi anlamadım. Sanem'in yüzünü görünce söylediğime asla pişman olmadım.

Eve geldiğimizde Asya'nın tavırları, gözlerindeki öfke beni sinirlendirdi. 'Eğer o tokadı atmış olsaydın, Ali'den hiçbir farkın kalmazdı.' Beni, Ali itine benzetmişti. Demek ki gözünde o kadar kötü bir insandım.

Asya'dan

O gecenin üzerinden iki gün geçmişti. Evin içinde karşılaşıyor, ama birbirimize bakmıyorduk bile. O, evde olduğu sürece odamdan çıkmamaya gayret ediyordum. Bu süre içerisinde Merve'ye bir özür mesajı daha atmıştım, tabii ki cevap vermemişti. Onu özlemiştim.

Aşağıdan gelen seslere kulak kabarttığımda Boran ve Ömer'in geldiğini anladım. Çok geçmeden odamın kapısı aralandı.

"Nasılsın güzellik."

"İyiyim, bahçeye bakıyordum."

"Yaz gelsin, manzara daha güzel olacak."

"Hiç şüphem yok."

"Hadi, aşağı gel de yemek yiyelim."

"Aç değilim, size afiyet olsun."

"İtiraz istemiyorum. Ev yemekleri yapan bir yerden aldık. Çok lezzetli görünüyorlar."

"Lütfen ısrar etme Ömer, inmek istemiyorum."

"Ama seni çağırmamı Boran söyledi, şimdi sinirlenmesin yine."

"Söyle ona gelmiyorum, aç değilim."

Cümlem biter bitmez Ömer koluma yapışıp beni de beraberinde sürüklemeye başladı. "Asya, elbet yüz yüze geleceksiniz. Uzatma artık." Merdivenleri de çekiştirerek inmemi sağladıktan sonra beni, Boran'ın karşısındaki sandalyeye oturttu. Masadaki yemek-

leri görünce inat ettiğim için kendime kızdım. Hepsi de enfes görünüyordu. Yemek boyunca ikisi de sürekli kaşınıp durdular. Onları gördükçe ben de kaşınıyordum. Alerji mi olmuştu bunlar? Daha fazla dayanamadım. "Siz alerji yapacak bir şeyler mi yediniz?"

İkisi de 'ne saçmalıyorsun' der gibi yüzüme baktı. "İkiniz de sürekli kaşınıp duruyorsunuz," dedikten sonra yerimden kalkarak Ömer'in yanına gittim. "Başını uzat." İtiraz etmeden uzattı. Saçlarının arasındakileri görünce gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. Hızla Boran'ın yanına ilerledim. Ellerimi saçlarına uzattığımda geri çekildi.

"Ne yapıyorsun?"

"Boran durum ciddi, uzat başını."

Bu sefer itiraz etmedi. Onun saçlarında da aynı şeyi görünce gerileyerek onlardan uzaklaşmaya başladım. "Siz bitlenmişsiniz!" İkisi de aynı anda bağırdılar. "Ne?"

"Evet, bit var saçlarınızda. Nereden bulaştı bunlar?" Sorumun üzerine bir süre düşündüler. Ömer parmaklarını şaklattıktan sonra konuşmaya başladı.

"İnekler! İneklerden almış olmalıyız."

"Ne ineği Ömer?" diye sordum şaşkınca.

"Bugün bakmaya gittiğimiz arsada bir ahır vardı. Arsanın sahibi olan yaşlı amca süt içmeden bırakmam sizi dedi ve ahıra girdik."

Boran yerinden fırladığı gibi Ömer'in koluna yapıştı ve kapıya doğru sürükledi. Kapıyı açarak dışarı çıkardı. "Başındaki pis şeyleri evime döküp durma," dedi ve kapıyı kapattı. Merdivenlere yöneldiğinde arkasından seslendim. "Nereye gidiyorsun?"

"Saçlarımı yıkayacağım."

"Onlar yıkamakla geçmez ki. İlaçla yıkaman lazım. Sen çık yukarı, ben Kemal Abi'ye almasını söylerim şimdi," dedikten sonra kapıya yöneldim. Üzerinden çok geçmeden kapı çaldı, Kemal Abi ilacı getirmişti. O da benim gibi kahkahalarla gülüyordu bu duruma.

İlacı alarak yukarı çıktım. Banyoda, küvetin kenarına oturmuş beni bekliyordu. Üzeri çıplaktı ve bu içimde bir şeyleri yerinden oynatıyordu.

"İncelemen bittiyse ilacı alayım."

"Çok konuşma. Üzerinde saça masaj yaparak uygulayın, on dakika beklettikten sonra yıkayın yazıyor. Yardım edebilirim."

"Kısaca desene şu an çok çekicisin, saçlarına dokunmak istiyorum."

Arkama dönerek kapıya yürüdüm. "Ne halin varsa gör."

"Of, tamam, şaka yaptım. Yardım et hadi."

Yanına gelerek kutuyu elinden aldım. Saçlarını ıslattıktan sonra avucuma aldığım ilaçla saçlarına masaj yapmaya başladım. Ona ne kadar kızgın olsam da yakınında olmak beni mutlu ediyordu. Birkaç dakika daha ellerimi saçlarında dolaştırdıktan sonra geri çekildim. "On dakika sonra yıkaman gerekiyor."

Başını kaldırarak üzerimdeki gömleği işaret etti. "Çıkar onu."

"Ne?"

"Gömleğini çıkar da senin saçlarına da sürelim. Ne olur ne olmaz."

Yavaşça gömleğimi çıkartarak kenara bıraktım ve onun kalktığı yere oturdum. Ellerini saçlarımda hissetmek harika bir duyguydu. Gözlerim kapanmıştı ve uyumak üzereydim.

"Asya."

"Hımm?"

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Senden onay almadan nişanlım olduğunu söylediğim için, eve geldiğimizde sarf ettiğim ağır sözler için ve hepsinden önemlisi sana elimi kaldırdığım için."

"Ben de özür dilerim."

"Ne için?"

"O akşam sana söylediğim sözleri için ve üzerine geldiğim için," dedikten sonra başımı kaldırıp ona baktım. Gülümsüyordu. "Bu kadar yeterli, teşekkür ederim. Biraz bekleyip saçlarımı yıkarım. Sen de yıkamaya başlasan iyi olur," diyerek arkamı döndüm ve ayağımın kaymasıyla çığlığı bastım. Sert zeminle birleşmeyi

beklerken, onun sert vücuduyla birleşmiştim. Ellerimi belimi sarmıştı ve benim ellerim de göğsünde sabitlenmişti. Elimin altında hızla atan kalbini hissedebiliyordum. Kendi kalbimin hızının nasıl hissedildiğini tahmin bile edemiyordum. Nefeslerimiz birbirine karışmıştı. Gözlerimi yüzünde gezdirmekten vazgeçip gözlerine odaklandım. Gözleri koyulaşmış gibiydi. Hafifçe dudaklarıma doğru yaklaşınca başımı az da olsa geri çektim. Boran gülümseyerek gözlerime baktıktan sonra tekrar bana yaklaştı. Dudaklarını alnımda hissedince gözlerimi kapattım. Artık emin olduğum tek bir şey vardı; ben kesinlikle Boran'a âşık olmuştum.

26

Onun kokusunu içime çekmek, gözlerine bakıp dalmak, kollarının arasında yok olmak istiyordum. Kötü de olsa, canımı da yaksa, kalbimi de parçalasa ona âşık olmuştum.

Dudaklarını alnımdan çekince gözlerimi açıp gözlerine baktım. Gözleri ne kadar güzeldi? Daha önce hiç bu kadar yakından bakmamıştım koyu kahve gözlerine.

Ellerini belimden çekince boşluktaymışım gibi hissettim. Dengemi sağlayamayınca düşecek gibi oldum, ama kollarımdan tutup ayakta durmamı sağladı. Yüzüne baktığımda gülümsüyordu. Keşke hep böyle gülseydi, gözlerimi kırpmadan izleyebilirdim.

"İyi misin?"

Konuşursam sesimin çıkmayacağından emin olduğum için sadece başımı salladım.

"Sen odana git, saçlarını yıka, ben de bir an önce yıkasam iyi olacak, yanmaya başladı."

Yine bir şey söylemeden başımı salladım ve odama doğru yürüdüm. Kapımı kapatınca arkasına yaslandım. Elimi kalbime götürdüm, biraz daha hızlanırsa yerinden çıkacaktı. Sonra parmaklarımı anlıma götürdüm. Ama filmlerde böyle olmuyordu. Oğlan,

kızı dudaklarından öpüyordu ve kız yalnız kaldığı ilk anda parmaklarını dudaklarına götürüyordu. Geri çekilmeseydim şimdi benim parmaklarım da dudaklarımda olabilirdi. Allah'ım, neler saçmalıyorum ben?

Saçlarımdaki ilacı hatırlayınca hızla banyoya geçtim. Duşumu aldıktan sonra yatağıma uzandım ve az önce yaşananların hayaliyle derin bir uykuya daldım.

***

Sabah kapımın gürültü ile açılmasıyla uyandım. Ömer, kıpkırmızı olmuş gözleriyle karşımda duruyordu. Arkasından Boran'ın sesini duydum. "Lan, sana kapıyı çalmadan içeri girme demedim mi?"

"Aşk olsun Asya. Boran'dan beklerdim, ama senden hiç beklemezdim"

"Anlamadım?"

"Ben sabaha kadar bitlerle savaşırken, siz bitlerden kurulmanın çözümünü bulmuşsunuz. İnsan bir arayıp ne yapmam gerektiğini söylemez mi? Sabaha kadar uyuyamadım."

"Ömer... Ben, çok özür dilerim."

"Kendi derdime düştüm. Bitin adını bile duyunca kaşınanlardanım. Lütfen öyle bakma, özür dilerim."

"Bu bitlerden kurtulmama yardım edersen affederim."

"Tamam, ilaç Boran'ın odasındaydı."

"Oraya geçelim o zaman."

Boran birden araya girdi. "Asya neden senin saçlarını yıkıyor, git kendin yıka."

"Senin saçlarını yıkamış, benim saçlarımı da yıkayacak."

"Yürü, ben yıkarım."

"Yok ya, banyoda bana şiddet uygularsın sen. Asya yıkayacak, yoksa barışmam."

Ömer'i kırmak istemiyordum. "Tamam ben yıkayacağım. Hadi, banyoya yürü."

Ömer'in peşinden yürürken, Boran'ın da arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Banyoya girdiğimizde Ömer gömleğini çıkardıktan sonra atletini çıkarmaya hazırlanıyordu ki Boran atıldı. "Onu çıkarmana gerek yok."

Ben Ömer'in saçları ile uğraşırken, Boran da başımızda dikilip bizi seyretmeye başladı. Ömer başını ona doğru çevirip, "Burada beklemene gerek yok. Bize kahvaltı hazırlayabilirsin."

"Tabii, masada kırmızı gül de ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Kahvaltı yeterli."

İşimizi bitirip aşağı indiğimizde evi muhteşem bir koku sarmıştı.

"Abi, ne yapıyorsun ya, harika kokuyor."

"Kaşarlı omlet."

"Yardım edeceğim bir şey var mı?" diye sordum. Masanın üzerinde duran, içinde krep olan tabağı işaret etti. "Tabağı uzatabilirsin." Tavadaki son omleti de tabağa aktarıp, "Sen omleti al masaya geç, ben de çayı alıp geliyorum," dediğinde başımla onaylayarak masaya geçtim. Kahvaltı boyunca ne zaman ona baksam göz göze geliyorduk ve bana gülümsüyordu. Dün akşam ve bu sabah... Bitler kafasına ne yaptıysa, çok iyi yapmışlardı. Telefonu çalınca uzanıp aldı ve cevapladı.

"Efendim."

"..."

"Grafikler hazır mı?"

"..."

"Tamam, siz hazırlıkları tamamlayın bir saate kadar oradayım," dedikten sonra telefonu kapatıp, masadan kalktı. Masaya baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Benim şirkete gitmem lazım, sofrayı sen toplar mısın?"

Toplar mısın mı? Emir cümlesi olmadan mı?

"Tabii toplarım, kahvaltı için teşekkürler."

"Afiyet olsun," dedikten sonra göz kırparak odasına çıktı. Göz kırparak mı? Hasta mıydı acaba?

Üzerinde koyu renk bir takımla aşağı indiğinde salonda uyuyakalan Ömer'i işaret etti. "Yorgun görünüyor, bırakalım uyusun. Ben çıkıyorum, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Masayı ve mutfağı topladıktan sonra odama çıkarak annemi aradım. İşine alışmıştı, Ahmet'in de keyfi yerindeydi. Telefonu kapattıktan sonra kitabımı alarak tekrar aşağı indim. Telefonum çalmaya başlayınca Ömer uyanmasın diye telaşla açtım.

"Alo?"

"Asya."

Duyduğum sesle hemen yerimden kalkıp camın önüne yürüdüm.

"Merve?"

"Bugün müsaitsen buluşabilir miyiz?"

Sesi yumuşak ama mesafeliydi. Her ne olursa olsun Merve'yi görmek istiyordum. Benimle neden buluşmak istediğini tahmin edebiliyordum, ama buna istemesine sevinmiştim.

"Tabii müsaidim, ama Boran'dan izin almam gerekiyor."

"Sorun olmayacaksa oraya gelebilirim."

"Tamam, bekliyorum o zaman."

"Bir saate kadar oradayım."

Kapı sesiyle daldığım kitaptan başımı kaldırıp koşar adımlarla kapıya yöneldim. Derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Merve'yi görünce boynuna atlayıp sarılmak istedim, ama bana kızgın olduğunu biliyordum. Yüzünden de belli oluyordu.

"Hoş geldin," diyerek içeri girmesi için kapıdan çekildim.

"Hoş bulduk."

Ne söyleyeceğimi bilemeden suratına baktım.

"Burada mı bekleyeceğiz?"

"Affedersin, Ömer salonda uyuyor, odama çıkalım."

Odama girdiğimizde Merve direkt konuşmaya başladı. "Bana her şeyi en ince ayrıntıya kadar anlatmanı istiyorum. O geceki gibi özet olmasın."

"Tamam, anlatacağım ama sözümü kesmeden, sinirlenmeden sakince dinleyeceksin. "

Derin bir nefes alarak tekrar başa döndüm. Hiçbir şey atlamadan hepsini anlattım. Gerçekten de sözümü kesmeden dinledi. Onun da benim gibi gözleri dolmuştu. Usulca elime uzandı. "Keşke bunları bilseydim. O gece söylediğim sözler için affet beni. Sinirliydim, yalan söylediğini duyunca kendimi kaybettim. Arkadaşlığımızın da yalan olduğunu düşündüm."

"Asla!"

"Asya, bu anlattıkların aramızda sır olarak kalacak ve biz yine eskisi gibi olacağız. Ama bana söz vereceksin ve bundan sonra benden hiçbir şey saklamayacaksın."

Merve'yi kaybetmek istemiyorum. Yanımda olmasına, bana destek olmasına ihtiyacım var. Merve'nin dostluğuna ihtiyacım vardı.

"Söz veriyorum, senden bir şey saklamayacağım."

Elimden tutarak beni ayağa kaldırdı ve birbirimize sıkıca sarıldık. Artık benim de bir dostum vardı. Yerimize oturduktan sonra yüzüne baktım. "Merve, Oğuz ve Sanem'i nereden tanıyorsun?"

"Oğuz, benim kuzenim. Teyzemin oğlu," dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Çünkü Sanem ve Boran'la ilgili hikâyeyi de anlatmıştım.

"Ciddi misin?"

"Evet, ama merak etme, konuştuklarımız aramızda dedim, kimseye söylemem. Zaten Sanem'i sevmiyorum ama yapacak bir şey yok."

"Merve, sana anlatmadığım bir şey daha var."

"Dinliyorum."

"Dün Boran ve Ömer bitlendi."

"Ne... Ciddi olamazsın."

Tabii devamında kahkahalarla güldük. Ve tabii hikâyenin saç yıkama ve yere düşecekken tutulma kısımlarını da anlatmayı ihmal etmedim.

Meyve suyu almak için mutfağa indiğimizde Merve, Ömer'i işaret etti. "Onda hâlâ bit var mıdır?"

"İlaçla başını yıkadıktan sonra yoktu, ama bilemiyorum."

"Oradan buraya ulaşmaz değil mi?"

"Sanmıyorum," dedim. Sonra Ömer'e yaklaşarak saçlarını kontrol ettim. Bit falan kalmamıştı. "Ömer, hadi uyan artık." Kıpırdamadı bile. "Ömer." Bu şekilde uyanacağı yoktu. Telefonumu elime alarak müzik menüsüne girdim ve sesi en sona getirdim. Psy Gangnam Style çalmaya başlayınca fişek gibi yerinden fırladı.

"Ha ha! Çok komik, adam gibi uyandırsanıza."

"Denemedim mi sanıyorsun, uyanmadın ne yapayım."

"Ee, böyle bir şarkıyla uyandırdınız ama oturacak mısınız?"

Telefonu eline alarak şarkıyı başa sardı ve müzikle birlikte dans etmeye başladı. Ömer şarkının klibindeki figürleri yapmaya başlayınca Merve de ona katıldı. Ben de elimden geldiğince onlara uyum sağlamaya çalışıyor ve çok eğleniyordum. Duyduğumuz alkış sesiyle üçümüz aynı anda başımızı salonun girişine çevirdik. Boran sırıtarak bize bakıyordu.

"Maymun dansını bu kadar güzel yapabildiğinizi bilmiyordum," dedikten sonra kahkaha atarak gülmeye başladı.

Ama Merve'nin sözüyle gülümsemesi anında soldu. "Her maymun kendi dansını güzel bulurmuş. Tabii ki beğenirsin."

"Sen, bana maymun mu demek istiyorsun?"

"Sen kendini öyle görüyorsan ne diyebilirim ki!"

"Laflarına dikkat et, yakarım canını."

"Asya'ya yaptığın gibi mi?" dediğinde bakışlarımı Merve'ye çevirdim. Boran her şeyi Merve'ye anlattığımı duyarsa çok kötü olurdu.

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Asya'nın burada mutsuz olduğunu görüyorum. O, senin kuzenin, biraz insan gibi davran."

Ortalığın kızışacağı belli olmuştu. Ömer müziği kapattıktan sonra Boran'ın kolundan tutarak çekiştirdi. "Hadi, bahçeye çıkıp

biraz hava alalım." Allah'tan itiraz etmeden gitmişti. Onlar bahçeye çıktıktan sonra Merve'den özür dilemeye çalıştım, ama olanların benim suçum olmadığını söyleyerek izin vermedi. Biraz daha oturduktan sonra evine gitmek için kalktı.

Odama çıktığımda telefonumda cevapsız çağrılar ve mesajlar olduğunu gördüm. Hepsi de Kağan'dandı. Mesajlarda konuşmamız gerektiğini söylüyordu. En son mesajı beş dakika önce gelmişti ve evin arka tarafında olduğunu yazmıştı. Bu mümkün değildi. Boran onu görürse kavga çıkardı. Kağan piknikte her şeyi öğreneceğini söylemişti. Öğrenmiş olabilir miydi? Hemen numarasını tuşladım.

"Asya?"

"Ne oldu Kağan?"

"Evin arka tarafında bekliyorum, geldiğinde konuşuruz."

"Boran ve Ömer bahçede, gelemem. Ne söyleyeceksen telefonda söyle."

"Arka bahçeden gelirsen kimse görmez. Hem sana bir şey vereceğim bekliyorum," dedi ve telefonu kapattı. Doğru söylüyordu, arka bahçeden gidersem kimse beni görmezdi. Ve bana vereceği şey umarım evden gizlice çıkmama değerdi...

27

Tedirgin bir şekilde Kağan'a doğru ilerledim. "Ne oldu Kağan? Akşam akşam çağırmanın sebebi ne?"

"Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Ne söyleyebilirim ki Kağan? Evden gizli çıktım, Boran fark ederse sinirlenir ve seninle olduğumu öğrenirse köpürür."

"Özür dilerim, piknikten sonra nasıl olduğunu görmeye ve sana bir şey vermeye geldim."

"İyiyim ben, Kağan merak etme. Gördüğüm kadarıyla sen de iyisin."

"Evet, iyiyim ama seni görünce daha iyi oldum."

"Kağan..." dediğimde sözümü kesip konuşmaya başladı.

"Boran'la kuzen olmadığınızı biliyorum. Anlaşamadığınızı da biliyorum. Ama seninle arkadaşlığımızın bozulmaması için bir şey sormayacağım."

"Kağan, biz ku-"

"Lütfen Asya, uzaktan yakından akraba bile değilsiniz. Neden Boran'ın yanında olduğunu da sormayacağım. Neyse, uzatmayacağım o yüzden..." dedikten sonra elini montunun cebine soktu ve

çıkardığı davetiyeyi bana uzatarak devam etti. "Seni doğum günü partime davet etmek için geldim."

"Doğum günün mü?"

"Evet, on dokuz yaşıma giriyorum."

"Yaşlanıyorsun ha," dedim gülümseyerek. Kağan elini beline koyup, hafifçe öne eğildi. "Yaşlandım evladım. Bu yaşlı adama yardım etmek için doğum gününe gelmen gerekiyor," dediğinde birlikte gülmeye başladık. Boran'ın izin vermeyeceği aklıma gelince gülümsemem yüzümde dondu.

"Kağan gelmeyi çok isterim, ama Boran'ın izin vereceğini sanmıyorum."

"Eğer gelmeyi gerçekten istersen izin verir. Hem neden her şey hakkında izin istiyorsun. Sen genç bir kızsın haber vermen yeterli bence."

"Konu Boran olunca haber vermek yetmiyor maalesef," dedikten sonra başımı eve çevirdiğimde Boran'ın odasındaki ışığın açık olduğunu görünce telaşlandım.

"Boran evde. Gitsem iyi olacak. Pazartesi okulda görüşürüz."

"Pazartesi okula gelmeyeceğim için davetiyeyi şimdi getirdim. Bizim evde olacak, adres yazıyor. Hadi, bir an önce eve git. Dikkatli ol."

"Tamam, görüşürüz İyi akşamlar," diyerek hızlı adımlarla eve yöneldim. İçeri girdikten sonra tam kapıyı kapatacaktım ki, Boran kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Neden sürekli yakalanıyorum ki?

"Nereden geliyorsun?"

"Şeyden... Bahçeden, hava almaya çıkmıştım," dediğimde kaşlarını daha da çatarak bana baktı. O kaşlar daha ne kadar çatılır merak ediyordum.

"Hımm, bildiğim kadarıyla sokak bahçeye dâhil değil."

"Sokak mı hangi sokak?"

"Kağan'la gizli gizli buluştuğun sokaktan bahsediyorum."

"Evet, Kağan'la buluştum."

"Bu saatte buluştuğunuza göre önemli bir şey konuştunuz!"

"Beni doğum gününe davet etti."

"Gidemezsin," demesiyle şaşkınca yüzüne baktım.

"İzin istemedim ki senden."

"Sana Kağan'dan uzak dur dedikçe sen yanında bitiyorsun. Zaten gözü üstünde, kuzen olmadığımızın da farkında. Daha ne kadar dikkat çekmeyi düşünüyorsun?"

"Boran seninle sürekli atışmaktan, tartışmaktan bıktım. Neden sürekli kavga ediyoruz? Neden sürekli hayatıma karışıyorsun? Ben sana hayatımı vermedim. Hayatımı yönlendireceksin diye anlaşmadık. İnsanlarla ilişkimi kesip, sosyal hayattan kendimi soyutlamamı bekleme. Senin yanındayken, neler çektiğimi biliyorsun, o yüzden hayatıma karışma. Yine benimle işin olursa, yine düşmanların için farklı kılıklara girmem gerekirse emirlerini bekliyorum. Böyle anlaşmıştık," dedikten sonra derin bir nefes aldım.

"Tamam."

"Anlamadım?"

"Tamam, hayatına karışmıyorum. Sen de kimseye bir şey söylemeyeceksin."

"Teşekkür ederim."

28

Akıp giden zamana engel olamıyorduk. İkinci dönem başlamıştı. Ve bugün dönemim ilk günüydü. Okul için hazırlandıktan sonra aşağı indiğimde Boran'ın bahçeyi izlediğini gördüm. Dalgın görünüyordu.

"Günaydın."

"Günaydın."

"Çıkalım mı?"

"Tamam, çıkalım bakalım."

Ona, Kağan'ın doğum gününe gideceğimi söylediğim günden beri artık bana karışmıyordu. Ne soğuk davranıyordu ne sıcak. Ne tersliyordu ne de sohbet ediyordu.

Okulun önüne geldiğimizde tam arabadan inecekken, "Asya," dedi. Dönüp baktığımda bana bir zarf uzattı.

"Bu senin."

"Benim mi?"

"Evet, her ay hesabına belli bir miktar para yatırılacak. İhtiyaçlarını bununla karşılarsın."

"Bunu kabul edemem. Senin yanında olmamın karşılığında

evimizi geri verdiniz. Senden para alamam, param var." Yoktu aslında. Dün annemi arayıp para yollamasını istemiştim. Aslında çalışabilirdim, ama Boran'ın yanındayken çalışamayacağımı biliyordum. Zaten okuldan sonra üç dört saat için kim beni işe alırdı ki?

"Ev için olan anlaşmanız babamla. Benim yanımda çalışıp, benim işlerimi yaptığına göre ücretini de alacaksın."

"Hayır, benim pa-"

"Uzatma, al şunu. Şifresi de zarfın içinde," diyerek sinirli bir şekilde zarfı tekrar uzattı. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Gecikmeden okula gitsen iyi olacak."

"Görüşürüz," diyerek arabadan indim. Boran'ın arabası gözden kaybolunca okulun bahçesine girerek arkadaşlarımın yanına gittim. Kerem, Ahmet ve Merve'yle biraz sohbet ettikten sonra ders ziliyle sınıfımıza çıktık. Kağan bugün okula gelmeyecekti, bu yüzden doğum günü için davetiyeleri önceden dağıtmıştı. Okulda tanınan biriydi ve partiye herkesin gideceğini düşünüyordum. Bugün Merve'yle okul çıkışı parti için alışverişe gitmeye karar vermiştik. Boran'a mesaj atarak haber verdim, kısa bir 'tamam' almıştım karşılığında ama hiç cevap gelmemesindense 'tamam' idare ederdi.

Alışveriş tam bir kâbus olmuştu. Merve bir türlü alacağı elbiseyi beğenmiyordu. Eli boş çıkacağımızı düşündüğüm bir mağazaya daha girmiştik ki gördüğü elbiseyi hayranlıkla izlemeye başladı. "Bu çok güzel." Siyah, parlak, insanın vücuduna yapışan bir elbiseydi. Doğum günü için fazla abartılı duruyordu.

"Merve, bu biraz abartılı değil mi?"

"Hayır, kesinlikle çok güzel. Denemek istiyorum."

Nihayet bir şeyi beğenmişti. Ben elbise almayı düşünmüyordum. Daha çok pantolonla bir kombin yapmak istiyordum. Çünkü elbiseler ya çok kısaydı ya da fazla dekolteli, rahat edemiyordum. Merve elbisesini denemeye gittiğinde, ben de mağazada dolaşmaya başladım. Bu sırada mağazanın dışında, kenarda duran genç bir adamın bana baktığını fark ettim. Ona baktığımı görünce başını başka tarafa çevirerek görüş alanımdan çıktı.

"Asya."

Merve'nin sesiyle kabine doğru yürüdüm ve görüntüsüyle ağzım açık kaldı. Elbise vücudunu tamamen sarmış ve bütün hatlarını ortaya çıkarmıştı. İnanılmaz seksi görünüyordu.

"Çok güzel olmuşsun."

"Bu elbiseyi almak istiyorum. Çok sevdim."

Tekrar kabine girdi ve birkaç dakika sonra elinde elbiseyle geri döndü. Ödemesini yaptıktan sonra sıra bana gelmişti. Benim çok fazla uğraşmam gerekmedi. Siyah deri bir pantolon ve mavi şifon bir gömlekte karar kıldım.

"Asya, ben çok yoruldum ve acıktım, bir şeyler yiyelim."

"Tamam canım, ben de acıktım zaten ama burada yemeyelim. Hava gayet güzel, dışarıda bir yere gidelim."

"Bence de biraz hava almak iyi gelir," dedikten sonra alışveriş merkezinden çıkıp yürümeye başladık. Hava serindi ama güneş içimizi ısıtmaya yetiyordu. Bahçesi olan bir restorana girdikten sonra siparişlerimizi verdik. Yemeklerimizi beklerken çevreye bakınmaya başladım ve köşedeki ağacın altında, alışveriş merkezindeki adamı gördüm yine. Bu adam beni takip mi ediyordu, yoksa tamamen tesadüfen mi karşılaşıyorduk?

***

Trafikten dolayı yarım saat kadar süren yolculuk sonunda eve gelebilmiştim. Üstümdeki son nakit parayı da taksiye verip indim. Boran'ın sürekli kullandığı arabası garajda görünmüyordu. Henüz eve gelmemişti anlaşılan. Evde yalnız olmaktan korktuğum için salondaki lambaları yakarak odama çıktım. Aldığım kıyafetleri dolaba yerleştirdim.

Kağan'a hediye almamıştık. Zaten ancak kendimiz için kıyafet bulabilmiştik. Yarın okul çıkışı Kağan'a hediye almam gerekiyordu ama ne? Parfüm gibi şeyler almak istemiyordum. Aldığım şey kalıcı olmalıydı. Ağırlaşan göz kapaklarımı daha fazla zorlamamak için yatağa ilerledim. Birkaç saatlik uyku beni kendime getirirdi.

Gözlerimi açtığımda odamın lambasının kapalı ve gece lam-

basının açık olduğunu gördüm. Büyük ihtimalle Boran odama gelmişti. Saate baktığımda gece on bir olmak üzereydi. Esneyerek yataktan kalktım. Salonun ışığı yanıyordu. Merdivenlerden esneyerek indim ve mutfağa yöneldim. Boran'ı salondaki masada çalışırken görünce birden durdum. Salona dikkatli bakmadığım için Boran'ı görmemiştim. Yavaş adımlarla yanına gittiğimde başını kâğıtlardan kaldırıp bana baktı. Siyah çerçeveli gözlükleri yine gözündeydi.

"Neden uyandın?"

"Vakitsiz uyuduğum için şimdi uykum yok," dediğimde başını anladım der gibi sallayıp kâğıtlara geri döndü. Benim de yapacak bir şeyim olmadığı için yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Başını kaldırıp, 'Ne yapıyorsun,' der gibi baktı.

"Uykum yok. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Yok."

"İyi, ben de böyle otururum o zaman."

"Git uyu."

"Uykum yok."

"Odana git."

"Uykum yokken odama neden gideyim?"

"Televizyon izle o zaman."

"Canım istemiyor."

"Sabrımı zorluyorsun. Ne istiyorsun söyle?"

"Sana yardım edebilirim. Canım başka bir şey yapmak istemiyor."

"Sana da yardımına da..." dedikten sonra sinirli bir şekilde bana baktı. "Dosyadakileri tarih sırasına göre düzenle," dedi ve masanın köşesindeki dosyaları bana verdi.

"Tamam. Anladım," dedikten sonra üsteki dosyadan başlayıp, karışık olan kâğıtları tek tek tarih sırasına göre dizmeye başladım.

Sıraya dizdiğim ilk dosyayı Boran'a uzatarak, diğer dosyalara geçtim. Boran'ın yakınındayken kokusunu rahat bir şekilde alabiliyordum. Erkeksi kokusu uyuşturucu gibiydi. Dosyaları başımı

eğerek düzenlediğim için boynum tutulmuştu. Arkama yaslanıp elimle boynumu ovmaya başladım. Boran'a baktığımda son kalan dosyayı inceliyordu. Saate baktığımda sabaha karşı biri geçmişti. Son dosyayı da tamamladığında, kalemi bırakarak, "Of," dedi ve arkasına yaslanıp elleriyle gözlerini ovuşturmaya başladı.

"Sen git uyu, ben masayı toplarım," dedim.

"Kalsın yarın toplarım," dedikten sonra sandalyesini geriye iterek, yerinden kalktı.

Asya'dan

Okul çıkışı Merve, Kerem, Ahmet ve ben çarşıya çıkarak Kağan için hediye baktık. Her ne kadar kararsız kalsam da Ahmet'in fikirlerini değerlendirip Kağan'a Fenerbahçe renklerini barındıran bir saat aldım. Çocuksu değildi, gayet şık ve spor duruyordu. Çocuklarla akşam görüşmek üzere ayrılıp taksiye bindim.

Eve geldiğimde saate baktım. Partiye üç saat vardı. Bu süre hazırlanmam için yeter de artardı. Akşam giyeceğim kıyafetleri yatağın üzerine hazırladıktan sonra kendimi duşa attım. Duşta biraz uzun vakit geçirince hazırlanma zamanım daralmıştı. Hızla üzerimi giyinmeye başladım. Siyah deri pantolonumu giydikten sonra üzerine mavi şifon gömleğimi giydim. Saçlarıma iri kıvrımlar vererek dolgun görünmesini sağladım. Koyu bir göz makyajı yapıp pembe bir ruj sürdüm. Topuklu siyah ayakkabılarımı da giydiğimde hazırdım. Aynanın karşısına geçerek kendimi süzdüm. Evet, fena değildim. Hatta seksi gibi bir şey olmuştum. Çantamı ve montumu alarak odamdan çıktım.

Boran ve Ömer salonda oturmuş içiyorlardı. Daha doğrusu Ömer bakıyor, Boran şişeyi kafasına dikiyordu.

"İçmek için erken değil mi?" dediğimde ilk önce bana bakan Ömer oldu. "Güzellik nereye gidiyorsun?"

"Kağan'ın doğum gününe gidiyorum."

"Bu kılıkta mı?" dedi Boran, beni süzdükten sonra.

"Çok güzel olmuşsun, Boran'a aldırma," diyerek her zamanki gibi araya girdi Ömer.

"Taksiyle mi gideceksin?" Boran'ın yüksek çıkan sesiyle şaşkınca ona baktım.

"Evet."

"Sakın geç geleyim deme, yoksa kötü olur."

Bu neydi şimdi? Bu kadar sinirlenip, bu saatte içmesine ben mi sebep olmuştum? Ben kapıdan çıkar çıkmaz Ömer de peşimden çıktı.

"Boran bugün sinirli, o yüzden alttan almak en iyisi. Dikkatli ol ve iyi eğlen. Boran'ı kızdırmak istemiyorsan eve erken gel, tamam mı?"

"Tamam gecikmem."

29

Hava gündüz sıcakken, akşam serinlemeye başladığı gibi, gökyüzündeki yıldızlar da kaybolmaya başlamıştı. Siyah bulutlar yıldızların ışığına duvar örerek, gökyüzünü hüzne boğuyor gibiydi.

Taksicinin, "Geldik abla," demesiyle çevreme baktım. İki katlı, büyük bir evin önünde durmuştuk. Evin bütün ışıkları yanıyordu ve içeride çalan müzik buradan bile duyuluyordu. Taksiciye teşekkür edip ücreti ödedikten sonra taksiden indim. Okuldan olduklarını tahmin ettiğim gruplar eve doğru yürüyorlardı.

Evin kapısından içeri girdiğimde fazlasıyla kalabalık olduğunu gördüm. Aslında Kağan'ın böyle büyük, kalabalık bir parti vereceğini tahmin etmezdim. İçerisi çok sıcaktı. Deri montumu çıkartıp elime aldım. Kapıda sap gibi dikildiğimi fark edince insanların içine karışarak bizimkileri bulmaya çalıştım. Biraz ileride Merve'yi o güzel elbisesiyle görünce, hızlanıp yanlarına gittim. Kerem ve Ahmet de oradaydı, sohbete dalmışlardı.

"Merhaba," dediğimde üçünün bakışı beni buldu. Kerem, "Merhaba," dedikten sonra önüne döndü. Ardından ağzı açık bir şekilde tekrar başını bana çevirdi. Bu halini görünce gülmeye başladım.

"Asya?"

"Buyurun, benim," dedim gülmeye devam ederek. Ahmet de şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. Merve gelip boynuma sıkıca sarıldı. "Harika görünüyorsun, bebeğim," dedikten sonra göz kırptı.

"Fıstığım ya, bir insan nasıl böyle değişir, anlamadım. Çok şık görünüyorsun."

"Ee, bu şıklığı sevgilinize borçluyum. Bunları almamı kendisi istedi," dediğimde Kerem, Ahmet'e döndü. "Oğlum, bu gece kızlara dikkat etmeliyiz. Gözünü dört aç."

"Kızlar çevrenize dikkat edin. 'Gel şeker vereceğim,' diyen olursa gitmeyin, hemen bize söyleyin."

Bu konuşmayı Ahmet mi yapmıştı? "Ahmet başına taş mı düştü?"

"Hayır, kardeşlerime sahip çıkmaya çalışıyorum."

"Kerem yetmedi bir de sen çıktın başımıza," dedikten sonra arkasına yaslandı Merve. Parti git gide kalabalıklaşıyordu. Kızları incelediğimde Merve'nin neden şık olmamız gerektiğini söylediğini anlıyordum.

"Gençler!" Kağan'ın sesiyle yerimizden kalktık. Selamlaştıktan sonra bana döndü. "Farklı görünüyorsun. Nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Her zamanki gibi, seni görünce daha iyi oldum. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Elbette geleceğim, arkadaşımı böyle bir günde yalnız bırakır mıyım hiç?"

"Bugün senin doğum günün, keyfine bak biz buradayız," dedikten sonra Merve'ye döndüm. Çok mutlu görünmüyordu. "İyi misin, Merve?"

"Bomba gibiyim!"

"Ne oldu?"

"Dans etmeme izin vermiyor." Kerem'den bahsediyordu.

"Elbisen yüzünden değil mi?"

"Evet, ama ben oturur muyum? Ortamın ısınmasını bekliyorum."

"Merve, bana buradaki insanları anlatsana."

"Nasıl?"

"Ne nasıl?"

"Canın sıkıldı senin de değil mi? Bak şu kızı görüyor musun?"

"Hangi kız?"

"Bak ayakta, kırmızı elbiseli. Çakma sarışın olan."

"Tamam, gördüm. Güzel kızmış."

"Güzelliğine aldanma, zehirli yılanın teki. Nerede yakışıklı görse ona zehrini akıtıyor."

"Hımm, kız güzel ama."

"Kağan'ın eski sevgilisi," dediğinde gözlerimi kocaman açıp Merve'ye baktım.

"Ciddi misin?"

"Evet, ama Kağan iki gün dayanabildi ona. Ardından tekmeyi bastı."

"Neden ki?"

"Dedim ya zehirli diye. Kağan'ın altına yatmak için çırpındı." O an içtiğim su boğazımda kalınca öksürmeye başladım. Merve eliyle sırtıma vurmaya başlayınca kendimi geri çektim.

"İyi misin?"

"İyi misin, Asya?"

"İyi misin, Fıstık?"

Üçüne birden kafamı sallayıp arkama yaslandım. "İyiyim, su boğazıma kaçtı," dedikten sonra Merve'ye döndüm.

"Yattılar mı?"

"Yok canım, Kağan asla Ceren gibi birisiyle olmaz. Okulun serserisi de olsa kızlarla çok takılan bir tip değil," dediğinde başımı salladım. Merve çalan yabancı şarkıyla hemen yerinden kalkıp beni de peşinden sürükledi "Robot gibi durma da dans et."

"Pek bilmem ki dans etmeyi."

"Kafana göre takıl, kimse seni umursamaz. Müziğin ritmine göre hareket et."

Merve'nin dediğini yapıp müziğin ritmine göre hareket etmeye çalıştım. Şarkıyı içimde hissedince daha hızlı hareket etmeye başlamıştım. Merve kendinden geçmiş gibi dans ediyordu. Dans ettikçe rahatladığımı hissediyordum. Belimde bir el hissedince telaşla arkama döndüm. Kağan'ı görünce bir adım geriledim.

"Özür dilerim, korkutmak istemedim."

"Korkmadım."

"Sana eşlik edebilir miyim?"

"Tabii," dedim gülümseyerek. Bir süre müziğin ritmini yakalamaya çalıştık. Yakaladıktan sonra da dans çok eğlenceli oldu. Kağan kulağıma eğilip, "Dans ederken çok güzel görünüyorsun," Dediğinde gülümsemem yüzümde soldu. O an yanlış bir şey yapmışım gibi, suçluymuşum gibi hissettim. "Teşekkür ederim," dedikten sonra zoraki bir gülümsemeyle dans etmeye devam ettim. "Oturalım mı?" dediğimde başıyla onayladı. Birden müziğin sesi kesildi ve büyük bir pasta getirildi. Kağan mumları üfledikten sonra hediyelerini kabul etmeye başladı.

"Biz de hediyelerimizi verelim," diyen Merve'ye döndüm. "Tamam, hadi gidelim."

Hediye paketlerimizi alarak Kağan'ın yanına gittik.

"İyi ki doğdun. Yeni yaşın sana mutluluk getirir umarım."

"Teşekkür ederim, Asya," diyerek hediyeyi açtı. Gülümseyerek saati koluna taktı.

"Bence çok yakıştı," dedim gülümseyerek.

"Bir daha kolumdan çıkarmayacağıma emin ol."

Telefonum titreyince cebimden çıkardım. Ömer'den mesaj gelmişti.

'Asya, Boran bugün biraz hassas, eve gecikme ve Boran'la konuşursan fazla üstüne gitme. Öptüm seni güzellik.

Mesaj saatine baktığımda bir saat önce gönderildiğini gördüm. Saat gece on bir olmak üzereydi. Saatin farkına varmamıştım.

"Arkadaşlar, geç oldu, benim gitmem lazım."

"Ben, seni bırakırım."

"Yok, Ahmet, siz eğlenmenize bakın ben şimdi taksi çağırıp giderim."

"Bu saatte tek başına olmaz."

"Ahmet, giderim dedimse giderim."

"Tamam, o zaman taksi gelene kadar sana eşlik edeyim."

"Bak, bu olur," dedim gülümseyerek. Merve ve Kerem'e sarıldıktan sonra Kağan'ın yanına gittim.

"Benim gitmem lazım. Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim, seni eve bırakayım."

"Doğum günü çocuğu beni eve bırakacak, öyle mi? Bugün burada arkadaşlarınla eğlenmen gerekiyor, Ahmet taksi çağırdı bile."

"Bütün gözlerin ben de olması nefes almamı engelliyor gibi," dedi gülümseyerek.

"İdare et artık, yapacak bir şey yok," dediğimde bana sıkıca sarıldı.

"Dikkatli git."

"Tamam."

***

Taksi yavaşlayınca çevreye baktım, henüz eve gelmemiştik. Şoför elini sinirle direksiyona vurup, bana döndü.

"Abla, arabada bir sorun oldu, ben bir bakayım," diyerek arabadan indi ve kaportayı açıp bakmaya başladı. Birkaç dakika sonra ön kapıyı açıp, "Abla, aküsü bitmiş biraz zaman alır, sana başka bir taksi çevireyim," dedi.

"Gerek yok, ben yürürüm, iki üç sokak ileride ev."

"Öyle de abla, bu saatte yalnız gitme."

"Bir şey olmaz, o kadar yol için taksiye binmeme gerek yok," diyerek arabadan indim ve ücreti uzattım.

"Yok abla, almayayım, zaten evine kadar götürmedim."

"Olur mu öyle şey? Buraya kadar getirdin."

"Yok b-" Sözünü bitirmeden eline parayı tutuşturup, "İyi akşamlar," diyerek yürümeye başladım. İki üç sokak için tekrar taksiye binmeye ne gerek vardı.

Gökyüzündeki siyah bulutlar, yıldızları tamamen yok etmişti. Yağmur yağmıyordu, ama yağması an meselesiydi. Montuma iyice sarılarak yürümeye devam ettim. Sokaklar sessizdi, sadece ayakkabılarımın tıkırtısı duyuluyordu. Hızlı adımlarla ilerlemeye devam edince birden arkamda birinin olduğunu hissettim. Durup arkamı döndüğümde kimseyi göremedim. Adımlarımı hızlandırıp yürümeye devam ettim. Hani bazen gözetlendiğini ya da arkanda biri olduğunu hisseder ve yanılmazsın ya, ben de şu an öyle hissediyordum. Biri vardı, ama göremiyordum.

Eve yaklaştığımı görünce gülümsemeye başladım, ama arkamdan gelen ani sesle arkamı döndüm. Yine kimseyi göremedim. "Kim var orada?"

Korktuğum halde sesin geldiği bahçeye yaklaşmaya başladım. Bahçe duvarına yaklaştıkça, kalbimin hızı da artıyordu. Duvara yaklaştığımda ayaklarımın ucuna yükselerek bakmaya başladım. Birden üzerime atlayan şeyle çığlık atıp, yere düştüm. Üstüme atlayıp kaçan şey bir kediydi. Elimi kalbimin üzerine koyup sakinleşmeyi bekledim. Kendime gelince elimle yerden destek alarak kalktım. Tekrar çevreye göz atıp yürümeye devam ettim. Evin bahçesine girdiğimde Kemal Abi birden karşıma çıkınca irkilip birkaç adım geriledim.

"Asya, ne oldu? İyi misin?"

"İyiyim, korktum sadece."

"Rengin atmış, iyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyiyim. Ben eve girsem iyi olacak. İyi geceler."

"İyi geceler, Asya."

İçeri girer girmez doğruca mutfağa gidip bir bardak su içtim. Boran uyumuş olmalıydı. Odama doğru ilerlerken birden durdum. Başımı sağ tarafıma çevirdiğimde şaşkınlıkla kalakaldım. Kilitli

odanın kapısı aralıktı. Boran orada mıydı? Kapıyı neden açık bırakmıştı?

Elimi uzatarak kapıyı biraz daha araladım. Oda tamamen karanlıktı ve hiçbir şey görünmüyordu. Elimi duvarda gezdirerek ışığın düğmesini buldum. Kırmızı, loş bir ışık odayı aydınlattı. Duvarlarda fotoğraflar vardı. Bir köşede eski, tahta bir sandık, diğer köşede de bir yatak vardı. Yatağın üzerinde özenle katlandığı belli olan kadın kıyafetleri vardı. Yatağın ayak ucunda büyük bir gitar duruyordu. Fotoğraflarda genç ve güzel bir kadın, yanındaki erkek çocuğuna gülümsüyordu. Küçük çocuk Boran'dı. Anne ve oğlunun ne kadar mutlu oldukları belli oluyordu.

Tekrar yatağa yöneldim. Üzerindeki kıyafetlere bakmak istiyordum. Dikkatimi çeken kırmızı elbiseye elimi uzatmıştım ki onun sesini duyunca elim havada kaldı.

"Sakın dokunma!"

Elimi indirip arkamı döndüm. Gömleğinin düğmeleri açık, saçları dağılmış, gözleri kızarmış ve bir o kadar da sinirli Boran karşımda duruyordu.

"Ne işin var bu odada?"

"Ben... Ben..."

"Sen ne?" diyerek üzerime gelmeye başladı.

"Kapı... Kapıyı açık görünce girdim."

Üzerime geldikçe geri gidiyordum. Sırtımın duvara temasını hissedince, gidecek yerim kalmadığını anladım. Tam önümde durdu.

"Çok meraklısın."

Ses çıkarmadım.

"Bu merak canını yakabilir."

Ses çıkarmadım.

"Benim hakkımda hiçbir şeyi merak etme demiştim sana."

Ses çıkarmadım.

"Otur!"

İkiletmeden aşağı doğru kayarak yere oturdum ve bacaklarımı uzattım. Peşimden o da aynısını yaptı.

"Bu odada ne görüyorsun?"

"Sen ne görüyorsan onu görüyorum."

"Hayır, sen benim gördüğümü görmüyorsun. Şimdi ne gördüğünü söyle."

"Yatak var, fotoğraflar var, kıyafetler, sandık ve gitar..."

"Bu odada geçmiş var." Tam karşısındaki fotoğrafa kilitlenmişti, annesine bakıyordu. "Bu odada mutluluğum, hüznüm var. Annemden geriye kalanlar var."

"Anneni seviyorsun," dedim yüzüne bakarak, ama o hâlâ fotoğrafa bakıyordu.

"Annemi çok seviyordum. Ama o ne yaptı? Bize ihanet etti."

"Annenin sevdiği erkeğin kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Neden araştırmadın? Neden adamı bulmadın?"

"Araştırmak, adamı bulmak istedim, ama babam o adama cezasını vermişti."

"Fotoğraftaki kadın sana ihanet edebilecek bir kadın gibi görünmüyor. Gözlerinde sana olan sevgisini görebiliyorum. Annen hakkındaki gerçekleri öğrenmeden onu suçlaman yanlış. Babana güvenmiyorum," dediğimde bakışlarını bana çevirip gözlerime baktı.

"Babama güvenmiyorsan neden teklifi kabul ettin? Aranızda imzalı hiçbir şey yok."

"Benim kabul etmekten başka şansım yoktu. Güvenmesem de kabul etmek zorundaydım."

"Biliyor musun, kaç yaşında olursan ol anne sevgisine, anne kokusuna muhtaçsın. Annen senin sığındığın liman. Mutlu olsan, mutsuz olsan, canın yansa, ağlasan gidip annene sarılırsın. Annenin bir güzel lafı, o güzel kokusu bile sana iyi gelir. Koca adam oldum, ama anne kokusuna, anne sevgisine muhtacım."

Pozisyonumu değiştirerek ona uzandım ve yüzünü ellerimin arasına alarak gözlerine baktım. "Boran annen hakkındaki gerçekleri öğren. Yanlış da olsa, doğru da olsa araştır. Babanın sözüne inanarak yaşama. Kendi doğrularını kendin bul. Fotoğraftaki kadın, sana ihanet edecek bir kadın değil, bunu gördüm."

Birden bacaklarımdan tutup kucağına oturmamı sağladı. Ellerimi omuzlarına koyup, kucağından kalkmaya çalışsam da engel oldu. Ellerini yanaklarıma koyup gözlerime baktı. Kızarmış gözlerine bakınca kalbimin ritmi yine değişmişti. Terlemeye başlamıştım. Gözlerimi gözlerinden çekip boş duvara bakmaya başladım.

"Asya."

"Hımm," dediğimde hafif bir sesle güldü. Ama yüzüne bakmamaya devam ettim. O gülüşünden mahrum kaldım.

"Gözlerime bak."

"Dinliyorum seni."

"Asya, gözlerime bak," dediğinde gözlerimi gözlerine çevirdim.

"Neden böylesin?"

"Anlamadım?"

"Sana bağırmama, kızmama, hatta bedenen verdiğim zararlara rağmen yine de benimle konuşuyorsun. Benim yanımdasın. Her konuda yanımda olmaya çalışıyorsun. Neden böylesin?"

Seni seviyorum, sana aşığım. Beni sevmiyorsun, kadınlardan nefret ediyorsun, sana duygularımı söyleyip, kendimi rezil edemem. Söylersem yüzüme bakmaz, benden uzak durursun. Belki bana karşı daha acımasız, daha kötü olursun.

"Asya?"

"Efendim?"

"Bu gömleği bir daha giyme."

"Tamam," dediğimde bakışları tekrar gözlerimi buldu.

"Ben artık odama gideyim," diyerek kucağından kalkmaya çalıştım ama yine engel oldu. Gözlerini gözlerime sabitledi. Yanaklarımda olan ellerini biraz daha sıkıp gülümsedi.

"Şu an neden böyle hissediyorum bilmiyorum, ama yapmak istiyorum."

"Neyi?"

"Bunu," diyerek dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı.

30

Sarhoş olduğu için muhtemelen asla hatırlamayacağı, benimse asla unutmayacağım ilk öpücüğümü, deli gibi sevdiğim ama beni sevmeyen adam çaldı.

Aynadaki yansımama baktım. Sonra formamı düzeltip, çantamı alarak salona indim. Boran'ın ortalarda olmaması normaldi. Daha birkaç saat kendine gelemezdi. Okula gitmek için evden çıktım.

Arabadan inerken, "Teşekkürler, Kemal Abi," dedim ve okulun bahçesine girdim. Bir an önce Merve'yi bulmak, ona olanları anlatmak istiyordum. Arka taraftaki banklara doğru ilerlediğini görünce koşar adımlarla yanına gittim. "Merve, konuşmamız lazım."

"Yine ne oldu?"

"Dün gece... Dün gece Boran, beni öptü," dediğimde Merve'nin içtiği çay boğazında kaldı. Öksürükleriyle birlikte gözleri de yaşarınca hemen su uzattım.

"İyi misin, Merve?"

"Boran, seni öptü! Boran gibi biri, seni öptü! Nasıl oldu?"

Akşam olanları anlattım.

"Asya, sen Boran'a âşık olmuşsun."

"Evet."

"Ona âşık olmaman gerekiyor, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, ama bu bir şeyi değiştirmiyor."

Boran'dan

Telefonumun sesiyle gözlerimi açmaya çalıştım, ama göz kapaklarımın üzerinde bir ağırlık varmış gibiydi, açılmıyorlardı. Zor da olsa gözlerimi aralayıp komodinin üzerindeki telefonu elime almaya çalıştım, ama başıma giren ağrıyla tekrar yatağa uzandım. Dün gece çok içmiştim, şimdi cezasını çekiyordum. Yavaşça doğrularak telefona uzandım ve arayanın Ömer olduğunu gördüm. Numarasını tuşladım.

"Neredesin sen abi?"

"Evdeyim, ne oldu?"

"Geciktin, merak ettim," dediğinde saate baktım, öğlen olmak üzereydi.

"Dün gece fazla kaçırmışım anlaşılan. Önemli bir durum var mı şirkette?"

"Hayır, ben idare ediyorum. Bugün evde kal, dinlen."

İtiraz edecektim ama başım ağrıdan çatlıyordu. "Tamam, bir sorun olursa arasın beni."

Telefonu kapattıktan sonra banyoya gitmek için kalktım. Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. Duştan çıktıktan sonra altıma eşofman, üstüme de ince bir kazak giyip odamdan çıktım. Gözüm kilitli odaya kaydığında beynimde şimşekler çaktı. Dün gece ne olmuştu? Hatırladıklarımı birleştirmeye çalıştım. Ve parçalar birleşip bir bütün oluşturduğunda hiç hoşuma gitmedi. Onu öpmüştüm. Asya'yı öpmüştüm. Pişman mıydım? Asla!

Acıkmıştım. Mutfağa geçerek menemen yapmaya karar verdim. Tam işi yarılamıştım ki onun sesini duydum. "Kolay gelsin," diyerek merdivenlere yöneldi.

"Asya, üzerini değiştirip gel, yardıma ihtiyacım var."

Amacım onu utandırmak değildi. Aksine utandığı için benden kaçmasını istemiyordum. Bu nedenle dün geceyi hatırlamıyormuş gibi yapacaktım.

Asya'dan

Eve geldiğimde Boran'la karşılaşmayı beklemiyordum, ama şansa bak ki evdeydi. Eve girdiğimde Boran'ı mutfakta görünce durdum. Bakışlarını bana çevirip hafif bir tebessümle yüzüme baktığında, dün geceyi hatırlayıp, hatırlamadığını anlamaya çalıştım. Hatırlamıyor olmalıydı, yoksa tebessümle bakmazdı. Merve'nin dediği gibi hiçbir şey olmamış gibi davranmıştım. Ama şu an ellerimiz birbirine değince, kalbim hızlı bir şekilde atmaya başladı. Ellerimizin teması öpüşmemizi hatırlatınca hemen elimi çektim.

Sofrayı toparlamasına da yardım ettikten sonra hazırladığım kahveleri alarak salona, onun yanına yöneldim. Kahvesini uzatmıştım ki telefonu çaldı.

"Oğuz!"

"..."

"Tabii, Asya'ya sorayım, bir sorun olmazsa geliriz."

Telefonu kapattıktan sonra kahvesinden bir yudum aldı ve bana baktı. "Oğuz ve Sanem, bardalarmış, bizi de davet ediyorlar."

"Gitmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Sanem'i hâlâ seviyor musun?" dediğimde bakışlarını anında bana çevirdi. Gözlerine baktığımda şaşırmış olduğunu gördüm.

"Bu nereden çıktı şimdi?"

"Geçmişinizi biliyorum. Şu anda Oğuz'la nişanlı, sen de ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsan gitmemek en iyisi."

"Sanem, benim için eskide kaldı. Ona karşı sadece nefret hissediyorum," dediğinde karnımda kelebeklerin uçuştuğunu hissettim. Yüzümde oluşan gülümsemeyi ona göstermemeye çalıştım.

"Gidelim o zaman," dedim ayağa kalkarak. "Ben hazırlanmaya gidiyorum."

"Vücudunu ortaya çıkaracak elbiseler giyme."

Dolabımı karıştırıp dün giydiğim deri pantolonu ve üstüne de kırmızı kolsuz gömleğimi giydim. Saçlarımı doğal halinde bırakıp, hafif bir makyaj yaptım. Kurtarıcım olan topuklu siyah ayakkabılarımı giydim. Hazırdım.

Aynı anda odalarımızdan çıktık. Siyah bir kot, beyaz bir tişört ve koyu mavi bir gömlek giymişti. Beyaz spor ayakkabılarla tamamlamıştı kıyafetini. Zevkli adamdı.

"Bana bakmaktan vazgeç, geç kalacağız."

Hemen bakışlarımı kaçırarak merdivenlere yöneldim. Arabaya ulaşana kadar da durmadım.

***

Barın önüne geldiğimizde kolunu belime doladı. Yüzüne baktığımda sırıtarak göz kırptı. Oyun başlıyordu. Ben de kolumu beline dolayarak ona ayak uydurdum. Birbirini seven, mutlu ve nişanlı bir çift olarak içeri girdik. Masalarına ulaştığımızda bizi gülümseyerek karşıladılar.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk, Oğuz," diyerek elini uzattı Boran. Pozisyonumuzu hiç bozmadan oturduk.

"Nasılsın Asya?"

"İyiyim, teşekkür ederim sen nasılsın Oğuz?"

"Ben de iyiyim. Boran'ın kalbini çalan kızı yakından tanımak istedim," dediğinde gülümsemekle yetindim.

"Duyduğuma göre Boran Bey'in kadınlarla arası iyi değilmiş. Ne yaptın da kalbini fethetmeyi başardın." Konuşmayı yapan Sanem'e dönüp gülümsemeye çalıştım.

"Kolay olmadı tabii, ama aşk her şeyi yaptırıyor insana. Boran'a kalbimi sonuna kadar açtım ve sadece onun girmesine izin verdim. O da kalbine girmeme izin verdi."

Boran, beni kendine daha fazla çekip, başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Bu öpücük sanki başarıyla canlandırdığım sahnenin Oscar'ı gibiydi. Sanem, gözlerinden geçen bir anlık kıskançlığın ardından Oğuz'un omzuna yaslandı. "Ne güzel, değil mi aşkım. Yakında onlar da bizim gibi evlenecekler ve..." dedi ve önce ellerimize sonra yüzümüze baktı. "Neden parmağınızda yüzük yok?"

Yüzük... Yüzüğümüz yoktu. Bunu akıl edememiştik. Sanem ve Oğuz cevap bekleyen bakışlarla bize bakıyorlardı. Korkuyla bakışlarımı Boran'a çevirdiğimde gülümsediğini gördüm.

"Duş aldığımız zaman çıkarmıştık. Aceleyle çıkarken takmayı unutmuşuz," dedikten sonra başımı göğsüne bastırdı. Boran duş aldığımız zaman demişti! Çoğul eki kullanmıştı. İkimizin duş aldığını, yani aynı banyoda olduğumuzu ima etmişti. Utançla, başımı göğsüne iyice bastırdım.

"Birbirinizi çok seviyorsunuz anlaşılan." Sanem'in sesi daha çok mırıltı gibi çıkmıştı.

"Evet, seviyoruz."

Ya, çok seviyoruz. Özellikle Boran'ın içinden sevgi fışkırıyor.

"Kaç yaşındasın Asyacığım?"

Anlaşılan Sanem geceyi benim hakkımda bilgi toplayarak geçirecekti. "On sekiz."

"Daha çok küçükmüşsün canım ya."

O canım diyen ağzını yırtmak vardı ya, neyse. "Boran sorun etmedikçe, benim için de sorun yok."

"Boran küçük kızlarla takılacak bir tip gibi durmuyor da, o yüzden sordum."

"Dış görünüşe aldanmamak lazım. O benim minik sevgilim."

Sanem sohbetten sıkılmış olacak ki, Oğuz'un kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra kalkarak piste yöneldi. Önce yavaş hareketlerle uyum sağlamaya çalıştı. Ardından kendini müziğin ritmine bıraktı. Bir süre sonra Oğuz da ona katıldı. Alkol nelere kadirdi, seki bir dans gösterisi izlememizi sağlamıştı. Onların uzak olmasından faydalanarak elimi Boran'ın elinin üzerine koydum. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Kalkalım istersen."

"Hayır, burası gayet iyi."

"Tamam," diyerek tekrar pistte dans eden insanlara döndüm. Kulağımda hissettiğim nefesle öylece durdum.

"Dans edelim mi?"

"Seninle mi?"

"Elbette benimle, başka birisiyle dans edebileceğini düşünmüyorsun herhalde."

"Tamam," diyerek ayağa kalktım. Kalabalığın arasında piste doğru ilerliyorduk ki garsonun Boran'a çarpmasıyla durduk. "Siktir!"

Garsonun elindeki bütün içkiler Boran'ın üzerine dökülmüştü. "Özür dilerim efendim, yanlışlıkla oldu. Çok özür dilerim."

Yumruklarını sıktığını fark edince kolundan tuttum. "Boran sakin ol, lütfen. Bak, özür de diledi."

Derin bir nefes alıp yüzüme baktı. "Sen bekle, temizlenip geliyorum." O anda Sanem'in pistten inerek Boran'ın peşinden gittiğini gördüm. Bir yanım Sanem'i takip etmemi söylerken, bir tarafım masaya geçip oturmamı söylüyordu. İçimi kemiren öfke ve meraka yenilerek dans eden insanların arasından ilerlemeye başladım. Boran ve Sanem'in girdiği koridora gelince adımlarımı yavaşlattım. Loş ışığın altında ilerleyip, sağ tarafımdaki koridora dönmemle durmam bir oldu. O an sanki dünya durdu, kulaklarım duymaz oldu. Vücudumda hissettiğim titreme ile duvara yaslandım. Boran'ın beni öpen dudakları, şimdi Sanem'i öpüyordu. Sanem'e karşı artık bir şey hissetmediğini söylememiş miydi? Neden öpüyordu o zaman? Yanağımda hissettiğim ıslaklıkla arkamı dönüp oradan, onlardan, gördüklerimden kaçmak istedim. Koridoru dönüp yürümeye başladığımda Oğuz'la karşılaştım. O an titremem daha da arttı.

"Asya, ne oldu?" cevap veremedim. Sadece yüzüne baktım. Ne diyebilirdim ki?

"Asya, neden ağlıyorsun? Ne oldu söylesene." Canım yanıyor. Oğuz'un da canının yanmasını istemiyordum. Onları görüp üzülsün istemiyordum. Sanem'in ve Boran'ın yaptığı iğrençliği görsün istemiyordum. Sanem'in ihanetini görsün istemiyordum.

"Ne oluyor burada?" Bu, Boran'ın sesiydi. Arkamı dönmedim, dönemedim. Yüzüne bakmak istemiyordum. Sanem ve Boran'ın arkamda olduğunu biliyordum. Oğuz kaşları çatılmış bir şekilde onlara bakıyordu. Sadece benim duyacağım şekilde fısıldadı, "Korkma, ne olduğunu söyle bana."

31

Çünkü sevdiğim adamın, eski sevgilisini öptüğünü gördüm. Sevdiğim adamın beni öpen dudakları, onu öpüyordu. Bu yüzden kalbim sıkışıyor ve nefes alamıyorum.

"Bir şey olmadı."

"Neden ağlıyorsun peki?"

"Özür dilerim, seni telaşlandırmak istemedim. Sadece... Sadece kendimi iyi hissetmiyorum." Ne kadar inandırıcı olduğunu bilmiyordum, ama bütün vücudumun titrediğini biliyordum. Söyleyecek başka bir şey aklıma gelmemişti.

"Hastaneye gidelim o zaman."

"Hayır, eve gitmek istiyorum," dediğimde belimde hissettiğim el beni kendine çekti.

"Biz eve gitsek iyi olacak..."

"Asya'ya iyi bak Boran." Oğuz'un sesi soğuk çıkmıştı. Boran bir şey söylemeden beni yönlendirerek masaya doğru yürümeye başladı. Çantamı alıp bana uzattı ve aynı şekilde yönlendirerek arabaya bindirip kapımı kapattı.

Yol boyunca bir kere bile dönüp ona bakmadım. Ama gözleri-

nin üzerimde olduğunu biliyordum. Neden ağladığımı bile sormadı. Ya da onları gördüğümü tahmin ettiği için sormuyordu.

Evin önüne geldiğimizde onu beklemeden arabadan indim ve eve doğru yürüdüm. Arkamdan gelip anahtarıyla kapıyı açtıktan sonra da içeri girerek merdivenlere ilerledim. Tam ilk basamağa adımımı atmıştım ki sorusuyla durdum.

"Gördün, değil mi?"

Geri dönerek ona yaklaştım ve karşısına dikildim. "Evet, gördüm. Sana ihanet eden, seninle sadece gönül eğlendirdiğini söyleyen kadını öptüğünü gördüm."

"Asya..."

"Onu sevmediğini, artık bir şey hissetmediğini söylemiştin. Şimdi yaptığından mutlu musun? Çünkü sen de aynısını yaptın, Sanem nasıl sana ihanet ettiyse, sen de Oğuz'a ihanet etmiş oldun. Sanem'in seviyesine düşmüş old-"

"Asya, yeter."

"İkiyüzlülük yapıyorsun. Sürekli değişiyorsun. Kendine gel artık. Sırf senin canın yandı diye başkalarının da canını yakma. Oğuz'u üzmemek için bir şey söylemedim, ama Sanem gibi biriyle birlikte olmamalı," dedikten sonra odama çıktım ve saatlerdir tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım. Sürekli aynı soruyu soruyordum kendime; neden filmin kötü çocuğuna âşık oldum?

Sinirlerim biraz yatıştıktan sonra üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup pijamalarımı giydim. Tam işimi bitirmiştim ki kapı sertçe açıldı.

"Neden kapıyı çalmadan giriyorsun?"

"Çünkü ben daha konuşmamıştım."

"Boran, çık dışarı, konuşmak istemiyorum."

Hızla bana yaklaşıp kolumdan tuttu. "Ben seni dinledim, şimdi de sen beni dinleyeceksin. Ne olduğunu bilmeden beni yargılayıp, kafanda saçma sapan şeyler kurgulama."

"Ah, tabii ya, Sanem'i öpmen tamamen benim kurgum!"

"Asya! Sus da dinle!"

"Sanem'le ne konuştuğumuzu anlatmayacağım. Ama onu öpen ben değildim, o beni öptü. Bir anlık şoku üzerimden atar atmaz da kendimden uzaklaştırdım. Oğuz'a da tek kelime etmeyeceksin. Anladın mı?"

Ses çıkarmadan başımı salladım. Ama bu hareket onu tatmin etmedi. Var gücüyle bağırdı. "Anladın mı?"

"Anladım."

"Şimdi ne istiyorsan yapabilirsin," dedikten sonra kolumu bıraktı ve odamdan çıktı.

Bu Sanem nasıl bir kızdı böyle? Ne olursa olsun Oğuz'un bunu bilmeye hakkı vardı. Merve'ye anlatırsam ikimiz bir çözüm bulabilirdik belki.

Bir Hafta Sonra

"Ajanlara benzediğimizin farkında mısın sen?"

"Özel iş üzerindeyiz, unuttun mu?" Anlaşılan Merve bu işi fazla ciddiye almıştı.

"Unutmadım, ama böyle çok dikkat çekiyoruz."

"Biraz heyecan olsun istedim, suç mu?"

"Tamam tamam, hadi çıkalım, Kemal Abi bizi bekliyor," diyerek çantamı alıp bahçeye çıktım. Merve de arkamdan beni takip ediyordu. Arabaya binip arkamıza yaslandığımızda heyecanlandığımı hissettim.

O geceden bir gün sonra okulda Merve'ye her şeyi anlatmıştım. İlk tepkisi, "Boran bir tane çarpsaydı ya o yelloza," olmuştu. Sonra Oğuz'un kırılmadan, üzülmeden Sanem'den ayrılmasını sağlamak için planlar yapmaya başladık. İlk cumartesi akşamı onu bara davet edecek, sarhoş edip ağzından laf almaya çalışacaktık. Ve bugün cumartesiydi.

Kemal Abi arabayı barın önünde durduğunda teşekkür edip indik ve bara doğru yürümeye başladık. Sanem bir masaya oturmuş bizi bekliyordu. Bizi gördüğünde otuz iki diş sırıtarak ikimize de sarıldı.

"Hoş geldiniz, kızlar."

"Hoş bulduk," dedik koro halinde.

"Kızlar siyah giyinmenizin bir sebebi var mı?"

"Var, ama söyleyemem, bu bir sır," dedi Merve sesini çok gizli bir şey söylüyormuş gibi kısmıştı.

"Hımm, anladım. Ne içersiniz?"

"Ben hafif bir şey alayım. Asya, sen ne içmek istersin?"

"Alkolsüz bir şeyler olsun."

Sanem bütün dikkatiyle bana baktı. "Geçen gece bizi korkuttun Asyacığım. Kızların bu ağrılı günleri çok kötü oluyor."

Evet, senin yüzünden karnım değil, kalbim ağrıdı, hem de öyle bir ağrıdı ki parçalandı sandım.

"Evet, öyle maalesef," diyerek geçiştirdim.

Merve, "Eee, kuzenimle aranız nasıl?" diye sorunca ilgisi benden uzaklaştı.

"Nazar değmesin, çok iyi canım."

Bir süre havadan sudan, Oğuz'la olan aşklarından konuştuk. Aslında daha çok onlar konuştu, ben dinledim.

"Sanem, Oğuz'dan önce de sevgilin oldu, değil mi?" diye sordu Merve aniden.

"Elbette oldu. Olmaz mı hiç."

Merve bana dönüp gülümsedikten sonra Sanem'e döndü. "Anlatsana biraz, böyle şeyleri dinlemek eğlenceli oluyor."

"Hımm, böyle şeyleri anlatmak hoşuma gitmiyor aslında, ama ayrıntıya girmeden anlatabilirim. İlk sevgilim lisede oldu. Tabii çocuk serseriydi. Birkaç ay takıldıktan sonra ayrıldık. Ondan sonra da üniversiteye giderken bir sevgilim oldu. Bir yıldan fazla sürdü, tabii o beni çok seviyordu ama... Her neyse işte onunla da ayrıldık."

"Seviyor muydun peki üniversitedeki sevgilini?"

"Sevdiğim için çıkmamıştık, ama sonradan sevmeye başlamıştım..." dedikten sonra masadaki içkisini bir seferde içip bir tane

daha istedi.

"Sevmediysen neden çıktın? Sevmeye başlayınca da neden ayrıldın ki?"

Merve harika sorular soruyordu. Ama Sanem'in çok da harika cevaplar verdiğini söyleyemezdim. Detay lazımdı bize, detay.

"Öyle olması gerekti."

Bu sefer ben söze girdim. "Peki, hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Belki evet, belki hayır."

"Oğuz'u seviyor musun?" diyerek üstüne gittim.

"Sevmesem nişanlı olmazdık, değil mi?"

"Oğuz'a saygı duyuyorsun değil mi? Onu üzecek bir şey yapmazsın?"

"Kızlar, kızlar, ağzımdan laf almaya çalışmaktan vazgeçin. Sarhoş olabilirim, ama aklımı tamamen kaybetmedim."

Şaşkınca Merve'ye baktığımda onun da şaşırmış olduğunu gördüm.

"Sadece sohbet ediyoruz. Merak ettik sadece."

"Çok merak iyi değildir, Merveciğim."

"Kız kıza rahat konuşuruz sanmıştım. Kuzenimin nişanlısısın nasıl olsa."

"Ama siz ikiniz sadece bana soru soruyorsunuz, tuhaf değil mi?"

"Sen de sor o zaman?"

"Hımm, mesela Asya bize Boran'la olan ilişkilerini açıklayabilir, ne dersin Asya?"

"İlişkimiz bize özel, ama Boran'ı çok sevdiğimi söyleyebilirim. Tabii Boran da beni seviyor(!) Benimle evlenmek için çok uğraşmıştı(!) Genç olduğum için ilk başta istememiştim, ama onu başka kızlara bırakmak gibi bir niyetim de yoktu. Bu kadar açıklama yeterli bence."

Sanem'in yüzündeki gülümseme solmuş, boş gözlerle bana ba-

kıyordu. Merve'ye baktığımda ise ağzı açık şekilde bana baktığını gördüm. Sanem'i sinir etmek için yalan söylemiştim, ama pişman değildim. Telefonumun masada titremesiyle elime alıp, arayana baktım. Güzel zamanlamaydı.

"Hayatım?"

"Asya?"

"Efendim hayatım?"

"İyi misin sen, sakın bana alkol aldım deme."

"İçmedim hayatım, merak etme."

"Hayatım? Ne dediğinin farkında mısın sen?"

"Evet, hayatım. Merak etme, eve gelince konuşuruz."

"Hey Allah'ım ya, bekliyorum."

"Tamam canım, öptüm, görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattım ve Kemal Abi'yi aradım. "Kemal Abi, bizi alır mısın? Boran aradı, beni merak etmiş, eve dönmemi istedi.

Zamanlama yine harikaydı. Kemal Abi çok yakınlarda olduğunu söylemişti.

"Merve, kalkalım artık. Boran beni bekliyormuş."

"Görüşmek üzere Sanem," diyerek gülümsedim ve bardan çıktık.

Kapıdan çıkar çıkmaz Merve koluma yapıştı. "Telefonda konuştuğun, hayatım dediğin Boran mıydı?"

"Evet ve eve gittiğimde Boran'a ne diyeceğimi bilmiyorum. Belki kafamı duvara vurur ya da dur, 'hayatım' dediğim için dilimi keser."

"O dengesizin ne yapacağını kestiremiyorum, ama hayatım demek nedir kızım ya. Sanem'i sinir ettiğin bir gerçek, ama Boran'ı bilemiyorum."

Eve girdiğimde Boran ortalarda görünmüyordu. Bu iyiye işaretti. Ayakkabılarımı elime aldım ve parmak uçlarıma basarak odasının önünden geçtim. Güvenli mesafeye az kalmıştı. Odamın kapısını da sessizce açıp içeri girdim ve lambanın düğmesine dokundum. Tam hey özgürlük diyecektim ki bir karış ötemde duran

Boran'ı görünce çığlığı bastım.

"Boran?"

"Hayatım?"

"Şey... Açıklayabilirim, hemen sinirlenme lütfen."

"Aa, niye sinirleneyim ki *hayatım*?"

"Barda Sanem de vardı. Bizimle ilgili şeyler sorunca birbirimizi sevdiğimizi söyledim ve..."

"Birbirimizi seviyoruz, ilginç!"

"Öyle söylemem gerekti şüphe çekmemek için. Ardından sen arayınca da inandırmak için öyle konuştum."

"İnandı mı peki, *hayatım*?"

"Hayatım deyip durma. Öyle söylemem gerekti o an ve evet, inandı."

Büyük bir kahkaha attıktan sonra üzerime doğru yürümeye başladı. İşte, şimdi kafamı duvara sürüp kıvılcım çıkartacaktı. Hiç kıpırdamadan durdum. İyice yaklaştıktan sonra kulağıma eğilip fısıldadı.

"İyi geceler, *hayatım*!" dedi ve arkasını dönüp çıktı.

***

Sabah gözümü açtığımda saat 8.30 olmak üzereydi. Yataktan kalkıp duş almak için banyoya girdim. Sıcak bir duşun ardından üzerimi giyerek aşağı indim. Boran'ı göremeyince hâlâ uyuduğunu düşündüm, çünkü hafta sonuydu. Kahvaltıyı hazırlayıp tam sucuklu yumurta yapma faslına geçmiştim ki kapı çaldı. Karşımda Boran'ı görünce şaşırdım, kıyafetlerine ve terine bakılırsa spordan geliyordu. Sahi, bu adam sürekli benden önce uyanmayı nasıl başarıyordu?

"Günaydın."

"Sana da günaydın."

"Kahvaltı hazırlıyordum, bir şeyler yemek ister misin?"

"Tamam, duş alıp geliyorum," diyerek odasına gitti.

Çok geçmemişti ki ondan önce kokusu geldi mutfağa. Bu ko-

kuyu seviyordum. Gözlerimi kapatarak derin nefesler alıp, kokunun tadını çıkardım.

"Sucuğun kokusu odama kadar geldi," dedi gülümseyerek.

"Hadi, otur o zaman. Ben de çayları doldurayım."

Yerine yerleştikten sonra çatalını eline alarak büyük bir dilim sucuğa batırıp ağzına attı ve keyifle gözlerini kapattı. Gülümsemekten alamadım kendimi. Gözlerini açınca onu izlediğimi fark etti.

"Uzun zamandır yapmıyordun."

"Neyi?"

"Ben yemek yerken bana bakıp gülümsemeyi."

Hiçbir şey söylemeden tabağımla ilgilenmeye başladım. Sessizce kahvaltımızı ettikten sonra işleri olduğunu söyleyerek odasına çıktı. Mutfağı toparlayıp salona geçmiştim ki kapı yeniden çaldı.

Kapıyı açtığımda resmen irkildim. Hasan Bey ve devi andıran koruması karşımda duruyordu.

"Bizi içeri almayacak mısın?"

"Buyurun, Hasan Bey," diyerek kapının önünden çekildim. Koltuğa yerleştikten sonra sanki ilk defa görüyormuş gibi evi incelemeye başladı. Tam bakışları beni bulmuştu ki Boran'ın sesiyle o tarafa döndü.

"Baba, ne işin var senin burada?"

"İnsan önce bir hoş geldin der, değil mi?"

"Hoş geldin. Şimdi bu ziyaretinin sebebini söyleyebilirsin."

Aralarının iyi olmadığı, anlaşamadıkları her hallerinden belli oluyordu. "Geçin oturun ikiniz de karşıma," diyerek koltukları işaret etti. Boran oturup başıyla onaylayınca ben de yanına oturdum.

"Burada fazla durmayacağım. Şirket ve diğer işleri kontrol etmeye geldim. Birkaç gün önce kulağıma gelen bir konu hakkında konuşmak istiyorum." "Dinliyorum." dedi Boran.

"Neden nişanlı olduğunuzu söyledin?" dedi parmağıyla ikimizi işaret ederek.

"Dikkat çekmemek için."

"Kuzenim diye tanıştırdığını duymuştum?" Bu bir tespit değil soruydu.

"O an nişanlım olması gerekti."

"Nişanlım demen iyi oldu aslında. Veliahdımın nişanlı olduğunu duyduklarında ortakların bize olan güveni daha da arttı."

"Bu sadece bir anlığına söylenmiş bir şey. Birkaç ay sonra her şey unutulur."

"Açık konuşmak gerekirse işler için, geleceğimiz için gayet iyi olacak bir şey yapmanı istiyorum. Daha doğrusu yapacaksınız."

Hâlâ ayakta dikilen korumasına baktığında adam elindeki dosyayı Hasan Bey'e uzattı. O da dosyayı önümüzdeki sehpanın üzerine bıraktı.

"Çocuklar en kısa sürede evleneceksiniz."

32

"Baba, sen ne dediğinin farkında mısın?" diye bağırarak ayağa kalktı Boran. Hasan Bey arkasına yaslanıp oğluna bakmaya devam etti.

"Evet, farkındayım, evleneceksiniz."

"Asla böyle bir şey olmayacak, anladın mı? Asla!"

"Bu sadece anlaşmalı bir evlilik olacak. Sadece birkaç ay."

"Sırf iş için evlenmem, tamam mı?"

Hasan Bey sinirle yerinden kalkıp Boran'ın karşısına geçti. Sinirlenmişti. "Bana sesini bir daha yükseltme. Bu kızı nişanlım diye tanıtmadan önce düşünecektin bunu."

Boran, babasının kolundan çekerek mutfağa doğru götürdü. Ne konuştuklarını duyamıyordum. Bir süre sonra ikisi de bakışlarını bana çevirip yanıma yürüdüler. Boran'ın yüz hatları gerilmiş, kaşları çatılmıştı. Herkes eski yerine oturduğunda Hasan Bey, bana bakarak konuşmaya başladı.

"Evet, bir karara vardığımıza göre..."

"Karar mı? Ne kararı? Bana bir şey sormadan nasıl karar alırsınız?"

"Eğer aileni düşünüyorsan bu konuyu daha fazla uzatma," diye bağırdığında Boran'ın daha da kasıldığını hissettim.

"Beni sürekli ailemle tehdit etmekten vazgeçin. Üstelik anlaşmamızda böyle bir şey yoktu."

"Anlaşmamızda senin burada keyif yapman da yoktu. Burayı otel gibi kullanıyorsun. Uzun zamandır Boran sana iş yaptırmıyor. Eğer kötü işlerden uzak durmak istiyorsan evleneceksin."

Evet, uzun bir süredir Boran benden bir şeyler yapmamı istemiyordu.

Babasına, "Birazdan geliriz," diyerek kolumdan tutup beni çekiştirdi. Merdivenlerden çıkarak onun odasına girdik. Kapıyı kapattıktan sonra kolumu bırakıp, yüzüme baktı.

"Asya."

"Dinliyorum!"

"Ben de böyle bir evlilik istemiyorum. Babamı tanıyorum, bu isteğinden vazgeçmeyecek. Kabul etmezsek benim elimden şirketi, senin elinden de aileni alır. Sadece birkaç ay idare edelim, ondan sonra ailenin yanına dönebilirsin."

"Yani seninle birkaç ay evli kaldıktan sonra ailemin yanına döneceğim ve sizinle bir ilişkim kalmayacak. Benden ve ailemden uzak duracaksınız. Öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Peki, okulum ne olacak? Herkes seni kuzenim olarak biliyor."

"Yine aynı şekilde devam edecek. Dikkatli olacağız. Arkadaş çevrene evli olduğumuzu çaktırmayacaksın."

"Ya bu evlilik her şeyi daha kötü hale getirirse?"

"Öyle bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Hasan Bey'in neler yapabileceğini tahmin edebiliyordum. Gözünü bile kırpmadan bizim ve sevdiklerimizin canını yakardı. Bunca şeye ailem için katlanmıştım. Birkaç ay sürecek bir evliliğe de katlanabilirdim. Üstelik karanlık işlerinde Boran'a yardım etmektense evliliği tercih ederdim.

"Tamam, kabul ediyorum."

Ellerini omuzlarıma koyarak gözlerime baktı. "Sana söz veriyorum, evlilik bittiğinde ailenin yanına gideceksin."

Anladığımı belli eder gibi başımı salladım. Ellerini çekti ve başıyla kapıyı işaret etti. Aşağı inerek az önce kalktığımız yere oturduk.

"Tamam, kabul ediyoruz," dedi Boran sinirli bir ses tonuyla.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dosyadaki kâğıtları imzalayın," dedi az önce sehpaya bıraktığı dosyayı işaret ederek.

Boran dosyayı açıp evrakları incelemeye başladığında yanına yaklaşarak ne olduklarını görmeye çalıştım. En üstte, büyük harflerle yazan yazı irkilmeme neden oldu. EVLİLİK SÖZLEŞMESİ. Evet, bu bir anlaşmalı evlilikti, elbette paralarını koruyacaklardı. Ancak böyle bile olsa bir kadın olarak bu belgeyi imzalarken aşağılandığımı, küçük düştüğümü hissedecektim. Onların parasında, malında gözüm yoktu. İstediğim tek şey bu insanlardan kurtulmaktı. Elinden dosyayı alarak kaleme uzandım ve adımın yazılı olduğu yerleri imzaladım. Sonra kalemle birlikte Boran'a uzattım. O da imzaladıktan sonra dosyayı sertçe sehpaya fırlattı.

"İşte bu kadar. Ben her şeyi ayarlayacağım ve siz sadece birbirini seven bir çiftmiş gibi davranacaksınız. Düğün bu evin bahçesinde yapılacak. Fazla uzatmaya gerek yok, bir hafta sonra bu iş bitmiş olacak."

"Bir hafta mı?"

"Evet, küçük hanım kendine bir gelinlik baksan iyi olur."

"İyi ama bi-" Elimin üzerinde hissettiğim sıcaklıkla bakışlarımı Boran'a çevirdim. Elimi hafifçe sıkarak gözlerime baktı. "Sakin ol, ne kadar çabuk olursa, o kadar çabuk biter."

"Tamam. Ne yapıyorsanız yapın," diyerek yerimden kalkıp merdivenlerden çıkmaya başladım. Odama girip kapımı kapatarak yatağımın üzerine attım kendimi.

***

Kolumda hissettiğim sıcaklıkla gözlerimi açıp sıcaklığın kaynağına baktım. Boran elini koluma koymuş yüzüme bakıyordu.

"Ömer pizza getirdi, acıkmışsındır."

"Hasan Bey?"

"Sen odana çıktıktan bir süre sonra gitti. Hadi, kalk aşağı gel, Ömer bekliyor."

"Tamam."

Onun peşinden ağır adımlarla salona indi.

"Güzellik uykusundan uyandırdığımız için kusura bakma," dedi Ömer gülümseyerek.

"Dalga geçme Ömer, bu saate kadar nasıl uyudum, ben de bilmiyorum."

"Hâlâ uyuyor gibisin."

"Hiç sorma."

"Pazar günü evleniyorsunuz demek."

Hızlıca başımı kaldırıp Boran'a baktım. "Pazar mı? Kesinleşti mi?"

"Evet, söyleyecektim ama sen uyuyordun. Babam nikâh işini ayarladı. Pazar günü evleniyoruz."

"Ben kimliğimi bile vermedim nasıl nikâh tarihi alabildi?"

"Eğer bunu yapan babamsa her şeyi alabilir."

"Güzellik hafta içi sana gelinlik bakalım mı?"

Ömer'in sorusuyla küçük çaplı bir şok yaşadım. "Gelinlik mi?"

"Anlaşmalı da olsa evleniyorsun. Gelinlik giymelisin."

Gelinlik. Ama bu böyle olmamalıydı. Gelinlik giyeceğim zamanı böyle hayal etmemiştim ki. Büyük bir heyecanla giyecektim ve sevdiğim adam beni gördüğünde gözleri kamaşacak, 'çok güzel olmuşsun' diyecekti.

"Asya?"

"Dalmışım, affedersin."

"Tamam o zaman, bu konuda ben sana yardım edeceğim anlaştık mı güzellik?"

"Tamam Ömer, hafta içi okuldan sonra bakarız."

"Anlaştık güzellik, yemeklerimizi yediğimize göre bize bir kahve yaparsın değil mi?"

"Ömer, kahven de eksik kalsa ölürsün değil mi?" diye araya girdi Boran.

"Of Boran, şurada kafa dağıtmaya çalışıyoruz. Bu evlilik konusunu konuşup canımız sıkılmasın."

"Oğlum konuyu açan sensin, kapatmaya çalışan da sensin."

"Öyle mi yaptım? Her neyse, hadi güzellik, sen bize kahve yap."

Üç tane orta şekerli kahve ile salona döndüm. Onlara kahvelerini verdikten sonra kahvemi alarak koltuğa oturdum. Annemi arayıp sesini duymak istiyordum, ona ihtiyacım vardı. Ve bu evlilik olayında Merve'nin de yanımda olmasını istiyordum, yapayalnız kalamazdım. Boran'a, onun her şeyi bildiğini söylemem gerekecekti. Acaba nasıl bir tepki verecekti.

"Asya..."

Adımı duyunca irkildim. "Neden bağırıyorsun Ömer ya?"

"Kızım, sesleniyorum ama sende tık yok. Ben de çareyi bağırmakta buldum."

"Özür dilerim, dalmışım."

"Güzellik şu evliliği takma kafana, mutlu olmaya çalış. Boran öküzü bir şey yaparsa ben buradayım."

"Ben ne yapabilirim ki Ömer?"

"Kendini evliliğe kaptırırsan, ne bileyim... Balayı falan," dediğinde içtiğim kahve boğazımda kalınca öksürdüm. Ömer kahkaha atınca, Boran ensesine sert bir şekilde vurdu.

"Ömer elimde kalacaksın."

"Sonuçta evleniyorsunuz. Her şeyi yapabilirsiniz," dediğinde arkamdaki yastığı alıp kafasına fırlattım.

"Aşk olsun Asya, insan abisine böyle davranır mı? Kötü kalpli Müzeyyen!"

"Sen de söylediklerine dikkat et o zaman," diyerek ayağa kalkıp mutfağa ilerledim. Bir süre mutfakta oyalandıktan sonra

Ömer'in sesiyle salona yöneldim. Ayaklanmış, dış kapının önünde Boran'la konuşuyordu.

"Gidiyor musun?" dediğimde gülümseyerek bana baktı.

"Evet güzellik, sen de erkenden uyu, yarın okulun var."

"Tamam anne," diyerek gözlerimi devirdim.

O çıktıktan sonra Boran kapıyı kapatarak bana döndü. "Biraz konuşalım mı?"

Başımla onaylayarak salona geçtim ve koltuğa oturdum.

"Bugün çok dalgın görünüyorsun. Evlilik konusundan dolayı böyle olduğun her halinden belli. Sen normal şekilde okuluna gidip geleceksin. Hiçbir şey değişmeyecek. Sadece kimliğinde evli olduğun yazacak. Onun dışında iş ortaklarımın yanında evli rolü yapacağız. O yüzden kendini sıkma, rahat ol."

"Korkuyorum Boran. Kâğıt üzerinde olsa bile evli olacağım. Bazıları bizi kuzen sanırken bazıları evli olduğumuzu bilecek. Nasıl rahat olayım?"

"Sadece birkaç ay dikkatli olacağız. Sonra sen ailenin yanına gideceksin, benim de şirket elimde kalacak."

"Şirketi kaybetmekten korkuyor musun?" Bunu sorduğumda gözleri ışıldadı.

"Çizim yapmayı seviyorum. Kendi ellerimle bir şeylere şekil vermek, bir şeyler tasarlamak vazgeçilmez benim için. Tasarımlarım, çizimlerim benim için çok değerli. İşimi severek yaptığım için iş dünyasında önemli bir konumdayım ve evet, işimi kaybetmek istemiyorum."

"Peki ya diğerini? Yani kötü olmayı?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Birkaç saniye sustuktan sonra sorumun cevabını verdi. "Kötülük her ne kadar beni duygusuz, acımasız yapsa da benim güçlü olmamı sağlıyor. Gücüme güç katıyor. Demek istediğimi anlamışsındır."

"Anlaşıldı. Evleniyoruz ve her ikimiz de istediğimize kavuşuyoruz. Senin şirketin elinde kalıyor. Ben de aileme dönüyorum."

"Aynen öyle."

"O zaman, sana iyi geceler," diyerek odama gitmek için ayağa kalktım. Merdivenleri çıkmaya başladığımda, "İyi geceler," dediğini duydum.

Dün olanları düşünmemeye çalışarak yatağımdan kalktım ve okul için hazırlanmaya başladım. Telefonum çalınca panikle elime aldım. Sabah sabah kim arıyordu ki? Ekrandaki ismi görünce daha da panikledim.

"Boran?"

"Asya, işlerim vardı, erken çıktım. Kemal de benimle, o yüzden bir taksi çağırdım. Beş dakikaya kadar orada olur."

"Önemli bir durum mu var?"

"Hayır, kapatıyorum."

Ve kapattı. Ne mutlu bana, bir hanzoyla evleniyorum!

***

Okulun bahçesine girdiğimde Merve ve Ahmet hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Yanlarına giderek, "Günaydın," dedim. Merve ayağa kalktığı gibi boynuma atladı.

"Seni çok özledim kızım ya."

"Daha cumartesi akşamı birlikteydik, abartma."

Dudağını büzünce gülümsedim. "Şaka yapıyorum canım ya, ben de seni özledim. Neyse özlem faslını geçelim, seninle bir şey konuşmam lazım."

"Hemen söyle!"

"Ahmet, bizim kızsal meseleler konuşmamız lazım, müsaadenle," dedikten sonra Merve'nin koluna girerek oradan uzaklaşmamızı sağladım. Sakin bir yere geldiğimizde konuşmaya başladım. "Şimdi sana bir şey söyleyeceğim, ama lütfen çığlık atma."

"Asya, sanırım çığlık atacağım."

"Of Merve, sakin dedim. Hazır mısın?"

"Evetttt!"

"Boran ve ben evleniyoruz."

"Ne!"

İyi ki çığlık atmaması için uyarmıştım. Yoksa sadece okuldaki öğrenciler değil, bütün bir mahalle başımıza üşüşecekti. Öyle bir bağırmıştı ki kulaklarımın sallandığını hissettim.

"Evleniyoruz, ama bildiğin anlamda bir evlilik olmayacak bu. Şöyle ki..." Nefes bile almadan olup biteni anlattım.

"Asya... Sen, onu seviyorsun. Bu evlilik senin için zor olmayacak mı?"

"Bu evlilik işi ortaya çıkmasaydı daha ne kadar burada kalmam gerekecekti bilmiyorum. Bu sürede ona daha çok âşık olacaktım. Oysa şimdi iki üç ay sonra buradan temelli gitmiş olacağım. Ondan uzak olacağım."

Merve, "Neden hep acı çeken sen oluyorsun?" diyerek bana sarılınca gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Ve verecek bir cevabım da yoktu.

Okul binasına girdiğimizde yanımıza gelen bir kız, nöbetçi öğretmenin beni görmek istediğini söyleyince Merve'den ayrılarak öğretmenin yanına gittim.

"Hocam, beni çağırmışsınız."

"Asya Yıldız?"

"Evet, hocam."

"Bu kutuyu sana bıraktılar. Bırakan kişiye adını sordum ama söylemedi, sadece arkadaşın olduğunu söyledi," diyerek küçük bir kutu uzattı. Teşekkür ederek aldım ve yanından ayrıldım. Benim Ahmet, Merve, Kerem, Kağan dışında arkadaşım yoktu ki? Hem onlar da böyle bir şey yapmazlardı, çünkü bana kendileri verebilirlerdi. Ömer ve Boran'ın da böyle bir şey yapmayacağını biliyordum.

Odadan çıktığımda koridor borunca ilerledim. Kimden olduğunu öğrenmem için içine bakmam gerekiyordu. Sakin bir köşe bulduktan sonra kutunun üzerindeki kurdeleyi açtım ve kapağını yavaşça kaldırdım. Kutunun içinde yüzleri aşağı gelecek şekilde yerleştirilmiş, birbirine bağlı bir gelin damat biblosu vardı. Biblo-yu elime aldığımda donakaldım.

Her ikisinde yüzleri kazınmıştı. Bunu kim yollamış olabilir? Yine kim bana bulaşmaya çalışıyordu? Kutunun içine baktığımda bir kart gördüm.

'Evliliğinizi ilk tebrik eden ben olmak istedim. Kim olduğumu merak ediyorsan, en kısa sürede tanışacağımızdan emin olabilirsin...

33

Evleneceğimizi biz bile dün öğrenmişken, kim hemen öğrenmişti ki? Minik bibloya tekrar bakınca korkum daha da arttı. Kim böyle çirkin ve korkunç bir hediye gönderirdi ki?

Boran'a haber vermem gerektiğini biliyordum. Kutunun ağzını kapattıktan sonra cebimden telefonumu çıkardım. Boran telefona cevap vermedikçe sinirlerim daha çok geriliyor, korkum artıyordu. Tam ümidi kesip kapatacakken sesini duydum.

"Ne oldu?"

"Bana bir kutu geldi. İçerisinden yüzleri kazınmış ve kol kola girmiş bir gelin ve damat biblosu çıktı. Yanında bir de not va-"

"Ne yazıyor?"

Kutunun içinden kartı alıp okumaya başladım. *'Evliliğinizi ilk tebrik eden ben olmak istedim. Kim olduğumu merak ediyorsan, en kısa sürede tanışacağımızdan emin olabilirsin...*

"On dakika sonra okulun kapısında ol, Ömer seni almaya gelecek," dedi ve telefonu kapattı.

Sınıfa gidip eşyalarımı toparlarken Merve yanıma geldi. "Asya nereye gidiyorsun? Hoca neden çağırmış seni?"

Elimdeki kutuyu ona uzattım. "Bunu vermek için."

Kutuyu açıp içine baktığında gözleri kocaman açıldı. "Bu ne şimdi? Kim göndermiş ki bunu?"

"Bilmiyorum Merve."

"Ama bu çok korkunç, resmen tehdit ediyor."

"Umarım Boran'ın bir cevabı vardır. Ömer beni almaya geliyor. Sonra konuşuruz, şimdi gitmem gerek."

"Tamam, beni merakta bırakma ama, neler olduğunu öğrenince haber ver."

Merve'nin benim için endişelendiğini görmek gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Boynuna sarıldım. "Mutlaka haber vereceğim. İyi ki varsın, senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım."

"Sen de iyi ki varsın. Haber bekliyorum, hadi git şimdi."

Okul bahçesinden çıktığımda Ömer arabasına yaslanmış beni bekliyordu. Ben ona doğru yürürken, o da bana doğru yürümeye başladı.

"İyi misin, Asya?

"Evet. Hayır. Korkuyorum..."

Kollarını kocaman açarak bana sarıldı. "Korkma güzellik. Ne ben ne de Boran, sana zarar gelmesine izin vermeyiz. Hadi, şirkete, Boran'ın yanına gidiyoruz."

Daha önce Boran'ın çalıştığı yeri hiç görmemiştim. Oraya gidiyor olma düşüncesi kısa bir an için de olsa heyecanlanmamı sağlamıştı.

"Ömer, Boran bugün sinirli mi? Telefonda yine çok sert davrandı bana."

"Biraz meşguldü bugün, neyle diye sorma."

"Kötü şeyler yapıyor yani." Ömer, soruma cevap vermedi, ben de başka bir şey sormadım. Şirkete gidene kadar da konuşmadık.

Ömer arabayı durdurduğunda aşağı inerek, önüne park ettiğimiz binaya baktım, yüksek ve gösterişli bir binaydı. Girişteki tabelada büyük harflerle, *'GENÇOĞLU HOLDİNG'* yazıyordu.

Ömer'i takip ederek yürümeye başladım. Binanın krem rengi ve kırmızının hâkim olduğu içi, ferah ve aydınlıktı. Asansöre bindiğimizde on sekizinci katın düğmesine bastığını gördüm.

"Boran'ın odası on sekizinci katta mı?"

"Evet."

"Peki, bu bina kaç katlı?"

Gülümseyerek cevap verdi. "On sekiz."

"Anladım."

Asansörden indiğimizde renklerin değiştiğini fark ettim. Bu kat, Boran'ın ruhunu yansıtacak şekilde siyah, beyaz ve gri renklerde döşenmişti. Etrafta koşuşturan ve yanımızdan geçerken Ömer'e selam veren çalışanların çoğu erkekti. Gördüğüm birkaç kadın çalışan da son derece ciddi görünüyordu. Büyük bir kapının önüne geldiğimizde kapıyı açarak içeri girmemi işaret etti.

"Geç bakalım, Boran da birazdan gelir. Bir şey içmek ister misin?"

Gösterişli masanın önündeki koltuklardan birine oturarak cevap verdim. "Evet, su lütfen."

Boran'dan

Bütün gün, benim ve şirketimin adını kullanarak, mekân sahiplerinden haraç toplayan çeteyle uğraşmıştım. Güzel bir dersi hak etmişlerdi. Tam işim bitti, sakinleşebilirim diye düşünürken Asya'dan gelen telefon yine delirmeme neden oldu. Sürekli olarak bir şeylerle uğraşmaktan yorulmuştum artık.

Şirkete gelip odama girdiğimde, Ömer'in, yapma dediğim halde dinlemeyerek sürekli yaptığı şekilde, koltuğa uzanıp telefonuyla oynadığını gördüm. Asya da camın önünde durmuş dışarıyı seyrediyordu. İkisi de geldiğimi fark etmemişti. Kapıyı sertçe kapattığımda yerlerinde sıçradılar.

"Of, abi ya, senin yüzünden oyunu kaybettim."

Hiçbir şey söylemeden ilerleyerek Ömer'in karşısındaki koltuğa oturdum. Asya da bize doğru gelerek yanıma oturdu. Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Kutu nerede?"

"Çantamda," diyerek masanın üzerinde duran çantasına uzandı ve kutuyu çıkararak bana uzattı. Almak için elimi uzattığımda, elime baktığını fark ettim. Bugünkü arbededen kalma bir iki ufak sıyrık vardı elimde. Gözlerinde merak ve endişe vardı. Belki biraz da acıma.

"Eline ne oldu?"

"Önemli bir şey değil," diyerek kutuyu çektim ve sehpanın üzerine bırakarak kapağını açtım. Yüzleri olmayan biblo gerçekten de korkutucu görünüyordu. Karttaki notu okuduğumda bugün sakin olmamın imkânı olmadığını anladım. Asya'ya baktığımda bu sefer gözlerinde korku vardı. Elimdeki kartı buruşturarak kutuya fırlattım.

"Kimin getirdiğini gördün mü?"

"Hayır. Nöbetçi öğretmene teslim edilmiş. Kutuyu bırakan, öğretmene adını söylememiş."

"Okulda güvenlik kameraları var değil mi?" diyen Ömer'e döndük ikimiz de.

Asya başıyla onayladı. "Evet, var."

Ömer gülümseyerek konuşmaya devam etti. "O zaman, kim olduğunu kamera kayıtlarından bulma şansımız var."

Birileri benimle oyun oynuyordu, ama bu oyuna Asya'yı dâhil etmeleri hiç hoşuma gitmemişti. Çünkü kutunun ona gönderilmesi hedefte onun olduğunu gösteriyordu. Korkmakta haklıydı, oysa onun yüzüne endişe değil, gülümsemek yakışıyordu.

"Ömer bunu kimin yapabileceğini araştırmaya başlayalım. Adamlara söyle, son zamanlarda benim adımın geçtiği yer var mı araştırsınlar. Sonra da okula gidip kamera kayıtlarına bak."

"Tamamdır, ben çıkıyorum o zaman, gelişme olursa haber veririm," diyen Ömer ayağa kalktı ve Asya'nın yanına gelerek bir elini onun omzuna koydu. "Asma suratını, gülümse."

Bu sözü üzerine, zoraki de olsa bir gülümseme yerleşti Asya'nın yüzüne. Ömer odadan çıktıktan sonra camın önüne gi-

derek başımı mavi gökyüzüne kaldırdım, sonsuzluğu içimi rahatlatıyordu. Yazın geleceğini müjdeleyen açık bir hava vardı bugün. Oysa ben, kışı severdim. Sert esen rüzgârlar düşüncelerimi uçurup götürür, soğuk hava daha net düşünmemi sağlardı.

Bir süre sonra Asya'nın yanıma geldiğini hissettim, yavaşça başımı ona çevirdiğimde, gözlerinde korkuyla karışık bir ümit vardı. Gülümseyişine gülümseyerek karşılık verdim. "Korkma Asya, ben varken hiç kimse sana zarar veremez," dedim gözlerindeki korkuyu silmeyi umarak.

Bu kız geldiğinden beri bütün dengemi altüst etmişti. Bir an, varlığı bile sinirden çıldırmama neden olurken, bir an sonra onu kollarıma alıp sarmak, korumak kollamak istiyordum. Sesiyle düşüncelerimi dağıttı.

"Kendim için korkmuyorum."

"Ne için korkuyorsun peki?"

"Senin için korkuyorum."

Öylece gözlerine baktım. Her ne kadar kabul etmek istemesem de gerçek buydu; bu kız sadece dengemi bozmamış, kışımın rüzgârlarını da yumuşatmaya başlamıştı. Demek, benim onu korumak istediğim kadar, o da bana zarar gelmesinden korkuyordu. Gözlerinin yaşlarla ışıldadığını fark edince canım yandı, kalbim sıkıştı ve daha fazla dayanamadım. Kolundan tutarak kendime doğru çektim ve başını göğsüme yaslayarak saçlarını okşamaya başladım. Burnuma dolan lavanta kokusu huzur veriyor, sakinleşmemi sağlıyordu. İnce kolları belime dolanınca, içimde bir şeylerin eridiğini hissettim. Kulağına eğilip, fısıldadım.

"Yanımda olduğun sürece korkma, kimse bir şey yapamaz bize."

34

Kollarının arasında zamanın durmasını istediğimden bu yana iki gün geçmişti. Hissettiğim huzur ve güven öyle başkaydı ki. Ta ki kapı açılıp sekreter içeri girene kadar. Daha sonrasında hiçbir şey olmamış gibi devam etti hayatımız.

Sahte düğünümüze dört gün kalmıştı. Ömer'in zoruyla gelinlik bakmaya gidecektik, tabii Boran gelmeyecekti ve çok istesem de Merve yanımda olamayacaktı.

Okul çıkışı Merve'yle bahçe kapısına doğru yürümeye başladık. Gördüğüm manzara şaşırmama neden oldu. Yolun karşısında arabaya yaslanmış gülümseyerek bize bakan bir Ömer ve sinirle bize bakan bir Boran vardı. Merve fısıldasa da kızdığı belli oluyordu. "Hani kimse gelmeyeceği için ben de gelemiyordum?"

"İnan plan bu değildi Merve."

Gerçekten de plan bu değildi, Boran gelmeyeceğini söylemişti. Onlara yaklaştığımızda Ömer bir adım öne çıktı.

"Nasılsınız gençler?"

"İyiyiz," diye mırıldandık aynı anda.

"Hadi kızlar, geç olmadan sizi alışveriş merkezine bırakalım,"

dedi Ömer. Bu işte bir iş vardı, ama hadi hayırlısı diyerek Merve'nin koluna girdim.

"Evet Merve, yalnız gitmeyeyim, sen de benimle gel," diyerek gözlerine baktım.

"Tabii, tabii gelirim," dediğinde rahatladım. Arabaya bindiğimizde aynadan Boran'a baktım ve "Neden Merve de bizimle geliyor?" diye sordum.

"Gelinlik almanda yardımcı olacak," dedi Boran.

Şaşkınca suratına baktım ve tabii biraz da korkuyla. "Ama Merve..."

"Uzatma Asya," dedi Boran, "Merve'nin, her şeyi bildiğini biliyorum."

Arkaya dönüp bize bakan Ömer gülmeye başladı. "Şu an o kadar komik görünüyorsunuz ki!"

Bakışlarımı tekrar Boran'a çevirdim. "Nasıl? Yani nasıl anladın?"

"Maymun dansı yaptığınız zaman, Merve'nin seni korumaya çalışmasından belli oluyordu."

Bunca zamandır bilip bir şey söylememesi garipti. Hele Boran karakteri için fazlasıyla garipti. "Neden bir şey söylemedin?"

"Gerek görmedim."

Açıklama yapmayacağı belli olmuştu, daha fazla uzatmanın âlemi yoktu. Sessizce camdan dışarıyı izleyerek gideceğimiz yere gelmemizi bekledim. Alışveriş merkezine geldiğimizde Merve ve Ömer arabadan inerken, Boran yerinden kıpırdamamıştı.

"Sen gelmeyecek misin?"

"Hayır. Ömer ne lazımsa halledecek."

"Tamam görüşürüz," dedikten sonra arabadan indim. Benimle birlikte gelinlik seçeceğini düşünerek heyecanlanmıştım, ama ben iner inmez gaza basarak uzaklaştı. Hızlı adımlarla diğerlerine yetiştim.

Büyük ve gösterişli bir gelinlik mağazasının önüne geldiğimizde Ömer durdu ve "Hadi kızlar, içeri girelim," dedi.

Merve vakit kaybetmiyordu. "Bunlar çok güzel," diyerek gelinliklerin arasına daldı. Yanıma gelen Ömer parmaklarını dudaklarımın iki köşesine uzattı ve zorla gülümsememi sağladı. "Gül biraz, arkadaşın senden daha heyecanlı."

Cevap vermeye fırsat bulamadan, yanımıza yaklaşan mağaza görevlisinin sesini duydum. Eliyle Merve'yi işaret ediyordu, "Gelin hanım çok heyecanlı."

Attığım kahkaha zorla değil içtendi. Merve'nin kahkahama şaşkınca bakması daha çok gülmeme neden oldu.

"Neye gülüyorsunuz siz?"

"Sana," dedi Ömer kahkahalarının arasında.

"Bana mı? İyi ama neden?"

"Gelinliklerle aşk yaşıyorsun, seni gelin sandılar," diyen Ömer hâlâ gülüyordu.

Mağaza görevlisinin yönlendirmesiyle üst kata çıktık. "İstediğiniz bir modeli var mı?" diye sordu.

"Evet, abartıdan uzak olsun. Sade, düz bir gelinlik istiyorum."

"Sade, düz gelinlik mi? Asya evleniyorsun sen ya, ne sadesi ne düzü? En gösterişli gelinliği giymen lazım."

"Merve, lütfen ama, ben sade bir gelinlik istiyorum."

Araya giren Ömer, "Biz, gelinimiz için sade bir şeyler bakalım," diyerek beni görevliye doğru itti. Denediğim hiçbir gelinlik beni mutlu etmemişti, ya çok fazla süslüydü ya da fazla kabarık. Tekrar alt kata inerek oradaki gelinlikleri incelemeye başladım. Nihayet aradığımı bulmuştum; sade ve şık. Dantel işlemeli kolları, hafif göğüs dekoltesi ve belli belirsiz kabarık eteğiyle muhteşem görünüyordu. Arkamdan Ömer'in sesini duydum. "Gülümsemene bakılırsa aradığını buldun."

"Evet, sanırım buldum."

"Bu gelinlik sana çok yakışacak."

"Kesinlikle," diyen görevli yanımıza geldi. Gelinliği mankenin üzerinden çıkardı ve kabinlere doğru yürüyerek, eliyle gelmemi işaret etti. Görevlinin yardımıyla gelinliği üzerime giydim.

Kabinden çıktığımda ikisinin de bana beğeni ile baktığını görünce, bu gelinliği alacağımız kesinleşmiş oldu benim için.

"Canım, harika görünüyorsun," diyerek yanıma gelen Merve arkamda durdu ve kısa bir süre aynadaki yansımama baktık.

"Evet güzellik, harika görünüyorsun. Boran seni böyle gördüğünde kim bilir ne düşünecek."

"Düşüncesini bırak da Asya'yı gördüğü andaki yüz şeklini çok merak ediyorum."

"Sen de gelirsin düğüne, merak etme. Nasıl olsa her şeyi bildiğin resmileşti."

"Tabii ki geliyorum, arkadaşımı yalnız bırakacak değilim."

İkisi baya baya sohbet etmeye başlamışlardı, üstelik düğünüm hakkında. Bu muhabbetin daha fazla uzamasını istemediğimi için araya girdim. "Bu evliliğin sahte olduğunu hatırlıyorsunuz değil mi?" Cevap vermelerini beklemeden kabine doğru ilerledim.

Gelinlik seçmeyi başardıktan sonra ayakkabı seçmek kolay olacaktı. Ve öyle de oldu. Alışveriş merkezinin çıkışına doğru ilerlerken, "Başka bir şey lazım mı?" diye sordu Ömer.

"Hayır, bu kadar."

"Bu kadar olduğuna emin misin?" diyen Merve'nin neyi ima ettiğini anlamam çok uzun sürmedi. Zira gözleri arkamdaki iç çamaşırı dükkânını işaret ediyordu. Onun duyacağı şekilde fısıldadım.

"Merve, seni öldürürüm."

"Nedenmiş o? Aranızda neler olacağını kim bilebilir? Hem onu seviyorsun."

"Ama o sevmiyor, şimdi uzatma," dedikten sonra Ömer'e döndüm. "Artık eve gidebiliriz. Teşekkür ederim."

Merve'yi evine bıraktıktan sonra Boran'ın evine doğru yol almaya başladık. Arabada Ömer olunca yolculuklar genelde sessiz olmuyordu.

"Sahte de olsa evleniyorsun ha güzellik?"

"Evet," diyerek iç çektim.

"Asya, ne olursa olsun senin mutlu olmanı istiyorum. Ve tabii Boran'ın da. O iyi bir insan, onun yanında ol, onun umudu, ışığı ol."

"Birbirimize tahammül edemediğimizi biliyorsun. Bu söylediklerini olmam biraz zor."

"Zamanı geldiğinde zor olmadığını anlayacaksın."

Yeniden iç çekerek önüme döndüm. Ömer'in olmasını istediği şeyler için kendimi şartlamak, bunlardan etkilenmek istemiyordum. En kötüsü de hayal kurup, ümit etmek istemiyordum.

Eve geldiğimizde hava çoktan kararmıştı. Ben ayakkabı kutusunu alırken, Ömer de gelinlik kutusunu kucağına aldı. Korumalara selam vererek içeri girdik. Ömer elindeki kutuyu salona bıraktı ve tekrar kapıya yöneldi.

"Ben artık gideyim, bir şeye ihtiyacın olursa ararsın."

"Tamam, her şey için tekrar teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz güzellik."

Onu uğurladıktan sonra kutuları odama çıkartıp yatağın üzerine bıraktım. Gelinliği dolaba asmak için kutusundan çıkardığımda bir süre gözlerimi ayıramadım. Çok beğenmiştim, çok da yakışmıştı bana. Keşke bütün bunlar gerçek olsaydı...

Kısa bir duş alarak günün yorgunluğunu attıktan sonra mutfağa indim ve su ısıtıcıyı çalıştırdım. İki tane fincana hazır kahve koyarak suyun ısınmasını bekledim. Hava fazlasıyla soğuktu ve sürekli kapıda dikilen korumalara üzülüyordum.

Elimde fincanlarla kapıyı açtığımda korumaların şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Hava çok soğuk, ısınmanıza yardımcı olur diye düşündüm," diyerek fincanları uzattım. Teşekkür ederek fincanları almalarıyla Boran'ın sert bakışlarının beni bulması bir oldu.

"Bir daha görev başında bir şey yiyip içtiğinizi görmeyeceğim," dedi ve alkol kokusunu ardında bırakarak hızla yanımızdan geçip içeri girdi. Gülümseyerek korumalara baktım. "Kahveleriniz bitince fincanları camın önüne bırakın. Afiyet olsun," dedikten sonra kapıyı kapattım.

Boran ceketini koltuğa fırlatıp yüzünde imalı bir gülümsemeyle bana baktı. "Bana kahve yok mu?"

Kahve istediği falan yoktu, sadece kızmıştı. "Bütün gün soğukta bekliyorlar ve bugün hava gerçekten çok soğuk."

"Pazar günü karım oluyorsun, farkında mısın? Hareketlerine ve insanlarla kurduğun samimiyete dikkat et."

"Bu evlilik sahte, sen de bunun farkında mısın?"

Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra yavaş adımlarla koltuğa doğru ilerledi ve kendini sertçe bıraktı. Elleriyle, arkaya yasladığı başını sıktığını görünce ona yaklaştım ve ellerimi, ellerinin üzerine koydum. Başını kaldırmak istedi ama izin vermeyerek ellerini kucağına bıraktım ve masaj yapmaya başladım. "Başın ağrıyorsa iyi gelir."

Gözlerini kapattı ve itiraz etmeden oturdu. Bulunduğum yerden manzara harika görünüyordu. Kavisli kaşları, uzun kirpikleri, şekilli burnu, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları... Beni sever miydi acaba? En azından dener miydi?

Dikkatimi toparladığımda bana baktığını gördüm. Elini uzatarak yanağıma koydu. "Gülmek sana çok yakışıyor."

Gülüyor muydum ben? O kadar mı dalmıştım onu izlemeye? "Anlaşılması zor bir adamsın," dedim bakışlarım dudaklarına kayarken.

Elini yanağımdan çekip ayağa kalktı. "Zor olmak iyidir. Yorgunum, uyuyacağım, iyi geceler," dedi ve merdivenlere yöneldi.

"İyi geceler," diye mırıldandım arkasından.

35

Hayat devam ediyor...

Dünya döndükçe hayatımızda şekil alıyor. Hayatın bize ne yapacağı ya da ne yaptıracağını bilemiyoruz. Saliseler, saniyeler, dakikalar, saatler, günler geçiyor ve bizler de hayat bize nasıl bir yol çizerse o yolda yürümeye devam ediyoruz.

Okul çıkışında Kağan'ı gördüğüme sevinmiştim. Uzun zamandır konuşmamıştık.

"İşin yoksa bir çay içelim mi?"

Hiç düşünmeden, "Olur," dedim.

Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra direkt, "Asya, annem ve kız kardeşim seninle tanışmak istiyorlar," dedi.

"Ama neden?"

"Yanlış anlama, lütfen. Anneme senden bahsetmiştim. İyi bir arkadaşım olduğunu söylemiştim. Yani, bir de onun kuzeni olduğunu söylediğimde seninle tanışmak istediler işte."

"Kağan, ben... Yani, nasıl olur ki?"

"Merak etme, fazla durmayız zaten bir çay içer çıkarız."

Kağan'ın annesini ve kız kardeşini merak ediyorum bu bir ger-

çekti. Lakin beni bir katilin kuzeni olarak tanıyorlardı. Tepki vermelerinden korkuyordum. Kağan bunu hissetmiş olacak ki, "Asya korkma, pişman olmayacaksın," dedi.

"Tamam gidelim."

Kapının önüne geldiğimizde zili çalarak kapının açılmasını bekledik. Kısa bir süre sonra annemin yaşlarında, kumral bir bayan kapıyı açtı. Gülümseyerek bana bakıp, "Hoş geldiniz. Geçin içeri," dedi ve kenara çekildi. Salona geçtiğimizde yanıma gelerek sarıldı. "Tekrar hoş geldin, ben Nazlı, ayakta kalma geç şöyle."

"Hoş bulduk. Tanıştığımıza memnun oldum," dedikten sonra koltuklardan birine oturdum.

"Nasılsın Asyacığım?"

"İyiyim, teşekkür ederim Nazlı Abla, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, sağ ol canım. Kağan senden bahsedince ben de tanışmak istedim."

Gülümseyerek Nazlı Abla'ya baktım. Sonra Kağan'a döndüm, "Kardeşin nerede?" Annesi ondan önce davrandı. "Parka gitmişti, arkadaşıyla buluşacaktı. Kağan'ım, kardeşini alıp gel. Asya'yı merak ediyordu."

Kağan evden çıkar çıkmaz, Nazlı Abla yanıma oturdu. "Boran nasıl iyi mi?"

Şaşkınca yüzüne baktım. Şaka yapmıyordu, öfkeli ya da kızgın da görünmüyordu. "İyi... Gayet iyi."

"Ah, uzun zamandır ziyaretimize gelmiyor. Sağlığı yerindedir umarım."

Kafam allak bullak oldu. Boran'la görüşüyorlar mı yani! Kocasını öldüren adamın oğluyla mı görüşüyordu. "Siz görüşüyor musunuz?" dediğimde şaşkınlığım sesime de yansımıştı.

"Ben, biliyorsun sanmıştım."

"Neyi?"

"Yok bir şey canım, kapatalım bu konuyu."

"Nazlı Abla, lütfen devam et."

"Kağan asla öğrenmeyecek ama, aramızda kalacak."

"Söz veriyorum."

"Boran arada ziyaretimize geliyor."

"Boran eşinizi..." diyerek sustum.

"Eşimi Boran öldürmedi, Asya. Eşimin canını alan Hasan denilen adam, Boran değil."

"Ama Boran engel olmadı."

"Sen olayın tamamını bilmiyorsun sanırım? Eşim Boran'ın babası tarafından öldürüldükten sonra çok kötü bir dönem yaşadık. Sevdiğim, âşık olduğum, canımın bir parçası bildiğim adamı kaybetmek çok zordu. Boran'a çok öfkeliydim, sinirliydim. Nasıl böyle bir şey yaptı, nasıl babasına engel olmadı, diye düşünüp dururdum. Boran suçsuz bir insanın canını yakacak bir insan değildi. Eşimin ölümünden bir süre sonra Boran geldi. Benimle konuşmak istediğini söylediğinde öfkeyle reddettim. Onunla konuşmak istemiyordum, ama bir yanım da söyleyeceklerini duymak istiyordu. Onu dinlemem gerektiğine karar verdim. Eşimin ölümüne, bizim için engel olmamış. Babası, 'Eğer engel olursan, ailesinden kimse hayatta kalmaz,' diye tehdit edince yardım edememiş. Sonrasında şirketten bize küçük bir pay verdi. Boran sayesinde bu ev elimizden alınmadı ve şirket ortaklığımız devam ediyor. Kağan, Boran'a öfkeli, her şeye rağmen onu suçlayıp duruyor, görmek dahi istemiyor. En az babası kadar Boran'ı da suçlu görüyor."

"Anlattıkların aramızda kalacak Nazlı Abla, merak etme," dedim içtenlikle.

"Kuzeni olduğun için anlattım, ama Boran da duymasın söylediğimi olur mu?"

"Dediğim gibi Nazlı Abla, konuştuklarımız ikimizin arasında."

"Ne ikinizin arasındaymış?" diyen Kağan'a döndük. Meraklı bakışlarını görünce konuştuklarımızı duymadığını anladım.

"Ne yapacaksın oğlum, Asya ile benim aramda."

"İyi, sen öyle diyorsan anne," dedi ve yanında on iki on üç yaşlarında bir kızla içeri girdi.

"Hoş geldin, Asya Abla."

"Hoş bulduk, canım," diyerek sarıldım.

"Benim adım İrem, tanıştığımıza memnun oldum," dedi utangaç bir gülümsemeyle.

Ben de ona gülümsedim. "Ben de memnun oldum, İrem."

***

Kağan beni motorla eve bıraktığında Boran'ın evde olmamasını umuyordum. Motordan inerek kaskı ona uzattım. "Beni ailenle tanıştırdığın için teşekkür ederim."

"Asıl ben geldiğin için teşekkür ederim."

Yanımızda duran arabaya baktıktan sonra birbirimize döndük. Boran gelmişti. Kopacak fırtınayı beklerken, bize şöyle bir baktı ve kapıya doğru yürüyerek içeri girdi. Çok şaşırmıştım.

"Hayret, bir şey söylemeden gitti," diyen Kağan'a çevirdim bakışlarımı.

"Ben de şaşırdım. Artık içeri gireyim. Dikkatli kullan, görüşürüz."

"Kaplumbağa hızında gideceğim, görüşürüz," diyerek motoru çalıştırıp, bana göz kırparak yanımdan uzaklaştı. Motor sokakta gözden kaybolunca eve ilerleyip içeri girdim. Boran salonda yoktu. Odama çıkarak üzerimi değiştirdikten sonra onun odasına giderek kapıyı tıklattım.

"Gel."

Yavaşça içeri girdim. Yatağına sırtüstü uzanmıştı, gözleri kapalıydı.

"Çok yakışıklıyım değil mi?" dediğinde bir adım geriledim.

"Ne?"

"Beni izliyordun ya."

"Hayır, izlemiyordum. Beni fark etmeni bekliyordum."

"Hımm."

Bay ego! Konuyu değiştirmem lazımdı. "Buldunuz mu?"

"Neyi?"

"Bibloyu yollayanı."

"Hangi pislikse iyi saklanıyor. Okuldan aldığımız kamera kayıtlarından da bir şey çıkmadı. Şapkayla yüzünü gizlemiş."

"Bize zarar verir mi?"

"Kimse zarar görmeyecek."

Düğün

Duş aldıktan sonra hazırlanıp odamdan çıktım. Evin içi kâbus gibiydi. Her yerde birileri vardı. Merdivenlerden duvarlara kadar her yer süslenmişti. Evin içindeki bütün eşyalar kaldırılmıştı. Deniz mavisi ve beyazın uyumuyla masa ve sandalyeler kombinlenmişti. Beyaz orkideler salonun belirli kısımlarına yerleştirilmişti. Masaların üzerleri şık porselen takımlarla doluydu. Merdivenlerden inerek çevreme bakındım. Boran'ı bahçedeki masaya oturmuş, kahvaltı yaparken görünce yanına ilerledim. Şansımıza hava bugün güneşliydi.

"Günaydın," diyerek karşısına oturdum.

"Günaydın," dedikten sonra kaşlarını çatarak bana bakmaya başladı.

"Bir sorun mu var?" diye dayanamayarak sordum.

"Seni daha önce uyardığım halde beni dinlemiyorsun ve bu beni rahatsız ediyor."

"Ne uyarısı?"

"Duştan sonra saçlarını kurutmanı söylemiştim, ama sen kurutmadan gezmeye devam ediyorsun. Hava güneşli olsa da rüzgâr esiyor. Hasta olacaksın."

Beni mi düşünüyordu? Hasta olmamı istemiyor muydu?

"Beni düşünme sen, bir şey olmaz."

"Seni düşünmüyorum, kendimi düşünüyorum. Hasta olursan sana bakmak zorunda kalacağım ve bu kadar işin gücün arasında seninle uğraşamam."

Dengesiz!

"Hasta olsam da sana yük olmam. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

***

Evdeki koşuşturma, sahte evlilik, Boran'ın dengesizlikleri, peşimizdeki adam, annemi özlemiş olmam... Her şey beni boğuyordu. Tam ağlamaya başlayacaktım ki Merve önümde belirdi. Onun her şeyi biliyor olması beni çok rahatlatıyordu. En azından bir kişiye yalan söylemiyordum. Ve bu kadar şeyi içimde tutmadığım için de mutluydum. Odama çıkıp biraz laflayalım derken Ömer'in yanında iki kadınla bize doğru yürüdüğünü gördük. Anlaşılan saç ve makyaj için hazırlıklar başlayacaktı.

Onları da alarak odama çıktık. Merve'nin yardımıyla gelinliğimi giyerek sandalyeye oturdum. Kadınlar saçlarımı yapmaya başladığında Merve'de üzerini değiştirip gelmişti. Bordo, göğüs dekolteli, kısa bir elbise giymişti. "Çok güzel görünüyorsun."

"Senin gölgende kalacağım ama," diyerek dudak büktü.

Saçlarımı topuz yaptılar. Makyajım da hafifti. Üzerimdeki tek renk dudağımdaki kırmızı rujdu. Ayakkabılarımı da giydiğimde hazırdım. Aynanın karşısına geçerek yansımama baktım. Merve de yanıma gelmiş beni izliyordu.

"Çok, çok, çok güzel olmuşsun. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gelin olduğunu söylemek istiyorum."

"Kendimi kötü hissediyorum. Bir yanım mutluyken, bir yanım mutsuz. Yanlış mı yapıyorum?"

"Şu an istemiyorum dersen, gidebiliriz. Babam emniyet müdürü biliyorsun, kimse sana zarar veremez."

"Peki ailem, onlar ne olacak? Ya Boran? Onu nasıl bırakıp gidebilirim ki?"

Bakışlarımı saate çevirdim. Nikâh saatine on dakika kalmıştı.

Boran'dan

Salonun dekoru bittiğinde gayet güzel olduğunu gördüm. Mavi ve beyazın uyumu harika olmuştu. Mutfakta da hummalı bir çalışma vardı. Her şeyin sorunsuz ilerlediğini görmek rahatlamamı sağlamıştı.

"Boran?" diye seslenen Ömer'e dönüp baktım. "Efendim?"

"Hadi hazırlanmaya başlasan iyi olur iki saat kaldı."

Başımla onaylayarak odama yöneldim. Duşa girdiğimde aklımda şu düşünce vardı; bugünden sonra evli bir adam olacaktım ve Asya, benim karım olacaktı.

Bir haftadır bakışlarında korku vardı. Benim yanımda güvende olacağını bilmesini istiyordum.

Takımımı giydikten sonra aynanın karşısına geçtim. Saçlarıma verdiğim şekli beğenmeyen Ömer'e ne kadar itiraz etsem de saçlarımı elinden kurtaramadım ve teslim oldum.

"Asya'yı merak ediyor musun?"

Merak ediyor muyum? Kesinlikle merak ediyorum. Gelinlikle nasıl olmuş görmek için sabırsızlanıyorum. Ama bunu Ömer'in bilmesine gerek yok. "Hayır."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Ben merak ediyorum. Çok güzel olduğuna eminim."

Merakım daha da arttı. Gözümün önüne gelinlikli hali gelince gülümsedim. Ömer'in saçlarımla işi bittiğinde, kravatımı düzelterek aynada kendime baktım. Şimdi damat gibi görünüyordum işte.

Kapının çalmasıyla, "Gel," diye seslendim. Kemal odama girdiğinde kendisinin de hazırlandığını gördüm. Üstünde yeni bir takım vardı. Ömer, Asya'nın, Kemal de benim nikâh şahidim olacaktı.

"Boran Bey, çok karizmatik olmuşsunuz," diyerek gülmeye başladı.

"Senin kadar olamayız, Kemal Bey."

"Konuklar geldi. Nikâh memuru da az önce geldi sizleri bekliyorlar."

"Tamam, sen aşağıya göz kulak ol, biz de birazdan ineriz."

"Tamam, Boran Bey."

Komodinin üstündeki kutuyu alarak odamdan çıktım. Hafiften eğilip salona baktığımda kalabalık olduğunu gördüm. Geri çekilerek Asya'nın odasına yürüdüm. Bir an kalbimin hızlı hızlı attı-

ğını hissettim. Ben heyecanlanmış mıydım şimdi? Derin bir nefes alarak kapıyı tıklattım. Ömer'in güldüğünü görünce ters bir bakış atıp, odanın kapısını açarak odaya girdim. Asya, beni görünce ayağa kalktı. O an kalakaldım. Bu meleğe benzeyen kız o muydu? Ağzımı açmak istiyordum, ama açamıyordum. Ona doğru yürümek istiyordum ama ayaklarım çivilenmiş gibi hareket etmiyordu. Bakışlarım ona kilitlenmişti. Kalbim sanki dışarı çıkacakmış gibi atıyordu. Bir tepki vermem gerekiyordu, ama ben sadece bakıyordum.

Ömer'in, "Asya, bu sen misin?" sorusuyla gülümseyerek başını önüne eğdi. Birden onu öpme isteğiyle doldum.

"Çok güzel olmuş değil mi?" diyen Merve'nin sesini duydum, ama ona bakamadım. Ben, Asya'ya bakarak büyülenmiş durumdaydım.

"Çok güzel olmuş da ne demek, müthiş olmuş," diye yanıt verdi Ömer. Bakışlarımı yanımdaki Ömer'e çevirip kapıyı işaret ettiğimde Merve'ye döndü.

"Merve, biz aşağı inelim. Birazdan nikâh başlayacak."

Odanın kapısının kapandığını duydum. Sonra zorda olsa ayaklarıma yürümelerini emrettim. Aramızda bir adım kala durdum. Titriyordu ve benim dışımda her şeye bakıyordu.

"Çok güzel olmuşsun," dediğimde bir an şaşırır gibi oldu, ama ardından gülümseyip, "Teşekkür ederim. Sen de fena görünmüyorsun," dedi. Bir şey söylemeden gözlerine bakmaya devam ettim. Aşağı inmemiz gerektiğini biliyordum. Sonra aklıma elimdeki kutu geldi. İçindekileri ona gösterdiğimde şaşkınlıkla baktı.

"Boran?"

"Evliliğimizi gerçekçi göstermek için bunları takmamız lazım."

Bir süre alyanslara baktıktan sonra bakışlarını bana çevirip, başını sallayarak onayladı. Alyansı kutudan çıkartıp sağ eline uzandım ve yüzük parmağına taktım. Ona çok yakışmıştı. Diğer alyansı alarak ona uzattım. "Bunu da senin bana takman gerekiyor," dedim gülümseyerek. Bir şey söylemeden titreyen elleriyle alyansı elimden aldı. Titreyen parmaklarıyla alyansımı taktıktan

sonra ellerini tuttum.

"Sakin ol, ben hep yanında olacağım, tamam mı?"

"Herkesin ilgi odağı olmak beni rahatsız ediyor. Bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Sanki ayağım takılacak ve ben düğün pastasının üzerine düşeceğim." Sesli bir kahkaha attım. Düşündüğü şeylere bak şu kızın.

"Düşeceğin zaman bana tutun. Eğer pastanın üzerine düşecek olursan ben de peşinden atlarım, birlikte rezil oluruz."

Bu sefer o sesli bir kahkaha attı. Gülmek ona çok yakışıyordu.

"Siz gelmeyin isterseniz, nikâh memurunu buraya çağırayım," Ömer gelmişti.

"Boş boş konuşma Ömer, geliyoruz," diyerek kolumu Asya'ya uzattım. İkimiz aynı anda derin bir nefes alarak odadan çıktık. Merdivenlere geldiğimizde bütün bakışlar bize çevrilmişti. Asya'nın kolumu sıkmasıyla bakışlarımı ona çevirdim. Farkında olmadan sıkıyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde, gülümsemesine karşılık ben de gülümsedim.

Yavaşça merdivenlerden inerken alkış sesleri yankılanmaya başladı. Babamın da bizi alkışladığını görünce bir an sinirlendim. Bize yaptığı şeylerden zevk alıyor gibiydi. Aldırmadan önüme döndüm. Merdivenlerden indikten sonra nikâh masasına ilerledik. Önce Asya'nın oturmasına yardım ettim, ardından ben oturdum. Ömer ve Kemal de masaya oturduğunda her şey hazırdı.

"Siz Asya Yıldız, Boran Gençoğlu'nu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" Bakışlarını bana çevirerek gözlerime baktı.

"Evet."

"Siz Boran Gençoğlu, Asya Yıldız'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet."

Ayağımda hissettiğim acıyla gözlerimi Asya'ya çevirdim. Bu halimi gören konuklar gülmeye başlamıştı. Asya gülümseyerek kulağıma eğildi, "Sahte de olsa evleniyoruz, her şey tam olsun."

Nikâh memuru evlilik cüzdanını Asya'ya verdikten sonra belinden tutarak onu kendime çektim. Ve dudaklarından öptüm. Göz-

leri kocaman açılmıştı. Bu haline gülmemek elde değildi. "Sahte de olsa evleniyoruz, her şey tam olsun diyen sendin," diyerek yüzüne baktım. Babam, Ömer, Kemal ve Merve şaşkındı. Fazla gerçekçi bulmuşlardı sanırım. İlk dansımızı ederken yine alkışlar yankılanmaya başladı. Asya ile yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim. Ne kadar uzak durmak istesem de bu kızın yanında buluyordum kendimi. Kokusu, bakışı, gülümsemesi bana huzur veriyordu. Kanayan yaralarıma merhem oluyordu.

Asya'dan

Dans bittiğinde bizim için ayarlanmış masaya doğru yürüdük. Bakışlarımı bize doğru gelen çifte çevirdim, Oğuz ve Sanem.

"Çok güzel bir gelin olmuşsun Asya. Boran gerçekten çok şanslı."

"Teşekkür ederim Oğuz," dediğimde bu sefer Sanem konuşmaya başladı.

"Tebrik ederim. Umarım çok mutlu olursunuz."

"Teşekkür ederiz," diye yanıtladı Boran.

Boran'ın isteği üzerine birkaç konuğun masasına giderek onlarla tanıştık. Hasan Bey'in olduğu masaya ilerlediğimizde bütün bakışlar bize çevrildi. Hasan Bey yanıma gelip elini belime koyduğunda irkildim.

"Tanıştırayım, gelinim Asya," diyerek bana baktı. Bizim bu halimizden keyif alıyor gibiydi. Masadaki herkes kendini tanıttığında gülümseyerek karşılık verdim.

Telefonu çalınca sessiz bir küfür savuran Boran, buna bakmam lazım diyerek yanımdan uzaklaştı. Kalabalığın gürültüsünden ne söylediğini net olarak duyamıyordum. Seçebildiğim tek kelime, 'Ölmüş mü?' olmuştu. Kim ölmüştü? Boran'ın vücudunun gerildiğini, elini yumruk yapıp sıktığını görünce daha da tedirgin oldum.

Boran'a doğru birkaç adım attığımda biri kolumdan tuttu. Burada ne işi vardı? "Se- Senin ne işin var burada?"

"Evliliğinizi tebrik etmeye geldim, Asya Gençoğlu."

36

"Ben..."

"Sen ne?" diye dişlerini sıkarak konuştu.

"Özür dilerim," dediğimde, kolumu tutan eli sıkılaştı.

"Neyin özrü bu? Kuzen olmadığınızı biliyordum, ama bunu tahmin etmemiştim. Bana, okuldakilere, arkadaşlarına yalan söyledin. Nasıl bir kızsın sen?"

"Lütfen, böyle söyleme. Bilmediğin şeyler var."

"Anlat o zaman da bileyim. Bileyim ne dolaplar döndüğünü."

"Her şey gördüğün gibi, Asya bugünden itibaren benim karım," diyen Boran'ın sesi beni ürküttü. Kolunu belime sararak beni kendine çekti. Kağan ellerini yumruk yapıp sıktığında, bir aksilik çıkacak diye korkmaya başladım.

"Asya'yı nasıl bir işin içine soktuğunu bilmiyorum, ama ona zarar vereceksin. Senin yanında mutlu değil, acı çekiyor görmüyor musun?"

"Acı mı çekiyor? Doğru mu karıcığım, acı mı çektiriyorum sana?"

"Hayır, ben acı çekmiyorum."

"Neden o zaman okula Boran'ın kuzeni olarak geldin? Neden şimdi evlisiniz? Kimden ne saklıyorsunuz, nasıl bir oyun oynuyorsunuz siz?"

Kağan'ı kolunda çekerek bahçenin dışına çıkardı ve sert bir yumruk patlattı suratına. "Ne benim hayatım, ne de Asya'nın hayatı seni ilgilendirmez. Bize hesap sormaya hakkın yok."

Kağan kendini toparlar toparlamaz Boran'a yumruğunu iade etti. "Asya benim arkadaşım ve beni ilgilendirir."

Boran, Kağan'a doğru adım attığında karşısına geçip ellerimi göğsüne koyarak durmasını sağladım. Bakışları birkaç saniye beni bulduktan sonra tekrar Kağan'a döndü. O an ellerimi göğsünden çektim, ama karşısında durmaya devam ettim.

"Asya bugünden itibaren benim karım. Onun çevresinde bir daha dolaşma."

"Boran, Kağan benim arkadaşım. Onu kaybetmek istemiyorum."

"Onu kaybetmek istemiyorsun, öyle mi?"

"Hayatlarımıza, yaşantımıza karışmayacaktık Boran. Kağan gördü evlendiğimizi, artık olanları saklamanın anlamı yok. Kağan'ı kaybetmek istemiyorum."

Yumruklarını sıkarak bana baktı. "Beş dakika sonra içeride olmazsan çok kötü olur," diyerek yanımızdan ayrıldı. Arkadaşımı kazanayım derken, sevdiğim adamı kaybediyordum. Kağan önüme geçerek, "Dinliyorum," dedi.

"Kağan, seni kaybetmek istemiyorum," diyerek başımdan geçenleri özet geçerek anlattım. Tabii Boran'la aramızda olanları es geçtim. Yüzünde hiçbir mimik oynamadan beni dinledi. "Anlayacağın evliliğimiz de anlaşmalı bir evlilik. Lütfen konuştuklarımız aramızda kalsın. Bunları bilenlerden birisi de Merve. Kimse bir şey bilmemeli, şimdilik," dediğim an kendimi Kağan'ın kollarında buldum.

"Biliyordum. Biliyordum aranızda bir şey olmadığını. Anlattığın için teşekkür ederim. Beni kaybetmeyeceksin. Arkadaşın olarak hep yanındayım."

"Önemli değil Kağan. Seni anlayabiliyorum. Ben de olsam senin gibi davranırdım. Bana arkanı dönmeyip, yanımda olduğun için teşekkür ederim," diyerek gülümsedim. Kağan da Merve gibi beni yalnız bırakmamıştı. Yanımda olmaya, arkadaşım kalmaya devam edecekti.

"Keşke daha önceden bunları bilseydim, belki sana yardım edebilirdim."

"Konuştuklarımızın aramızda kalmasıyla en büyük yardımı yapmış olursun."

"Aramızda kalacak, emin olabilirsin."

"Ben gitsem iyi olacak. Boran gelirse kötü şeyler olabilir."

"Çok güzel bir gelin olmuşsun."

Arkamı dönüp Kağan'a gülümseyerek eve doğru yürümeye başladım. Gülümseyerek içeri girdim ve çevreme bakındım. Ömer'i bir adamla konuşurken gördüğümde yanına doğru ilerledim. Beni fark edince yanındaki adama bir şeyler söyleyip bana doğru geldi.

"Nereye kayboldunuz siz? Neden Boran sinirliydi?"

"Kağan buradaydı. Ben de gerçekleri anlatmak zorunda kaldım."

"Ne diyorsun sen Asya, Boran duysa ne olur biliyor musun?"

"Boran biliyor, Ömer. Hatta beş dakika süre verdi anlatmam için."

"Boran son günlerde beni şaşırtacak derecede yumuşak davranıyor. Farkındasın değil mi?"

"Farkındayım, ama konu Boran olunca her an her şey olabilir. Bu arada Merve nerede?"

"En son telefonda biriyle tartışıyordu. Sana bakındı ama seni bulamayınca gitti."

"Tamam, ben biraz oturacağım," diyerek masaya yöneldim. Tam ayakkabılarımı çıkartıp arkama yaslanmıştım ki Boran yanıma geldi.

"Konuklar gitmeye başladı. Yolcu edelim," diyerek elimden

tuttu ve beni çekiştirmeye başladı. Adımlarımı hızlandırarak ona ayak uydurmaya çalıştım. Kapıya gelerek evden ayrılan herkesle tokalaşıp, tebriklerini kabul ettik. Son konuk da ayrıldığında eve doğru yürüyerek salona girdim. Her yer darmadağındı. Burası nasıl toplanacak diye düşünürken Ömer'in sesini duydum. "Sen burayı merak etme, yarın sabah eski haline dönmüş olacak."

"Her şey için teşekkür ederim Ömer, ben artık odama gidiyorum, ayakta duracak halim kalmadı çünkü," dedim ve ona sarıldıktan sonra odama çıktım. Bu yorgunluğu atabilmemin tek yolu sıcak ve uzun bir banyo yapmaktı.

***

Banyodan çıktıktan sonra evin içinde Boran'ı aramaya başladım. O, telefonda konuşurken duyduğum şeyi sorma istiyordum. Acaba kim ölmüştü? Bakmadığım tek yer odasıydı. Kapısını çaldıktan sonra birkaç saniye bekledim, ses gelmeyince içeri girdim. Burada da yoktu. Bahçeye bakabilmek için pencerenin önüne yaklaştığım sırada banyonun kapısı açılınca arkama döndüm. Beni görmeyi beklemediği şaşkınlıkla açılan gözlerinden belliydi. Beline bir havlu sarmıştı ve saçlarından akan sular çıplak omuzlarına ve göğsüne damlıyordu. Yutkunarak bakışlarımı vücudundan çekip gözlerine çevirdim. Kollarını göğsünde birleştirip tek kaşını kaldırarak, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Şey... Ben..."

"Evet, sen?"

"Giyinsen iyi olur, hasta olacaksın."

"Buraya bunu söylemek için mi geldin?"

"Hayır, ama sen giyinik olursan daha rahat konuşuruz."

"Neden? Böyle rahat konuşamıyor musun?" dediğinde oflayarak yatağının köşesine oturdum. O da kıyafetlerini alarak tekrar banyoya yöneldi ve çok geçmeden giyinik olarak geri geldi.

"Evet, giyindim. Söyle?"

"Ölen kimdi?" dediğimde kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Bu da nereden çıktı?"

"Telefonla konuşurken duydum."

"Bu konu hakkında konuşmak istesem haberin olurdu."

"Özür dilerim, senin için önemli birisi olduğunu düşünerek endişelenmiştim."

"Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

"Boran, aynı evde yaşıyoruz. Bana güvenmeyi, benimle arkadaş olmayı deneyemez misin?"

"Arkadaş olmak mı? Böyle bir şey söylediğine göre, sana çok yumuşak davranıyorum anlaşılan. Sen, sadece yanımda çalışıyorsun bunu kafana sok. Kendini bana, bize alıştırma. Ben, babanın ölümüne sebep olan adamın oğluyum. Sen de anlaşma gereği bir süreliğine karım olacak kişisin. Birkaç ay sonra bu evlilik bittiğinde herkes kendi hayatına dönecek ve bir daha birbirimizi görmeyeceğiz. Sonuç olarak arkadaş olmaya gerek yok."

Boran asla beni sevmeyecekti. Beni hep görmezden gelecekti. Ama vazgeçmeyecektim. Bu evlilik bitene kadar ona ışık olmak için elimden geleni yapacaktım. Ya sevgime karşılık bulacaktım ya da Boran'ın hayatında yok olacaktım.

***

Sabah uyandığımda bir süre yatakta kalarak dinlenmiş olmanın keyfini çıkardım. Dünkü yorgunluktan sonra bugün okula gitmeyecektim. Acıktığımı fark edince yataktan çıktım ve üzerimi değiştirerek aşağı indim. Boran masada oturmuş gazetesini okuyordu.

"Günaydın."

Başını kaldırıp birkaç saniye bana baktıktan sonra "Günaydın," dedi ve gazetesine geri döndü. Kendime bir bardak çay alarak masaya geçtim ve onun gibi sessizce karnımı doyurmaya başladım. Çay bardağıma uzandığımda duyduğum çınlama ikimizin de dikkatini çekti. Aynı anda gözlerim onun parmağına kaydı. Onun da alyansı yerinde duruyordu. Hafif bir tebessümle kahvaltıma döndüm. Kapının çalınmasıyla, "Ben bakarım," diyerek kapıya yöneldim.

Kapıyı açtığımda Ömer gülümseyerek içeri girdi. "Günaydın güzellik."

"Günaydın. Hoş geldin," dedim ve arkasından mutfağa doğru ilerledim. "Çay içer misin?"

"Çaya hayır demem," diyerek Boran'ın yanına oturdu.

"Yeni evlileri ilk günden rahatsız ettim, kusura bakmayın."

"Ne rahatsızlığı olacak Ömer. Duyan da gerçekten evli olduğumuzu sanacak."

"Belki evliliğiniz gerçeğe dönü-"

"Ne saçmalıyorsun sen? Saçmalayacaksan kalk git şirkete."

"Tamam, tamam sakin ol şampiyon. Sadece Asya'nın raporunu vermek için geldim."

"Ne raporu?" diye sorduğumda Boran konuşmaya başladı.

"Sınava kadar rapor almaktan bahsetmiştin."

"Teşekkür ederim. Bugün okula götürsem iyi olur o zaman."

***

"Merhaba hocam."

"Merhaba kızım, bir sorun mu var?"

"Hayır hocam, rapor almıştım da onu getirdim. Sınavlar yaklaştığı için evde çalışacağım."

"Öğrencilerin çoğu rapor aldı zaten. Ver bakalım," dediğinde çantamdan çıkararak masanın üzerine bıraktım.

"Tamam, kızım. Sınavda başarılar dilerim."

"Teşekkür ederim hocam. İyi günler."

Okuldan çıktıktan sonra yürümeye başladım. Arkamda birinin olduğunu hissettiğimde ani bir hareketle arkamı döndüm ama kimse yoktu. Tekrar yürümeye devam ettim. Caddeden çıkıp sokağa girdiğimde kalabalıktan uzaklaştım. Yürümek bana iyi gelmişti. Kendimi hafiflemiş hissediyordum.

Sağımdaki sokağa döndüğümde karşıma bir adam çıktı. Bu adamı bir yerde gördüğüme emindim. Hafızamı biraz zorladığımda birden gerildim. Bu adamı Merve ile alışverişe gittiğimiz zaman iki defa görmüştüm. Gözleri sürekli üzerimdeydi. Takip edildiğimi hissetmiştim, ama geçiştirmiştim. Bakışlarındaki soğukluğu fark

ettiğim an birkaç adım geriledim. Arkamı dönüp koşmaya başlayacağım sırada arkamda başka bir adam belirip beni tutarak gitmemi engelledi. Çığlık atmaya başladığımda karşımdaki adam da yanıma gelip eliyle ağzımı kapatmaya çalıştı. Pes etmeden çırpınmaya devam ediyordum, ama beni tutan adam oldukça güçlüydü. Yanımızda siyah bir minibüs durduğunda, kapısını açıp beni içine sokmaya çalıştılar. Girmemek için çırpınmaya devam ettim. Ayağımı kaldırıp, arabaya yaslayarak kendimi geri itmeye başladım. Ağzımı kapatan adam ellerini ağzımdan çekip, ayaklarımı tuttuğunda çığlık atmaya devam ettim.

"İmdat! Yardım edin..."

Beni arabanın içine sokarlarken alnımı arabanın kapısına çarptım. On an başımın ağrısıyla çırpınmayı bırakmıştım. Beni arabanın içine attıktan sonra kapıyı kapattılar. Koltukta dikleştiğimde karşımda birinin oturduğunu fark ettim. Başımı kaldırıp bakışlarımı adamın üzerinde gezdirdim. Otuzlu yaşlarında, kumral, mavi gözlü bir adamdı.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun benden?" dediğimde bana doğru hafifçe eğildi.

"Sana en kısa sürede tanışacağımızı söylemiştim, unutmuş olamazsın."

37

Boran'dan

Asya odamdan çıkıp, okula gittiğinde ben de bilgisayardan işleri takip etmeye başladım. Önemli bir yük gemisi gelecekti. Onun takibini ve ayarlamasını yapıyordum. Okula götürme teklifinde bulunduğumda kabul etmemiş, yürümek istediğini söylemişti. Ben de üstüne düşmeyip, gitmesine ses etmemiştim. Her ne olursa olsun ona sahip çıkmak istiyordum.

Dün olanları düşününce gözüm parmağımdaki alyansa kaydı. Garip bir duyguydu. Evliydik artık. Dün geceden sonra insanların gözünde birbirini seven bir çifttik. Asya'ya hissettiğim garip duygu daha da artmıştı. Bu kıza bağlanıyordum.

Kapı çalınca bilgisayarı kapatıp aşağı indim. Kapıda Ömer'i görünce şaşırdım.

"Birkaç saat önce gittiğini hatırlıyorum. Neden geldin?"

"Senin özlemine dayanamadım, hayatım," deyip dudağını büzünce ağzına bir tane çakasım geldi. Korumaların kıkırdadığını görünce kaşlarımı çatarak onlara baktım, anında susup önlerine döndüler.

"Ağzını kırmadan neden geldiğini söyle."

"Önce eve gireyim, hayatım."

"O hayatım diyen ağzını yamultturma bana."

"Aşk olsun ama."

"Ee, Ömer? Neden geldin, neden her fırsatta şirketten kaçıyorsun?"

"Asla! Senin hasretine dayanamıyorum. Seni görmeyince kalbime bir hançer sokuyorlar sanki."

"Dua et başka bir şey sokmuyorlar."

"Terbiyesiz!"

"Konuş Ömer!"

"Abi, gemi üç gün sonra karaya yanaşacak. Gece vakti burada olur."

"Dikkat çekmemek için bütün önlemler alınsın. Adamların bilgileri var, ama dikkatli olmalıyız."

"Merak etme, her şey yolunda. Güvendiğimiz adamlar dışında kimsenin bilgisi yok."

"İyi, bir sorun çıkmasın da."

"Çıkmaz çıkmaz. Bu arada Asya nerede?"

"Okula raporu götürdü."

"Evliliğinizin gerçek olmasını isterdim."

"Neden böyle bir şey söyledin?"

"O masum bir kız, kalbi temiz. Her şeye rağmen senin yanında, seninle konuşuyor. Eskisi gibi sert değilsin. Çalışanlara da çevrendekilere de sert davranmıyorsun. O, hayatına girdiğinden beri değişiyorsun. O, sana iyi geliyor, bunu görebiliyorum. Sakın inkâr etmeye çalışma."

Haklıydı. Asya hayatıma girdiğinden beri değişiyordum. Eski benliğime bürünüyor gibiydim. Sinirlenince kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Karşımdaki insanı anlamaya çalışıyordum. İyi olmak, güçsüz olmak diye öğretmişti babam. İyi olursam güçsüz olmaktan korkuyordum.

"Değişen bir tek ben değilim. Asya sana da iyi geliyor," dedi-

ğimde gülümseyerek başını salladı.

"Evet, onu Özge'ye benzetiyorum. Huyu, hareketleri, gülüşü, masumluğu bana onu hatırlatıyor. Ona olan özlemimi Asya ile gideriyorum. Asya yanımda olunca suçum hafifliyor gibi geliyor."

"Senin bir suçun yoktu Ömer. Kendini suçlama. Olması gerekiyormuş ki oldu. Senin yapabileceğin bir şey yoktu." Ömer başını ellerinin arasına alıp, gözlerini kapattı.

"Dikkatli sürmesini, yavaş olmasını, caddeye çıkmamasını söyleyebilirdim. Ama ben ne yaptım, gaz verdim. 'Beni yenemezsin, ben daha hızlı sürüyorum,' demeseydim kaza olmayacaktı."

Özge, Ömer'in kız kardeşiydi. Bundan üç yıl önce bisikletleri ile yarış yaparken Özge'ye araba çarpmıştı ve olay yerinde hayatını kaybetmişti. Ömer o günden beri kendini suçluyordu.

"Şimdi senin için Asya var. Ona abiliğini göstermeye devam et."

"Evet, Asya'yı senin gibi bir ayıdan korumam gerekiyor."

"Hemen toparlandın bakıyorum."

"Tabii, Asya için güçlü olmam lazım," dediğinde gülümsedim. Saate baktığımda Asya'nın geciktiğini fark ettim.

"Asya'ya karşı ne hissediyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Bence o, sana karşı bir şeyler hissediyor ve sen de bir şeyler hissediyorsun yüzünden belli oluyor."

"Öyle bir şey yok kafan almıyor mu? Hem Asya'nın bana karşı bir şey hissettiğini nereden çıkardın?"

"Öyle hissediyorum. Bazen birbirinize bakıyorsunuz, farkında olmadan gülümsüyorsunuz. Asya sana baktığında gözleri ışıldıyor. Sen ifadesiz bakmaya çalışsan da gözlerindeki ışığı görüyorum. Sen, benim çocukluk arkadaşım, dostum, kardeşimsin. Seni tanıyorum."

Söyleyecek bir şeyler aradım ama bulamadım. Ne diyebilirim ki? Ömer, kardeşim beni en iyi tanıyan kişi. Bir bakışta hislerimi, düşüncelerimi anlayacak kişi, ama ben bile emin değilken ne yapabilirim?

"Neyse ya kapat bu konuyu. Kalk git evine hadi."

"Beni kovuyor musun şimdi."

"Evet, kovuyorum. Kalk hadi."

***

Salona gelip pizza söylemek için telefonumu elime aldığımda Asya aklıma geldi. Numarasını tuşladım.

"Boran?"

"Gecikmem demiştin, geciktin. Neredesin?"

"Şey, hava alayım dedim. Yürüdüm yani biraz. Şimdi eve geliyorum zaten."

"Hımm, pizza sipariş edeceğim. Sen de yer misin diye aradım, ona göre sipariş vereceğim," dediğimde ses gelmedi. Sesinde de bir gariplik vardı. Ama nedenini sorup, üzerine gitmek istemiyordum.

"

"Asya?"

"Efendim?"

"Pizza yer misin demiştim."

"Affedersin, eğer sorun olmayacaksa ben de yerim."

"Sorun olmayacaksa mı? Sen iyi misin?"

"Evet, evet iyiyim. Kapatayım, birazdan evde olurum."

"İyi tamam," diyerek telefonu kapattım. Sesi iyi değildi. Raporu götürünce bir şey mi olmuştu acaba? Ya da müdür raporla ilgili sorun çıkarmış olabilir miydi?

Asya'dan

Korku tüm bedenime yayılmaya başlamıştı. Soğuk mavi gözlerini bana dikmiş bu adamdan korkuyordum.

Ani bir hareketle adamın üzerine atlayıp, vurmaya çalıştım. Tırnağımı yanağına geçirdiğimde, kollarımdan tutup beni koltuğa fırlattı. Yüzüme doğru eğildiğinde, yanağında kan olduğunu gördüm. Yaptığım şeyle gurur duydum.

"Göründüğün kadar sessiz değilmişsin. Hırçınlığın beni etkiledi."

"Seni pislik, seni adi herif!"

"Uslu durursan sana zarar vermeyeceğim. Sadece konuşacağız."

"Sana, beni bırak dedim."

"Sadece konuşacağız ondan sonra seni bırakacağım," dediğinde en iyisinin onu dinlemek olduğuna karar verdim. Sonuçta ne kadar çırpınırsam çırpınayım bu adamın gücüne karşı koyamazdım. Başımı sallayarak onayladım. Emin olmak için birkaç saniye gözlerime bakıp geri çekildi. Önceden oturduğu yere oturarak elini yanağına götürdü.

"Senden bana unutamayacağım bir hatıra kaldı be güzelim," dediğinde içimden adama saydırmaya başladım. Bilseydim derisini soyacak kadar derine batırırdım.

"Ne söyleyeceksen söyle."

"Boran'la evcilik oyununuz nasıl gidiyor?" diyerek kahkaha attı. Evcilik oyunu derken sahte evliliğimizden mi bahsediyordu? Bunları nereden biliyordu? Beni takip ettirerek bunları öğrenebilir miydi?

"Hakkınızda her şeyi biliyorum."

"Ne istiyorsun benden?"

"Söylediklerimi yapmanı istiyorum."

"Söylediklerin?"

"Boran'ın hayatını yok etmeme yardım edeceksin." Duyduğum sözle gözlerimi şaşkınlık ve korkuyla açarak adama baktım. Nasıl Boran'ın hayatını yok etmesi için yardım edeceğimi düşünürdü.

"Ne saçmalıyorsun sen? Asla sana yardım etmem."

"İnan bana yardım etmezsen çok pişman olursun. Önce anneni ve kardeşini gözümü kırpmadan öldürürüm. Ardından Boran'ı öldürürüm. Sen de hayatta kalarak bu üç kişinin acısını, suçluluğunu yaşarsın."

Sinirden ellerimi yumruk yapıp sıkmaya başladım. Neden sürekli sevdiğim insanların canıyla tehdit ediliyordum? Neden benim canımı almak yerine, sevdiklerime zarar vermekle tehdit ediyorlardı?

"Eğer söylediklerimi yaparsan kimse zarar görmez. Sadece Boran'ın hayatını dağıtacağım. Onun işi benim olacak. O malları ben alacağım. Boran'ın gücü benim olacak."

"O kadar mı sefilsin ki Boran'ın gücüne ihtiyaç duyuyorsun?" Arabanın durduğunu hissettiğim an cama başımı çevirdim. Sahil kenarına gelmiştik. Çevrede kimse görünmüyordu. Bakışlarımı tekrar karşımdaki adama çevirdiğimde, sinirli bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Bir daha benimle böyle konuşursan canını fena yakarım. Boran'ın hayatını yok edip elindekileri alacağım ve sen de söylediklerimi paşa paşa yapacaksın."

Ben bunu nasıl yaparım Boran'a? Sevdiğim adamın hayatını bile bile nasıl karartırım?

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Hah, işte şöyle," diyerek gülümsedi. Gülümsemesi beni daha da sinir etmeye başlamıştı.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sinirlenme be güzelim. Yapman gereken Boran hakkında bana bilgi vermek. Zaten yapacağımız tek bir iş olacak. O işten sonra bütün güç benim olacak."

"Daha açık ol."

"Şöyle söyleyeyim, büyük bir mal gelecek Suriye'den. Bu mal yüklü miktarda para ediyor. Eğer o mal ortadan yok olursa Boran maddi olarak çökecek. İki aydır bunun için hazırlık yapıyorlar. O malları ben alacağım, tabii senin yardımınla."

"Bu 'mal' dediğin şey tahmin ettiğim şey mi?"

"Uyuşturucu," diyerek sözümü kesti.

"Ne yapacağım?" dedim tedirgin bir şekilde.

"Boran gelecek mallarla ilgili bütün detayları, güvende tutmak

için muhtemelen evde saklıyor. Dosyanın fotoğraflarını çekerek bana yollayacaksın. Boran'ın hareketlerini ve yaptığı işleri izlemeni istiyorum. Konuşmalarında şüphelendiğin bir şey olursa da beni ararsın. En ufak ayrıntıda bana bilgi vereceksin. Senden şüphelenmeyecektir. Böyle bir şey yapacağını tahmin bile etmez."

"Ya yapamazsam. Anlarsa bir işler çevirdiğimi?"

"Onu da sen düşüneceksin. Dikkatli olacaksın."

"Vazgeçmek iste-"

"Vazgeçmek diye bir şey yok. Ya yaparsın ya da ölümlerini izlersin."

"Tamam, Allah'ın belası. Yapacağım, ama bu işte ne Boran ne de ailem zarar görmeyecek."

"Sen bana bilgileri verdiğin sürece kimse zarar.görmeyecek."

"Tamam. Ben şimdi gitsem iyi olacak."

"Seni bırakırız."

"İstemez," diyerek arabadan indim.

"Seni aradığım an telefonuna cevap ver. Beklemeyi sevmem," dediğinde kapıyı yüzüne kapatıp hızlı adımlarla sahil kenarında ilerledim. Araba görüş alanımdan çıktığında durup çevreme baktım, bilmediğim bir yerdeydim. Bir taksiye binip eve gidebilirdim, ama önce kendime gelmem gerekiyordu.

Boş bulduğum banklardan birine oturup arkama yaslandım. Hayat gerçekten bana karşı çok acımasızdı. Beni çıkmazlara sürükleyip duruyordu. Nereye kadar böyle devam edecekti? Eve gitmem gerektiğini biliyordum, çünkü çıkalı saatler olmuştu. Yerimden kalkarak caddeye çıktım ve gördüğüm ilk taksiye atladım. Telefonum çalmaya başlayınca ekrana baktım, Boran'ın adını görünce derin bir nefes alarak cevapladım.

"Boran?"

"Gecikmem demiştin geciktin. Neredesin Asya?"

"Şey, hava alayım dedim. Yürüdüm yani biraz. Şimdi eve geliyorum zaten."

"Hımm, pizza sipariş edeceğim. Sende yer misin diye aradım, ona göre sipariş vereceğim."

"

"Asya?"

"Efendim?"

"Pizza yer misin demiştim."

"Affedersin, eğer sorun olmayacaksa bende yerim."

"Sorun olmayacaksa mı? Sen iyi misin?"

"Evet, evet iyiyim. Kapatayım, birazdan evde olurum."

"İyi tamam," diyerek telefonu suratıma kapattı. Eğer ben böyle saçmalamaya devam edersem Boran bir şeyler olduğunu anlardı.

Taksiden inip eve girdiğimde salonda oturmuş televizyon izliyordu. Geldiğimi fark etmesi için seslendim. "Ben geldim." Arkasını dönüp baktı ve birden yerinden kalkıp bana doğru yürümeye başladı.

"Ne oldu sana?"

"Bir şey olmadı. Neden sordun?" dedim gülümseyerek. Birkaç adım daha atıp iyice yaklaşınca durdu. Elini kaldırıp alnıma koyunca acıyla geriledim. Belimden tutarak uzaklaşmamı engelledi.

"Ne oldu?" diye sordu tekrar.

Hadi, şimdi ne olduğunu söyle bakalım Asya. 'Bibloyu yollayan adam beni kaçırdı. Adamları beni arabaya tıkmaya çalışırken alnımı arabanın kapısına çarptım. Önemli bir şey değil, sadece sana tuzak kuracağım. Merak edilecek bir şey yok yani.'

"Müdürün odasından çıkmak için kapıya uzandığımda birisi dışarıdan kapıyı açtı."

"O nasıl bir kapıymış öyle? Az daha alnını yaracakmış," dedi gözlerime bakarak.

"Evet, ucuz atlattım. Ben odama çıkıp üzerimi değiştirsem iyi olacak," dediğimde ellerini çekip, "Pizza birazdan gelir," diyerek salona yöneldi.

"Tamam, gelirim birazdan."

Odama girip kapıyı kapattıktan sonra derin bir nefes aldım. Hemen banyoya girerek alnıma baktım. Gerçekten de şişmiş ve

kızarmıştı. Aceleyle üzerimi değiştirip salona indim. Boran'ı şüphelendirmek istemiyordum.

Masaya doğru ilerleyip yanında durdum ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Yapman gereken sadece yemek."

Yemek boyunca aklımda hep aynı sorular vardı. Boran'a olanları anlatsam ailemi, kendisini koruyabilir miydi? O adamdan kurtulmamızı sağlayabilir miydi?

"İyi misin sen?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "İyiyim."

"Solgun görünüyorsun."

"Halsizim biraz. Yürümek beni yordu."

"Yemeğini yedikten sonra gidip dinlen. Zaten dünün yorgunluğunu da atamadın."

"Evet, dinlensem iyi olur."

***

Telefonumun çalmasıyla gözlerimi açtım. Arayan numara kayıtlı değildi. "Alo?"

"Aradığım zaman hemen telefonu açmanı söylemiştim," duyduğum sesle birden gerildim.

"Ben, uyuyordum."

"Ah, hanımefendiyi güzellik uykusundan mı uyandırdık, kusura bakma."

"Ne istiyorsun?"

"İşi fazla uzatmak istemiyorum. Fazla zamanımız yok, o yüzden bu gece evi aramanı istiyorum."

"Bu gece olmaz. Boran evdeyken nasıl yapabilirim?"

"Artık kadınlığını mı kullanırsın başka bir şey mi yaparsın bilemem, ama bu gece evi arayacaksın. Malların gelmesine günler kaldı. O yüzden saniyeleri hesaplıyorum. Dediğimi yap ve bana haber ver, yoksa olacaklara karışmam," diyerek telefonu suratıma kapattı.

38

Kendimden nefret ediyorum.

Kendimden iğreniyorum.

Kendimden korkuyorum.

Evet korkuyorum. Sevdiğim adama yaptıklarımdan korkuyorum. Ona zarar vermekten, onu kaybetmekten korkuyorum. Dünyanın adaletsizliğinden, dünyanın kötülüğünden nefret ediyorum.

Odanın içinde sessizce ilerledim komodinin çekmecesine yöneldim. Yavaş hareketlerle çekmeceyi açıp baktığımda işime yarayacak bir şey bulamadım. Diğer komodinin çekmecesine baktığımda da aynıydı. Hareketlerimi hızlandırarak, çalışma masasına ilerledim. Genelde Boran, bu masayı kullanmıyordu. Masanın üzerindeki kâğıtları incelediğimde sadece çizimler olduğunu gördüm. Zaten Boran bu kadar önemli olan bir iş hakkında ortaya bir şeyler bırakmazdı. Masanın alt çekmecesine baktım, ama sadece boş çizim kâğıtları vardı.

Giysi dolabına ilerleyip açtığımda, kıyafetten başka bir şey göremedim. Bakacak başka bir yer kalmamıştı. Banyoda olacağını düşünmüyordum, ama bakmakta fayda vardı. Banyodan çıkınca arkamda iz bırakıp bırakmadığımı kontrol ettim ve yavaşça odadan çıktım.

Hiçbir şey bulamamıştım, şimdi o adama ne diyeceğim? Umarım bana inanırdı. Boran aşağıda hâlâ çizimlerle uğraşıyordu. Hızlı adımlarla odama geçtim. Telefonumu alarak mavi gözlü adamı aradım.

"Ne oldu?"

"Bir şey bulamadım."

"Nasıl bulamazsın? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Odasını aradım, banyo dâhil her yere baktım, sadece çizimler var."

"Belgeler, o evde bunu biliyorum. Şirkette olması imkânsız, çünkü kendini riske atacak bir adam değil o. Ne yap ne et, yarına kadar bir şeyler bul. Yoksa gözümü kırpmadan üçünün de canını alırım," diyerek telefonu kapattı. Telefonu yatağa fırlatıp, odanın içinde dolanmaya başladım.

Yarın mavi gözü durduracak bir şeyler bulmam gerekiyordu. En ufak bir belge, bir ipucu yeterliydi. Ama nasıl bulacaktım?

Yatağa girerek uyumaya çalıştım, ama gündüz uyuduğum için uyku tutmuyordu. Ne yapacağımı düşünürken odamın kapısı açıldı. Ondan önce kokusu girmişti içeri. Burnuma dolan koku gülümsememi sağladı. Hiç kıpırdamadan gözlerimi kapattım.

"Şu yatış şekline bak ya yorganı da yere atmış. Hasta olacak," diye mırıldandığını duydum. Önce üzerime yorgan örtüldü sonra saçlarımın arasında nefesini hissettim, saçlarımı kokluyordu. Nefesini bir anda kulağımda hissettim. "İyi geceler benim küçük karım."

Ben, bu adama nasıl ihanet edecektim?

***

Sabah odamdan çıktığımda Boran'ı görememiştim. Çayı demleyip kahvaltıyı hazırladığım sırada sesini duydum.

"Günaydın."

"Günaydın."

"Ne yapıyorsun?"

"Kaşarlı tost yapacağım. İstersen sana sucuklu da yapabilirim."

"İkisini de seviyorum, kaşarlı yerim yani."

Masaya oturduğumuzda beni incelediğini gördüm. "Alnının şişi inmiş."

"Evet, zaten ufak bir şeydi."

"Daha dikkatli olmalısın. Sürekli başına bir şeyler geliyor."

"Evet, haklısın. Belayı çekiyorum sanki."

"Raporla ilgili sorun çıkmadı umarım."

"Hayır çıkmadı. Zaten müdürümüz şeker gibi bir adam."

"Şeker gibi?"

"Evet, iyi bir adam."

"Hımm, anladım."

Kahvaltıdan sonra Boran evden çıktı, her zamanki gibi işi olduğunu söyleyerek. Odasını bir kere daha aramaya karar verdiğim sırada telefonum çaldı.

"Alo, annem."

"Asya'm, nasılsın güzel kızım?"

"İyiyim, anne sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Aramazsam senin arayacağın yok."

"Özür dilerim, anne. Biliyorsun okuldan sonra şirkette çalışıyorum, fırsatım olmuyor."

"Sesin iyi gelmiyor kızım, bir sorun mu var?"

"Hayır, annem merak etme beni. Şimdi kapatmam lazım, sizi seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz Asya'm."

Telefonu kapattıktan sonra Boran'ın odasına çıktım. Yatağın altı dâhil yer yere baktım, ama yine hiçbir şey bulamadım. Giysi dolabına ceketlerinin ceplerine bakmaya karar verdim. Sonuç yine hüsran olmuştu ama son anda dolabın zemini dikkatimi çekti. Zeminde sanki kare şeklinde bir kesik vardı. Daha dikkatli baktığımda yanılmadığımı anladım. Elimi şeklin üzerinde gezdirdiğimde

'çıt' diye bir ses duydum. Bir tür mekanizmayı çalıştırmış olmalıydım, çünkü kare şeklindeki kapak açılmıştı. İçine baktığımda sadece dosyalar olduğunu gördüm. Para ya da mücevher yoktu.

Dosyaları sırasını bozmadan çıkardım ve Boran'ın yatağına oturdum ve içlerini karıştırmaya başladım. İsimler, adresler ve bol sıfırlı rakamlar... Aradığım şey bu muydu emin değildim, ama şansımı denemekten başka çarem yoktu. Telefonumu çıkartıp bütün kâğıtların fotoğrafını çektim. Sonra dosyaları eski haline getirerek yerine koydum. Nefesimi tutarak kare şeklindeki kapağı tekrar kapattım ve 'çıt' sesini duyduğumda tuttuğum nefesi bıraktım.

Boran'dan

"Güvenlik konusunda sorun istemiyorum. En ufak bir sorunda canınızı yakarım."

"Merak etmeyin Boran Bey, bütün önlemler alındı."

Kemal'le birlikte depoda yapılan bütün hazırlıkları dikkatlice inceledikten sonra arabanın anahtarını ondan aldım.

"Ben süreceğim, sen yana geç."

"Olur mu öyle şey Boran Bey?"

"Olur olur," diyerek direksiyona geçtim. "Çocuklar nasıl Kemal?"

"İyiler, Allah'a şükür."

"İkiz çocuk babası olmak çok zor mu?"

"Zor olmaz mı Boran Bey, çok hareketliler. İkisi de erkek olunca zapt etmek zor oluyor. Allah size de baba olmayı nasip etsin."

Hafifçe tebessüm ettim. Baba olmayı hiç düşünmemiştim. Kendi babama benzeyeceksem de hiç düşünmeyecektim. "Kısmet, çocuklar kaç yaşına girdiler?"

"Bir hafta sonra dört olacaklar."

"Artık bizi de çağırırsın pastalarını yemeye."

"Tabii Boran Bey, başımızın üstünde yeriniz var."

Belki bu doğum günü Asya'ya iyi gelirdi. Düğünden beri pek

mutlu değildi. Bir derdi vardı ama ne...

Eve geldiğimizde arabayı garaja sokmadan durdurdum. İnip Kemal'e döndüm.

"Kemal, sen eve git, dinlen."

"Tamam Boran Bey. Teşekkür ederim. İhtiyaç olursa ararsınız."

İçeri girdiğimde Asya'nın koltukta uyuduğunu görünce gülümsedim. Zaten bu kızı ne zaman görsem gülümsüyordum. Kenardaki battaniyeyi alarak üzerine örttüm. Alnındaki şişlik tamamen inmiş, sadece hafif bir kızarıklık vardı. Bu kız gerçekten sakardı. Sehpanın üzerinde duran telefonu çalmaya başladığında ekrana baktım, kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Asya telefonun sesini duyunca birden yerinden sıçradı. Gözlerini açtığında beni görünce bir an şaşırsa da telefonu alarak hızla benden uzaklaştı.

Asya'dan

Telefonun sesiyle yerimden sıçradım. Kimin aradığını tahmin edebiliyordum. Bir an karşımda Boran'ı görünce şaşırsam da o an telefon daha önemliydi. Hızla mutfağa girip telefonu açtım.

"Alo?"

"Senin süren doluyor, bense hâlâ istediğimi alamadım."

"İstediğin şeyleri buldum. Ama fotoğraflarını çekemedim. Akşama kadar zamanım var sanıyordum?"

"Bekliyorum."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alıp arkamı dönmüştüm ki Boran karşımda duruyordu.

"Boran?"

"Ne için akşama kadar zamanın var Asya?"

Sadece son cümlemi duyduğunu umarak yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Arkadaşım birkaç test sorunun mesaj atmıştı, ben de akşama kadar çözeceğimi söyledim."

"Başka bir şey yok yani?"

"Hayır, yok," diyerek buzdolabına yöneldim. "Yiyecek bir şeyler hazırlayacağım, aç mısın?"

"Açım, hani şu tavuklu, nohutlu pilav oluyor ya, onu yapmayı biliyor musun?"

"Sadece pilav yapmayı biliyorum ama İnternetten bakıp yapabilirim."

"Gerek yok, deneyerek yapabiliriz."

Bundan sonrası malzemeleri hazırlayarak yemek yapmak ve benim iç hesaplaşmamla geçti. Bir an her şeyi ona itiraf edip sıkıca sarılmak istiyor, bir an sonra da canını tehlikeye atmaktan deli gibi korkuyordum.

Onunla bir şeyler yapmak beni çok mutlu ediyordu. Mutfakta birlikte hareket etmek, onunla didişmek, bir şeyleri paylaşmak paha biçilemez bir keyifti. Yapacağım şeyden sonra bunları da kaybedecektim. Çünkü Boran'ı kaybedecektim. Yapamayacaktım. Yapamazdım. Boran'a ihanet edemezdim.

"Ben doydum, eline sağlık. Yukarı çıkıyorum ders çalışmam lazım," diyerek hızla merdivenlerden çıktım. Odama girdiğimde sandalyeyi devirip, masaya bir tekme attım. Bu işin içinden nasıl çıkacaktım? Kapı aniden açılınca arkama döndüm.

"Neler oluyor Asya?"

"Bir şey olmuyor."

"Bir şey olduğu ortada. Anlat bana."

"Sadece yalnız kalmak istiyorum."

"Düğünden beri bir garipsin. Ne olduğunu anlatacaksın!"

"Yalnız bırak beni. Çık odamdan," diye bağırarak kapıyı gösterdim. Tek kelime etmeden kapıyı çarparak çıktı. Olduğum yere çöküp ağlamaya başladım. Onu kaybedemezdim. Ne olursa olsun kaybedemezdim. Ve bunu engellemenin tek yolu vardı, her şeyi ona anlatmak.

39

Ayağa kalkarak odamdan çıkıp salona doğru ilerledim. Yoktu, ne salonda ne de mutfakta. Odasına bakmak için merdivenlere yöneldim. Kapıyı çalmadan içeri girdiğimde pencereden dışarıyı izliyordu.

"Boran, özür dilerim."

"Özür mü dilersin?"

"Çık dışarı!"

"Boran, sana söylemem gere-"

"Çık dışarı!"

Gözlerimde yaşlarla odadan çıktım. Adım atacak dermanım yoktu. Duvarın dibine çöküp başımı dizlerimin arasına aldım ve mırıldanmaya başladım. "Sana anlatacaktım... Sana, o adamı anlatacaktım... Kendini ve ailemi korumanı isteyecektim... Özür dilerim, başka çarem yoktu..."

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

İki Gün Sonra

Sabah uyandığımda Boran'ı evde görememiştim. Mallar bu

gece yarısı geleceği için erken çıkmıştı. Bugün herkes için önemli ve tehlikeli bir gündü. O gece, adamı arayıp fotoğrafları göndermiştim. Boran'ın zarar görmeyeceğinin garantisini vermişti.

İki gündür mecbur kalmadıkça Boran'la konuşmuyorduk. Yine eski haline dönmüştü; sinirli, hırçın ve konuşmayan.

Üzerime bir hırka alarak odamdan çıktım. Canım bir şey yemek istemiyordu, bir bardak meyve suyu alarak bahçeye doğru ilerledim. Bahar gelmeye başlamıştı. Bahçe yavaştan yeşile kesiyordu. Ne bu görüntü ne de kuşların neşeli cıvıltısı, içimdeki çığlıkları bastırabiliyordu. Bir türlü rahatlayamıyordum. Boran'la aramıza mesafeler girmiş gibi uzaklaşmıştık. Yanımdaki sandalyenin çekilmesiyle bir an ürktüm.

"Özür dilerim Asya, korkutmak istemedim."

"Önemli değil, Kemal Abi."

"İyi görünmüyorsun, yüzün çökmüş. Üzülme, her şey iyi olacak," dediğinde omuzlarımı silkip önüme döndüm.

"Gerçekten her şey iyi olacak mı?"

"Olacak. Boran'a biraz zaman ver."

"Haklısın Kemal Abi."

Kemal Abi, elini omzuma koyup hafifçe sıktıktan sonra yanımdan ayrıldı ve ben de odama çıktım. Bir süre test sorularıyla kafamı meşgul etmek istiyordum. Birkaç saat sonra telefonumu alarak o adamın numarasını tuşladım. İkinci çalışta açıldı.

"Dinliyorum?"

"Akşam ne olacağını merak ettim de."

"İki gündür planımızı öğrenmeye çalışmaktan bıkmadın mı sen?"

"Boran zarar görmeyecek dedin, ama sana güvenmiyorum."

"Bu umurumda değil. Çok merak ediyorsan sen de gelirsin," diyerek her zaman yaptığı gibi telefonu kapattı. Şansımı Boran da denemek istedim ve ardından onun numarasını tuşladım.

"Söyle?"

"Ne yapıyorsun Boran?"

"Ne yapıyorsam yapıyorum, seni ilgilendirmez."

"Ama Boran..."

"İşim gücüm var, seninle uğraşamam. Arayıp rahatsız etme beni ve evden dışarı adımını atma," diyerek telefonu kapattı. Kimseden gece olacaklar hakkında bilgi alamamıştım. Geriye tek bir şey kalmıştı; gece limana gitmek.

***

Saat gece yarısı olmak üzereydi. Taksi durağına arayarak taksinin sokağın başına gelmesini istedim. Arka bahçeye inip korumalara görünmeden evden çıktım. Limana geldiğimizde bahsedilen adresin biraz gerisinde indim. Dikkatle ilerleyerek onları görebileceğim bir yer aramaya başladım. Biraz ileride, gölgelerin arasında Kemal Abi ve Ömer'i görebiliyordum. Onların biraz ilerisin de de Boran arabasına yaslanmış sigara içiyordu. Beni göremeyecekleri bir pozisyon alıp izlemeye başladım. Henüz yük gemisi gelmemişti, liman boyunca adamlar çevreyi kolaçan ediyordu. Kısa bir süre sonra denizde bir hareketlilik oldu. Herkes dikkatini bu hareketliliğe vermişti.

Gemi limana demir attığında iki adam inerek Boran'a yaklaştı. Adamlardan biri elindeki kâğıtları Boran'a uzattı. Boran da bu kâğıtları Kemal Abi'ye verdi. Kemal Abi'nin işaretiyle adamlar gemiye çıkarak konteynerleri boşaltmaya başladı. Gemiden çıkardıkları her şey tırlara yükleniyordu. O adam hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Bir süre sonra tırların arasında silahlı adamlar çıkmaya başladı. Ellerindeki silahları Boran'ın adamlarına doğrulttular. Boran ve adamları bu duruma tepki vermeden hareketsiz kaldılar. Mavi gözlü adam göründü ve bir şeyler söyleyerek Boran'a doğru ilerledi. Ne konuştuklarını duyabilmek için biraz daha yaklaştım.

"Söylediğin olmayacak, boşuna uğraşma."

"Ah, Boran yapma böyle. Söylediğimi yapmazsan o malları yok ederim. Ne sen kazanırsın ne de ben."

"Hiçbir şey yapamazsın. O mallara ihtiyacın var."

"Şimdi bu malları alıp gideceğiz ve sen buna engel olmayacaksın."

"Bu kadar kolay pes edeceğimi düşündüren ne?"

"Pes etmeni sağlayacak yöntemlerim var diyelim."

Boran'ın alaylı bakışları adamı sinirlendirmiş olacak ki aniden silahını çıkardı. Ve hiç tereddüt etmeden Boran'a doğrulttu. "Şansını fazla zorlama Boran."

"Şansımı sonuna kadar kullanmayı severim."

"Hata edersin."

"Asıl hata, senin burada olman."

Adam, kahkaha atarak silahının emniyetini açtı. O küçücük ses karanlıkta çığlık gibi yankılandı. Şimdi silah, Boran'ın alnından birkaç santim ötedeydi. Bir anda bütün kontrolümü kaybettim ve koşarak Boran'la namlunun arasına girdim.

"Geleceğini biliyordum."

"Ona zarar vermeyecektin."

"Şansını zorluyor."

Cevap vermeye fırsat bulamadan Boran kolumdan tutarak beni kendine çevirdi ve resmen gürledi. "Senin burada ne işin var?"

"Sana zarar vermemesi gerekiyordu," dedim ve tekrar adama döndüm. "İndir silahını, lütfen."

"Karının bana çok yardımı oldu. Bu gece hakkındaki bütün bilgileri bana verdiğinde, seni ne kadar sevdiğini anladım," dedikten sonra ani bir hareketle kolumdan çekerek silahı alnıma dayadı. "Ama sana zarar vermeyeceğimi söylemedim."

"Bırak onu!" diye bağıran Boran'ın sesi limanda yankılandı.

"Malları almadan onu bırakmam."

Bundan sonrası tam bir kaostu. Boran, belinden çektiği silahı birden ateşledi. Silahın patlamasıyla adamın elindeki silah yere fırladı. Sonra herkes birbirine ateş etmeye başladı. Ne yapmam gerektiğini düşünürken tırlardan birinin arkasına doğru çekildim.

"Senin buraya gelmemen gerekiyordu."

"Özür dilerim Boran, iyi olduğunu görmek istedim."

"Sakın durma ve elimi bırakma," diyerek elimden tuttu ve koş-

maya başladık. Bir yandan da ateş etmeye devam ediyordu. Arabaya ulaşmamıza çok az kalmıştı ki tırların arasından çıkan mavi gözlü adam, karşımıza dikildi.

"Canını almadan gideceğimi mi sandın?" dedi ve silahını ateşledi. Ne engel olabildim ne çığlık atabildim. İkinci silah sesinden sonra kaçmaya başladı. Boran hâlâ ayaktaydı ve hâlâ elimi tutuyordu. Önce bakışları beni buldu sonra birden yere yığıldı. Çığlık çığlığa bağırmaya başladım. "Yardım edin! Yardım edin!" dizlerimin üzerine çökerek yüzünü ellerimin arasına aldım. "Boran sakın gözlerini kapatma. Sakın beni bırakma." Çok fazla kan vardı ve hâlâ yardımımıza kimse gelmemişti. "Özür dilerim. Hepsi benim suçumdu. Özür dilerim. Bana bunu yapma Boran. Sakın ölme buna dayanamam. Beni, sensiz bırakma. Ben, seni çok seviyorum."

Gözleri kapandığı anda zaman durdu. Dünya durdu. Kalbim atmaz oldu.

40

Beni bırakamaz! Beni arkasında böylece bırakıp ölemez! Ona bu kadar âşıkken olmaz, buna dayanamam. Sevdiğim birini daha kaybedersem yıkılırım, yok olurum.

"Neler oluyor burada?"

"Boran... Boran vuruldu, Ömer yardım et." Ömer, yanımda diz çöküp, onun nefesini kontrol etti ve ardından bir küfür savurarak Kemal Abi'ye seslendi.

"Kemal, çabuk arabayı getir!"

Ömer ve Kemal Abi, Boran'ı yanımıza gelen arabanın arka koltuğuna yatırdılar. Ömer, "Asya sen de arkaya bin, Boran'ın yarasına baskı yap," deyince, hemen arabaya bindim ve onun başını dizlerimin üzerine koydum. Fularımla yarasına baskı yapmaya devam ettim. Kemal Abi direksiyona geçtiğinde Ömer hızla yanındaki koltuğa oturdu ve torpidoyu yumruklamaya başladı.

"O adamın canını alacağım! Onu geberteceğim!"

"Sakin ol Ömer. Şu an sadece Boran'ı düşün."

"Sakin olamam Kemal. Kardeşimi vurdu o it, onun canını almadan bana rahat yok!"

"Şimdi Boran'ı düşünmeliyiz. Hemen hastaneyi ara, her şeyi ayarlasınlar."

"Ömer, çok kan kaybediyor. Başka bir beze ihtiyacım var!" dedikten sonra bakışlarımı Boran'a çevirdim ve nefesini kontrol ettim, çok düzensizdi. Bunların hepsi benim hatamdı, onu dinlemeli ve evden çıkmamalıydım. Bir yandan hıçkırıyor, bir yandan da Boran'a sesimi duyurmaya çalışıyordum. "Özür dilerim, seni dinlemediğim için çok özür dilerim. Lütfen biraz daha dayan."

Ömer, arkaya doğru döndü ve "Evet, kesinlikle Boran'ı dinlemeli ve evden çıkmamalıydın Asya! Bütün planı bozdun, ama merak etme, o güçlü bir adam. Ona hiçbir şey olmayacak," dedi.

Hastaneye geldiğimizde Boran'ı hemen acil servise aldılar. İçeri girmek istediğimde bir hemşire dışarı kalmamızı ve sakin olmamızı söyledi. İçeride olan biteni görebilmek için kapının yanındaki cam bölmeye doğru ilerledim. Doktor ve hemşireler, Boran'ın başına toplanmıştı.

"Allah'ım, ne olur onu bana bağışla. Buna bir kez daha dayanamam. Lütfen!"

Ömer, yanıma doğru gelip destek olmak istercesine omzuma dokundu. "Merak etme, onun çok güçlü olduğunu sana söylemiştim." Daha sonra beni kendisine doğru çevirdi ve ellerimi avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine baktı. "Daha fazla ağlamaya devam edersen şaşkın bir kurbağaya benzeyeceksin."

O sırada doktorlardan biri dışarı çıktı ve "Hastanın yakını siz misiniz?" diye sordu. Ömer ve ben aynı anda, "Evet," diyerek yanına doğru ilerledik. "Boran Bey'in durumu şu anda kritik. Acilen ameliyata alınması gerekiyor. Vücuduna iki kurşun isabet etmiş, biri omzunda, diğeri karaciğerinde. Bu yüzden çok fazla kan kaybetmiş. Ameliyat süresince çok fazla kana ihtiyacımız olacak, ama elimizde sadece bir ünite AB Rh pozitif kan var. Eğer çevrenizde kan grubu uyan birileri varsa hemen haber verin."

O sırada odanın kapısı açıldı ve iki hemşire Boran'ın yattığı sedyeyi iterek yanımızdan geçti.

"Kan bulunduğunda iyileşecek ama değil mi? Ona bir şey ol-

mayacak?" diyerek doktora baktım.

"Kesin bir şey söyleyemem, ama iyi olması için elimizden geleni yapacağız."

Ömer, doktorun yakasına yapıştı ve bağırmaya başladı. "Kesin bir şey söyleyemem ne demek doktor! Kardeşim, o ameliyattan sapasağlam çıkacak. Eğer ona bir şey olursa, senin canını alırım, anladın mı beni!"

Kemal Abi elini Ömer'in omzuna koydu. "Sakin ol Ömer. Benim kan grubum uyuyor, ben şimdi kan vermeye gideceğim. Sen de kanı uyan başka birileri varsa hemen buraya getir, tamam mı?"

Ömer, duvara bir yumruk atarak yanımızdan ayrılırken Kemal Abi bana döndü. "Sen de şimdi git ve ameliyathanenin önünde bekle Asya. Kan verip hemen yanına geleceğim."

Kemal Abi'nin söylediklerini kafamı sallayarak onayladım. Artık ne zaman akmaya başladığını bile hatırlayamadığım gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve doktoru takip ederek, ameliyathanenin önüne geldim. Ameliyat için hazırlanmış olan doktor ve hemşireler içeri girdikten sonra duvarın dibine çökercesine oturdum. Tek düşündüğüm Boran'ın nasıl olduğuydu. Bir süre sonra omzuma birinin dokunduğunu fark ettim. Yavaşça kafamı kaldırıp baktığımda Kemal Abi'yle birlikte bir hemşirenin bana baktıklarını gördüm.

"Asya iyi görünmüyorsun. Hadi gidip elini yüzünü yıka ve üzerini değiştir. Hemşire hanım, sana yardımcı olacak."

O an ellerimin ve kıyafetlerimin Boran'ın kanıyla kaplandığını fark ettim. Onun kanı... Her yerde onun kanı vardı. Ama onu burada yalnız başına bırakmak istemiyordum.

"Boran'ı bir saniye bile yalnız bırakmam. Ya ben yokken bir şey olursa?"

"Söz veriyorum sen yokken herhangi bir şey olursa hemen seni çağıracağım. Ama önce üzerindekileri değiştirmelisin. Uyandığında, seni böyle perişan bir halde görmesini istemezsin."

Kemal Abi haklıydı. Uyandığında güçlü bir şekilde onun karşısında olmalıydım.

"Buyurun, benimle gelin."

Önümde ilerleyerek bana yol gösteren hemşireyi takip ettim. Bir odanın önünde durduğumuzda hemşire kapıyı açarak içeri girdikten sonra bana bakıp gülümsedi. İçerideki dolapların birinden çıkardığı hemşire üniformasını bana uzattı.

"Şimdilik bunlarla idare edersiniz."

"Teşekkür ederim."

"Hemen şurası da banyo, isterseniz duş alabilirsiniz. Kullanılmamış havlular da çekmecede. Başka bir şeye ihtiyacınız varsa, lütfen çekinmeden söyleyin."

"Hayır, teşekkür ederim."

Hemşire beni yalnız bıraktığında duş kabinine doğru ilerledim ve sıcak suyu açtım. Aynanın karşısına geçtiğimde yüzümde kurumuş olan kanı görmek beni daha da sarsmıştı. Ellerimdeki ve yüzümdeki kanı kazımak, yok olmalarını sağlamak istiyordum. Kıyafetlerimden kurtulduktan sonra sıcak suyun altına girdim ve bir süre suyla birlikte akıp giden kanı izlemeye başladım. Bacaklarım beni taşıyamayacak duruma geldiğinde olduğum yere oturdum ve bacaklarımı karnıma doğru çekip ağlamaya başladım. Kendimi daha iyi hissettiğimde tekrar ayağa kalktım ve kurumuş kanları temizlemeye çalıştım. Ben güçlü olmalı ve Boran'ın da güçlü olmasını sağlamalıydım. Kıyafetlerimi giydikten sonra odadan çıktım ve ameliyathaneye doğru ilerledim. Ömer, Kemal Abi'nin yanında oturuyordu ve yanında da daha önce görmediğim iki kişi vardı. Geldiğimi gören Kemal Abi hemen ayağa kalktı.

"Daha iyi misin Asya?"

"Evet, teşekkür ederim. Boran... O nasıl?"

"Henüz bir haber alamadık ama Ömer, kan grubu uyan kişileri getirmiş. Merak etme, o iyi olacak."

Kemal Abi'nin gözlerinin içine bakarak başımla onayladıktan sonra Ömer'e döndüm. O da perişandı. Sırtını duvara dayayarak yere çökmüş, boş boş ameliyathanenin kapısına bakıyordu. Karşına geçip dizlerimin üzerine oturdum.

"Özür dilerim Ömer. Kardeşin benim yüzümden bu halde."

Ömer, yüzümü avuçlarının arasına aldıktan sonra gözyaşlarımı sildi. "Senin bir suçun yok. O adam, seni tehdit etti, bizi yok etmek için seni kullandı. Boran'ın yaşam savaşı vermesinin tek suçlusu o. Adamlarımız araştırıyor, ama adını hâlâ öğrenemedik. Onu bulduklarında tüm bunların cezasını kendi ellerimle vereceğim."

Ömer'e hiçbir şey söylemedim. Zaten ne söyleyebilirdim ki? Yanına geçip oturdum ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Birkaç saat geçtikten sonra ameliyathanenin kapısı açılınca Ömer'le birlikte oturduğumuz yerden kalktık ve koşarak doktorun yanına gittik ve bir ağızdan konuştuk.

"Boran nasıl?"

"Kardeşim nasıl, doktor?"

Kemal Abi de yanımıza gelerek bir elini benim, bir elini de Ömer'in omzuna koydu ve soran bakışlarını doktora çevirdi.

"Boran Bey çok kan kaybetmişti. Kan takviyesiyle bunu hallettik. Ciğeri için de gerekli müdahaleyi yaptık. Ameliyat başarılı geçti, ama hâlâ hayati tehlikesi var. Bir süre yoğun bakımda kalacak, iç kanama geçirmesi ihtimaline karşı tedbir almalıyız."

"Kanama olursa ne olur?" diye sordu Ömer.

"Bu sefer kanama olursa, durdurmakta zorlanırız. Ciğeri yeni bir ameliyatı kaldıramayabilir. Yani bu bizim için çok riskli olur. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok şu aşamada."

Doktor yanımızdan ayrıldıktan sonra Boran'ı yoğun bakım ünitesine götürmek için ameliyathaneden çıkardıklarında koşarak yanına gittim ve elini tuttum, buz gibiydi. Kalbim korkuyla daha hızlı atmaya, gözyaşlarım yağmur gibi yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Orada yatan Boran olmamalıydı. Yoğun bakım ünitesine geldiğimizde hemşireler onu odaya soktuklarında cam bölmeden yapılanları izlemeye başladım. Göz altları bir gecede çökmüş ve morarmaya başlamıştı. Vücuduna bağladıkları kablolar ve monitörlerden gelen sesler sinirlerimi bozuyordu.

***

Aradan geçen saatler ve Boran'ın hareketsiz yatması canımızı yakmaya devam ediyordu. Artık gücüm kalmamıştı. Onu böyle

görmeye dayanamıyordum. Saatler ilerledikçe daha çok korkuyordum. Kollarımı dizlerime dayayarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve onun hayata, bana dönmesi için dua etmeye başladım. Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladığında serbest bıraktım.

Kafamı kaldırdığımda Ömer'le göz göze geldim. "Ömer, Boran'ın yanına gitmek istiyorum."

Ömer, hiçbir şey söylemeden yanımdan kalktı ve geri döndüğünde, "Hadi Asya, hemşire içeri girmene yardım edecek," dedi.

Teşekkür ederek hemşireyi takip ettikten sonra birlikte başka bir odaya girdik ve Boran'ın yanına girebilmem için uzattığı önlüğü giydim. Hazır olduğumu söylediğinde Boran'ın odasına doğru ilerledim. Kapıyı yavaşça açıp odaya girdiğimde, odanın soğuk olduğunu fark ettim. Kafamı cama doğru çevirdiğimde, Ömer'in Kemal Abi'ye bir şeyler söylediğini ve oradan uzaklaştıklarını gördüm. Bu benim için daha iyi olmuştu.

Yavaşça Boran'ın yatağına doğru ilerlediğimde, solgunluğu daha da belli oluyordu. Gözyaşlarım artık bana ihanet ediyor, istemsizce akmaya devam ediyordu. Ellerimi Boran'ın kirli sakallı yüzünde gezdirdim ve kapalı olan gözlerine birer öpücük kondurdum. Odadaki sandalyelerden birini çekip yanına oturdum ve sağ elini avuçlarımın arasına alarak biraz olsun ısıtmaya çalıştım.

"Ne kadar özür dilersem dileyeyim, yaptığım hata affedilemez, biliyorum. Her şey için çok özür dilerim Boran. Her şeyi seni sevdiğim için yaptım. Ailem için yaptım. Zarar görmenizi istemediğim için kabul ettim. Belki de hiçbir şey olmayacaktı, ama sözünü dinlemeyerek limana geldim ve işte sonuç ortada. O adam silahını sana doğrultunca dayanamadım. Sana bir şey olacak diye çok korktum, ama korktuğum şey başıma geldi. Bana bağır, çağır, istersen vur. Ama yeter ki uyan. O gökkuşağı gibi birçok duyguyu barındıran gözlerinle gözlerime bak. Sana bu derece bağlanacağımı, seni bu denli seveceğimi hiç düşünmemiştim. Ben, bu oduna âşık oldum Boran! Lütfen uyan."

Elinin üzerine bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildim. Bu sırada hemen yanımızda duran cihazdan tuhaf sesler gelmeye

başlayınca, bakışlarımı korkuyla tekrar ona çevirdim.

"Boran... Boran sakın ölme! Beni bırakma!"

Bir anda odaya giren doktor ve hemşireler onun başına toplandılar. Hemşire, bana bir şeyler söylüyordu, ama hiçbir şey anlayamıyordum. Kulaklarım uğuldamaya, nefesim düzensizleşmeye başlamıştı. Hemşire, beni odadan çıkardığında vücudum hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Ömer ve Kemal Abi de yanıma gelerek içeride olup biteni izlemeye başladı. Doktor, kafasını çevirip benimle göz göze geldiğinde gülümsedi, ama onun bu hareketine hiçbir anlam veremedim. Neler oluyordu? Bakışlarım Boran'a kaydığında gözlerini hafifçe araladığını gördüm. Şükürler olsun! Şükürler olsun, yaşıyordu! Ömer, beni kollarına alarak havaya kaldırdı ve etrafında döndürmeye başladı. Artık gözyaşlarım sevinçten akıyordu. Ve ben buna engel olmak istemiyordum. Kemal Abi de yanıma gelerek kollarını boynuma doladı ve kulağıma "Boran'ın seni bırakıp gidebileceğini hiç düşünmemiştim zaten," dedi.

Doktor, Boran'ın odasından çıkıp yanımıza geldiğinde, merakla ona baktık. "Gözünüz aydın, Boran Bey uyandı. Riskli süreci atlattı. Birazdan odasına alacağız, siz de onu çok yormadan yanında durabilirsiniz."

Ömer, doktorun yakasına tekrar yapışıp sarılınca gülümsememe engel olamadım. "Çok teşekkür ederim doktor. Dile benden ne dilersen."

"Siz sinirlerinize hâkim olun, başka bir şey istemiyorum."

Sedyeyle Boran'ı tekrar yanımızdan geçirdiklerinde biz de arkalarında yeni odasına doğru ilerlemeye başladık. Hemşireler içerideki işlerini tamamladıktan sonra odaya giren Ömer ve Kemal Abi'nin arkasından, kalp atışlarımı biraz olsun yavaşlatabilmek adına derin bir nefes alarak odaya girdim.

İçeri girdiğimizde Boran bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. Ömer, hızla yatağa doğru ilerledi ve Boran'ın boynuna sıkıca sarıldı. "Bir kardeşimi daha kaybedeceğim diye çok korktum."

Ömer'in daha önce kimi kaybettiğine bir anlam veremesem de o ikisini bir arada böyle görmek, gözlerimin yaşarmasına sebep oldu.

"Nefes alamıyorum Ömer."

"Nefes kesici bir insan olduğumu biliyordum."

"Senin şu ağzını düzeltmek lazım, ama önce bir iyileşeyim."

"Sen iyileş bir, işte o zaman istediğin kadar düzeltebilirsin." Ömer, gülümseyerek koltuğa geçip oturduktan sonra Kemal Abi, Boran'a doğru ilerledi ve dikkatli bir şekilde sarılıp geri çekildi.

"Geçmiş olsun Boran Bey. Hepimizi çok korkuttunuz."

"Öldürmeyen Allah öldürmüyor, Kemal."

"Haklısınız Boran Bey. İyi olduğunuzu gördüm, ben artık işlerin başına geçeyim."

Ömer, araya girerek, "Ben buradayım Kemal, sen gidebilirsin. Bir şey olursa ararız," dedi. Kemal Abi başıyla onayladıktan sonra odadan çıktı. Ben hâlâ yerimden kımıldayamamıştım. Boran'la göz göze gelince hemen bakışlarımı kaçırdım. Onun karşısında kendimi suçluymuşum gibi hissediyordum.

"Uyandığım için sevinmedin galiba."

"Hayır. Yani tabii ki sevindim. Nasıl sevinmem?"

Boran, hafifçe kollarını açtığında yanına yaklaşıp, yatağın köşesine oturarak ona sarıldım. O an hissettiğim tek şey, kesinlikle huzurdu. İlaçların maskelediği kokusunun içime çekerek daha sıkı sarıldım. Kollarını belime dolayarak kulağıma fısıldadı.

"Ağlama."

"Özür dilerim... Bütün bunlar benim yüzümden oldu. Benim yüzümden canın yandı."

Kollarını belimden çekerek arkasına yaslandı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Uyandım ve artık iyiyim, ağlama."

"Peki, ya mallar? O adam malları da alıp kaçtı."

"Alıp kaçtı ama kaçırdığı mallar uyuşturucu değildi."

"Nasıl yani?"

Boran'dan

İki Gün Önce

Çok sinirliydim, ona yardım etmek için her yakınlaşmamda benden uzaklaşıyor, bütün çabalarıma rağmen benimle konuşmayı reddediyordu. Beni odasından kovduktan sonra da karşıma geçmiş, benden onu dinlememi istiyordu. Sinirle sözünü kestim.

"Çık odamdan! Hemen! Seni dinlemek istemiyorum!"

Ağlayarak odamdan çıktığında sinirle yumruğumu masaya geçirdim. Ters giden bir şeyler vardı ve o, bunu anlatmaya çalışıyordu. Belli ki artık işin içinden çıkamıyordu. Gözlerinden okuduğum şey gerçekten de saf korku muydu? Kendime lanet ederek kapıyı tekrar açtığımda onun, duvarın dibinde oturmuş, bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Sana anlatacaktım... Sana, o adamı anlatacaktım... Sana her şeyi anlatacaktım... Kendini ve ailemi korumanı isteyecektim."

Bu kız ne korumasından, hangi adamdan bahsediyordu?

"Özür dilerim Boran. Başka çarem yoktu."

Dizlerimin üzerine çökerek çenesinden tuttum ve bana bakmasını sağladım. "Neler oluyor Asya?"

"Ben... Ben özür dilerim."

Kollarından tutarak onu ayağa kaldırdım ve odasına doğru ilerledim. Yatağa oturunca ben de yanına oturdum ve sakinliğimi korumaya çalışarak yüzüne baktım. Onun ağlaması iyice sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Ağlama artık. Bana neler olduğunu anlat. Bahsettiğin adam kimdi? Korunması gerekenler kimler?"

"Mecbur kaldım. Seni, annemi ve kardeşimi öldürmekle tehdit etti."

"Bana en başından anlat neler olduğunu. Seni kim tehdit etti?"

"Okula raporu bırakmak için evden yalnız çıkmıştım hatırlıyor musun? İşte o gün eve dönerken beni bir arabaya zorla bindirdiler."

"Neden benim bundan haberim yok? Böyle bir şeyi nasıl saklarsın benden?"

"Aslında daha önce de takip edildiğimden şüphelenmiştim. Tanımadığım bir adamla birkaç kez göz göze gelmiştim, ama ben bunu umursamadım. Zaten o günden sonra bir daha da görmedim o adamı. Okuldan çıktıktan sonra eve yürüyerek gelmeye karar verdim. O adam birden karşıma çıkınca kaçmaya çalıştım, ama başaramadım. Yanımızda duran bir arabaya zorla bindirmeye çalıştılar. O sırada kafamı arabanın kapısına vurdum ve..."

"Yani kafanı okulun kapısına değil, arabanın kapısına çarptın?"

"Başımın acısıyla çırpınmayı bıraktığımda, karşımda mavi gözlü genç bir adamın oturduğunu gördüm. Bibloyu yollayan kişinin kendisi olduğunu söylediğinde sinirle üzerine doğru atıldım, ama beni hemen kenara itti. Ardından sana zarar verebilmek için ona yardım etmemi istedi. Ben..."

Duyduklarım karşısında deliye dönmüştüm. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek odada yürümeye başladım. "Ve sen de kabul ettin, öyle mi! Sen de o adama yardım ederek, hayatımı mahvetmeye çalışıyordun, öyle mi!"

"Hayır, kabul etmedim, ama beni tehdit etti! Kabul etmediğim takdirde seni ve ailemi öldüreceğini söyledi. Size zarar vermesini göze alamazdım. Zarar görmenize dayanamazdım."

"Devam et!"

"Eğer anlaşmayı kabul edersem sana ve aileme zarar vermeyeceğini, sadece mallarına el koyacağını söyledi."

Şaşkınlıkla Asya'ya baktım. Bu adam kimdi ve bu kadar gizli bir şeyi nereden biliyordu?

"Adamın adı ne?"

"Bilmiyorum."

"Peki, sen nasıl yardım edecektin o adama?"

"Malların kayıtlı olduğu dosyaları bulmamı ve gerekirse fotoğraflarını çekerek ona göndermemi istedi."

Bahsettiği dosyaları bulması imkânsızdı. Onları odamda, kimsenin bilmediği bir yerde saklamıştım. "Peki, bulabildin mi bari?"

"Biraz zor oldu, ama evet buldum."

Bu kız onları bulduğunu mu söylemişti? "Buldun mu? Nasıl?"

"Giysi dolabının içinde bir kasadaydılar. Fotoğraflarını çektikten sonra tekrar yerine koydum."

Duyduklarım beni hem sinirlendirmiş hem de şaşırtmıştı. Ya ben çok aptaldım ya da bu kız göründüğünden fazla zekiydi. Birden aklıma gelen şeyle bakışlarımı Asya'ya çevirdim.

"Bana fotoğrafları yolladım deme sakın, yoksa çok kötü olur!"

"Evet, fotoğrafları da buldum, ama henüz ona göndermedim. Ona güvenemiyordum. Sana anlatmak ve anlatmamak arasında çok çelişkide kaldım. Kararsızdım ve bu yüzden sana öyle davranıyordum. Ama artık her şeyi biliyorsun. Bir saatim kaldı, eğer fotoğrafları ona göndermezsem çok kötü şeyler olacak."

Onun böyle bir şeyin altından tek başına kalkmaya çalışması beni iyice sinirlendirmişti. Ama şimdi diğer adamı düşünmeliydim. Aklıma gelen fikirle ona döndüm.

"Adamı arayıp, dosyalara ait fotoğrafları çektiğini, ama deponun fotoğraflarını bulamadığını söyleyeceksin."

"Emin misin?"

"Evet."

"Ama tüm malları ele geçirir o zaman. Planın ne peki?"

"Planımın ne olduğunu sana anlatacak değilim!"

"Ama Boran..."

"Sus Asya, kalbini kırmak istemiyorum. En başından itibaren bunları benden sakladığın için sana çok kızgınım. O yüzden sadece sana söylediklerimi yap ve gerisine karışma!"

"Özür dilerim."

"Ara şimdi o adamı ve ona fotoğrafları bulduğunu söyle."

Telefonunu eline alıp adamı aradı ve hoparlörü açtı.

"Çektin mi fotoğrafları?"

"Evet, çektim. Yalnız deponun yerine ait bir bilgi bulamadım."

"Nasıl bulamadın?"

"Söylediğim gibi diğer dosyaları buldum, ama depoya at bir bilgi bulamadım."

"Boran o kadar da düşüncesiz değildir. Yaptığı işleri en ince ayrıntısına kadar not alır. Depoya ait bilgilerin olduğu bir dosya olduğuna eminim."

Bu adam her kimse, beni gerçekten iyi tanıyordu. Bakışlarımı Asya'ya çevirdiğimde ellerinin titrediğini gördüm. Telefonu elime alarak konuşmaya devam etmesi için işaret ettim.

"Belki de deponun yerini hafızasında tutuyordur."

"Neyse hırçın kız. Şimdi bana çektiğin fotoğrafları yolla. Bundan sonraki iş adamlarımın. Artık seninle işim bitti."

Telefonu kapattıktan sonra galeriye girip çektiği bütün fotoğrafları dikkatle inceledim. Gerçekten iyi iş çıkarmıştı. Bütün bilgiler elindeydi, beni bitirecek bütün bilgiler. Depoya ait fotoğrafları bulup sildikten sonra diğerlerini adama yolladım ve numarayı kendi telefonuma kaydettim.

"Bir sorun olduğunda ararsın beni," dedikten sonra odama geçip arabanın anahtarını alıp evden ayrıldım.

Asya'dan

"Asıl mallar, limanın başka tarafına yönlendirildi. Biz nişastaları tırlara yüklerken, diğer adamlar da asıl malları tırlara yüklüyorlardı. Planımız gayet iyi gidiyordu, ta ki sen ortaya çıkana kadar."

"Özür dilerim, ama ben çok korktum."

"Korkma ben iyiyim," dediğinde gözlerine baktım. İçtenlikte gülümsüyordu ve ben de gülümsemeden edemedim. Ömer, elini omzuma koyduğumda bakışlarımı ona çevirdim.

"Boran uyandığına göre, sen artık eve gidip dinlen Asya."

"Hayır, ben burada kalacağım. Sen git eve."

"Dün geceden beri uyumadın. Dinlenmen lazım."

"Hayır, gitmiyorum. Sen git."

"Hayır, sen gidiyorsun."

Boran, halinden hoşnut bir biçimde, "Ömer, sen git eve dinlen, Asya burada kalsın," dedi.

"Tamam gidiyorum, ama ikinizde dikkatli olun ve uslu durun."

Ömer odadan çıktıktan sonra Boran'a döndüm. "Aç mısın? Sana bir şeyler getireyim mi?"

"Hem de çok," dediğinde odadan çıktım ve kapıdaki korumalara ona dikkat etmelerini söyleyerek yemekhaneye gittim. Çorba ve patates püresi alıp tekrar odaya çıktığımda yatağın kenarına oturdum ve ona çorbayı içirmeye başladım. İlk başta tereddüt etse de sonra gülümseyerek ağzını açtı. Yemeğini bitirdiği sırada doktor ve hemşire dikişlerini kontrol etmek için odaya girdiler.

"Dikişleriniz gayet iyi görünüyor Boran Bey. Bu kadar çabuk toparlanmanız bizi de çok şaşırttı."

"Vurulduğum anda hayata tutunmam gerektiğine dair sözler duydum. Hayatta kalmam gerekiyordu," dedikten sonra bakışlarını bana çevirdiğinde, anlamsızca yüzüne baktım.

"Dinlenmeniz gerekiyor Boran Bey. Sizlere iyi geceler."

Doktor odadan çıktıktan sonra ben de yatabileceğim bir yer bulmak için etrafıma bakındım. Yatağın yanındaki koltuğa doğru ilerlediğim sırada Boran bileğimden tuttu ve beni kendine doğru çekti.

"Bir şey mi oldu, Boran?"

"Yanımda uyumanı istiyorum," dediğinde düşüp bayılacağımı sandım. Yatağında yana kayarak bana yer açtı.

"Buraya sığacağımızdan emin misin?"

"Düzgün yatarsan sığarız."

Lambayı kapattıktan sonra yatağa ilerledim ve ayakkabılarımı çıkardım. Üzerindeki pikeyi kaldırınca yan dönerek uzattığı koluna başımı koydum. Ona doğru sokulup göğsüne başımı dayadım. Kalbim biraz daha böyle atmaya devam ederse kesinlikle birazdan duracaktı. Biraz sakinleşebilmek için konuşmaya başladım.

"Boran, doktora ne demek istedin?"

"Anlamadım?"

"Hani dedin ya, vurulduğumda hayata tutunmam gereken sözler duydum, diye."

"Beni hayata bağlayan, hayata tutunmamı sağlayan senin sözlerindi."

Şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı, gerçekten beni duymuş olabilir miydi?

"Boran beni bırakma, lütfen ölme, seni çok seviyorum, sana âşığım, dediğini duydum Asya. İşte o an hayatta kalıp, sana duygularımdan bahsetmeyi, senin yanında olmayı istedim. Seni bırakamadım."

"Boran..."

"İnkâr etmeye kalkma, yoksa kötü olur."

"Peki sen?"

Gözyaşlarımı sildikten sonra tavana bakarak tekrar konuşmaya başladı. "Annem ölmeden önce ona 'Aşk nedir?' diye sormuştum. Annem, beni yanına oturtarak sıkıca sarılmış ve başımı öpmüştü. Bana aşkı, Mevlana'nın bir sözüyle anlatmıştı. O zamanlar ne söylemek istediğini anlamamıştım. Ama artık onu çok iyi anlıyorum," dedikten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Aşk davaya benzer, acı da şahide. Şahidin olmadan, davayı kazanamazsın. Aşk hali o denli her şeyi kuşatıcıdır ki, ortada ne sen vardır, ne de ben. Ona göre aşk, insanı bütün zıtlıklardan arındırır."

"Peki, ama senin ne düşündüğünü anlamadım."

"Seni her gördüğümde mutlu ve huzurlu oluyorum. Nedense senin yanında bütün kötü düşüncelerimden, yorgunluğumdan uzaklaşıyorum. Sana zarar gelmesinden korkuyorum. Hep yanımda ol istiyorum. Bu aşk mı bilmiyorum ama seni seviyorum. Sana olan duygularım bunlar. Senin yanında hissettiğim mutluluğu ve huzuru hiçbir şeye değişmem."

"Peki, bugünden sonra sen ve ben ne olacağız?" dediğimde o güzel gülümsemesini bana sunup başımı göğsüne yaslamamı sağladı. Saçlarımın arasına bir öpücük kondurduktan sonra, dikkatli bir şekilde kollarını bana doladı.

"Bugünden sonra sen ve ben yok. Artık biz varız..."

41

İki gündür uykusuz ve yorgundum. Daha fazla dayanamamış, sevdiğim adamın kollarında uyuyakalmıştım.

"Neler oluyor burada?"

Duyduğum sesle gözlerimi daha da açtım. Ömer elleri belinde, çatık kaşlarıyla bize bakıyordu. Telaşla doğrulmaya çalıştım, ama beni tutan kollar buna izin vermedi.

"Boran, bırak kalkayım."

"Hayır, kalkmana gerek yok," dedi ciddiyetle.

"Lan, beni akşam bu yüzden mi yolladınız? Baş başa kalmak için mi?"

"Uyuduk sadece," diye mırıldanarak bir kez daha doğrulmaya çalıştım. Neyse ki Boran kollarını gevşetmişti. Hızla Ömer'in yanından geçerek odadaki banyoya ilerledim. Aynadaki yansımam korkunç görünüyordu. Saçlarım dağılmış, gözlerim şişmiş, göz altlarım morarmıştı. Soğuk suyunda beni kendime getirme konusunda işe yaradığı söylenemezdi. Kendime gelmek için uzun ve deliksiz bir uykuya ihtiyacım vardı.

Odaya döndüğümde doktor, Boran'ı muayene ediyordu. Kenarda bekleyen Ömer'in yanına doğru ilerledim.

"Duyduklarım doğru mu?" diyen Ömer'e bakışlarımı çevirdim.

"Ne doğru mu?"

"Bana seni sevdiğini, bundan sonra birlikte olduğunuzu söyledi."

Gülümseyerek Boran'a döndüm. Bana bakıyor ve o da gülümsüyordu. Ömer kulağıma eğilerek fısıldadı. "Gözlerinizdeki ışığı görebiliyorum. Zamanı geldiğinde zor olmadığını anlayacaksın demiştim. Seni üzecek bir şey yaparsa, ben hep buradayım, unutma."

Ömer, başından beri abim gibi olmuştu. Onun hayatımda olması büyük şanstı benim için. Gözlerimde yaşlarla başımı ona çevirdim ve boynuna atladım. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Benim için harika bir abi oldun."

"Sen de yıllar önce kaybettiğim kardeşimin yerini doldurdun," diyerek beni kollarına aldı.

"Sarılmanız bittiyse biraz da benimle ilgilenin." Boran'ın sesi sert çıkmıştı.

"Henüz bitmedi, biraz daha bekle," dedi Ömer, beni kolunun altına çekerek.

"Ben hastaneden çıkmak istiyorum. Doktora söyle ve işlemleri hallet."

Hızla yanına ilerledim. "Daha dün ağır bir ameliyat geçirdin, hareket bile edemiyorsun, nasıl eve gitmeyi düşünürsün?"

"Ömer git, çıkış işlemlerini yap!"

Bizi dinlemeyeceği belli olmuştu. Ömer gülümseyerek odadan çıktığında bir kere daha şansımı denemek istedim. "Boran hastanede kalman gerekiyor."

"Boş ver şimdi hastaneyi," dedi ve elimden tutarak beni kendine çekti.

"Ömer'e o kadar sıkı sarılma. Hatta mümkünse hiç sarılma."

Bu ciddi bir serzeniş değildi. Daha çok bir çocuğun isyanı gibiydi. Ses tonundan bunu anlamıştım. "Boran saçmalıyorsun.

Ömer senin kardeşin, benim de abim. Onu kıskandığını söyleme bana."

"Seni paylaşmak istemiyorum. Benim olanı kıskanıyorum, suç mu?" Bunu söylerken de yüzündeki ifadenin yaramaz bir çocuğunkinden farkı yoktu.

"Bütün bunların bir rüya olmasından korkuyorum," dedim başımı göğsüne yaslayarak.

Ani bir hareketle çenemden tutarak başımı kaldırdı ve dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. "Hiçbiri rüya değil," dedikten sonra tekrar dudaklarıma uzandı. Bir anlık şaşkınlıkla karşılık veremeden öylece kaldım. Belimdeki eli, beni kendine bastırdığında ellerim saçlarına uzandı. Birbirimizin nefesinde kaybolmaya başlamıştık ki, kapıdan gelen sesle aynı anda gözlerimizi açtık ve panikle ayağa kalktım.

"Çüş! Şimdi de bunun için mi beni doktorun yanına yolladınız?"

"Ömer dua et yaralıyım, yoksa bilirdim sana yapacağımı."

"Eve gidebilirmişiz, kalkmadan yatsın ve ilaçlarını ihmal etmesin dedi doktor. Dikişlerine de dikkat edecekmişsin, bilmem anlatabildim mi?"

"Anlattın Ömer, uzatma," diyen Boran yataktan kalkmak için çoktan harekete geçmişti bile. Ömer'in yardımıyla ayağa kalktığında, doktor odaya girdi.

"Çok sabırsızsın Boran Bey. Evde kendinize dikkat edin. Siz hazırlanırken ben de eşinize pansuman ve ilaçlarınız hakkında bilgi vereyim," diyerek eliyle kapıyı işaret etti. Doktorun odasına girdiğimizde masanın önündeki koltuğa oturdum.

"Asya Hanım, eşiniz basit operasyonlar geçirmedi. Çok dikkatli ve özenli bakılması gerekiyor. İlaç ve pansuman saatlerini atlamamaya çalışın. Hemşire, size pansumanı nasıl yapmanız gerektiğini gösterecek. Boran Bey'in özellikle ani hareketlerden kaçınması lazım. Yorulmasın ve düzenli beslensin."

"Hiç merak etmeyin siz, ona çok iyi bakacağım," dedikten sonra bana uzattığı ilaç ve yemek listesini alarak ayağa kalktım.

Hemşire odasına uğrayarak pansuman hakkında bilgi aldıktan sonra Boran'ın odasına yürümeye başladım. Sabırsız Boran çoktan odadan çıkmıştı. Bir kolunda Ömer, bir kolunda korumayla asansöre doğru yürüyordu.

***

Boran'ı eve getireli bir gün olmuştu. İlaçların etkisiyle uzun uzun uyuyordu. Ömer sık sık uğruyor, Kemal Abi de ihtiyacımız olan her işe koşturuyordu. Merve aramış, olayları duyunca kısa bir şok geçirmişti. Yanıma gelmek istemişti, ama daha sonra uğramasını rica ederek telefonu kapatmıştım. Gece saat başı Boran'ı kontrol etmek için uyandığımdan hâlâ sersem gibiydim. Hoş, bu sersemlik umurumda değildi, tek istediğim bir an önce iyileşmesi ve ayağa kalkmasıydı.

Saatin dokuza yaklaştığını fark edince kahvaltı tepsisini hazırlayarak yukarı çıktım. Kapıyı yavaşça açıp içeri girdim ve yatağının yanına oturdum.

"Boran, hadi uyan." Cevap vermediği gibi hareket de etmemişti. Koluna dokunarak hafifçe sarstım. "Boran!" Ne ses vardı ne de hareket. Tepsiyi komodinin üzerine bırakıp ayağa kalktım. Ellerimi yanaklarına koyarak yüzüne eğildim ve yanağını dudaklarına yaklaştırarak nefes alıp almadığını anlamaya çalışırken, yanağıma bıraktığı öpücükle geri çekildim.

"Dalga mı geçiyorsun Boran? Aklımı kaçırıyordum."

"Dürterek uyandırırsan böyle olur."

"Ne yapmamı bekliyordun?"

"Öpmeni mesela."

"Çok beklersin," diyerek doğrulmasına ve oturur pozisyona gelmesine yardım ettikten sonra tepsiyi alarak kucağına bıraktım. "Hadi, kahvaltını yap, ilaçlarını vereceğim."

Odadan çıkmak için harekete geçtiğimde kolumdan tutarak beni durdurdu. "Yanımda kal."

Başımla onaylayarak kalktığım yere oturdum. Birkaç lokma yedikten sonra çatalına aldığı peyniri bana uzattı. Tam itiraz etmek

için ağzımı açmıştım ki benden önce davrandı.

"Hiç aynaya bakmadın mı sen? Zaten küçüktün iyice küçüldün. Şimdi aç çabuk ağzını."

Haklıydı. Kilo vermiştim ve yorgunluktan muhtemelen korkunç görünüyordum. Kahvaltısının kalanını böyle yaptı; bir çatal ona, bir çatal bana. Onun, bu hali beni hem mutlu ediyor hem de korkutuyordu. Değişmiş, bambaşka bir insan olmuştu. Yeniden eski haline dönmesinden korkuyordum. Aklımdan geçenleri okumuş gibi elime uzandı.

"Güvenmek istiyorum Asya... Sana güvenmek ve mutlu olmak istiyorum. Sen hayatıma girdiğinden beri bir şey fark ettim; hep yanımda olmanı ve sadece benim olmanı istiyorum."

Söyledikleriyle kalbimin ritmi bozulmuştu. "Ameliyatta sana ne yaptılar?" dedim gülümseyerek.

Birden kahkaha atmaya başladı. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra elini yarasının üzerine koyarak arkasına yaslandı. Attığı kahkaha canını yakmış olmalıydı. Onu daha fazla yormak istemiyordum. Yavaşça ayağa kalktım. "Ben aşağı iniyorum, bir şeye ihtiyacın olursa seslen, dinlenmen lazım," diyerek odadan çıktım.

Ortalığı biraz toparlayıp yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa geçtiğim sırada Boran'ın bana seslendiğini duydum. Koşarak yukarı çıkıp odaya girdiğimde ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Çok sıkılıyorum burada tek başıma Asya, bari salonda yanında yatayım."

Ben de olsam saatlerce tek başıma kalmaktan sıkılırdım. "Haklısın, keşke daha önce akıl etseydik bunu. Şimdi bekle, ben salona yatak hazırlayıp geliyorum," diyerek tekrar salona döndüm. Yatağını hazırlayıp, rahat edeceğini düşündüğüm şekilde yastıkları da yerleştirdikten sonra aşağı inmesine yardım ettim. Merdivenlerden inerken attığı her adımda acıyla yüzünü buruşturması, benim de canımı yakıyordu. Yerine yerleştikten sonra uzaklaşmama izin vermedi.

"Çok yorgunsun Asya, yanıma uzan."

"Boran orası ikimiz için çok dar, dikişlerine zarar verebilirim."

"Buraya gel."

Tam yanına uzanacağım sırada kapının zili çaldı. Ben kapıya doğru giderken, Boran da gelen her kimse, ona söylenmeye başlamıştı. Kapıyı açtığımda kısa süreli bir şok yaşadım. Merve, Kerem ve Ahmet karşımda duruyordu. Merve hemen atıldı.

"Boran'ın apandisit ameliyatı olduğunu söyledim, onlar da ziyarete gelmek istediler."

"Ah, tabii ki, apandisit ameliyatı... Hadi, içeri geçin," diyerek elimle salonu işaret ettim.

Boran'a geçmiş olsun dileklerini iletip oturduklarında Merve'ye döndüm. "Çay hazırlayalım, yardım eder misin?"

Mutfağa geçer geçmez benim sormamı beklemeden o anlatmaya başladı. "İnan benim suçum yok. Buraya gelmek için evden çıkmıştım ki kapıda onlarla karşılaştım. Bize geliyorlarmış. Sana geleceğimi söylediğimde biz de gelelim dediler. Belki vazgeçerler diye Boran'ın apandisit ameliyatı olduğunu ve evde dinlendiğini söyledim. Onlard-"

"Nefes al Merve, nefes. Tamam, sorun yok."

"Ne bileyim, kızacaksın sandım."

"Öyle mutluyum ki, sana kızmayacağım."

"Çabuk anlat, neler oldu," diyerek ellerini çırpmaya başladı.

"Biz... Biz sanırım sevgili olduk."

"Ne!"

"Bağırma Merve, içeridekilerin dikkatini çekeceksin. Şimdi çayları götürelim, sonra uzun uzun anlatırım," dedikten sonra tepsiyi ona uzattım.

Tam çayımı alıp oturmuştum ki yeniden kapı çaldı. Aynı anda Boran'ın iç çektiğini duydum. Bu sefer gelen Ömer'di.

"Merhaba güzellik."

"Hoş geldin Ömer."

İçeri geçerek diğerlerini de selamladı. "Oo, hoş geldiniz gençler."

Bir süre daha havadan sudan yapılan sohbet devam etti. Arada Boran'la göz göze geliyor, birbirimizi sabrımızdan ötürü tebrik edermiş gibi gülümsüyorduk. Birazdan gidecekler ve dinleneceğim diye düşünürken kapı bir kez daha çaldı.

"Bu da kim şimdi?" dedi Boran. Ben çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştım.

42

Karşımda esmer, ela gözlü, oldukça hoş genç bir kız duruyordu. Yanında da büyük bir çanta ve bavul.

"Buyurun?"

"Merhaba, Boran evde yok mu?"

"Siz kimsiniz?"

"Ah, özür dilerim kendimi tanıtmadım. Ben Zeliha, Boran'ın kuzeniyim."

Boran'ın kuzeni mi? Ahmet ve Kerem'e ne diyeceğiz şimdi?

"Çok şaşırdın ya, sen iyi misin?"

"İyi... İyiyim."

"Sen de Boran'ın eşi olmalısın."

"Şey... Evet."

"Beni içeriye almayacak mısın?"

"Affedersin içeri gel," diyerek kapının önünden çekildim. Salona geçtiğimizde Ömer ve Boran aynı anda, "Zeliş!" diyerek ayağa kalktılar.

Zeliş, Boran'a doğru ilerleyerek boynuna sarıldı. "Ne oldu sana böyle?"

"Bir şey olmadı. Sadece küçük bir ameliyat geçirdim."

"Ne ameliyatı?"

"Apandisit."

"Ama sen küçükken apandisit ameliyatı olmuştun."

"Yanlış hatırlıyorsun."

Onlar tartışmaya devam ederken Merve'nin yanına gittim. "Boran'ın gerçek kuzeniymiş. Hemen gitmeniz lazım."

"Niye gidiyoruz ya?"

"Kızım aklın nerede senin? Ahmet ve Kerem, Boran'ın kuzeni olduğumu sanıyorlar."

Merve anında Ahmet ve Kerem'e dönüp, "Hadi biz gidelim. Ders çalışmamız lazım," diyerek ayaklandı.

"Bu ne acele hemen Merve?"

"Ders çalışmamız lazım Ahmet. Hem misafirleri de var, hadi."

Onlar çıktıktan sonra salona döndüm. Yanlarına doğru ilerlerken, Ömer'in Zeliş'e neden bu kadar ters baktığına bir anlam verememiştim.

Zeliş, ayağa kalkarak elini uzattı. "Seninle düzgün tanışamadık. Ben, Boran'ın teyzesinin kızıyım."

"Memnun oldum," dediğimde kollarını boynuma dolayıp sarıldı. Sarılmasına gülümseyerek karşılık verdiğimde kendini geri çekerek yüzüme baktı.

"Gözlerin kızarmış, göz altların çökmüş. Boran, sana iyi bakmıyor mu?"

"Herkes bunu söylemek zorunda mı? Sadece biraz yorgunum ve uykusuzum, o kadar."

"Bak eğer kuzenim seni üzüyorsa, bana söylemen yeterli."

Boran'ın yanına oturduğumda Ömer'in hâlâ ayakta dikildiğini gördüm. "Ömer otursana."

"Yok, ben gitsem iyi olacak."

"Otur işte Ömer, sonra gidersin."

"Bence de Ömer, ben geldim diye mi gidiyorsun yoksa?"

"Ne alaka Zeliş? Sadece şirkette işlerim var."

"İyi madem, ama işlerinin olmadığı bir zaman yine gelirsin."

Ömer, "Neyse, hadi görüşürüz sonra. Size iyi oturmalar," diyerek yanımızdan ayrıldı.

İkisinin arasında bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ömer çıktıktan sonra Boran ve Zeliş'i konuşmaları için yalnız bırakarak mutfağa geçtim. Çayları alarak tekrar yanlarına geçtiğimde Zeliş gülümseyerek teşekkür etti. Boran'ın bardağını da sehpaya bıraktıktan sonra karşılarındaki koltuğa oturdum. Zeliş, bir otel ayarlayana kadar burada kalabilir miyim diye sorunca, Boran'la aynı anda itiraz ettik. Ama bunu yaparken, onun nerede yatacağını hiç hesaba katmamıştım.

"Tamam o zaman. Odam ne tarafta?" dediğinde bakışlarımı Boran'a çevirdim. Gerçekten de nerede kalacaktı bu kız?

"Asya'nın eski odasında kalırsın."

"Benim eski odam mı?"

Benim odamda Zeliş kalacaksa, ben nerede kalacaktım?

"Evet hayatım. Evlenmeden önce kullandığın oda. Hatta henüz kıyafetlerini bile odamıza taşımadığın odadan bahsediyorum."

Hayatım mı? Eski oda mı?

Ne diyeceğimi bilemeden Boran'a bakmaya devam ettim. Hayatım demesine mi sevineyim, yoksa aynı odayı paylaşacağımızı söylemesine mi, şaşırmıştım.

"Tamam o zaman. Asya, bana odaya kadar eşlik etsin. Ben de kıyafetlerimi yerleştirip biraz dinleneyim."

"Tabii Zeliş, hadi odaya çıkalım."

Odaya girdiğimizde kıyafetlerimi alarak Boran'ın odasına taşıdım ve tekrar Zeliş'in yanına gittim.

"Yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Otursana." Biraz sohbet ettikten sonra dinlenmesi için onu yalnız bıraktım ve aşağı indim. Salona indiğimde Boran'ın koltukta uyuyakaldığını gördüm. Üzerindeki pikeyi omuzlarına doğru çektim ve yanağına küçük bir öpücük

kondurdum. Biraz dinlenmek için karşısındaki koltuğa uzandığım sırada Boran'ın inlemesiyle hemen yerimden kalktım ve yanına gittim.

"İyi misin?"

"İyiyim, yatmaktan usandım. Biraz hareket etmek istiyorum."

"Evin içinde biraz yürüyelim istersen. Sana da iyi gelir."

"Aslında bahçeye çıksak daha iyi olur."

"Tamam," dedikten sonra bir kolumu beline sararak yürümesine yardımcı oldum. Bahçe kapısını açtığım anda içine derin bir nefes çekti.

"Oh be, dünya varmış."

Gülümseyerek yüzüne baktım. Dudaklarını alnıma bastırınca gözlerimi kapatarak o huzur bulduğum kokusunu içime çektim.

"Teşekkür ederim, Asya."

"Ne için?"

"Her zaman, her şeye rağmen yanımda olduğun için. Beni sevdiğin için."

"Bana güvenip, kalbini açtığın için asıl ben teşekkür ederim."

Beni kendine daha çok çekecek çenesini başıma dayadı. "Her ne olursa olsun bir daha benden hiçbir şeyi saklama."

"Senin zarar görmene dayanamam Boran. Eğer buna mecbur kalırsam, yine aynı şeyi yaparım." Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. "Bana öyle bakma. Sana bu kadar çok bağlanacağımı düşünmemiştim. Senin zarar görmene dayanamam. Sen, kalbime, ruhuma, beynime işlemişsin. Senden vazgeçmek demek, ölmek demek. Senin için yapamayacağım şey yok. Senin olmadığın bir dünyayı ne yapayım ben?"

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra elini omzuma attı ve tekrar yürümeye başladık. Hava kararmaya başladığında içeri geçerek oturmasına yardım ettim.

"İyisin değil mi Boran? Ağrın falan yok?"

"İyiyim. Yürümek bana iyi geldi."

Hasan Bey'in hâlâ gelmemiş olmasından, olaylardan haberi olmadığını düşünmeye başlamıştım. Haberi olsaydı, biricik oğlunu yalnız bırakmayacağından emindim. Bu düşüncelerle Boran'ın odasına geçtim ve yatağın üzerine bıraktığım kıyafetlerimi dolabına yerleştirdim. Tekrar aşağı indiğimde Boran'ın kaşları çatık bir halde telefonla konuştuğunu gördüm. Koltuğa oturup onu izlemeye başladım. Ters giden bir şeyler olduğu belliydi. Telefonu kapattıktan sonra hırsla karşımdaki koltuğa oturdu.

"Ne oldu Boran?"

"Kaçmış."

"Kim?"

"Beni vuran adam. Tırların içinden nişasta çıktığını anlayınca araçları bırakıp kaçmış."

"Anladım... Boran?"

"Efendim."

"Uyuşturucu satmak zorunda mısın?"

"Ben satmasam, başkası satacak."

"Ama sen bir mühendissin. Bu işleri yapmak zorunda değilsin, etrafında o kadar çok düşmanın, seni bitirmeye çalışan o kadar çok adam var ki, artık sen bile onları ayırt edemiyorsun. Neden sıradan bir hayat yaşamak yerine, böylesi bir hayatı seçiyorsun, anlam veremiyorum."

"Sus Asya."

"Boran, sen kötü bir insan değilsin. Bu işleri yapmak istemediğini bili-"

"Sus dedim sana Asya, anladın mı? Sus!" diye bağırdığında gözyaşlarıma engel olamadım. O sırada kapı çalınca elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim ve kapıya doğru yöneldim. Anlaşılan Boran, ben yukarıda kıyafetlerimi yerleştirirken yemek sipariş etmişti. Kapıdaki korumaya teşekkür ederek poşetleri alıp masaya bıraktım.

Boran'ın her hareketimi izlediğini biliyordum, ama inatla yüzüne bakmıyordum. Masayı hazırladıktan sonra üst kata çıkıp oda-

ma, daha doğrusu Zeliş'in odasına girdim. Uyuduğunu görünce, yanına giderek seslendim.

"Zeliş, yemek hazır, hadi uyan." Mırıldanarak yastığına daha sıkı sarıldı. "Hadi ama yemekler soğuyacak, kalk artık uykucu," dedikten sonra üzerindeki yorganı çekmemle yatakta doğrulması bir oldu.

"Ya seni annem mi tembihledi? Uyanmadığımda o da yorganımı çekiyor."

"Hayır, ama bunu öğrendiğim iyi oldu."

Arkamdan yastığı fırlatacağı sırada kapıyı kapatarak odadan çıktım. Aşağı indiğimde Boran'a bakmamaya özen göstererek içeceklerimizi alıp masaya oturdum ve yemekleri tabaklara servis etmeye başladım.

Zeliş, merdivenlerden inerken, "Imm, enfes kokular geliyor ya. Sen mi yaptın Asya?" diye sordu.

"Hayır. Ben bu kadar marifetli değilim."

"Ee, artık evlisin. Yakında çocuklarınız olduğunda ne yapacaksın peki? Onlara da mı dışarıdan yemek sipariş edeceksin?"

Bu sorusu karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Boran'la göz göze geldiğimizde utançtan kulaklarıma kadar kızardığıma emindim. Tekrar yemeye odaklandığımızda, sessizliği bozan Boran oldu.

"Zeliş, buraya gelmekteki asıl amacın ne?"

"Tatil yapmaya geldim. Biraz kafamı dinlemek istiyorum."

"Başka bir şey yok yani?"

"Aslında iş için gelmiştim."

"Ne işi?"

"Bilmem. Okul bitti artık, boş boş oturmak istemiyorum."

"O zaman bizim şirkette sana bir iş ayarlarım."

"Ama ben orada çalışmak istemiyorum. Ömer'le anlaşamadığımızı biliyorsun."

"O zaman anlaşmaya çalışırsınız. Senin bizim şirkette çalışma,

benim de işime gelir. İstediğin kadar dinlen, sonra bizim şirkettesin."

"Ama Bora-"

"Konu kapanmıştır. Bizim şirkette çalışacaksın."

Yemekten sonra Boran televizyonun karşısına geçmiş, biz de masayı toplamaya başlamıştık. İşlerimizi bitirdikten sonra kahvelerimiz de alarak mutfak masasına oturduk ve sohbete daldık. Zeliş, Denizli'de oturduğunu ve oradayken haftanın belli günlerinde, bir kafede şarkı söylediğini söyledi.

"Peki, Boran'la nasıl tanıştınız?"

İşte şimdi ne söyleyecektim?

"Şey biz... Aslında biz şey de tanıştık."

"Şey?"

"Şeyde işte." Ah, ne saçmalıyordum ben? Hemen bir şeyler uydurmam gerekiyordu. "Biz-"

"Biz, Denizli'de tanıştık," diyerek mutfağa giren Boran'a baktım. Bana bakmadan konuşmaya devam etti. "Bir iş için Denizli'ye geldiğimde tanıştık ve bir daha da birbirimizden ayrılamadık. İşi uzatmaya da gerek yoktu, hemen evlenmeye karar verdik."

"Sizinki ilk görüşte aşk desenize."

"Öyle de denilebilir," dedikten sonra bardağa su doldurup içti ve salona geçti. Ona hâlâ çok kırgındım. Sonuçta ben, onun iyiliği için söylemiştim her şeyi. Bağırmasına, kalbimi kırmasına gerek yoktu. Boran mutfaktan çıktıktan sonra biz de arkasından salona geçip oturduk.

"Aranızda bir sorun mu var?"

"Hayır, bu da nereden çıktı?"

"Sen bakışlarını Boran'dan kaçırıp duruyorsun ve o da inatla sana bakmaya çalışıyor. Aranızda bir sorun yoksa eğer, neden böyle davranıyorsunuz?"

Boran araya girerek konuşmaya dâhil oldu. "Bir sorun yok Zeliş, sadece çok yorgunuz."

"Anladım. Zaten ne kadar yorgun olduğunuz belli oluyor. Hadi siz gidip dinlenin, ben de televizyon izleyeceğim."

Boran'dan önce uyumak için hemen ayağa kalktım ve iyi geceler dileyerek merdivenlere doğru yöneldim. Boran'ın odasının önüne geldiğimde derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Bu duruma alışmam gerekiyordu sanırım. İçeri girdikten sonra banyoya geçerek dişlerimi fırçaladım ve pijamamı giyip yatağa doğru ilerledim. Yorganın altına süzüldüğümde Boran'ın o bayıldığım kokusunu içime çektim ve gözlerimi kapattım. Uykuya dalmak üzere olduğumda yatağın sol tarafının çöktüğünü hissettim, ama gözlerimi açmaya korkuyordum. Boran, beni kendine doğru çekerek belime sarıldı ve boynuma ıslak bir öpücük bıraktı. Bir anda gözlerimi açtım ve hareketsiz kaldım. Onun yanımda olması, bu kadar yakınımda olması kalp atışlarımın ritmini bozmuştu yine.

"Boran," dediğimde dudaklarını boynumdan çekmeden, "Özür dilerim," dedi. "Sana bağırdığım için özür dilerim. Beni anlamanı beklemiyorum, ama bu işi yapmak zorundayım. Güçlü olmak, yıkılmamak için yapmak zorundayım. Bu işleri bırakırsam bütün düşmanlarımız bir anda babamın başına üşüşürler. Ona bir şey olmasına izin veremem. Lütfen bu konuda bana başka bir şey söyleme. Tek bilmen gereken, bu işi yapmak zorunda olduğum."

Kollarının arasında, Boran'a doğru dönüp yüzüne baktım ve yüzünü okşamaya başladım. "Seni seviyorum, Boran."

"Ben de seni seviyorum, benim küçük karım," diyerek alnımdan öptü. Başıma göğsüne dayayarak ona sarıldım. Sevdiğim adamın kollarının arasında en huzurlu uykuya dalmak üzere, gözlerimi mutluluktan kapattım.

43

Boran'dan

Kollarımın arasında uyuyan küçük karıma baktım. Ben bu kıza fazlasıyla bağlanmıştım. Hayatımın büyük bir parçasıydı o artık. Eğer vurulduğum zaman beni sevdiğini söylemeseydi, ben söyleyebilir miydim? Daha doğrusu sevgimin farkına varabilir miydim bilmiyorum.

Artık benim için sadece Asya vardı. Korkmadan, umutsuzluğa düşmeden, nefret etmeden sevebileceğim... O artık benim karımdı. Sadece benim olacaktı.

Bu sevgi beni değiştiriyordu. Eski benliğime, annemin sevgisini hissettiğim, mutlu olduğum, korkumun, ümitsizliğimin olmadığı, dünyanın kötülükleriyle henüz karşılaşmadığım zamana dönüyordum.

Kollarımda mışıl mışıl uyuyan karıma baktım tekrar. Benim yüzümden fazlasıyla yorulmuştu. Boynuna sokulup, beni sakinleştiren kokusunu içime çektim. Onu istiyordum, karımı hissetmek istiyordum. Usulca dudaklarına uzandım ve öpmeye başladım. Dudaklarımı hissettiği anda gözleri kocaman açıldı. Geri çekilmeye niyetim yoktu. Dudaklarını araladım ve dilimi diliyle buluştu-

rarak öpüşümü sertleştirdim. Gözlerini tekrar kapatarak karşılık vermeye başladı. Vücudumu vücuduna yasladığımdaysa gözleri tekrar açıldı ve ellerini göğsüme koyarak beni durdu. İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Yanlış bir şey yapmıyoruz Asya, sen benim karımsın ve seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum ama korkuyorum."

Bedeni de sesi de titriyordu. Onu daha fazla zorlamak ve utandırmak istemiyordum. "Benden utanma ve lütfen benden korkma," dedikten sonra alnına bir öpücük kondurdum. "Hadi, kalkalım artık. Zeliş de uyanmıştır," diyerek yataktan kalktım.

"Ben üzerimi değiştirip kahvaltı hazırlayayım," diyerek kıyafetlerini alıp banyoya yöneldi.

Gerçekten de onu zorlamak istemiyordum. Şimdilik yanımda, yakınımda olması bana yetiyordu. Dolaptan kıyafetlerimi alarak üzerimi değiştirmeye başladım. Tam tişörtümü çıkardığımda banyonun kapısının açıldığını duydum. Arkamı döndüğümde Asya gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sırıtarak yürüdüm ve tam önünde durdum. Nefesimin dudaklarına gelmesini sağlamak için biraz eğildim.

"Etkileyici bir vücudum olduğunu biliyorum," dedikten sonra yanından geçtim ve banyoya girerek kapıyı kapattım. Onunla uğraşmayı seviyordum.

Mutfağa indiğimde Asya ve Zeliş kahvaltı hazırlıyorlardı. "Günaydın," diyerek masaya yaklaştım ve sandalyeye oturdum.

"Günaydın kuzen."

"Rahat uyuyabildin mi?"

"Deliksiz bir uyku çektim diyebilirim."

"Bu ev benim olduğu kadar senin de biliyorsun."

"Teşekkür ederim. Rahat edebilmem için Asya da elinden geleni yapıyor. Eş konusunda çok doğru bir seçim yapmışsın."

"Haklısın, Asya şu hayatta yaptığım en doğru tercih."

Kahvaltı keyifli geçiyordu. Zeliş de Ömer gibi hiç durmadan

konuşuyor, bizi güldürmek için uğraşıyordu. Telefonum çalınca dikkatler bana çevrildi.

"Efendim Ömer?"

"Abi, adamın yerini tespit ettik."

Yerimden kalkarak masadan uzaklaştım. "Nerede o adam?"

"Bir yere gitmemiş, İzmir'de. Şimdi yanına gidiyoruz."

"Tamam, adresi mesaj at, ben de geliyorum."

"Gelebileceğine emin misin?"

"Sen adresi yolla," dedikten sonra telefonu kapattım. Kızlara gülümseyerek masaya yaklaştım. "Benim şirkete gitmem lazım, siz de evde uslu uslu oturun. Anlaştık mı?"

"Bu halde ne şirketi Boran?"

"Merak etme küçük karım benim, iyiyim," diyerek yanına gidip alnından öptüm.

Kapıdan çıktığımda korumlar hemen yanıma geldiler. "Bir sorun mu var Boran Bey?"

"Kemal burada mı?"

"Evet, Boran Bey, hemen çağırayım."

Birkaç dakika sonra Kemal koşar adımlarla yanıma geldi. "Buyurun, Boran Bey."

"Adamın yerini tespit etmişler, oraya gideceğiz. Arabayı sen kullan," diyerek arabaya bindim.

Ömer'in verdiği adrese geldiğimizde bir bar olduğunu gördüm. Ömer ve adamlar arabalarına yaslanmış bekliyorlardı. Yanlarına gelerek Ömer'e sordum. "İçeride mi?"

"Evet, dışarıdaki adamları etkisiz hale getirdik."

"Sabah sabah içtiğine göre morali bozuk anlaşılan."

"Adamda moral mi bıraktın," diyerek sırıtan Ömer'e baktım. Artık o adamla hesaplaşma vaktiydi. Elimi Ömer'e uzattığımda belindeki silahı çıkartıp elime bıraktı. Silahı kontrol edip, belime yerleştirdim. Her şeye hazırlıklı olmak gerekiyordu.

Barın önünde oturan adam ve arkasında dikilen iki koruması

haricinde bar boştu. Adamları bizi fark ettiği anda silahlarını çektiler, ama benim adamlarım da yavaş değildi. İki adamının da etkisiz hale geldiğini anlayan mavi gözlü adam hemen silahına davrandı. Elimdeki silahı ona doğrulttum. "Sakın deneme."

Sakin adımlarla yanına kadar yürüdüm ve yakınındaki tabureye oturduktan sonar elimle oturmasını işaret ettim. İtiraz etmedi.

"Kimsin sen? O kadar araştırmama rağmen seninle ilgili hiçbir şey bulamadım."

"Ben de senin zeki olduğunu sanırdım."

Kaşlarımı çatarak suratına baktım ve devam et der gibi elimi salladım.

"Sadece Türkiye'de aradıysan bulamaman normal."

"Ne istiyorsun benden?"

"Hımm, canını yakmak diyelim. Fiziksel olarak değil tabii ki."

"Kast ettiğin anlamda canımı yakamazsın. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi."

"Emin misin? Bakire bir karın olduğunu biliyorum."

Cümlesi bittiği anda suratında patlayan yumruğumla yere devrildi. Üzerine eğilerek üst üste vurmaya başladım. "Sakın bir daha karımdan bahsedeyim deme."

Ömer'in sesiyle kendime geldim. "Sakin ol Boran, dikişlerin dahi iyileşmedi."

Adamın yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Yattığı yerden sırıtarak konuşmaya devam etti. "Asya, bana ihanet etmeyip yardım etseydi, senin işini bitirdikten sonra onu yanıma alacaktım, ama o seni seçti."

Asya'nın adını ağzına alması beni deli ediyordu. Hemen şuracıkta öldürebilirdim, ama kim olduğunu öğrenmeden canını almak istemiyordum.

"Kimsin sen?" diye bağırdım tekrar.

"Seni yok etmeye yemin etmiş bir adam."

"Kim olduğunu söylemezsen canını almaktan çekinmem."

"Bunu yapmayacak kadar da zeki olduğunu düşünüyorum. Beni yine yanıltma."

Doğru söylüyordu. Kim olduğunu öğrenmedikçe kendimi koruyamazdım. Üstelik artık yalnız da değildim.

"Bu, canını yakamayacağım anlamına gelmez. Fiziksel olarak tabii ki," diyerek silahımı ateşledim. Dizine isabet eden kurşunla birlikte tiz bir çığlık attı.

"Ecelin olacağım, Boran."

Bağırışına aldırmadan arkamı dönüp çıkışa doğru yürüdüğümde Ömer, Kemal ve diğer adamlarım peşimden geliyorlardı.

Ömer, "Boran, yaran kanıyor," deyince yaramın olduğu yere baktım ve tişörtümün kan olduğunu fark ettim.

"Bu halde eve gitmek istemiyorum, sana gidelim de temizleneyim."

***

"Keşke hastaneye gitseydik Boran, iyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyiyim ben. Temiz bir şeyler ver de giyeyim."

Getirdiği kıyafetleri giyerken bir şey sormak için kıvrandığının farkındaydım. "Sor hadi," derken de aslında ne soracağını biliyordum.

"Zeliş neden gelmiş?"

Yanılmamıştım. "Çalışmak için gelmiş. Ben de bizim şirkette çalışabileceğini söyledim."

"Bizim şirkette mi çalışacak? Onunla anlaşamadığımızı biliyorsun. Aynı ortamda nasıl çalışmamızı bekliyorsun?"

"Zeliş biz de kalacak ve şirkette çalışacak. Onun başka yerde çalışmasını istemiyorum. Artık geçmişi unutup, önünüze bakın."

"Birbirimizi öldürmezsek bu söylediğini yapmayı deneyebiliriz."

"Neyse, bunları sonra konuşuruz," diyerek ayağa kalktım. Bu iki delinin bir arada ne yapacağını merak ediyordum. "Arabanın anahtarlarını ver, yarın şirkete gelirim."

"Acele etme, işleri hallediyoruz. Dinlenmene bak sen."

Eve doğru giderken kendi kendime gülümsedim. Çünkü Asya'yı özlemiştim, hem de fazlasıyla. Varlığına ihtiyaç duyar olmuştum. Onu görecek olmanın heyecanıyla içeri girdim ama ortalarda görünmüyordu.

"Hoş geldin kuzen."

"Hoş bulduk. Asya nerede?"

"Bir arkadaşıyla buluşmaya gitti. Hımm, adı neydi... Ha, adı Kağan."

Kağan'ın adını duyunca ellerim istemsizce yumruk olmuştu. Adını duymaya bile tahammül edemediğim insan şu an karımın yanındaydı. Üstelik Asya bana haber bile vermemişti.

"Bir sorun mu var kuzen?"

"Hayır, yok. Gideli ne kadar oldu?"

"Bir saate yakın oldu."

"Tamam, ben odamdayım."

Odama girer girmez telefonumu çıkardım ve Asya'yı aradım. İkinci çalışta cevap verdi.

"Boran?"

"Neredesin Asya?"

"Alışveriş merkezindeyim."

"Yalnız mısın?"

"Hayır, bir arkadaşımla birlikteyim."

"Ne zaman gelirsin?"

"Bir saat sonra evde olurum."

Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattım ve arabanın anahtarlarını alarak evden çıktım.

Asya'dan

"Çok bekletmedim umarım," dedi Kağan karşımdaki sandalyeye otururken.

"Hayır. Ben de yeni geldim sayılır."

"Görüşemiyoruz bir türlü. Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Her zaman olduğu gibi, seni görünce iyi oluyorum."

Gülümseyerek başımı salladım. Kahvelerimizi içerken okuldan, sınavlardan, ailesinden bahsettik. Sohbetimizi Boran'ın telefonu bölmüştü. Kağan'la birlikte olduğumu söylemediğim için pişmandım ama o da kiminle olduğumu sormamıştı.

"Boran'ın şirkete gelmediğini duydum. Bir sorun mu var?"

Kağan'ın sorusu bir an duraklamama neden oldu. Bütün gerçeği anlatamazdım. "İş sebebiyle kavgalı olduğu bir adam tarafından vuruldu. Ama şimdi gayet iyi."

"Bu pis işlerin sonunda canın yanacak, zarar göreceksin diye tedirgin oluyorum."

"Ben iyiyim. Mera-"

"Sürekli aynı şeyi söyleyip durma. İyi değilsin. Gün geçtikçe zayıflıyorsun. O adam sana zarar veriyor."

"Kağan lütfen. Beni anlamıyorsun."

"Anlamaya çalışıyorum, ama o adamın yanında olman canımı sıkıyor. Gerekirse ben sana da ailene de destek olurum."

"Neden bu kadar önemsiyorsun beni?" Bunu sormuştum, ama vereceği cevaptan da korkuyordum. Kağan'ın bana âşık olmasından korkuyordum.

"Sen değerlisin Asya. Benim için çok değerlisin," diyerek masanın üzerinde duran elimi tuttu.

"Kağan..." diyebildim sadece. Onu kırmadan, üzmeden bir açıklama yapmam gerekiyordu.

"Asya, sana söylemem gereken şeyler var."

"Kağan, benim gitmem gerekiyor."

"Konuşmadan olmaz," diyerek elimi hafifçe sıktı. Konuşmak için ağzımı açmıştım ki elim hızla Kağan'ın elinden çekildi.

"Sen ne hakla karımın elini tutarsın?" dedi ve yumruğunu Kağan'ın suratına indirdi. Hızla yerimden kalkarak Boran'ın önüne geçtim.

"Ne yapıyorsun Boran?"

Beni iterek tekrar Kağan'a döndü. "Asya, benim karım. Ondan uzak dur. Ona bir daha dokunma."

"Anlaşmalı bir evliliği ne kadar da ciddiye alıyorsun Boran. Asya, senin hiçbir şeyin değil."

"Sana son kez söylüyorum; karımdan uzak dur."

Masadan çantamı ve ceketimi alarak bana uzattı ve koluma yapışıp resmen arkasından sürükleyerek arabaya kadar getirdi. Kapıyı açtıktan sonra da hızla ön koltuğa ittirdi ve şoför koltuğuna geçerek arabayı çalıştırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun Boran. Bunu yapmaya hakkın yoktu."

"Elini tutması hoşuna mı gitti?"

"Saçmalama Boran. O, benim arkadaşım."

"Ben de senin kocanım. Sana benden başkasının dokunmasına izin vermeyeceksin."

"Durdur arabayı," diye bağırdım ama tabii ki beni umursamadı. Sesimi biraz daha yükselterek tekrar bağırdım. "Hemen arabayı durdur."

Araba tiz bir fren sesiyle durur durmaz inip, ters istikamete doğru yürümeye başladım. O da arkamdan indi ve bana yetişerek kolumdan tuttu.

"Bırak beni."

"Ne yapıyorsun? Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun? Seni seviyorum, ama bu kadar karanlık bir kalbe sahip olmanı, insanlara bu kadar kolay zarar verebilmeni değil. Anladın mı? Senin iyi olmanı istiyorum. Karanlıktan çıkmanı istiyorum. İnsanları sevmeni istiyorum. Biz iyi olalım istiyorum."

İnsanlar ya da nerede olduğumuz umurumda değildi. Hem bağırıyor hem de deli gibi ağlıyordum. Kolumu bıraktı ve beni kendine çekti. Konuşurken nefesi saçlarıma değiyordu.

"Karanlıktan çıkmak için çabalıyorum. Ama o karanlık içime

işlemiş Asya, her çırpınışımda beni daha da içine çekiyor. Aydınlıktan korkar oldum ben."

Yavaşça kollarımı ona doladım. Biliyordum. Karanlık olduğunu biliyordum. Bu adamı bunu bile bile sevmiştim ve hâlâ da seviyordum.

Kollarından ayrılarak arabaya yöneldim. Yerime oturup kapıyı kapattığım sırada Boran da arabaya binmişti. Eve gidene kadar ve sonrasında da uzun bir süre konuşmadık.

İçeri girdiğim anda burnuma güzel kokular geldi.

"Tam zamanında geldiniz, peynirli börek yapmıştım."

Zeliş'in neşeli sesi gülümsememi sağladı. "Kokusu bile iştahımı kabartmaya yetti."

"Birazdan pişmiş olur, sabret."

Boran televizyonla ilgileniyor ve tek kelime etmiyordu. Bu gerginliği Zeliş'in fark etmesini istemiyordum, ama Boran'la konuşmak da istemiyordum. Kapının çalınışı imdadıma yetişmişti. Boran'la aynı anda kapıya yürüdük ve o bir adım arkamda durarak kapıyı açmamı bekledi. Karşımda gördüğüm kişiler küçük çaplı bir şok yaşamamı sağlasa da çabuk toparlandım. Sanem ve Oğuz karşımda duruyordu.

"Hoş geldiniz. Buyurun, içeri geçin," diyerek kapının önünden çekildim.

"Bir an bizi içeri almayacaksın sandım," dedi Oğuz elindeki çiçek buketini bana uzatırken.

"Çok teşekkür ederim Oğuz, çok güzeller."

"Geçmiş olsun Boran. Bakıyorum da ayaklanmışsın."

"Sağ ol, Oğuz. Bu bünye yatmaya alışık değil."

Bu konuşmalar olurken Zeliş'in mutfakta olması büyük şanstı, zira hâlâ vurulma olayından haberi yoktu. Salona geçtikten sonra onları Zeliş'le tanıştırdık.

"Boran'ın kuzenisin demek." Sanem'in sorusuyla Zeliş'in yüzü asılmıştı.

"Evet, teyzesinin kızıyım."

"Bildiğim kadarıyla kuzeni yoktu. Yanlış hatırlıyorum demek ki."

Kağan da kuzen mevzusunda aynı tepkiyi vermişti. Aslını Boran'a sormayı aklıma not ettim ve konu burada kapansın diye atıldım. "Zeliş börek yapmıştı, ben de çay demleyeyim," diyerek ayağa kalktım. Sanem de arkamdan mutfağa geldi.

"Asya?"

"Efendim Sanem?"

"Evliliğiniz nasıl gidiyor?"

"Gayet güzel. Onunla evli olmak çok keyifli."

"Hasan Bey, sizin evlenmenize nasıl engel olmadı, şaşırdım açıkçası. Boran'ın kadınlardan uzak durması için elinden geleni yapıyordu."

Hasan Bey neden böyle bir şey yapıyordu ki? Ve neden engel olacaktı ki?

"Hasan Bey neden engel olsun ki?"

"Boran'ın babasına güvenme, o göründüğünden daha kötü bir adam. Aranızı elbet bozacaktır. Tıpkı bizim aramızı bozduğu gibi."

"Ne dediğinin farkında mısın sen? Boran'ı arkasından vuran sendin. Bu da yetmezmiş gibi Oğuz'u da arkasından vurdun. Onunla nişanlıyken, Boran'ı öptün sen. Kimin, neyi bozduğu sence de çok açık değil mi?"

"O, bir hataydı. Boran'ı öptüğüm için pişmanım. Oğuz'u seviyorum. Yaptıklarımdan dolayı vicdan azabı çekiyorum."

"Geçmişte Boran'ı kandırdığın gibi, şimdi de Oğuz'u kandırıyorsun. Susmamın tek sebebi Oğuz'un üzülmesini istemeyişim," dedim ve mutfaktan çıkmak üzere arkamı döndüğümde kalakaldım; Oğuz karşımda duruyordu. Gözlerinde kırgınlık ve acı vardı.

"Boran'ı öptün mü?"

"Oğuz..."

"Sana, Boran'ı öptün mü dedim!"

Sanem'in dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Ve zorlukla bulduğu sesiyle ona doğru yaklaşarak konuşmaya başladı. "Özür di-

lerim, sadece bir hataydı. Seni seviyorum, Oğuz, özür dilerim."

Oğuz hiçbir şey söylemeden birkaç saniye Boran'ın gözlerine baktı ve hızla kapıya yöneldi. Ardından da Sanem aynısını yaptı. Çarpan kapının sesi evin içinde yankılandı. Gitmişlerdi...

Ben, Boran ve Zeliş öylece dikilip birbirimize baktık. Oğuz'un durumuna çok üzülmüştüm. Kendimi suçlu hissediyordum, ama Sanem'in, Boran'ı öptüğü an gözümün önüne gedikçe, bu his azalıyordu. Gözlerime hücum eden yaşları daha fazla tutamayacaktım. Bir şey söylemeden odamıza çıktım ve kendimi yatağın üzerine atarak, hıçkırıklarımı serbest bıraktım.

Çok geçmeden odanın kapısı açıldı ve Boran doğruca yanıma gelip, ellerini yanaklarıma koydu. "Ağlama, sen ağladıkça içim acıyor benim."

"Seni öptü... Dudaklarını tattı ve nefesini hissetti. Bu görüntü hâlâ canımı yakıyor."

Hiçbir şey söylemeden dudaklarıma uzandı. Sakin, sıcak ve uzun bir öpücüktü. Sonra benden uzaklaşarak yüzüme baktı.

"Şimdi anladın mı ne hissettiğimi? Kağan'ın, senin eline dokunması da bana aynılarını hissettirdi. Şimdi, bütün olan biteni unutalım. Ben sadece seninim, sen de sadece benimsin."

Boran cümlesini bitirir bitirmez dudaklarına atıldım. Yatağın kenarına oturarak beni kucağına çekti. Öpücüklerime sertçe karşılık veriyordu ve ben doyamıyormuş gibi, öptükçe öpüyordum onu. Nefes almak için dudaklarımızı ayırdığımızda, gözlerindeki arzunun farkındaydım. Ama henüz buna hazır değildim. Telefonun sesi yine imdadıma yetişmişti.

"Telefon çalıyor." Bunu söylerken dudaklarımızın birbirine temas etmesi içimi kıpırdatmıştı.

"Çalsın."

"Önemli olabilir."

Derin bir nefes alıp verdi. Ardından dudaklarıma sert bir öpücük daha kondurdu ve telefonunu cebinden çıkardı.

"Efendim?"

"Ne dediğinin farkında mısın?" dedikten sonra beni kucağından indirdi ve ayağa kalkarak cam kenarına doğru yürüdü.

"Nasıl olur böyle bir şey? İyice araştırdın mı?"

"..."

"Yarına kadar ailesinin adresini bul. Yarın oradayım."

Telefonu sinirle kapatmasıyla yumruğunu duvara indirmesi bir oldu. İkinci kez havalanan yumruğunu tutarak önüne geçtim. "Neler oluyor?"

"Ben hayatta yokken ölmüş."

"Boran kimden bahsediyorsun?"

"Annemin babamı aldattığı adamdan."

"Anlamadım?"

"Babam, annemin hayatında bir adam olduğunu ve eğer intihar etmeseydi o adamla kaçacağını söylemişti. Bir süredir bunu araştırıyordum. Annemin sevdiği tek bir adam olmuş, onun da bizim evlendiğimiz gün öldüğünü öğrenmiştim. Şimdi de o adamın aslında annem babamla evlenmeden önce öldüğünü öğrendim. Annemin sevdiği adam yıllar önce öldüyse, babamın bahsettiği adam kimdi peki. Annem kiminle kaçacaktı?"

"Ne yapmayı düşünüyorsun Boran?"

"Bana, annemin babamı aldattığından emin olup olmadığımı sorduğundan beri bunu araştırıyorum. Ve ne olduğunu bulacağım. O adamı ve ailesini araştırdım. Yanlış olan bir şeyler var. Babam bana yalan söylemiş olamaz. Annemin bizi kim için arkamızdan vurduğunu öğreneceğim."

"Ne olacak şimdi?"

"Hazırlan. Yarın ilk uçakla Denizli'ye gidiyoruz."

44

Yanağımda hissettiğim sıcaklıkla gözlerimi açtım. "Hadi kalk Asya'm. Uçağın kalkmasına bir buçuk saat kaldı."

Dün gece Boran ikimiz için uçakta yer ayırtmıştı ve uçağımız da saat altıda hareket edecekti. Başımı olumlu anlamda sallayarak yataktan kalktım ve banyoya doğru ilerledim. Geceden hazırladığım kıyafetlerimi giyindikten sonra elimi yüzümü yıkayarak tekrar odaya geçtim. Saçlarımı taradıktan sonra açık bırakmaya karar verdim. Salona indiğimde Boran'ı beni beklerken buldum. Hemen yanına gittim ve ayakkabılarımı giydikten sonra onun peşinden arabaya doğru ilerledim. Boran, gece Zeliş'e acil bir iş için Denizli'ye gitmesi gerektiğini ve benim de ona eşlik edeceğimi söylemişti. Bir sorun çıkarsa Ömer'i aramasını da sözlerine eklediğinde Zeliş, ama o bunu pek umursuyor gibi görünmüyordu.

Havaalanına geldiğimizde arabayı park etti ve daha sonra Ömer'in alması için anahtarı güvenliğe teslim etti. El ele uçağa doğru ilerledik ve yerimize oturduk. Bakışlarım ellerimize kaydığında gülümsediğimi fark ettim. Bu gerçekten harika bir duyguydu. Bakışlarımı Boran'a çevirdiğimde, dalmış bir şekilde karşısına baktığını gördüm. Beni fark etmesi için elini hafifçe sıkıp, "Boran?" dedim.

"Efendim."

"İyi görünmüyorsun, biraz uyusan iyi olur."

"Ben iyiyim."

"Uçak inene kadar uyu lütfen."

Kemerlerimizi bağlamamızı söyleyen anonsu duyunca, hızla kemerimi bağladım ve arkama yaslandım. Uçak havalanmaya başladığında korkudan gözlerimi kapattım ve rahatlamak için derin nefesler alıp vermeye başladım.

"Asya iyi misin?"

Gözlerimi açtığımda onun birbirine kenetlenmiş olan ellerimize baktığını fark ettim. Sanırım tırnaklarımı birazcık etine batırmıştım.

"Ben çok özür dilerim. Uçak havalanınca korktum. Ne yaptığımın farkında bile değilim. Ben-"

"Tamam Asya, önemli değil. Canım fazla acımadı, merak etme."

Uçaktan indiğimizde, serin havanın yüzüme çarpmasıyla irkildim. Bavulumuzu aldıktan sonra havaalanından çıktık ve bir taksi çevirdik. Nereye gideceğimizi bilmiyordum, tek yaptığım Boran'ı takip etmekti. Aylar sonra memleketime geldiğim için çok heyecanlıydım. Taksi şoförüne söylediği otele geldiğimizde, arabadan indik ve odamıza çıktık. Boran, kapıyı açtıktan sonra içeri girmem için kapının önünden çekildi. İçeri girdiğimizde kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çekti ve burnunu boynuma sürterek konuşmaya başladı.

"Akşama kadar yanımda olmanı istiyorum. Sonra annenlerin yanına götüreceğim seni."

"Teşekkür ederim," diyerek boynuna sıkıca sarıldım. "Şimdi ne olacak Boran?"

"Adamlarım, annemin sevdiği o adamın ailesinden birini bulacak. Bu konuyu önce onlarla, ardından babamla konuşacağım."

"En iyisi bu sanırım. Bence de en son babanla konuşmalısın. Bana kızma, ama babana güvenmiyorum."

"O, benim babam Asya. Şu an tek istediğim, neler olduğunu öğrenmek."

"Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Nereye?"

"O adamın ailesini bulduğunda, ben de yanında olmak istiyorum."

"Asya..."

"Lütfen Boran, yanında olmak istiyorum. Artık biz olduğumuzu sen söylemiştin bana. Bunu hissetmek ve yanında olmak istiyorum."

Gözlerimin içine baktı ve gülümseyerek, "Tamam," dedi.

"Seni seviyorum."

"Biliyorum." *Sinir şey işte, sevdiğini söylese ölürdü sanki!*

"Ben biraz daha uyuyacağım," diyerek yatağa yattım. Boran da yanıma uzanarak, "Ben de uyuyacağım," dedi ve belimden tutarak beni kendine doğru çekti.

"Bana sarılmadan uyu," dedim mırıldanarak.

"Sana sarılmadan uyuyamıyorum."

"Tabii canım. Sevdiğini bile söylemediğin birine sarılmadan uyuyamıyorsundur!" Yatağın diğer tarafına doğru kaymaya çalıştığımda, beni sırtüstü çevirdi ve üzerime çıktı. "Boran?"

"Seni seviyorum demek aslında basit bir cümledir Asya. Sana olan sevgimi iki kelimeye sığdırmak istemiyorum. Çünkü sana duyduğum sevgi, bu iki kelimenin ifade edebileceğinden çok daha fazla."

"Peki, şimdi annene olan hislerin değişti mi?"

"Bilmiyorum Asya. Gerçekten bilmiyorum neler olduğunu. Kendimi gerçek anlamda yorgun hissediyorum. Sürekli bir sorun, bir dert."

Elimi yanağına koyarak biraz olsun sakinleşmesini sağlamaya çalıştım. "Sen bir mühendissin Boran. Asıl mesleğine odaklanabilirsin. Bunu daha önce de söylemiştim sana. Neden baban sürekli pis işlerini sana yaptırıyor? Neden kendisi yapmıyor? Hiç bu yönden bakmayı denemiş miydin?"

"Lütfen Asya'm, uyuyalım. Öğleden sonra seni annenlerin yanına götüreceğim."

Konuyu daha fazla uzatmak ve onu üzmek istemediğim için göğsüne sokulup gözlerimi kapattım. Onun için çok endişeleniyordum. Her seferinde sanki oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi, beni bırakmamacasına sarıp sarmalıyordu. Onun böyle olmasına, bu karanlığa gömülüp kalmasına daha ne kadar dayanabilirdim, bilemiyordum.

Sabah olduğunda elimi onun yastığının üzerinde gezdirdim, ama yanımda olmadığını fark edince hızla yatakta doğruldum. Boran, telefonda bir görüşme yapıyordu ve kızaran gözlerinden gece boyunca uyumadığını anlamak için âlim olmaya gerek yoktu.

"Sen uyumadın mı?"

"Uyku tutmadı. Hadi hazırlan da seni annenlerin yanına bırakayım. Ben de işlerimi hallettikten sonra yanına gelirim."

Tartışmak istemediğim için hiçbir şey söylemeden banyoya doğru ilerledim. Geri döndüğümde onu koltukta oturmuş bir halde buldum.

"Hazırım, gidebiliriz."

Asansöre binip lobiye geçtiğimizde otel personelinden bir taksi çağırmasını istedik ve beklemeye başladık. Her ne kadar annemi ve kardeşimi göreceğim için heyecanlı olsam da ondan bir günlüğüne bile olsa ayrı kalmak düşüncesi gerilmeme yetmiş de artmıştı bile. Taksi geldiğinde evimin adresini söyledikten sonra başımı Boran'ın omzuna yaslayarak dışarıyı izlemeye başladım.

Mahallemize geldiğimde doğup büyüdüğüm eve baktım. Bu evde geçirdiğim acı, tatlı her ayrıntı, gözlerimin önünden geçmeye başlamıştı. Yanaklarımdan süzülen iki damla gözyaşını silerek çenemden tuttu ve gözlerimin içine baktı.

"Söyleyecek misin?"

"Neyi?"

"Evli olduğumuzu."

Ben bu konuyu tamamen unutmuştum. "Şimdilik söylemek istemiyorum Boran. Ama en uygun zamanda ona anlatacağımdan

emin olabilirsin."

"Tamam."

Annemin şu anda evde olmadığını ve kardeşimin de okuldan döndükten sonra komşuda olduğunu biliyordum. Bavulumu evimizin bahçesine bıraktım ve komşumuzun evine doğru yürümeye başladım. Dilber Teyze, kapıda beni görünce şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemedi önce. Ama anneme ve Ahmet'e sürpriz yapacağımı öğrendiğinde o da çok sevindi. Kardeşime seslendi ve onu yanımıza çağırdı. Ahmet'in beni gördüğündeki ilk tepkisi gerçekten görülmeye değerdi. Beni gördüğünde önce arkasını döndü, sonra tekrar bana baktı ve gözlerini ovuşturmaya başladı. "Abla?" diyerek bana doğru koştuğunda, kollarımı açarak kucağıma aldım. Ona sıkı sıkı sarıldığımda ne kadar çok özlediğimi fark ettim.

"Seni çok özledim."

"Ben daha çok özledim abla," diyerek yüzümün her yerine öpücük kondurmaya başladı. Kucağımdan indirdiğimde çantasını almak için içeri girmesiyle çıkması bir oldu.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Güzel yüzünü aklıma kazıyorum abla," dediğinde bir kahkaha attım.

"Aklına kazınacak kadar güzel miyim?"

"Çok güzelsin. Dünyanın en çirkini de olsan, sana yine böyle hayran bakardım."

Eve girdiğimizde gözyaşlarım yine akmak için isyan etmeye başlamıştı. Kardeşim üzerini değiştirmek için odasına gittiğinde babamı kanlar içinde gördüğüm yere baktım. Artık kendimi tutamıyordum, hıçkırıklar içinde ağlarken yanıma gelen Ahmet'e sıkıca sarıldım ve sakinleşene kadar o şekilde kaldım.

"Rahatladın mı?"

"Evet, şimdi daha iyiyim. Hadi bakalım sen otur, ben de bavulumu odaya bırakıp geleyim."

Odama girdiğimde annemin evdeki hiçbir şeyin yerini değiştirmediğini fark ettim. Tüm anılar teker teker zihnimi istila etmeye başlamadan, bu odadan çıkmalıydım. Kendimi oyalayabilmek

için bir şeylerle uğraşmam gerekiyordu. Tatlı yapmak için mutfağa geçtiğimde, dolabın neredeyse bomboş olduğunu gördüm. Yarın alışveriş yapmam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettikten sonra yalancı tavukgöğsü tatlısı yapmaya başladım. İşim bittiğinde Ahmet'in yanına geçerek onunla birlikte çizgi film izlemeye başladım.

Anahtar sesini duyduğumuzda, Ahmet'le bir an göz göze geldik. Annem, elindeki poşetlerle içeri girdiğinde karşısında beni gördüğünde şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi.

"Asya?"

"Hoş geldin demek yok mu?"

"Meleğim," diyerek kollarını boynuma sardı. Onun sıcaklığını, kokusunu, her şeyini çok özlemiştim. Ağlayarak birbirimize baktık bir süre. Gözyaşlarını silmek için elimi yanağına uzattığımda, elimi avucunun içine alarak öpmeye başladı.

"Ağlama annem."

"Sen de ağlama meleğim," diyerek alnımdan öptü ve yüzüme baktı. "Ne zaman geldin sen? Hem benim neden haberim yok?"

Onun bu şaşkın haline gülümsemeden edemedim. "Her şeyi anlatacağım, ama bugün ağzıma bir lokma yemek girmedi. Biraz daha beklersem, açlıktan bayılabilirim."

"Bir şeyler atıştırsaydın ya kızım. Niye bu saate kadar bekledin?"

"Bilmem, belki de senin yemeklerini yemek için beklemişimdir."

"Dur, hemen yemekleri ısıtıp sofrayı hazırlayayım."

Annem mutfağa geçtiğinde poşetleri de alarak arkasından mutfağa girdim. Masayı hazırladıktan sonra hep birlikte annemin getirdiği yemekleri yemeye başladık. Ona daha dikkatli baktığımda zayıfladığını ve bir hayli çökmüş olduğunu gördüm. Ellerindeki kesiklerden ne kadar çok yıprandığını anlamıştım. Onun için hiç kolay değildi, bunun farkındaydım ve buna bir son vermek istiyordum. Ama henüz bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim yoktu.

Yemek faslı bittiğinde annemin masayı toplamasına yardım et-

tikten sonra içeri geçip karşılıklı koltuklara oturduk.

"Anlat bakalım kızım, nasıl geldin?"

"Boran'ın Denizli'de işleri vardı. Ben de onunla birlikte gelip, sizi görmek istedim."

"Kaç gün kalacaksın?"

"Fazla kalacağımızı sanmıyorum anne. Boran'ın işi bittikten sonra gideceğiz."

"Peki, sana nasıl davranıyor?"

"İyi davranıyor annem merak etme sen. Bir sorunum yok."

Anneme yalan söylediğim için, gerçekleri ondan sakladığım için utanıyordum. Ama evli olduğumuzu ona söylemeye henüz cesaret edemiyordum. Aklıma geldiğinde düşüncelerimin tekrar Boran'a kaymasına engel olamadım. Acaba şimdi ne yapıyordu? Aradan sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen onu çok özlemiştim.

Annemin bakışlarını takip ettiğimde ailecek çekindiğimiz son fotoğrafa baktığını gördüm. Onların birbirlerine olan aşklarının karşısında hiçbir şey duramamıştı. Onlar karşılarına çıkan bütün engelleri yıkmayı başarmıştı, peki ya biz? Biz de onlar gibi olabilecek miydik?

"Kızım bir hafta sonra sınava gireceksin, derslerini ihmal etmiyorsun, değil mi?"

"Çalışabildiğim kadar çalışıyorum anne. Bakacağız artık."

"Bakacağız artık mı? Kızım bu sınav senin geleceğin."

"Biliyorum anne. Elimden geldiğince çalışıyorum, ne yapayım."

Ahmet'in koltukta uyuyakaldığını görünce, onu kucağıma alarak odaya doğru ilerledim. Onu yatağına yatırıp tekrar annemin yanına döndüğümde onun da uyuması gerektiğini söyleyerek ben de odama çekildim. Yatağa uzanırken çantamdan telefonumu çıkardım ve gelen iki mesaja göz attım.

'Seni özledim.

'Mesajımı görünce beni ara.

Numarasını tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Asya?"

"Boran."

"Seni merak ettim."

"Annemlerle olduğumu biliyorsun. Neden merak ediyorsun ki?"

"Karımı merak etmem suç mu?"

"Suç değil, çünkü ben de kocamı merak ediyorum."

Büyük bir kahkaha attıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Kocan için çok değerlisin."

"Sen de karın için çok değerlisin. Buldunuz mu o adamın ailesini?"

"Evet, yarım saat önce adresini öğrendim. Yarın sabah gideceğim."

"Ya ben?"

"Karımı almadan gideceğimi mi sanıyorsun? Yarın sabah sekizde seni almaya geleceğim, hazır ol."

"Tamam."

"İyi geceler."

"İyi geceler," diyerek telefonu kapattım. Yarın neler olacağını, neler öğreneceğimizi merak ediyordum.

***

Sabah, odadaki seslerle gözlerimi açtığımda Ahmet'in hazırlandığını gördüm. Yataktan kalktığımda esneyerek yanına gittim ve yanaklarına sulu birer öpücük kondurdum.

"Sen neden bu kadar erken kalktın bakalım?"

"Bugün müzeye gideceğiz, o yüzden abla."

Ahmet'le birlikte odadan çıktığımda annemi mutfakta olduğunu gördüm. Gülümseyerek yanına gittim ve beline sarılıp yanaklarından öptüm.

"Günaydın annelerin bir tanesi."

"Günaydın meleğim. Erken uyanmışsın."

"Genelde çok uyuyan biri değilim anne, unuttun mu?"

"Unutur muyum hiç? Kardeşine sandviç hazırlıyordum, sana da hazırlamamı ister misin?"

"Hayır anne, ben sonra bir şeyler atıştırırım."

"Elimde olsa evde yanında olurdum, ama işe gitmem gerekiyor kızım."

"Aslında Boran gelecek beni almaya."

"Gidiyor musunuz hemen?"

"Hayır anne, sadece bir yere gitmemiz gerekiyor. İşimiz bittiğinde tekrar geleceğim."

Sessizce kapıya doğru ilerledi ve Ahmet'le birlikte evden ayrıldılar. Boran'ın gelmesine yarım saat kaldığını görünce, hazırlanmaya başladım. Saçlarımı tararken telefonum çalmaya başlayınca komodinin üzerine bıraktığım telefonu elime aldım.

"Efendim?"

"Kapının önündeyim."

"Tamam geliyorum."

Telefonu kapattıktan sonra kotumun arka cebine sıkıştırdım ve hemen evden çıktım. Onu çok özlemiştim ve daha fazla onsuz kalmak istemiyordum. Kapının önünde onu gördüğümde yüzümde oluşmaya başlayan gülümsemeye engel olamadım.

"Günaydın."

"Günaydın Asya'm."

Arabaya bindiğimizde aramızda oluşan sessizliğe sığınarak başımı cama yasladım. Biraz ilerledikten sonra arabayı kenara çekerek bana bir şey söylemeden arabadan indi. Geri döndüğünde elindeki simidi ve çayı bana uzattığında gülümseyerek kabul ettim.

"Kahvaltı yapmadığını biliyorum."

"Teşekkür ederim."

Kahvaltımızı yaptıktan sonra yola devam ettik. O sırada aklıma gelen şeyle bakışlarımı Boran'a çevirdim.

"Boran?"

"Hımm?"

"Zeliş'le Ömer'in arasında ne var?"

Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra yüzüne yayılan gülümsemeyle kalbin duracağını düşündüm. "Allah'ım ne meraklı bir karım var."

"Benim yerimde kim olsa merak ederdi. Zeliş'e sorduğumda geçiştirip duruyor."

"Annemin ölümünden bir yıl sonraydı. Ben o zamanlar Denizli'deydim. Tabii Ömer de. Zeliş'le fırsat buldukça bir araya gelir, vakit geçirirdik. Yine bir gün teyzemlere Zeliş'i almak için gittiğimizde, evden gelen bağırışları duyduk. Zili çaldığımızda kapıyı Zeliş açtı, ağlıyordu. Koşarak yanımızdan uzaklaştığında, Ömer de peşinden gitti. Ben de içeri girip teyzemin yanına gittiğimde, onun da ağladığını gördüm. İşte o zaman teyzem bana gerçekleri anlattı."

"Gerçekler?"

"Teyzemin çocuğu olmuyormuş, Zeliş'i sekiz aylıkken evlat edinmişler. Teyzem ve eşi aralarında konuşurken Zeliş onları duymuş."

Duyduklarım karşısında ne söyleyeceğimi bilemedim. "Sonuçta o, senin kuzenin. Benim asıl merak ettiğim konu, neden herkes senin kuzenin olmadığını söylüyor?"

"İzmir'e geldiğimde kimseye ailemden bahsetmedim. Buna Sanem de dâhil."

"Şimdi teyzenle araları nasıl?"

"Gayet iyiler. Zeliş ilk başlarda kötü zamanlar yaşadı. Daha sonra kendini toparladı. Ne teyzem ne de enişte ona evlatlık muamelesi yapmadılar. Her şeyin en iyisini sundular."

"Peki, Ömer'le aralarında ne geçti?"

Boran gülümseyerek anlatmaya devam etti. "Az önce söylemiştim ya, Zeliş yanımızdan koşarak geçtiğinde Ömer'in de onun peşinden gittiğini."

"Eee?"

"İşte bizim Ömer de Zeliş'in peşinden koşup onu durdurmuş. Bizim kız bütün sinirini ondan çıkarmaya, vurmaya başlamış. Onun ağlamasına daha fazla dayanamayan Ömer de belinden çekip kızın dudaklarına yapışmış."

"Ne!" diye bağırdığımda, Boran kahkaha attı. "Ondan sonra ne oldu peki?"

"Ne olsun, bizim kız da karşılık vermiş. Ardından da Ömer'i itekleyip, sert bir tokat atmış." Tam ağzımı açacakken konuşmamı engelledi. "Sen sormadan anlatayım. Zeliş, 'Nasıl beni öpersin!' diye bağırınca, Ömer de 'Sen de bana karşılık verdin,' demiş. Bir süre ağız dalaşı yaptıktan sonra Zeliş, ondan uzak durmasını söyleyerek Ömer'in yanından ayrılmış. Anlayacağın bir öpücükle bu hale geldiler."

"Vay canına, olaya bak sen. Şimdi her şey anlaşıldı."

"Rahatladın mı?"

"Hem de çok."

Yarım saatlik yolculuğun sonunda verilen adrese geldiğimizde, Boran'ın kafasını biraz dağıtmış olmanın sevinciyle arabadan indim ve bahçeye açılan demir kapının önünde durdum. Onun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum. Kapının önüne geldiğimizde dikkatle yüzüne baktım.

"İyi misin?"

Bana bakmadan, "İyiyim," diyerek zile bastı. Kapıyı açan yaşlı kadın bakışlarını önce benim, daha sonra Boran'ın üzerinde gezdirmeye başladı. Kadın, kocaman açtığı gözleriyle eline kalbinin üzerine koydu ve şaşkınlıkla konuşmaya başladı.

"Sen... Sen Boran'sın."

45

Yaşlı kadın şaşkınlık ve mutlulukla Boran'a bakıyordu. Sonra birden yaklaştı ve onu kucakladı. Kısa boylu, tonton kadın, Boran'ın kollarında minnacık kalmıştı. İkimiz de şaşkındık. Bu kadın Boran'ı nereden tanıyordu? Bir süre sonra geri çekilerek, Boran'ın yüzüne baktı. "Geldin," derken sesi titriyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Kapının önünden çekilerek eliyle içeriyi işaret etti. "İçeri geçin."

Önümüzden telaşla ilerlerken bir yandan da sesleniyordu. "Bey, bak kim gelmiş." Salona geçtiğimizde masanın başında oturan yaşlı bir amca bulduk. Amca bir an Boran'a dikkatle baktı sonra yavaş adımlarla ona doğru gelerek tam önünde durdu ve ellerini uzatarak yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Sana şükürler olsun Allah'ım, yüzünü görmeyi nasip ettin."

Neler oluyordu burada? Boran sanki beni duymuş gibi konuşmaya başladı. "Beni nereden tanıyorsunuz?"

Kadın şaşırarak yüzüne baktı. "Sen, bizim için gelmedin mi?"

"Ben, sizi tanımıyorum. Ama bakıyorum ki siz beni tanıyorsunuz."

Yaşlı çift birbirlerine baktılar. Adam eliyle koltukları işaret

ederek, "Geçin oturun oğlum, konuşalım," dedi.

"Evli misiniz?" diye sordu kadın gülümseyerek.

"Evet," diye yanıtladı Boran.

"Çok güzel bir kız. Esra'ya benziyor."

"Annemi nereden tanıyorsunuz?"

"Anlatacağız oğlum, önce neden buraya geldiğini söyle," diyerek araya girdi amca.

"Mehmet Taşkın. Öğrendiğime göre sizin oğlunuzmuş ve yıllar önce ölmüş. Annemle bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Sizin sorularını cevaplayabileceğinizi düşünerek buraya geldim ve anladığım kadarıyla annemi de tanıyorsunuz."

Kadının gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "Hiçbir şey bilmiyorsun," diye mırıldandı.

"Ben sorunuza cevap verdim. Şimdi siz söyleyin, beni nereden tanıyorsunuz?"

Kadın derin bir nefes alarak konuşmaya başladı. "Mehmet, yani oğlumuz ve Esra, yani annen evliydi. Ve birbirlerini ölesiye seviyorlardı."

Boran hızla ayağa kalktı. "Ne diyorsunuz siz?"

Amca, onu durdurmak ister gibi elini kaldırdı. "Sakin ol, oğlum. Bilmediğin çok şey var."

Boran'ın öfkesini kontrol etmeye çalıştığı belli oluyordu. Onaylar gibi başını sallayarak tekrar yerine oturduğunda amca konuşmaya devam etti.

"Anlatacaklarım kolay hazmedilir şeyler olmayacak oğlum. Sakin ol ve dinle beni. Mehmet ve Esra'yı çok güzel bir düğünle evlendirdik. Mehmet'in bir arkadaşı vardı; Hasan Gençoğlu. Maddi manevi her konuda yanında olmuştu oğlumuzun. Bizim gözümüzde iyi bir adamdı o zamanlar. Düğünden üç ay sonra Mehmet'e, işe giderken bir araba çarpmış ve kaçmış. Oğlumuzu bu kaza sonucu kaybettik. Polis ne kadar uğraşsa da çarpanı bulamadı. O zamanalar Hasan yanımızdaydı, acımızı paylaşıyor sanıyorduk."

"Başınız sağ olsun," diye mırıldandık ikimiz de.

"Siz sağ olun çocuklar. Mehmet'in ölümünden iki hafta sonra Esra'nın hamile olduğunu öğrendik. Bu haberi öğrendikten birkaç gün sonra Esra garip davranmaya başladı. Sürekli düşünüp duruyordu. Ona bizim kızımız olduğunu, buranın da evi olduğunu söyledik. Lakin bir gün bavullarını hazırlayıp gözü yaşlı bir şekilde arkasını dönüp evden çıktı. Arkasından çıktığımızda Hasan pisliğinin Esra'yı almaya geldiğini gördük. Gitme desek de arkasını dönüp yüzümüze bakmadı. O pislik, Esra'nın elinden tuttuğu an biz yıkıldık."

Bu işin nereye varacağını tahmin edemiyordum. Boran'ın şaşkın ifadesine bakılırsa onun da tahmin edemediği açıktı. Soru sormaya korkar bir hali vardı. Sessizce dinlemeye devam ettik.

"Gittikten birkaç hafta sonra o adamla evlendiğini öğrendik. Duyduklarımla deliye döndüm. O adamın evine gittim, ama beni içeri almadılar. Bağırdım Esra'yı görmek için. Hasan pisliği gelip alnıma silah dayayarak gitmem için tehdit etti. İnat ettim, gitmedim. Sonu ölüm de olsa Esra'yı görüp bunları neden yaptığını soracaktım. O adam tehditlerini sıralarken, benim gözüm kapıdaydı. Esra dayanamazdı bana, gelirdi. Birkaç saniye sonra Esra kapıda göründü, çökmüş, zayıflamıştı. Yanımıza gelerek elini silahın üzerine koydu. Biraz konuşmamız için müsaade etmesini istedi. Hasan zor da olsa bizi yalnız bırakıp gittiğinde, 'Özür dilerim baba yaptıklarım için, ama gitmelisin. Bir daha buraya gelme. Ben burada daha iyiyim,' dedi. Benimle gelmesini, ona da torunuma da bakacağımı söyledim. 'Bebek öldü,' deyince kalakaldım. Oğlumun emaneti de peşinden gitmişti. Son sözü de 'Beni unutun,' oldu."

Amca, sanki bütün sözlerini tüketmiş, Boran'ı ikna edecek başka kelimesi kalmamış gibi çaresizce ona baktı.

Boran duyduklarını ölçüp biçer gibi bir süre sessiz kaldı. "Bana yalan söylemediğinizi nereden bileceğim?"

"Neden sana yalan söyleyelim, oğlum?"

"Peki, beni nereden tanıyorsunuz? Babamdan bu kadar nefret ederken, bana neden sıcak davranıyorsunuz?"

Kadın birden atıldı. "Sen, o adamın oğlu değilsin. Sen, Mehmet'imin oğlusun. Bizim torunumuzsun."

Boran tekrar ayaklandı. "Saçmalamaktan vazgeçin. Annem, babamı seçtiği için yalan söylüyorsunuz."

"Sana yalan söylemiyoruz, oğlum. Annen buraya geldi. Hasan pisliğinin tehdit ettiğini, ailesini, bizleri korumak için onunla gittiğini anlattı. Seni korumak için 'öldü' dediğini söyledi. Hasan'ın başlarda onu yanında tutmak için seni kabullenmiş gibi göründüğünü, ama içindeki öfkenin sönmediğini, sana sürekli zarar verdiğini, intikamını bu şekilde aldığını anlattı. Sana daha fazla zarar gelsin istemiyordu. Kastettiği fiziksel bir zarar değildi elbet. Ama kişiliğinin elden gittiğini, kalbi kararan bir çocuk olduğunu söyledi. Seni de alarak buraya, yanımıza kaçacaktı. Birlikte Amerika'ya, halanın yanına gidecek, bir süre saklanacaktınız. Ama annen geri gelmedi. İntihar ettiğini duyduk. O, intihar edecek bir kadın değildi, oğlum. O pislik adam hem oğlumuzu hem kızımızı öldürdü. Neden seni buradan uzaklaştırdı sanıyorsun? Neden teyzen, anneannen o eve hiç gelmedi sanıyorsun? Seni kullandı oğlum. İntikamını almanın yolunu, seni pis işlerinde kullanmakta buldu."

Boran sinirle sandalyelerden birine tekme atarak bağırdı. "Yalan! Yalan bunlar!" Ardından eline ne geçerse sağa sola fırlatmaya, duvarları yumruklamaya başladı. Söylediği şey aynıydı. "Yalan!"

Onun şu an neler hissettiğini tahmin bile edemezdim. Yıllarca bir yalanın içinde yaşamak... Doğru bildiğin her şeyin yanlış, yanlış bildiğin her şeyin doğru olduğunu öğrenmek... Annenden yıllarca boş yere nefret etmek... Baba bildiğin adamın, hem annenin hem de babanın katili olduğunu ve yıllardır bu adamı koşulsuz sevmeye zorlandığını anlamak. Bir hiç uğruna bunca pisliğe ve kötülüğe saplanmak...

Bir süre sonra dizlerinin üzerine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Yavaşça yanına gittim ve eğildim. Başını kollarımın arasına alarak göğsüme yasladım. Ağlamıyordu. Canı yanıyordu. Sadece bir süre sessizliğe ihtiyacı vardı.

Sessizliği amcanın sesi bozdu. "Babana çok benziyorsun. Mehmet de sinirlendiğinde kendini kaybederdi. Bir şeyleri kırıp dökmeden rahatlayamazdı."

Kolundan tutarak ayağa kalkmasına ve koltuğa oturmasına

yardımcı oldum. "İyi misin?" Cevap vermeden sadece kafasını salladı ve arkasına yaslandı.

Yaşlı teyze ağır adımlarla diğer odaya gidip, elinde bir albümle geri döndü. Hiçbir şey söylemeden Boran'a uzattı. Boran bir süre elini albümün üzerinde gezdirdikten sonra yavaşça açtı. Gördüğümüz ilk fotoğrafla bütün gerçekleri kabullenmeye başladığını görebiliyordum. Esra Hanım ve Mehmet Bey'in düğün fotoğrafıydı bu ve hiç şüphesiz Boran, Mehmet Bey'in kopyasıydı. Birkaç fotoğrafa daha baktıktan sonra albümü koltuğun üzerine fırlattı. Çünkü son fotoğrafta annesi, babası ve Hasan aynı karedelerdi.

Hızla ayağa kalktı ve "Yürü!" diyerek kapıya yöneldi. Yaşlı çifte sessizce, "Özür dilerim," dedikten sonra arkasından gittim ve arabaya bindim. Hiç konuşmadan gaza bastı.

"İyi misin Boran?"

"İyi miyim? Nasıl iyi olabilirim Asya, söylesene nasıl?"

Elimi uzatarak direksiyonu tutan elinin üzerine koydum.

"Boran arabayı durdur. Sadece birkaç dakikalığına, sonra nereye gitmek istiyorsan gideriz."

Kısa süre sonra araba yavaşladı ve durdu. Başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. Elleri titriyordu. Onu böyle çaresiz görmek istemiyordum, bu benim de canımı yakıyordu. Elini elime alarak avucunu öptüm. "Ben... Ben her zaman yanındayım... Her ne olursa olsun. Seni çok seviyorum. Sana zarar gelmesine dayanamam."

Gözlerini açarak bana doğru eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "İyi ki beni sevmişsin, iyi ki seni sevmişim. Şimdi görmem gereken bir hesap var, ama önce seni annenlere bırakmalıyım."

"Nereye gideceksen ben de geleceğim."

"Hayır, sen eve gidiyorsun."

"Gitmeyeceğim. Sen nereye ben oraya, seni ne olursa olsun yalnız bırakmak istemiyorum."

"Beni deli ediyorsun!"

"Sakın beni annemlere götürme. Asla arabadan inmem."

Kafasını iki yana sallayarak gaza bastı.

***

"Arabada bekle beni."

"Hayır, seninle geleceğim."

"Yanımdan ayrılma o zaman."

Gösterişli bir villanın önündeydik. Bahçede bir sürü koruma vardı. Kapının önüne geldiğimizde zile bastı ve kapının açılmasını bekledik.

"Hoş geldiniz, Boran Bey," diyerek gülümsedi hizmetçi genç kız.

Boran içeri doğru bir adım atıp kıza döndü. "Nerede o?"

"Babanız mı?"

"Evet!" diye aynı ses tonuyla konuştu.

Kız korkuyla üst katı işaret ederek, "Üst katta," diyebildi. Boran anında merdivenlere yöneldiğinde bende peşinden çıkmaya başladım. Bir odanın önüne geldiği gibi kapıyı açarak içeri daldı. Kapının önünde bekledim ve içeri girmedim. Masasında oturan Hasan Bey ani bir şekilde başını kaldırıp bize baktı. İlk başta şaşırsa da kendini toplayıp, kaşlarını çattı.

"Bu nasıl bir giriş Boran?"

"Girmem gerektiği gibi girdim Hasan Gençoğlu."

"Nasıl konuşuyorsun sen babanla?"

"Babamla mı?"

"Ne saçmalıyorsun Boran?"

"Neden yaptın bunu? Neden ailemi yok ettin?"

"Oğlum..."

"Ben, senin oğlun değilim. Yıllardır neden babam gibi değil de patronum gibi davrandığını anlıyorum artık."

Hasan Bey umursamaz bir gülümseme ile Boran'a baktı. "Bu konuşmandan her şeyi öğrendiğini varsayıyorum."

Boran masaya doğru yaklaştı ve Hasan Bey'in yakasına yapışarak yüzüne eğildi. "Anne ve babamı sen mi öldürdün?"

Hasan hâlâ fazlasıyla sakin görünüyordu. Bu sakinlik sesine de yansımıştı. "Bunca yıldır öğrenmiş olman gerekirdi; ben kaybetmem. Esra'yı seviyordum ve onu da babana kaptırarak kaybedecek değildim. Sadece kısa bir süre babanın kazandığını düşünmesine izin verdim."

"Ben de bu cevabından duyduğum her şeyin doğru olduğunu varsayıyorum."

Hasan'ın elindeki silahı nereden çıkardığını görememiştim, ama silahın namlusu Boran'ın çenesine dayanmıştı.

"Canını almamam için bir sebep söyle," dedi Boran'a.

"Sen savaşmayı seversin Hasan Gençoğlu."

"Bakalım nasıl bir savaşçı yetiştirmişim," diyerek yakasını tutan elleri ittirdi ve kapıyı işaret etti.

Boran yanıma gelerek elimden tuttu ve beni de kendisiyle birlikte dışarı sürüklemeye başladı. Ardından bağırmayı da ihmal etmedi. "Bundan sonra kork benden Hasan Gençoğlu."

***

Arabaya binince, annem işte, Ahmet de okulda olduğu için eve gelmeyi önermiştim Boran'a, biraz rahatlar, kafamızı toparlarız diye düşünerek. İtiraz etmemesine sevinmiştim. Nedense şu an tanıdık bir ortamda olma ihtiyacı duyuyordum. Eve geldiğimizde biraz dinlendikten sonra hazırladığım kahveyi ona uzatarak yanına oturdum.

"Ne hissediyorsun?"

"Kâbus görüyormuş gibi hissediyorum. Sanki birazdan uyanacağım ve her şey normal haline dönecekmiş gibi."

"Böyle hissetmekte haklısın, ama her şey düzelecek, merak etme."

"O adamı oracıkta öldürmeliydim. Ama yapamadım. Yıllarca baba dedim ben ona. Aramız iyi olmasa da babamdı. Şimdi düşününce iyi ki öldürmedim diyorum. Ölüm onun için kurtuluş olur."

"Evet, acı çekmeyi hak ediyor, ama o adamdan korkuyorum, sana zarar vermesinden korkuyorum."

"Korkma Asya'm. Senin de söylediğin gibi, her şey düzelecek. Bundan sonra mutlu bir adam olmak istiyorum. Bundan sonra yanlış şeyler yapmak istemiyorum. Bundan sonra yalanlarla yaşamak istemiyorum. İlk adımı da annene evli olduğumuzu söyleyerek atacağım."

Birden paniklemiştim. Anneme söylemek? Nasıl bir tepki vereceğinden korkuyordum. "Boran, elbette söyleyeceğiz, ama bana biraz daha zaman versen, buna hazır değilim."

"Asya'm lütfen, benden bir yalanı sürdürmem için zaman isteme. Artık o kelimeyi hayatımda, hayatımızda istemiyorum."

Haklıydı. Bugün yaşananlardan sonra ondan yalan söylemesini istemem büyük bencillik olmuştu. Hem anneme mutlaka söyleyecektim. Ha şimdi ha sonra. Vereceği tepkiye de razı olacaktım, Boran için buna değerdi.

"Evet, haklısın, düşüncesizlik ettim. Annem geldiğinde konuşalım, artık yalan yok."

***

Annem içeri girdiğinde Boran'ı görünce bir an şaşırsa da bir şey belli etmemeye çalışarak, "Hoş geldiniz, oğlum," dedi.

"Hoş bulduk, efendim. Ben Boran."

"Tahmin etmiştim," diyerek koltuğu işaret etti. "Siz buyurun, oturun, biz de yemekleri hazırlayalım," dedikten sonra mutfağa yöneldi. Boran'a oturmasını işaret ederek annemin peşinden mutfağa yürüdüm.

"Asya, neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Bir şey yok anne, sadece seninle tanışmak istedi."

"Peki, tanışalım bakalım. Hadi, yardım et, sofrayı hazırla."

Sofraya oturduğumuzda Boran'ın tabağındaki yemeklerle oynadığını gördüm. Annem de bunu fark etmiş olacak ki, "Yemekleri beğenmedin mi, oğlum?" diye sordu.

"Estağfurullah, efendim. Ellerinize sağlık."

"Neyiniz var sizin?" dedi annem. Bu kadar belli ediyor muyduk? Bir şey söylemeden Boran'a baktım. Elindeki çatalı tabağının yanına bırakıp anneme baktı.

"Sizinle konuşmamız lazım. Anlatacaklarım önemli. Sakince ve sözümü kesmeden dinlemenizi rica ediyorum, çünkü tamamını duymadan bizi anlayamazsınız."

Annem ortada ciddi bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ahmet'e dönerek, "Hadi, karnın doyduysa odana git bakalım," dedi ve Ahmet yanımızdan ayrıldıktan sonra sırayla ikimize de bakarak, "Sizi dinliyorum," dedikten sonra arkasına yaslandı.

Boran bana bakıp derin bir nefes aldıktan sonra benim İzmir'e ilk gittiğim günden itibaren her şeyi anlatmaya başladı. Ben bile anlattıklarını hayretle dinleyip, başımızdan neler geçtiğine inanamazken, annemin şu an neler düşündüğünü tahmin dahi edemiyordum. Tam Hasan Bey'in bizden evlenmemizi istediği kısma geldiğinde, nefesimi tutarak anneme baktım. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Titreyen sesiyle sordu.

"Yani, siz şimdi evli misiniz?"

"Evet, efendim. Evliyiz, ama artık düşündüğünüz gibi değil. Şimdi her şey değişti, biz birbirimizi seviyoruz."

Suskun kalarak Boran'ı daha fazla yalnız bırakmak istemedim. "Anne, lütfen sakin ol. Biliyorum, çok kızdın. Bütün bunları zamanında sana anlatmadığım için ben de kendime çok kızıyorum. Ama beni anlamanı istiyorum, onu seviyorum. Ve se-"

Annem sözümü keserek, "Yeter Asya! Bütün bunları düşünüp hazmedebilmem için bana zaman ver," dedi ve sandalyesinden kalkarak odasına gitti.

Çarpan kapının sesiyle yerimde sıçradım.

46

Hayat hiç adil davranmıyor bize,

Hangimiz istedik acı çekmeyi,

Hangimiz istedik sevdiklerimizi kaybetmeyi,

Hangimiz istedik bu dünyada savaşmayı,

Hangimiz istedik söyle bu adaletsiz seçimi,

Biz rüzgâra kapılmış yaprak gibiydik. Nereye esiyorsa oraya savruluyorduk...

Dün gece Boran, annemle beni yalnız bırakmak için otele geri dönmüştü. Boran gittikten sonra masayı toparlayıp Ahmet'i kontrol ettim. Sonra ürkek adımlarla annemin odasına ilerledim. Yavaşça kapıyı araladığımda, camın önündeki koltuğa oturmuş, dışarıyı izlediğini gördüm. İçeri girdiğimi fark ettiğini biliyordum, ama bana bakmıyordu. Önüne diz çöküp başımı dizlerine yasladım.

"Annem, ne söylersem söyleyeyim, bahane olmayacak biliyorum. Yaptıklarımın ve olanları sana anlatmayışımın da bir bahanesi yok. O yüzden beni affet demeyeceğim. Böyle olmasını istememiştim, ona âşık olmayı planlamamıştım. Onu seviyorum ve yarın onunla İzmir'e döneceğim. Mutlu olmamı istediğini biliyorum. işte bu yüzden beni affetmeni istiyorum."

Elini saçlarımda hissettiğimde kalbim de yeniden atmaya başladı.

"Sadece korkuyorum kızım. Bu aşkın sana zarar vermesinden korkuyorum. Yine de gitme demeyeceğim. Çünkü yapamayacağını biliyorum."

Başımı kaldırıp annemin ellerini tutarak yüzüne baktım. "Korktuğunu biliyorum anne, ben de korkuyorum. Senden tek isteğim; biz ayakta kalmaya çalışırken bize destek olman."

Annem, alnıma bir öpücük kondurduktan sonra ellerimi sıktı. "Olacağım kızım, sabah erken kalkacaksın haydi şimdi uyuyalım."

Annemin yatağına girdiğimizde koynuna sokulup sıkıca sarıldım ve uzun zamandır ihtiyacım olan şeye, güvenli bir uykuya kendimi bıraktım.

***

Havaalanından çıktığımızda, "Hoş geldiniz," diyerek yanımıza gelen Kemal Abi çantalarımızı aldı. Arabaya biner binmez, başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Boran'ın da aynısını yaptığını biliyordum, çünkü ikimiz de çok yorgunduk. Eve giden yol yine sessiz geçmişti.

Eve geldiğimizde salona adımımı atmamla durmam bir oldu. Biz burada yokken 3. Dünya Savaşı başlamış olabilir miydi? Masa yana devrilmiş, sandalyelerin her biri bir tarafta, yastıklardan geriye sadece tüyler kalmış, ortalık birbirine girmişti. Koltuklardan birinde Zeliş, diğerinde de Ömer uyuyordu.

"Boran, bu eve ne olmuş?"

"Şimdi öğreniriz ne olduğunu," dedikten sonra mutfağa gitti ve elinde su dolu bir sürahiyle geri döndü. Şaşkın bakışlarım arasında bütün suyu Ömer'in yüzüne boca etti.

"Ne oluyor lan!" diyen Ömer, yerinden fırladı.

"Ne mi oluyor? Siz söyleyeceksiniz ne olduğunu."

Zeliş birden atıldı. "Bütün suç Ömer'in."

Ömer, şaşkınlıkla Zeliş'e döndü. "Yastıklarla savaşan ben miydim?"

"Sandalyeleri deviren ben miydim?"

Boran daha fazla dayanamadı. "Kesin artık! Geçin oturun şuraya," diyerek az önce kalktıkları koltukları gösterdi ve Ömer'e döndü. "Çok yorgunuz ve odamıza gidiyoruz. Uyanıp aşağı indiğimizde evi böyle görmek istemiyorum," dedi ve elimden tutarak beni de kendiyle birlikte sürükledi. İtiraz etmeden arkasından odaya doğru ilerledim.

Odaya girer girmez, Boran kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Onu çıplak görmek elimde olmasa da beni etkiliyordu. Yiyecekmiş gibi bakmaktan kendimi alamıyordum ve tabii bunu fark etmemesi imkânsızdı.

"Bana öyle bakma. Kontrolümü kaybetmeme sebep olacaksın."

"Nasıl bakıyorum ki?"

"Benim sana baktığım gibi."

O, bana baktığında gözlerinde arzu görüyordum. Ben de mi ona arzuyla bakıyordum? Birkaç adım gerileyerek, "Git hadi duşunu al," dedim.

Aramızda açtığım mesafeyi kapatarak gözlerine bakmamı sağladı. "Asya, seni istiyorum. Sana dokunmak, seni hissetmek istiyorum. Biz evliyiz lütfen artık benden kaçma," dedikten sonra yanağıma bir öpücük kondurarak banyoya gitti.

Haklıydı, ben de ona dokunmak, onu hissetmek istiyordum. Onunla bir bütün olmak istiyordum. Daha fazla kaçmanın saçma olduğuna karar vererek odadan çıktım.

Salona indiğimde Zeliş ve Ömer ortalığı toparlıyorlardı. "Kolay gelsin," dedikten sonra yardım etmeye başladım. Ömer, yanıma gelerek kolunu omzuma attı. "Denizli'de neler oldu Asya?" diye sordu.

"Boran'ın anlatması daha doğru olur. Birazdan aşağı iner."

Mutfağa girip kahvaltı hazırlamaya başladığım sırada Boran da aşağı inmişti. Üçü birlikte mutfağa gelerek masaya oturdular. Kahvaltımızı ederken, Boran da Denizli'de olup biteni anlatmaya başladı. Zeliş, şaşkınlık ve öfkeyle Boran'ın sözünü kesti.

"Annemle babama inanamıyorum, özellikle de anneanneme.

Nasıl olur da bana bir şey söylemezler? Tek bildiğim, Hasan pisliğini sevmedikleriydi."

Boran, ayağa kalkarak, "Hadi Ömer, şirkete gitmemiz gerekiyor," dedikten sonra yanıma gelerek bana sarıldı. Yorgun olduğunu, gitmemesini söylesem de her zamanki gibi beni dinlemedi. Onlar çıktıktan sonra Zeliş'ten özür dileyerek odama çıktım, çünkü çok yorgundum, dinlenmek istiyordum. Sıcak bir duşun ardından yatağa girerek gözlerimi kapattım.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum, ama boynumda hissettiğim sıcak nefesle gözlerimi açtım. Burnuma dolan koku gülümsememe neden oldu. Boran yanımda yatıyordu. Yanağına dokunarak dudaklarına uzandım ve ufak bir öpücük bırakıp geri çekildim. Anında gözleri açıldı.

"Ne zaman geldin?"

Saatine baktıktan sonra, "İki saate yakın olmuş," dedi.

"İyi misin peki?"

"Sadece senin yanında."

Tekrar dudaklarına uzandım. Bu seferki sert ve uzun bir öpücük olmuştu. Kollarıyla beni sıkıca sararak alnımdan öptü ve, "Kalkmamız gerekiyor, Kemallere gideceğiz. İkiz oğulları var. Vurulduğum gün, doğum günleriydi. Üzerinden daha fazla zaman geçmeden gidelim istiyorum."

"Ah, hediye almadık ama."

"Merak etme, ben o işi hallettim," dedikten sonra yataktan kalktı. Ben de kalkarak dolaba doğru ilerledim. Şöyle bir göz attıktan sonra kırmızı, yarım kollu elbisemi giymeye karar verdim ve elbiseyi alarak banyoya girdim. Banyodan çıktığımda ben Boran'a, o da bana hayranlıkla bakıyorduk. Mavi gömleği, belinden düşecekmiş gibi duran kotu, beyaz spor ayakkabıları ve dağınık saçlarıyla fazla çekici görünüyordu.

"Gi- gidelim mi?" diyerek elimi ona uzattım.

"Kekelediğinde bile beni etkilemeyi başarıyorsun," dedi ve elimi tuttu.

Salona indiğimizde Zeliş'i görememiştim. "Hayatım bir daki-

ka bekle, Zeliş'e bakıp geliyorum," diyerek arkamı döndüğümde Boran, beni durdurdu. "Ne dedin az önce?"

"Zeliş'e bakıp geliyorum dedim."

"Hayır, ondan önce ne dedin?"

Gülümseyerek ona baktım. "Hayatım dedim."

"Ben, senin hayatın mıyım?"

"Sen, benim nefes alma sebebimsin. Benim hayatımsın. Benim *zor aşk*ımsın," dediğimde gözleri dudaklarıma kaydı. Zeliş'in sesiyle kendimize geldik.

"Ah, ne romantiksiniz! Resmen midem bulandı. Hele ki sen Boran, bir daha yapma."

Ona dönen Boran, "Nereye gidiyorsun," diye sordu.

"Bir arkadaşımla buluşacağım."

"Kimmiş o arkadaş?"

"Sanki tanıyacaksın da. Fatih. Tanıdın mı?"

"Peki, öyle olsun. Saat onda evde ol."

Zeliş, dışarıdan gelen korna sesiyle, "İyi akşamlar," diyerek yanımızdan ayrıldı. Peşinden biz de çıkıp arabaya doğru ilerledik.

Arabaya yaklaştığımda bagaja yerleştirilmiş olan bisikletleri gördüm. Gerçekten de hediye işini halletmişti. Arabaya binip arkama yaslandıktan sonra, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ne hakkında?"

"İşlerin hakkında. Artık o adamdan uzak durman gerektiğini düşünüyorum."

"Sen merak etme Asya'm, planlarım var. O adamı yok etmeden durmayacağım."

"Sana bir şey olmasından korkuyorum."

"Korkma küçüğüm. Çok az kaldı."

Daha fazla soru sorarak moralini bozmak istemiyordum. Zamanı geldiğinde nasıl olsa bana anlatacaktı. Araba birden durunca etrafıma bakındım, bir pastanenin önündeydik.

"Hadi, pastayı birlikte seçelim," dediğinde gülümseyerek ara-

badan indim. İçeri girdiğimde gördüğüm pastalara hayran kalmıştım. Yeniden çocuk olasım gelmişti. Hepsini tek tek incelemeye başladım.

"Pastalarla yaşadığın fanteziyi benimle yaşasan çok daha mutlu olurdum."

Cevap vermeden gülümsemekle yetindim.

"Boran, çocuklar erkekti değil mi?"

"Evet."

"O zaman şu araba şeklindekine ne dersin," diyerek seçtiğim pastayı gösterdim.

"Tamam, o olsun."

Pasta işini hallettikten sonra tekrar arabaya döndük. On dakika sonra bahçeli, müstakil bir evin önünde durduk. Bahçeden geçip zili çaldığımızda kapıyı genç bir kadın açtı. Başındaki eşarp, gözlerinin yeşilini ortaya çıkarmıştı. Oldukça güzel bir kadındı.

"Hoş geldiniz, buyurun."

"Hoş bulduk," diyerek içeri girdik. Üzerinde spor kıyafetleri olan Kemal Abi'yi görünce şaşırmıştım. Onu ilk defa üzerinde takım elbise olmadan görüyordum. Arkamızdan gelen kadın, "Ayakta kaldınız, buyurun oturun," deyince koltuklara geçip oturduk.

"Nasılsın Boran?"

"İyiyim Elif Abla sağ ol, sen nasılsın?"

"İyiyim, Allah'a şükür. İkizlerle uğraşıp duruyorum."

Adının Elif olduğunu öğrendiğim kadınla bir an göz göze geldik. "Sen nasılsın Asya?" diye sordu.

"İyiyim, teşekkür ederim."

"Kemal'in anlattığından daha şekersin," dedikten sonra Boran'a döndü. "Boran, bilirsin ben bir kere baktığımda karşımdakinin nasıl bir insan olduğunu anlarım. Asya ile evlenmekle doğru seçim yapmışsın."

"Evlenme sebeplerini biliyorsun Elif'im," diyerek söze girdi Kemal Abi.

"Elbette biliyorum. Ama bu evlilik kaderlerinde olmasa gerçekleşmezdi."

Doğru söylüyordu. Bizim bir araya gelmemiz mucize gibi olmuştu. Koşarak odaya giren ikizler dikkatimi dağıttı. "Gelin bakalım buraya, sizin adınız ne?"

Sakin görünümlü olan çekinerek, "Efe," dedi. Daha hırçın görünen, "Ben de Ege," dediğinde onlara gülümsedim. İkisini ayırt etmek çok kolaydı. Ayrı yumurta ikizi oldukları belli oluyordu.

"Çocuklar hadi siz gidip oynayın. Biz de Asya Abla'nızla bir şeyler hazırlayalım," diyen Elif Abla'nın peşinden mutfağa ilerledim. Masanın üzerindeki pastayı gösterdi. "Neden zahmet ettiniz?"

"Ne zahmeti. Gününden gelmek isterdik, ama olanları biliyorsunuzdur."

"Çok teşekkür ederiz, size de çok geçmiş olsun. Hadi, sen mumları yerleştir, ben de çayları doldurayım."

Elimizdeki pasta ve çaylarla salona geçtiğimizde Boran'ın çocuklarla oynadığını gördüm. Onu böyle görmek, başından beri yanılmadığımın kanıtıydı. Boran'ın içinde gerçekten masum bir çocuk vardı.

Çocukların heyecanı görülmeye değerdi. Hem pasta hem de bisikletler, onları fazlasıyla mutlu etmişti. Birkaç saat sonra Kemal Abi ve Boran, sigara içmek için bahçeye çıktıklarında biz de ortalığı toparlamaya başladık.

"Boran'ı çok seviyorsun."

Elif Abla'nın söylediği cümle afallamama sebep oldu, gülümseyerek ona baktım. "Evet, çok seviyorum."

"Yaşadığınız sorunlardan haberim var. Her şeye rağmen güçlü olun, olur mu? Birbirinize sahip çıkın. Siz ve sevginiz güçlü oldukça, engeller çabucak yıkılacaktır."

"İnşallah Elif Abla, inşallah."

Boran'ın sesiyle arkama döndüm. "Gidelim mi artık?"

Başımı sallayarak onayladıktan sonra eşyalarımı alıp kapıya

yöneldim. "Her şey için çok teşekkür ederim Elif Abla, tanıştığımıza çok memnun oldum. En kısa zamanda bize de bekliyorum."

"Ben de çok memnun oldum canım. Asıl biz teşekkür ederiz."

Ona sarıldıktan sonra Kemal Abi'ye dönerek, "İyi akşamlar," dedim ve beni arabada bekleyen Boran'a doğru ilerledim.

Eve doğru ilerlerken, Boran'ı izlemeye başladım. Bu adamdan artık kaçmayacaktım. Onun yaralarını sarmak istiyordum. Onu izlediğimi fark edince bakışlarını bana çevirdi.

"Bana yine öyle bakıyorsun."

"Bakamaz mıyım?"

"İstediğin kadar bakabilirsin, gözlerindeki arzuyu görmek hoşuma gidiyor."

Utanarak bakışlarımı kaçırdım ve eve gidene kadara bir daha konuşmadım. Sanırım bu utanma işi üzerinde çalışmam gerekecekti.

Eve girdiğimizde saat on bir olmak üzereydi. Zeliş, ortalarda görünmediğine göre uyuyor olmalıydı. Sessizce yukarı çıkarak odamıza girdik. Odaya girer girmez Boran kollarını iki yana açarak sırtüstü yatağa attı. Bu hareketine gülümseyerek gece lambasını açtım ve yanına uzanarak başımı kolunun üzerine koydum.

"Çocukları seviyorsun."

"Seviyorum."

"Senden çok iyi baba olur."

"Senden de çok iyi anne olur."

Birkaç saniye daha konuşmadan ve hareket etmeden yattık. Boran, vücudunu bana çevirip bir süre gözlerime baktı. Bakışlarındaki tutku ve arzuyu net bir şekilde görüyordum. Başımın altındaki kolunu çekerek üzerime doğru eğildi ve yüzümü incelemeye başladı. Sanki her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyor gibiydi. Bakışları dudaklarıma sabitlendiğinde yutkundum. Yanaklarından tutarak yüzünü kendime yaklaştırdım ve dudaklarına yapıştım. Bu hareketimi onu şaşırtması, beni de şaşırttı. Hafifçe kendimi geri çekerek, "Artık korkmak, utanmak istemiyorum. Seninle bir

bütün olmak istiyorum," dediğim an dudaklarıma yapışma sırası ona gelmişti. Sert öpücüklerine karşılık vermeye başladığımda elini elbisemin fermuarında hissettim. Bir an kasılsam da sesimi çıkarmadım. Dudaklarını geri çekerek üzerimden kalktı ve elini bana uzattı. İtiraz etmeden elini tutarak yataktan kalkıp karşına dikildim. Arkama geçerek elbisemin fermuarını tamamen açtı ve ellerini elbisenin omuzlarına geçirerek yavaş yavaş aşağı kaydırmaya başladı. Elbisem ayaklarımın dibine düştüğünde Boran da tekrar önüme geçmişti, bir adım atarak elbisenin içinden çıkmamı sağladı. Hiç kıpırdamadan bakışlarımı yerden Boran'ın gözlerine çevirdim. O da gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Elimi tutup gömleğinin üst düğmesine götürdü. Titreyen ellerimle düğmeleri açmaya başladığımda içimden sakin olmam gerektiğini tekrarlayıp duruyordum. Bütün düğmeleri açtıktan sonra gömleği üzerinden sıyırarak elbisemin üzerine attım. Tekrar elimi tutup pantolonunun düğmesine götürdüğünde, ellerim daha fazla titremeye başlamıştı. Düğmeleri açıp, pantolonun üzerinden düşmesini izledim. Bir süre öylece birbirimize baktık. Bu adamın bakışlarından bile etkilenirken, karşımdaki manzaradan etkilenmemem mümkün değildi. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda ellerimi saçlarına daldırdım. Sıcak elleri vücudumda dolaştıkça arzum katlanıyor, nefesim kesiliyordu. Nefes almadan öpüşürken, belimden tutup havaya kaldırınca iki bacağımı da beline sardım. Birkaç adım ilerleyerek yatağa yaklaştı ve pozisyonumuzu hiç bozmadan yatağa yatmamızı sağladı. Kısa bir an için gözlerimizi açtığımızda, gözlerinde şimşekler çaktığını gördüm. Dudakları ağır ağır boynuma kaydı ve küçük ısırıklar bırakarak orada bir süre oyalandı. Dişlerini tenimde hissetmek canımı yaksa da aldığım zevk tarif edilemezdi. Elleri sütyenimden sonra çamaşırıma uzandığında nefesimi bir kere daha tuttum. Onun boxerı da dâhil, bütün kıyafetlerimiz yerdeki yığının üzerindeki yerini almıştı. Kulağıma eğildi ve fısıldadı, nefesi ateş saçıyordu.

"Bu geceden sonra tamamen benimsin."

Şimdi Boran'ın söylediği tamam olmuştu. Artık o değil, ben değil, biz vardık.

47

Adını kalbime kazıyan kollarımdaki kadına, Asya'ma baktım. Artık parçalanamaz bir bütün olmuştuk. Artık tamamen biz olmuştuk.

Kollarımın arasında hafifçe kıpırdadı. Uyanmasını istemiyordum, çünkü gece fazlasıyla yorulmuştu. Alnına bir öpücük kondurduğumda gözlerini kırpıştırarak açtı.

"Günaydın, karıcığım."

"Günaydın, kocacığım."

"İyi misin?" dediğimde olumlu anlamda salladığı başını göğsüme yasladı. Kollarımla onu sıkıca sarıp kokusunu içime çektim. Onun kokusu benim sakinleştiricimdi.

Gece korunmamıştık ve bundan sonra dikkatli olmamız gerekiyordu, çünkü Asya henüz çok gençti. Üniversite hayalleri varken hamile kalmasını istemiyordum. Hedeflerine, hayallerine ulaşmalıydı. Başını kaldırıp bakınca bakışlarımı güzel yüzüne çevirdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Korunmadık Asya'm. Hayallerin varken hamile kalmamalısın. Okumayı ne kadar çok istediğini biliyorum ve seni bu ko-

nuda kısıtlamakta istemiyorum," dediğimde bir an dudakları düz bir çizgi haline geldi, ama sonra zoraki gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Haklısın... Duş alsam iyi olacak," dedi ve pikeye sarınarak yataktan kalktı. Yüzünü buruşturunca panikledim. "Çok mu acıyor?"

"Birazcık."

Yavaş adımlarla banyoya girdi. Gözüm lekeli çarşafa takıldığında yerimden kalktım ve toparlayıp kirli sepetine attım. Çekmeceden aldığım temiz çarşafı serdikten sonra yatağı topladım ve onun duştan çıkmasını bekledim. Bir süre sonra havluya sıkıca sarınmış şekilde kapıda belirdi. Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Seni izlemek hoşuma gidiyor."

Hiçbir şey söylemeden kıyafetlerini almak için dolaba yöneldi. Utandığının farkındaydım, üzerine gitmek istemediğim için ben de çamaşırımı alarak banyoya geçtim. Duştan çıktıktan sonra üzerimde sadece boxer varken odaya döndüm. Asya'mın bakışları anında beni bulduğunda hafifçe yutkunduğunu fark ettim. Anlaşılan küçük karımın beni böyle göremeye alışması biraz zaman alacaktı. Kıyafetlerimi giyerek yanına gittim ve ellerini tuttum.

"Hadi kahvaltı hazırlayalım," dediğimde ayağa kalktı ve gülümsedi.

"Önce gitmemiz gereken bir yer var."

"Anlamadım?"

"Geçmişinle yüzleşmek zorundasın," dedi ve beni çekiştirmeye başladı. Koridora çıktığımızda kilitli odanın önüne geldi ve durdu. Cebinden çıkardığı anahtarı kilide yerleştirdi. Ben duştayken anahtarı çekmeceden almış olmalıydı.

"İçeri gir ve annenle yüzleş. Bunca yıldır içinde tuttuğun her şeyi anlat ona. Ondan özür dile ve birbirinizi affedin," dedikten sonra dudağıma bir öpücük kondurup uzaklaştı.

İçeriye girip kapıyı kapattım. Işığı açtıktan sonra duvardaki

fotoğraflara yaklaştım. Asya'm anneme benziyordu. Belki de ona bağlanmamın bir sebebi de buydu. Annemin gülen yüzüne baktıkça utandığımı hissettim. Parmaklarımı fotoğrafın üzerinde gezdirdim. "Annem, buraya seninle yüzleşmek için geldim. Bir yanım delice senden af dilemek istese de bir yanım hâlâ sana kızgın. Çünkü yıllarca o pisliği baba bilmeme izin verdin. Çünkü yıllarca bir yalanı yaşamama göz yumdun."

Yavaşça yatağa doğru ilerledim ve üzerindeki kıyafetlerden birini elime alarak oturdum. "Bunun üzerinde kokunun kalmadığının farkındayım. Ama ne zaman bu odaya girip kıyafetlerini koklasam, senin kokunu alıyorum. Çünkü sen, beni bırakıp gitsen de sana ait şeyler benden gitmedi. Senin yokluğun beni kötü bir adam yaptı anne. Gerçekleri bilseydim, sana layık bir evlat olurdum. Bu yolda çok geç kalmadığımı umuyorum. Çünkü Asya, bu yolda bana ışık tutuyor. Sen, benim sana ihtiyacım varken çekip gittin, ama ben, Asya'dan gitmeyeceğim. Çünkü onun bana olduğu kadar, benim de ona ihtiyacım var. Şimdi bile onun sayesinde buradayım. Seninle birlikte insanlığımı da bu odaya hapsetmiştim. Tabii beraberinde geleceğimi de... Şimdi her şey değişti. Bir daha bu kapı kilitlenmeyecek. Artık, sen de ben de özgürüz."

Bir Ay Sonra

Boran'la evleneli iki ay, tamamen biz olalı bir ay olmuştu. Artık Boran'ın yanında daha rahattım. Utanmadan, kaçmadan, korkmadan onun yanındaydım. Bu süre içerisinde aramızdaki aşk, daha da kuvvetlenmişti ve artık daha iyi bir insan olmaya çalışıyordu. Hasan Gençoğlu için yaptığı plan her neyse bütün vaktini alıyordu. Bazı geceler eve bile gelmiyordu. Hatta günlerce onu görmediğim bile oluyordu. Şirket de çok sık uğramadığın Zeliş'ten öğrenmiştim. Neler olduğunu sorduğumda tek söylediği her şeyin çok güzel olacağı oluyordu.

Bunun dışında hayatım kaldığı yerden devam ediyordu. Zeliş, şirkette işe başlayalı bir ay olmuştu. Ömer'le birbirlerini sevdikleri her hallerinde belli olsa da didişmekten geri kalmıyorlardı. Ahmet, Merve ve Kerem cephesinde de her şey yolundaydı. İlk sınavdan

güzel puanlar almıştık. Şimdi hepimiz ikinci sınava hazırlanıyorduk. Bu süreçte Kağan'la da görüşmüş, uygun bir dille Boran'ı sevdiğimi söylemiştim. O da arkadaşım olarak kalacağını ve hep yanımda olacağını söyleyince rahatlamıştım. Artık eskisi gibi olmasa da yine de aramız iyiydi. Hasan Gençoğlu ise bu süre içerişimde hiçbir şey yapmamıştı. Onun bu sessizliğinde korkuyordum. Elbet onun da bir planı vardı.

Sanem ve Oğuz, hâlâ nişanlılardı. Merve'den numarasını alarak Sanem'i aradığımda Amerika'da olduğunu, döndüğünde beni arayacağını söylemişti. Annemle sık sık telefonda konuşuyorduk. Ahmet'in sıra arkadaşına âşık olduğunu öğrenmek, beni çok güldürmüştü.

***

"Asya'm."

"Boran'ım."

Bir süre sustuk. Nefes alıp vermek gibi ona ihtiyaç duyuyordum. Telefonda dahi olsa sesini duymak bana iyi geliyordu. Derin bir nefes alarak konuşmaya başladım. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim."

"Bu akşam gelecek misin?" dediğimde nefes alışverişlerini dinledim. Ardından bir şeylerin devrilme sesi gelince bir an tedirgin oldum.

"Boran?"

"Şimdi kapatmam gerek Asya'm, bu akşam için gelmeye çalışacağım," dedikten sonra telefonu kapattı. Öylece elimdeki telefona baktım. Ne olmuştu ki? Ona bir zarar geleceğini düşündükçe delirecek gibi oluyordum. Bir şeyler öğrenebilmek umuduyla Zeliş'i aramaya karar verdim.

"Canım?"

"Zeliş, neredesin?"

"Şirketteyim canım. Seni almaya gelemedim, kusura bakma."

"Önemli değil. Kemal Abi de gelmedi."

"Gelmedi mi?"

"Bir terslik var Zeliş."

"Bir terslik olduğunun ben de farkındayım. Ömer, sabah aceleyle şirketten çıktı ve hâlâ gelmedi. Kemal Abi de ortalarda yok şu an."

"Delireceğim Zeliş. Bir an önce bu iş bitsin istiyorum, çok yoruldum."

"Sabretmeliyiz Asya. Boran ne yapacağını bilir."

Telefonu kapattıktan sonra Ömer'in numarasını tuşladım. Çaldı... Çaldı... Çaldı... Kemal Abi'yi aradığımda da aynısı oldu. Beklemekten başka çarem yoktu, yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım.

Burnuma dolan kokuyla gözlerimi açtım. Boran burada mıydı? Doğrulup baktığımda belinde havlu, üzerinden damlayan sularla karşımda duruyordu. Yerimden fırlayıp karşısına dikildim. Kaşı yarılmış, elmacık kemiğinin üzeri morarmıştı. "Ne oldu?" dediğim an gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Önemli bir şey değil, karıcığım."

"Boran... Seni özledim."

"Ben de seni özledim," dedikten sonra beni kucağına aldı ve dudaklarıma kapanarak yatağa doğru ilerledi.

***

Başımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. "Neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Adamlarımın arasında köstebek varmış. Öğrendiği her şeyi Hasan'a ispiyonluyormuş. Öğrendiğim an deliye döndüm. Sen aradığında ise depoda planın son aşamasıyla ilgileniyordum. Telefonu kapatmak zorunda kaldım, çünkü Hasan Gençoğlu geldi."

"Ne dedi?"

"Bana verdiği her şeyi geri istiyor."

"Ver o zaman."

"Kendi emeğimle kazandım her şeyi. Nasıl vermemi beklersin?"

"Eğer gerçekten peşimizi bırakacaksa, ver."

"O zaman bu ev ve arabalar dışında her şeyim gidecek, şirkette dâhil. O zaman beni sevmeye devam edecek misin?"

"Ben sadece seni seviyorum ve seni istiyorum. Başka hiçbir şey umurumda değil. "

"İşte benim karım."

"Peki, yüzün nasıl bu hale geldi?"

"Klasik olacak ama sen bir de onların halini gör."

Gülümsemeden edemedim. "Ne yapacaksın şimdi?"

"Her şeyi geri vereceğim."

"Peki ya yaptığın plan?"

"Plan tam da şimdi başlıyor. Benden geri alacakları onun sonunu hazırlayacak."

Az kalmıştı. Çok az kalmıştı. O pislikten kurtulduktan sonra her şey bitecekti. Bu düşünceyle içimde büyük bir huzur hissettim. Aklımdan her şeyi kovarak Boran'ın dudaklarına yapıştım. Aynı şiddetle karşılık vererek üzerime uzandı ve kulağıma fısıldadı.

"Evet, karıcığım özlem gidermeye devam edebiliriz."

48

Mutlu olmak için çabaladıkça, hayat bize sürekli engel çıkartıyordu. Her şeye rağmen ayakta durmak için savaşıyorduk. Aşkımız, sevgimiz, yuvamız için her şeye göğüs geriyorduk.

Sabah gözlerimi açtığımda kocam yanımdaydı. Yanımda olmadığı iki gün içerisinde uykusuz kaldığı belli oluyordu. Onu rahatsız etmeden usulca yataktan çıktım ve aşağı indim. Bugün cumartesiydi ve kocam evdeyken güzel bir kahvaltı hazırlayacaktım.

Kendimi işime öyle bir kaptırmıştım ki, belime dolanan kollar irkilmeme neden oldu.

"Benim karım, kocasına kahvaltı mı hazırlıyor?"

"Sana hazırladığımı da nereden çıkardın?" diyerek kollarının arasında dönüp yüzüne baktım. Tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Kim için o zaman?"

"Hepimiz için hazırladım, sana özel değil yani."

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kollarının arasından çıkarak işime devam ettim. Her şey hazır olduktan sonra Zeliş'i uyandırmak için merdivenlere yöneldim. Ama gerek kalmamıştı.

"Günaydınlar."

"Uyanmışsın."

"Burnuma gelen enfes kokular beni uyandırmayı başardı."

"Hadi o zaman menemen soğumadan masaya geçelim."

Yerlerimize geçmiştik ki kapı çaldı. "Sen yeterince yorulmuşsun, ben açarım," diyen Zeliş hızla ayağa kalktı. Kıkırdayarak mutfağa yaklaşan Ömer'in sesini duyuyorduk.

"Kaynanan seviyormuş," dedim oturmasını işaret ederek.

"Kesinlikle seviyor, baksana," diyerek Boran'ın karşısına oturdu. Umduğumdan daha keyifli bir kahvaltı olmuştu. Hayatımızdaki sorunları unutup, kahkahalar atarak geçirdiğimiz zamanları seviyordum.

"Ben doydum, ellerine sağlık Asya," diyerek ayağa kalkan Ömer'in arkasından, Zeliş de ayağa kalktı. "Ellerine sağlık, benim şirkete gitmem lazım."

Boran şaşırmıştı. "Bugün cumartesi, ne şirketi Zeliş?"

"Dün işin en yoğun olduğu gündü. Ömer şirkette olmayınca her şey bana kaldı. Yarım kalan işler var."

"Ömer işin yoksa sen de git, Zeliş'e yardım edersin." Benim kocam da az değildi hani. Dünden razı olan Ömer de, "Tamam. Hadi gidelim," diyerek arkasında Zeliş'le kapıya yöneldi.

Sofrayı toparladıktan sonra salona, Boran'ın yanına geldim. Dalgınca camdan dışarı bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Seni üzmeden bu işin içinden nasıl çıkacağımı."

"Sen yanımda olduktan sonra hiçbir şey umurumda değil."

"Asya'm, yıllarca oğlu gibi büyütüp, bütün pis işlerini bana yaptırdı. İntikam için bu kadar gözü dönmüş bir adamın bizi kolay kolay rahat bırakacağını sanmıyorum."

Yanına giderek kucağına oturdum ve başımı göğsüne yasladım. Bir süre devam eden sessizliğimizi telefonun sesi böldü. Boran pozisyonumuzu hiç bozmadan telefonunu yanıtladı.

"Efendim?"

"..."

"Tamam Kemal, siz depoya geçin, ben geliyorum."

Telefonu kapattıktan sonra alnıma bir öpücük kondurdu. "Benim gitmem gerek Asya'm."

Ne olduğunu sorsam da cevap vermeyecekti. Hasan'dan kurtulmaya çalıştığını biliyordum. "Kendine dikkat edeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Neler olacağını düşünmek istemiyordum. Kafamı dağıtmak için ders çalışmaya karar verdim. Tam kendimi kaptırmıştım ki telefonun sesi dikkatimi dağıttı.

"Sanem?"

"Merhaba, Asya."

"Merhaba."

"Amerika'dan dün döndüm. Müsaitsen bugün buluşabiliriz."

Uzun zamandır Sanem'le yüz yüze konuşmak istiyordum. Bu fırsatı kaçıramazdım. "Tabii, buluşabiliriz. Nerede?"

"Rahat konuşabileceğimiz bir yer biliyorum. Adresi mesaj atarım."

"Tamam ben de hazırlanıyorum şimdi. Görüşürüz."

Her zamanki gibi kapıdan çıktığım anda korumalar beni durdurdu. "Bir yere mi gidiyorsunuz, Asya Hanım?"

"Evet, bir arkadaşımla buluşacağım."

"Sizi götüreyim o zaman."

"Hayır, taksi çağırdım ben."

"Asya Hanım, durumları biliyorsunuz, yalnız gitmemeniz lazım."

"Merak etmeyin, işim çok kısa sürecek."

"Ama..."

Taksinin korna sesiyle sözü yarıda kaldı. Gülümseyerek karşımdaki korumaya baktım. "Bir şey olmayacak."

Taksi şoförüne adresi söyleyerek arkama yaslandım. Koruma-

lar haklıydı, korkuyorlardı. Tıpkı benim gibi. Çevremizde Hasan pisliği olduğu sürece tedirgin olmamak elde değildi. Tek dileğim bir an önce bu adamdan kurtulmaktı. Sanem'in bu adam hakkında bildikleri bizim işimize yarayabilirdi.

Adresini yolladığı kafeye geldiğimde cam kenarında bir masaya oturup beklemeye başladım. Çok geçmeden kapıdan içeri girip bana doğru yürüdüğünü gördüm.

49

Gerçekler bazen canımızı yaksa bile bilmek isteriz. Ben de her şeye rağmen duymak istiyordum. Sonucu ne olursa olsun duymak...

Yanıma geldiğinde uzattığı elini sıktım. "Hoş geldin."

"Hoş buldum."

Çay sipariş ettikten sonra Sanem'e döndüm. Daha fazla beklemek istemiyordum. "Hasan'ın bize yaşattıklarından, olaylardan haberin var Sanem. Telefonda anlatmıştım. Bu adamı ne kadar tanıyorsun? Neler oldu, bana anlatmanı istiyorum."

"Hasan gerçekten kindar bir adam. Kafasına koyduğunu yapmadan durmaz. Benim çektiklerimi senin çekmeni istemiyorum."

"Lütfen, her şeyi en başından anlat."

"Tamam, anlatacağım. Hem de en başından..." dedikten sonra çayından bir yudum alarak arkasına yaslandı. "Boran'la üniversite yıllarında tanıştık. O mühendislik okurken ben de grafik okuyordum. Bazı derslerde aynı sınıfta oluyorduk. Ondan hoşlanıyordum. Hoşlanmamak imkânsızdı, çünkü duruşu, bakışı, konuşması birçok kızı etkiliyordu. Arada bakışlarımız buluşuyordu, ama hemen önüme dönüyordum. Aynı sınıfta olunca da bir arkadaşlık ortamı

kuruldu. Sohbetler edip eğleniyorduk. Bize çok katılmasa da yanımızda olurdu hep..."

Susmasını istemiyordum, anlattıkları canımı yakıyor olsa da her şeyi duyup kurtulmak istiyordum.

"Boran'la zamanla daha yakın olduk. Amacım seni sinirlendirmek değil. Sadece geçmişi anlatıyorum. Yemeye çıktığımız bir günün sonunda beni eve bırakmıştı. Ertesi gün öğlen saatlerinde kapı çaldı. Açtığımda karşımda takım elbiseli iki adam duruyordu. Beni tehdit ederek evden çıkardılar ve bir restorana götürdüler. İçeri girdiğimizde bomboş olduğunu gördüm. Bir masada tek başına bir adam oturuyordu; Hasan Gençoğlu. Boran'ın babası olduğunu söyledikten sonra birçok soru sordu. Aranız nasıl? İlişkiniz nasıl gidiyor? Konuşma bir süre bu şekilde devam etti. Sonra önüme bir zarf koydu. Dedi ki, 'Annenin yaşaması için bu paraya ihtiyacın var. Bunu alacaksın ve söylediğim her şeyi yapacaksın. Aksi takdirde ölen sadece annen olmaz.' Çok sinirlenmiştim. Çok korkmuştum. Hızla masadan kalktım ve bir işareti ile yoluma kimse çıkmadan restorandan ayrıldım."

"Annen hasta mıydı?"

"İlik kanseriydi."

"Şimdi iyi mi?"

"İki yıl önce vefat etti."

"Başın sağ olsun, çok üzüldüm."

O günlerin gözünde canlandığı belli oluyordu. Konuşmadan uzaklara bakarak bir süre bekledi. Daha sonra kendini toparlamış olacak ki kaldığı yerden devam etti.

"O buluşmadan Boran'ın hiç haberi olmadı. Bir gün sonra babamın trafik kazası geçirdiğini duydum. Arabanın arıza yapması sağlanmıştı, yani kaza değildi. Hastaneye gittiğimde onun adamları da oradaydı. Beni ailemin canıyla tehdit ediyordu. Boran için ailemi kaybedemezdim."

"Sonra ne oldu?"

"Hasan'ın yönlendirmesiyle Boran'a yaklaştım, sevgili olduk, ama o zamanlar duygularım gerçekti. Boran beni gerçekten sev-

mişti. Annesinden sonra bana güvenmişti. Ama bilmiyordu onu kandırdığımı. Tek gerçek vardı; o da Boran'a olan aşkımdı. Boran bana iyice bağlandı. Hasan ne derse onu yapıyordum. Mecburdum. Bana güvenip, iyice bağlandığında da son darbeyi vurmak kalmıştı geriye. Onunla oynadığımı söyleyerek terk ettim."

"Peki, hayatında Oğuz'un yeri ne?"

"Oğuz... O, benim yıllar sonra kalbimin kapılarını açmamı sağlayan kişi. Hep yanımda oldu. Benim için artık sadece Oğuz var. Bu sefer âşık olduğum adamı kaybetmek istemiyorum."

Oğuz'un ismini söylerken gözlerinde bir ışık belirmişti. Oğuz'u gerçekten seviyordu. Geçmişte yaptıkları yanlıştı. Ama onu suçlayacak durumda değildim, çünkü ben de aynı şekilde tehdit edilmiş, mecbur bırakılmıştım.

"Bana açık olduğun ve bütün bunları anlattığın için teşekkür ederim Sanem. Kötü anıları tekrar hatırlamana sebep olduğum için de kusura bakma."

"Sonunda beni anladığına sevindim Asya. Benden sana, size zarar gelmez, bundan emin olabilirsin."

"Artık eminim," dedim gülümseyerek.

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim, taksiyle döneceğim."

"O halde taksi gelene kadar sana eşlik edeyim."

"Anlaştık."

***

Eve geldiğimde aklımdaki tek şey bugün öğrendiklerimi Boran'a anlatıp anlatmamaktı. Sanem'le yaşadıkları geçmişte kalmış olsa da bunları öğrenmeye hakkı vardı.

Boran'dan

Avukatla yaptığımız görüşme bitince eve gitmek için arabama bindim. Yıllarca baba bildiğim adamı yok etmeme az kalmıştı. Yıllarca emek vererek kazandığım her şeyi benden almak istiyordu. Hiçbir şey benim olmayacaktı, ama onun da olmayacaktı. Aydınlı-

ğa çıkmam için tek engel Hasan kalmıştı.

Asya'm için, kendim için artık eski ben olacaktım. O, hayatıma girdiğinden beri birçok şey olmuştu. Sanki bana yolumu göstermek için gönderilmiş bir melekti. Nihayetinde karanlıktan çıkmamı sağlayacak bir melek...

Yaptığım plan üzerinde ne benim ne Asya'nın, ne de çevremdeki insanların zarar görmesini engellemek için aylardır uğraşıyordum. Hasan Gençoğlu sonunu kendisi hazırlamıştı, ama farkında bile değildi.

Arabayı park ettikten sonra korumalara selam vererek eve girdim. Bu da Asya'dan edindiğim bir alışkanlıktı. İzledikleri filme öyle kaptırmışlardı ki kendilerini, içeri girdiğimi ne Asya ne de Zeliş fark etmedi. Bundan ve ışıkların kapalı oluşundan istifade ederek, ikisinin oturduğu koltuğun arkasına ilerledim. Bulunduğum yerden ben de ekranı görebiliyordum. Ekrandaki oyuncu yatağının altından uzanan eli görüp çığlık atınca, bizim kızlar da aynı anda çığlığı bastılar. Üzerine benim koltuğu sallamam tuz biber oldu ve ikisi de koltuktan yere doğru atladılar. Daha fazla korkmalarını istemediğim için hemen ışığın düğmesine uzandım ve beni görmelerini sağladım.

"Bu kadar ödlekseniz izlemeyeceksiniz."

"Çok kötüsün Boran," diyen Asya sehpadan destek alarak ayağa kalktı ve elini Zeliş'e uzattı. Zeliş ayağa kalkmaya çalışırken ayak bileğinde sargı olduğu dikkatimi çekti. "Ayağına ne oldu senin?"

"Senin uyuz arkadaşın yüzünden oldu. Şirketten, Fatih'le buluşmak üzere ayrılacağım sırada, 'bir yerin kırılsın da gideme' dedi. Çok içten söylemiş olmalı ki merdivenlerden ineyim derken bileğimi burktum."

Kahkaha atarak gülmeye başladım. Ömer ve Zeliş. İkisi birbirine çok yakışıyordu bunların.

Zeliş'in odasına çıkıp yatmasına yardım ettikten sonra birer kahve alıp salona geçtik. Asya koltukta yanıma oturarak başını göğsüme yasladı.

"Nasılsın?"

"İyiyim, Asya'm. Sen nasılsın?"

"İyi..." dedikten sonra bir süre sustu. Ardından başını kaldırıp bana baktı. "Boran?"

"Söyle Asya'm."

"Ben, bugün biriyle buluştum."

"Evden çıktığını biliyorum. Kiminle buluştun?"

"Sanem'le."

"Neden buluştunuz?"

"Şey... Hasan Gençoğlu ile arasındaki meseleyi öğrenmek istedim. Belki o adamdan kurtulmak için bize bilgi verir diye düşündüm."

"Ben yapmam gerekenleri yapıyorum, o adamdan kurtulmak için onun bildiklerine ihtiyacımız yok," derken sesim biraz yüksek çıkmıştı. Elini elimin üzerine koydu ve bakışlarını bana çevirdi.

"Belki o adamdan kurtulmak için bir şeyler öğrenemedim, ama geçmişindeki bir yalan daha ortaya çıktı."

Her gün yeni bir yalanla daha yüzleşiyordum. Bakalım bu sefer ne çıkacaktı? Elimi tutan elini hafifçe sıktım. "Anlat Asya'm, artık ne duyarsam duyayım şaşırmam gibi geliyor."

"Sanem... Aslında düşündüğün gibi biri değilmiş."

"Anlamadım?"

"Seni aldatmamış, sana ihanet etmemiş. Yani etmiş ama sebepleri varmış. Ve tahmin edeceğin gibi sebep de Hasan Gençoğlu."

Asya'nın anlattıkları beni sinirlendirmişti. Bir rahatlama hissetmiş miydim? Evet. En azından o zamanki duygularımın aslında karşılığı olduğunu ve bir oyuncak gibi kullanılmadığımı öğrenmek beni rahatlatmıştı. Duyduklarım bir şeyleri değiştirmiş miydi? Hayır. Asla. Artık Asya'm vardı ve sanırım Hasan Gençoğlu'na minnet duyduğum tek konu da buydu.

Hasan'ın canını yakacaktım. Artık sona yaklaşmıştık...

Asya'ya baktığımda gözlerinde korku ve endişe gördüm ve

bunun Hasan'la alakası yoktu. Duyduklarımın ona olan hislerimi değiştireceğinden korkuyordu. Ondan vazgeçeceğimden. Oysa bilmiyordu, bu kalp hiç kimseyi sevemeyeceği kadar Asya'yı sevdi. Bu kalp, onu sonsuza kadar içine hapsetti.

"Korkma, Asya'm. Bu kalp attıkça ritminde senin adın yankılanacak. Kalbimin kapılarını ardına kadar açıp içeri giren sendin. Ve o kapıları arkandan bir daha açılmamak üzere kapatan da ben."

Asya'dan

Zeliş'le birlikte bütün bir pazar gününü evde miskinlik yaparak geçirdik. Film izledik, sohbet ettik, yemek yedik. Hava kararmış, akşam olmuştu. Gün içerisinde de Boran'ı aramıştım ama cevap vermemişti. Bu işten bir an önce kurtulmamızı ve hayatımızın normal seyrine dönmesini istiyordum.

Akşam saatlerinde kapı yumruklanmaya başladı. İkimiz de yerimizde sıçradık ve koşarak kapının önüne geldik.

"Kimsiniz?"

"Aç Asya, ben Kemal."

Kapıyı açmamla içeri girmesi bir oldu ve telaşla kapıyı arkasından kapattı.

"Neler oluy-"

"Konuşacak vakit yok Asya. Hemen birer çanta hazırlayın. Birkaç gün uzaklaşmamız lazım buradan."

Durumu biliyorduk. Bu yüzden soru soracak ya da oyalanacak vaktimiz olmadığının farkındaydık. Zeliş'e beklemesini söyleyerek üst kata koştum. Birer küçük çanta hazırladıktan sonra aynı hızla aşağı indim. Tam kapıdan çıkacağımız sırada duyduğumuz silah sesiyle kalakaldık.

"Hemen arka bahçeye koşun, kapıda sizi bekleyen bir araba var."

"Ama Kemal Ab-"

"Asya, acele et. Ben de arkanızda olacağım."

Koşarak bahçeye yöneldik. Dışarı çıktığımızda silah sesleri

artmış ve yaklaşmıştı. Bahçe kapısında bekleyen arabadan inip kapıyı açanı görünce bir an adım atamadım.

"Senin ne işin var burada?"

"Hemen bin Asya, zamanımız yok."

Zeliş de ben de arabaya bindiğimiz anda derin birer nefes aldık. Soluklarım biraz düzene girdiğinde tekrar bizi almaya gelen kişiye döndüm.

"Senin burada ne işin var Kağan?"

"Size yardım ediyorum."

"Ne yardımı? Neler olduğunu anlat."

"Boran planını bugün devreye soktu. Hasan Gençoğlu çıldırmış bir durumda ve size zarar verecekti. O yüzden şimdi buradan uzaklaşıyoruz."

"Plan neydi? Boran nerede?" dediğim an silah seslerinin bizi izlediğini fark ettim.

"Başınızı eğin, sakın kaldırmayın." Kağan'ın uyarısıyla başlarımızı eğdik. Ve arka cam isabet eden kurşunla parçalandığında, üzerimize yağan kırıkları görmezden geldik. Ne kadar görmezden gelsem de omzumun acısıyla inlememi durduramamıştım.

Kağan telaşla dikiz aynasından bana baktı. "Ne oldu Asya?"

"Omzuma cam battı galiba."

"Sabret Asya, az kaldı, ilerideki virajı geçtikten sonra tamamdır."

Kulaklarım uğuldamaya, gözlerim kararmaya başlamıştı. Zeliş'in sesini çok derinden duyuyordum.

"Kağan, Asya iyi değil."

50

Acını seçmekte özgürsün diye bir söz vardır...

Gerçekten acımızı seçmekte özgür müydük?

Kendime geldiğimde acıyla inledim. Gözlerimin loş ışığa alışmasını bekledikten sonra etrafıma bakınmaya başladım. Bir yatakta yatıyordum. Yavaşça doğrularak duvara yaslandım. Dikkatli bir şekilde kolumda takılı olan serumun iğnesini çıkardım. Bacaklarımı aşağı sarkıtıp yataktan destek alarak ayağa kalktım. Başımın dönmesinin geçmesi için gözlerimi kapatarak bir süre bekledim. Daha sonra yavaş adımlarla kapıya ulaşıp karanlık koridora çıktım. İleride bir odadan ışık geldiğini görünce oraya doğru yürümeye başladım. İçeri girdiğimde sandalyede oturmuş, başını masanın üzerine yaslamış uyuyan Kağan'ı gördüm. Orada olduğumu hissetmiş gibi aniden gözlerini açtı.

"Ne oldu Asya? Neden kalktın yataktan? İyi misin?"

"Ben... Susadım da..."

Kağan bana su vermek için kalkarken, ben de sandalyelerden birine oturdum. İçtiğim su öyle iyi gelmişti ki, içimdeki ateşin söndüğünü hissettim. Tekrar doldurduğu bardağımı da birkaç yudum alarak masaya bıraktım.

"Neler oldu Kağan? En son arabada olduğumuzu ve omzumun acısını hatırlıyorum. Boran nerede? Zeliş nerede? Biz neden buradayız?"

"Sakin ol, Asya. Zeliş içeride, uyuyor. Burada güvendeyiz, merak etme. Arkamızdakileri atlatıp buraya geldikten sonra doktor bir tanıdığı çağırdım. Gelip seninle ilgilendi. Cam biraz derine geldiği için fazla kan kaybettiğini, dinlenirsen toparlanacağını söyledi. Omzuna dikiş attı ve kan takviyesi yaptı. Neredeyse altı saattir de uyuyorsun."

"Boran?"

"Ne ondan ne de Ömer'den haber alamadık daha."

"Başına bir şey geldi. Biliyorum. Yoksa beni habersiz bırakmazdı, yalnız bırakmazdı."

"Asya saçmalama. Boran başının çaresine bakabilecek bir adam. Hâlâ sana ulaşmadıysa, bu seni korumaya çalıştığı içindir. Demek ki hâlâ yanına gelmenin güvenli olduğunu düşünmüyor."

Onun haklı olmasını istiyordum. Boran'a bir şey olursa buna dayanamazdım.

"Kağan lütfen, bana planın ne olduğunu anlat."

"İnan bilmiyorum. Dün sabah Boran beni aradı ve buluşmak istediğini söyledi. Yanıma geldiğinde tedirgindi. 'Bu akşam büyük olaylar olacak. Asya ve Zeliş'in zarar görmesini istemiyorum. İşler ters giderse onları saklamanı istiyorum. Seninle aramızda husumet olduğunu biliyorlar, senden şüphelenmek akıllarına bile gelmez,' dedi. Plan neydi, neler oldu bilmiyorum. Ben sadece sizi korumak istediğim için yardım etmeyi kabul ettim."

"Kemal Abi nerede, o iyi mi?"

"İyi, merak etme. Doktoru da o getirdi zaten."

"Boran'la ilgili bir şey söylemedi mi peki?

"Hayır, söylemedi."

Yavaşça ayağa kalkıp uyandığım odaya doğru yürürken, Kağan'dan çantamı bulup odaya getirmesini rica ettim. Boran'ı aramak istiyordum. Çantamı yatağın üzerine bırakıp odadan çıktığın-

da hemen telefonumu çıkardım. Bütün gün olduğu gibi, çalıyor ama açılmıyordu. Şansımı Ömer'de denemek istedim ve onun numarasını tuşladım. Telefon üçüncü çalışta açıldı, ama karşımdaki ses tamamen yabancıydı.

"Ömer?"

"Bu telefon benim. Ömer diye biri yok burada."

Telefonun diğer ucunda bir çocuk vardı. "Telefonun sahibi nerede?" diye sordum korkuyla.

"Artık sahibi benim. Bir depoda buldum."

"Depoda başka birileri var mıydı peki?"

"Ne çok soru sordun be abla, kimse yoktu, tamam mı? Hadi kapatıyorum ben."

"Dur..."

Elbette durmamıştı. Tekrar tekrar aradım ama telefona cevap vermedi. Camdan odaya giren güneş ışığına ne kadar süre baktım bilmiyorum. Oda tamamen aydınlanmıştı. Kapıda beliren Zeliş telaşla yanıma gelip sarıldı.

"Çok korkuttun bizi."

"İyiyim ben, merak etme. Boran ve Ömer'den haber var mı?"

"Hayır, yok. Ama endişe etme, Boran'ın planının bir parçasıdır bu da, eminim."

"Beni, bizi üzmek mi planının bir parçası?" diyerek sesimi yükselttim. Eğer ortadan kaybolması planının bir parçası ise gerçekten bunun hesabını ağır ödeyecekti. Aldığım nefes bana yetmiyordu. Daha fazla bekleyecek tahammülüm kalmamıştı. Hızla Kağan'ın yanına gittim.

"Kağan, Kemal Abi'yi arar mısın?"

İtiraz etmesini bekledim, ama telefonuna uzandığında rahat bir nefes aldım. Kısa bir konuşma yaptıktan sonra telefonu bana uzattı.

"Kemal Abi?"

"Asya, nasılsın?"

"Boran nerede?"

"Boran iyi, merak etme. Bir süre daha meşgul olacak."

"Beni araması lazımdı, sesini duymama izin vermesi lazımdı."

"Ne yaptıysa senin için, sizin için yaptı Asya. Boran'ı da anlamalısın. Seninle irtibata geçtiği an yerinizi öğrenebilirler. En kısa sürede senin yanına gelecek, emin ol."

Boran'ın sesini duyamayacağım belli olmuştu. Beklemekten başka çarem yoktu. Telefonu Kağan'a uzatarak odaya doğru ilerledim. Odadaki aynanın karşısına geçerek omzumdaki sargıyı açtım. Yaranın etrafı kızarmış ve şişmişti. Sekiz tane dikiş atılmıştı. Yaramın bu halini görünce neden bayıldığımı anlamıştım. Sargıyı kapatarak yatağın kenarında duran çantama uzandım. Temiz kıyafetler giymek istiyordum. Daha sonra tekrar diğerlerinin yanına döndüm ve koltuğa uzanarak dua etmeye başladım.

İki Gün Sonra

İki gündür burada kalıyorduk ve Kağan yanımızdan hiç ayrılmamıştı. Arkadaşlığı için minnettardım. Şimdi de yiyecek bir şeyler almak için markete gitmişti. Zeliş içeride uyuyordu. Boran'ın sesini hâlâ duymamıştım. Sıklıkla Kemal Abi'yi arıyor, haber almaya çalışıyordum. Omzumun ağrısı hafiflemişti. Annemle konuşmuş, her şeyin yolunda olduğunu söylemiştim. Geriye sadece oturup beklemek kalmıştı.

Kapının çaldığını duyunca yerimde sıçradım. Kağan olsa anahtarını kullanırdı. Kapıya ilerledim ve bir süre sessizce dinledim. Boğazımı temizledim ve tedirgin bir sesle sordum.

"Kimsiniz?"

"Asya, benim."

Ne yapacağımı bilemedim. Hayatımın, canımın sesiydi. Seri hareketlerle kapıyı açtım. Gözlerim, onun olduğunu görüp idrak edene kadar kıpırdayamadım. Saçları dağılmış, göz altları çökmüştü. Kollarımı beline dolayarak göğsüne sokuldum. Özlemiştim, hem de ne özlemek.

"Asya'm," dedi kollarını bana sarıp saçlarımı öperken. "Çok özledim seni."

"Ben de Boran, ben de."

Artık nefes alabiliyordum. Huzurum, mutluluğum gelmişti.

"Geldiniz," diye bağıran Zeliş'in sesiyle Boran'dan uzaklaştım. Ömer'in de orada olduğunu yeni fark ediyordum. Zeliş, Boran'a sarılırken, ben de Ömer'e doğru ilerledim. "Özür dilerim. Seni fark edemedim."

"Önemli değil güzellik."

Hep beraber salona geçtik. Boran'ın yanına oturdum ve kolunun altına girerek göğsüne yaslandım. Bunu yaparken omzumu tamamen unutmuştum. Dudaklarımdan kaçan inlemeye engel olamadım. Merakla yüzüme baktı. "Ne oldu?"

"Beni bırak şimdi. Sana bir şey olacak diye çok korktum. Beni bir kere bile aramadığın için de kızgınım."

"Böyle olması gerekiyordu Asya'm. Her şeyi anlatacağım, ama önce evimize gidelim."

"Evimize mi? Gidebilir miyiz artık? Hasan?"

"Hasan kaçtı. Şu an Türkiye'de bile değil."

Boran'ın son cümlesini içeri giren Kağan da duymuştu. "Hasan'a ne oldu?" diye sordu elindeki poşetleri yere bırakıp Ömer'e bakarak.

"Türkiye'den kaçtı."

"Hayatta olduğu sürece sorun teşkil ediyor."

"Emin ol uzun süre kendine gelemez. Artık Hasan Gençoğlu diye biri yok."

***

Bir saatten uzun süren yolculuk sonunda evimize gelebilmiştik. Yolculuk yine sessiz geçmişti. Şikâyetim yoktu çünkü doya doya Boran'ı seyretmiştim. Arabadan inip bahçeye girdiğimizde korumaların değişmiş olduğunu görünce panikle Boran'a döndüm. "İyiler mi?"

"Evet, iyiler. Dinlenmeleri için izin verdim."

İçeri girdiğimizde şaşırmıştım. O geceye ait hiçbir iz yoktu ortalıkta. Büyük ihtimalle bunu da Boran sağlamıştı.

El ele odamıza çıkana kadar tek kelime etmedik. Arkamdan odaya girip kapıyı kapattıktan sonra direkt dudaklarıma kapandı. Kollarımı boynuna dolarken omzumu yine unutmuştum. Acıyla yüzümü buruşturdum.

"Asya'm neren acıyor, ne oldu?"

Yavaşça üzerimdeki gömleği sıyırıp omzumu görmesini sağladım. Sargıyı açtığı anda dehşetle tekrar sordu. "Ne oldu?"

Kısaca olanları anlattım. Ve bir süre Kağan'a öfkelenmesini izledim. "Boran, iyiyim ben ve inan onun bir suçu yoktu. O olmasaydı şimdiye ölmüş olabilirdim. Bu yara ne ki?"

Bana hak vermiş olacak ki daha fazla uzatmadı. Bir an yüzüme baktıktan sonra yeniden dudaklarıma kapandı. Derin bir öpücüğün ardından kendimi geri çektim. "Yorgunsun, yorgunum. Güzel bir duş alıp dinlenmeliyiz."

Oflayarak banyoya girdiğinde ben de diğer banyoya doğru ilerledim. Duşumu alıp odaya geri döndüğümde yatağa uzanmış, gözlerini kapatmıştı. Yanına uzanarak ona sokulduğumda kolları hemen beni sardı.

"Neler olduğunu anlatmayacak mısın?"

"Her şeyi mi?"

"Her şeyi."

"Hımm... Artık kocan eskisi kadar zengin değil."

"Paranı sormadığımı biliyorsun."

"Şaka yapıyordum. Neyse, bir süredir Hasan'ı bitirmek için planlar yapıyordum. Bu süre içerisinde bizimle ortaklık yapan insanlarla tek tek görüştüm ve yaptığımız anlaşmaları bozdum. Mal alım satımlarını durdurdum. Şirketin birikimlerinin büyük kısmını, kendime tefeci süsü vererek dağıttım. İki gün önce de işlerden tamamen çekildiğimi yani istifa ettiğimi açıkladım. Yani artık şirket, bu ev ve arabamızdan başka bir şeyimiz kalmadı. "

"Hasan bunları öğrendiğinde ne yaptı peki?"

"İstifa ettiğimi söylediğimde oradaydı. Beni tehdit etti. Adamlardan birine eliyle işaret verdiğinde, Kemal'i eve yolladım. Zaten bir sorun olacağını tahmin ettiğim için Kağan'la irtibata geçmiştim."

"O pislik adam neden kaçtı peki?"

"Artık herkesin korkacağı kadar güçlü bir Hasan kalmadı. Her an bir köşede kim vurduya gidebileceğini biliyor. Canını kurtarması için kaçması gerekiyordu."

"Bu geri dönmeyeceği anlamına gelmiyor."

"Ben kolay kolay döneceğini sanmıyorum."

"Ama kesin değ-"

Büyük bir gürültüyle kapanan kapının sesini duyunca telaşla kalktık ve salona indik. Zeliş salonun ortasında bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu.

"Neler oluyor Zeliş?" diye sordu Boran merakla.

"Ne mi oluyor? O kuduz arkadaşın beni deli ediyor."

"Yine ne yaptı?"

"Bana ne dedi biliyor musunuz? İçimden seni öpmek geliyor. Bir kereliğine öpmeme izin verir misin dedi."

Ömer'in ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım, ama Boran'dan çekeceği vardı.

51

Boran'dan

Karımla iki gün ayrı kaldığım yetmiyormuş gibi, bir de Ömer çıktı başıma. Kıza çıkma teklif etmeden, seviyorum demeden, bir de öpmek istiyormuş beyefendi.

Arabamı park ettikten sonra hızlı adımlarla apartmana girdim ve asansöre bindim. Dairesinin önüne geldiğimde elimi çekmeden zile bastım. Kapıyı uykulu uykulu açan biricik arkadaşımın suratına yumruğumu geçirince bir adım geriledi ve bana bakmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Azıcık ucundan veriyorum," diyerek kapıyı kapattım ve yakasına yapıştım.

"Ne saçmalıyorsun sen, içtin mi?"

"Hayır, içmedim, ama seninle işim bittiğinde o kıvama geleceğinden emin olabilirsin," dedikten sonra bu sefer yumruğumu karnına geçirdim. "Şimdi konuş bakalım. Azıcık ucundan mı istersin, yoksa tamamını mı?"

İnleyerek içerideki koltuklardan birine yıkıldı. "Uyuza bak ya, hemen de yumurtlamış sana."

"Ben, seni öyle bir yumurtlatırım ki feleğini şaşırırsın. Bu saçmalığın sebebini öt bakalım."

Kafasını olumsuz anlamda sallayınca, bir kez de omzuna vurdum, ama anlatmayacaktı. Ona ne kadar vurursam vurayım bana karşılık vermeyecekti ve ben de bu işten hiç zevk alamayacaktım. Sakinleşmeye çalışarak karşısındaki koltuğa oturdum ve ona baktım, yanağı şimdiden morarmaya başlamıştı.

"Bak Ömer, sen nasıl benim kardeşimsen, Zeliş de benim kardeşim. Onu koruyup, kollamak benim görevim. Onun canı yanar, üzülürse, ben de o kişinin canını yakar, üzerim biliyorsun. Bir kere öptükten sonra hiçbir şey olmamış gibi arkanı dönüp gidecek miydin? Bu sefer birbirinizi daha kötü bir çıkmaza sürükleyecektiniz," dediğimde başını eğdi. Söylediklerimin doğru olduğunu bildiği için benimle konuşmaktan kaçıyordu. "Susma kardeşim, sadece içindekileri anlatmanı istiyorum. Kafanı karıştıran bu duyguları açığa çıkarmalısın."

"İçimden sürekli onu öpmek geliyor..." dedikten sonra susup bana baktı ve konuşmaya devam etti. "Bu hissin geçmesi için sadece bir kere öpmek istedim. Sonra ondan uzak duracaktım."

"Bir kere öptükten sonra, sürekli öpmek isteseydin ne olacaktı peki? Öpüştükten sonra arkadaş olmaya devam mı edecektiniz? Hepimiz aranızdaki etkileşimin fakındayız. Bir tek siz görmek istemiyorsunuz."

"Benim ona karşı hissettiğim bir şey yok."

"Var."

"Yok."

"Var."

"Yok dedim sana!"

"Söyle o zaman, neden her gördüğünde sürekli ona bakıyorsun?"

"Bakmıyorum."

"Neden kısa etek veya açık giyindiğinde kızıyorsun?"

"Kızmıyorum, o kadar erkeğin içinde giyimine dikkat etsin.

Herkesin gözü onun üzerinde."

"Peki, neden onu öpmek istiyorsun Ömer?"

"Söyledim ya, sadece içimden öyle geliyor."

"Ben de hepsini yedim Ömer."

"Afiyet bal şeker olsun," dediğinde başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Bal gibi birbirlerini seviyorlardı, ama inkâr edip duruyorlardı.

Yerimden kalkıp karşısına dikildiğimde kafasını kaldırıp bana baktı. Ona şu anda ne anlatmaya çalışırsam çalışayım beni dinlemeyeceğini biliyordum. Artık küçük bir çocuk değildi ve bazı şeyleri düşünüp, kendi yolunu çizmesi gerekiyordu. Hiçbir şey söylemeden elimi omzuna koydum ve arkamı dönerek evden çıktım. Arabama bindiğimde Asya yanımda olmasaydı tüm bunları başarabilir miydim diye düşünmeye başlamıştım. O, bana ışık olmuş, karanlık yolumu aydınlatmıştı. Kardeşimin de bu karanlıktan tamamen çıkmasını ve ona yol gösterecek, karanlığını aydınlatacak biriyle yola devam etmesini dilemekten başka bir şey yapamıyordum.

Eve geldiğimde arabayı garaja çektim ve hızlı adımlarla karımın yanına doğru ilerledim. Miniğim mutfakta harikalar yaratıyor olmalıydı, çünkü bu enfes kokunun başka bir açıklaması olamazdı. Kollarımı beline doladığımda bir an ürkse de gülümseyerek bana döndü.

"Hoş geldin hayatım."

"Hoş buldum sevdam," diyerek alnına bir öpücük kondurdum.

"Hadi üzerini değiştirip yanıma gel, yemek hazır."

Odamıza çıkıp üzerimi değiştirdikten sonra masada beni bekleyen karımın yanına doğru ilerledim.

"Zeliş nerede?"

"Arkadaşlarıyla buluşacaktı."

"Kimmiş bakalım bu arkadaşlar? Hem nereye gitti ki bu saatte?"

"Kızın bir yere gittiği mi var Boran? Sürekli işle ev arasında mekik dokuyor."

Sessizce yemeğimizi yerken, küçük karımın bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum ve bu benim gerçekten çok hoşuma gidiyordu. Yemeklerimizi bitirdikten sonra masayı toplamasına yardım ettim. İşini bitirdiğinde onun gülen yüzünü görmek, harikaydı.

"Hayatım."

"Efendim Asya'm?"

"Ömer'e ne yaptın? Ne konuştunuz?"

"Bir şey yapmadım, birkaç yumrukla kurtuldu."

"Aslında ikisi de birbirini seviyor, ama inkâr ediyorlar."

"Biliyorum Asya'm. Bir kere öpmek istiyormuş beyefendi, ondan sonra her şeyin normale döneceğini söylüyor."

Onları bir araya getirmek için bazı planlarım vardı ve bunları hayata geçirmek için de karımın yardımı gerekiyordu. Ama şimdi ihtiyacım olan tek şey biraz uykuydu. Birlikte odamıza geçtikten sonra yatağa uzandığımızda başımı göğsüne yasladım ve o mis kokusunu içime çektim. Ellerini saçlarımın arasında gezdirmeye başladığında derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

Asya'dan

Uzun zamandır bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyordum. Uyandığımda sevdiğim adamı yanımda görmek ise bir başka güzeldi. Erkeksi, sert kokusu burun deliklerimden içeri sızdığında, derin bir nefes alarak kokuyu daha fazla içime hapsettim. Sevdiğim adamın kollarında olmak, tüm kötü anıları unutmamı sağlıyordu. Boran'ımın kollarında hissettiğim huzur, güven, mutluluk, aşk, bunlar her şeye bedeldi.

"Kokumu biraz da bana bırak karıcığım."

Duyduğum sesle birden irkildim. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gülümseyerek bana baktığını gördüm. "Sen uyumuyor muydun?"

"Hayır, senden önce uyanmıştım."

"Ne yapacağız?"

"Neyi ne yapacağız?"

"Ömer'i ve Zeliş'i."

"Kendimizi konuşsak ya sabah sabah. Uyanıyoruz, konumuz o iki koca bebek oluyor," dediğinde yerimden doğrulup yanağına bir öpücük kondurdum. Gözüm saate kaydığında hemen yataktan doğrulup, dolaba koştum.

"Ne oldu?"

"Okula gecikeceğim."

"Omzun hâlâ iyileşmedi, okula sonra gidersin."

"Bu gidişle okuldan atılacağım, haberin olsun."

"Benim karımı kimse okuldan atamaz," dediğinde gözlerimi devirip okul kıyafetlerimi aldım ve banyoya doğru ilerledim. Çıktığımda Boran yatağa yaslanmış, beni izlemeye devam ediyordu.

"Ne bekliyorsun? Okula geciktim diyorum, sen hâlâ durmuş bana bakıyorsun."

"Düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Hamile olsan nasıl olurdu acaba?" Şaşkınca yüzüne baktığımda, yataktan kalkıp, karşıma dikildi. "Saçma bir düşünceydi, boş ver. Sen aşağı in, ben de hazırlanıp hemen geliyorum," dedikten sonra banyoya girdi.

Bu da neydi şimdi?

Odadan çıkıp Zeliş'in odasının kapısını çaldığımda, içeriden ses gelmedi. Büyük ihtimalle yine uyuyakalmıştı. Kapısını açıp odaya baktığımda, kıyafetlerinin rast gele savrulmuş olduğunu gördüm. Uyku pozisyonuna gelince... Bahsetmemek daha iyi...

Mışıl mışıl uyuduğunu görünce, uyandırmadan odadan çıkıp kapısını kapattım. Sanırım bugün dinlenmesi onun için daha iyi olacaktı. Mutfağa inerek dolaptan çıkardığım sütü bardağa koydum ve tek seferde içtim. Boran'ın merdivenlerden aheste aheste indiğini görünce, ayakkabılarımı giydim ve hızla evden çıktım. Geciktiğimin farkındaydı ve inadına yavaş hareket ediyordu.

"Boran geciktim diyorum, anlamıyor musun?"

"Bugün okula gitme. Bizimkilerle ilgili bir planım var."

"Ne planıymış bu?"

"Bugün okula gitme, ben de sana planımı anlatayım."

"Hayır Boran, şimdi beni okula bırakacaksın," dediğimde oflayarak gaza bastı.

Okulun önüne geldiğimizde inatla bakışlarını benden kaçırıyordu. Direksiyonu sıkı sıkı tutan elinin üzerine elimi koydum ve çocuk gibi surat asan koca bebeğin yanağına bir öpücük bıraktım. Arabadan indikten sonra hızlı adımlarla Merve'ye doğru ilerledim. Onu ve diğerlerini çok özlemiştim.

Sınıfa geçtiğimizde Merve kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini bana dikti. Onun neyi merak ettiğini anlamıştım, ama biraz kıvrandırmaktan bir şey olmazdı.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"O Hasan denilen mafya bozuntusundan tamamen kurtuldunuz mu?"

"Evet, ondan tamamen kurtulduk ve o da zaten yurt dışına kaçtı. Boran elindeki gayrimenkullerin büyük bir kısmını kurumlara bağışladı. Elinde sadece evi, arabası ve şirketi kaldı. Onları da kendi alın teriyle kazanmış zamanında. Kısacası artık karşımızda karanlık bir adam yok. O kendi mesleğini yapmaya başladı."

"Vay canına, Boran'a bak sen. Helal olsun, işte şimdi gözüme girdi kocan," diyerek omzuma vurunca, birden inledim.

"Çok özür dilerim Asya. Yaralı olduğunu unuttum bir an."

"Önemli değil canım, bilerek yapmadın."

"Gerçekten özür dilerim. Rengin attı, iyi misin?"

Birbirini takip eden dersler sonunda, çıkış saati geldi. Bugün gayet güzel ve sakin geçmişti. Arkadaşlarımla sohbet ederek, gülerek zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Kağan'ı gün boyunca hiç görmemiştim ve açıkçası nerede olduğunu merak etmeye başlamıştım. Bana olan duygularını açtığında nedense kendimi suçlu hissetmiştim.

Bahçeye çıktığımızda Boran'ın arabaya yaslanmış bir şekilde beni beklediğini gördüm. Merve, gülümseyerek bana baktı ve

Boran'ı işaret ederek konuşmaya başladı. "Seninki gelmiş."

"Seninki de biraz üzgün görünüyor sanki. Sevgilinle biraz daha ilgilensen, fena olmaz bence."

"Aman ne ilgisi ya... Benden çok Ahmet'le zaman geçiriyor."

Kerem ve Ahmet de yanımıza gelerek neye güldüğümüzü anlamaya çalıştılar. Bu sırada duyduğum korna sesiyle arkadaşlarıma el sallayarak arabaya doğru ilerledim.

"Gelmeseydin Asya'm."

"Özür dilerim hayatım, konuşmaya dalmıştım."

"Tamam, önemli değil Asya'm," diyerek arabayı sürmeye başladı. Geçtiğimiz yollara baktığımda eve gitmediğimizi fark ettim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Planımı devreye sokmak için almamız gereken şeyler var."

"Bana planı anlatmadın bile. Ne alacağız ki?"

"O zaman anlatayım aşkım, planımız..."

***

Elimdeki poşetlerle merdivenlerden çıkıp Zeliş'in odasının önüne gelerek kapıyı tıklattım ve kapıyı açıp içeri girdim.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum canım."

Bakışları poşetlere kayınca, "O kadar zor şeyler yaşadık ki biraz eğlenmeyi hak ettik," diyerek elimdekileri masanın üzerine koydum.

"Ne eğlencesiymiş bu?"

"Karaoke eğlencesi."

"Ciddi misin sen?"

"Elbette ciddiyim. Senin için alışveriş bile yaptım. Sen hazırlanmaya başla, iki saat sonra çıkacağız, haberin olsun. Ben de bir şeyler atıştırayım, hemen hazırlanacağım."

Kendim için aldıklarımı yatağımın üzerine bıraktıktan sonra mutfağa indim ve karnımı doyurdum. Tekrar yukarı çıkıp Boran'la birlikte seçtiğimiz elbiseyi üzerime geçirdim ve saçlarıma hafif

maşa yaparak biraz hareketlendirdim. Tamamen hazır olduğumda Boran'ın gelmesine daha bir saat olduğunu görünce biraz uyumaya karar verdim ve yatağa uzandım. Yanağımda hissettiğim sıcaklıkla gözlerimi açtığımda karşımda Boran'ı gördüm. O da hazırlandıktan sonra salona indiğimizde, Zeliş'in de orada olduğunu gördüm.

"Harika görünüyorsunuz Zeliş Hanım."

"Teşekkür ederim Asya Hanım, siz de öylesiniz."

Şen kahkahalar eşliğinde evden çıktık ve arabaya doğru ilerledik. Zeliş, bugün için oldukça heyecanlı ve mutlu görünüyordu. Mekâna geldiğimizde Boran arabayı park etti ve birlikte arabadan indik. Ömer'in bir kızla kol kola bizi beklediğini görünce bakışlarımı Zeliş'e çevirdim. Onun yanındaki kızı tanıyordum, daha önce beni mağazasına götürdüğü arkadaşıydı. Ama Zeliş'in ifadesinden, onu kıskandığını anlamamak mümkün değildi. Bakışları bir Ömer'e bir yanındaki kıza kayıyordu.

Bir anda yanımızda duran kırmızı arabayı gördüğümde, arabadan inen genç ve yakışıklı adam dikkatimi çekti. O da Zeliş'i gördüğünde gülümseyerek yanımıza geldi.

"Fatih."

"Zeliş."

Böylelikle Ömer'in kıskandığı, evden kovduğu Fatih'i canlı canlı görme şerefine erişmiş bulunuyordum. Bakışlarımı Ömer'e çevirdiğimde, bu sefer onun gerildiğini ve kıskançlık krizlerine girdiğini fark ettim. Boran kollarını belime sararak, kulağıma eğildi.

"Bu gece çok eğleneceğiz karıcığım."

52

Boran, "Baylar ve bayanlar içeri girmeye ne dersiniz?" dediğinde herkesin bakışları bir anda onu buldu. Ömer, kollarındaki kadını biraz daha kendine çekerek arkasına bakmadan yürümeye başladı. Zeliş'in onların arkasından ters ters baktığını görünce hemen yanına giderek koluna girdim.

"Bunların geleceğini biliyor muydun Asya?"

"Birazcık biliyor olabilirim."

Koluma attığı çimdikle yanından ayrıldım ve hemen Ömerlerin oturduğu masaya doğru ilerledim. Hepimiz yerimize oturduğumuzda ortamdaki gerginlik gözle görülür cinstendi. Garsona siparişlerimizi verdikten sonra Boran elini omzuma atarak beni, kendi bedenine yasladı.

"Nasılsın Fatih?"

"İyiyim Boran. Beni de davet ettiğin için teşekkür ederim."

Boran, "Zeliş'in kiminle arkadaşlık kurduğunu bilmek istedim," diyerek zoraki bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. Her ne kadar Fatih'ten haz etmese de bu iki inatçı keçinin gözlerini açmak için, ona iyi davranmaya çalıştığı belliydi.

Adını sonunda hatırlayabildiğim Buse'ye dönerek, onunla sohbet etmeye başladım. Arada bakışlarımı Ömer ve Zeliş'in üzerinde gezdiriyor, onların birbirlerine attıkları ölümcül bakışları takip etmeye çalışıyordum. Garson siparişlerimizi servis ederken, evliliğim hakkında derin bir sohbete daldık Buse'yle. Bakışlarımı çaktırmadan Zeliş'e kaydırdığımda, Ömer'i ne kadar kıskandığını gözlerinden okuyabiliyordum.

Boran'a biraz daha yaklaşarak kısık bir sesle konuşmaya başladım. "Bunlar bakışmaktan başka bir şey yapmıyor."

"Ortama alışmaları lazım Asya'm, biraz sabret."

Bu sırada insanlar, solo ya da grup halinde sahneye çıkarak şarkı söylemeye başlamıştı. Masadaki gerginliği nasıl yumuşatabileceğimi düşünürken, aklıma gelen fikirle bakışlarımı Ömer ve Zeliş'in üzerinde gezdirmeye başladım.

"Siz, ikiniz hadi bize şarkı söyleyin." Masadakiler bana tuhaf tuhaf bakmaya başlayınca, biraz daha üstelemeye karar verdim. "Ne var ya, niye öyle bakıyorsunuz? İkinizin de sesi gayet güzel."

"Allah aşkına, Asya, beni bununla aynı kefeye koyma."

"Asıl beni, bu kızla aynı kefeye koyma. O, benim sesimle boy ölçüşemez."

"Hadi ya Gargamel, sen önce kendi sesine bak."

"Bana Gargamel demeden önce kendine bak, cadaloz."

Zeliş, bir elini beline koyarak Ömer'in karşısına dikildi. "Bana bak Gargamel, ayağını denk al yoksa fena olur."

"Hodri meydan cadaloz. Hadi bakalım çık sahneye de kimin sesi daha güzelmiş görelim bakalım."

Ömer, vereceği cevabı beklemeden yürümeye başlayınca, Zeliş de arkasından hızla sahneye çıktı. Demet Akalın'ın 'Yıkıl Karşımdan' adlı şarkısının melodisi başladığında, şarkıyı söylemeye önce Zeliş başladı. Şarkının sözleriyle birbirlerine laf sokuyor, ama bunu yaparken de bakışlarını bir an olsun üzerlerinden ayırmıyorlardı. Hatta şarkı bittiğinde de nefes nefese kalmış bir halde bakışmaya devam ettiler.

Masaya döndüklerinde, "İkinizin sesi de harikaydı. Senin sesinin bu kadar iyi olduğunu tahmin etmemiştim," diyen Fatih'e ters ters bakmaya başladı Ömer. Bakışlarını Zeliş'e çevirdi ve daha sonra hemen başını çevirdi.

Aralarındaki anlamsız bakışmalara son vermek için konuşmaya başladım. "Gerçekten harikaydınız, ikinizi de tebrik ederim."

"Etrafındaki cevherlerin farkına varamaman senin problemin Borancığım," diyen Ömer'e gülümsedim.

Zeliş, hepimizi hayretler içinde bırakan o cümleyi söylediğinde şaşkınlıktan ona bakakalmıştık.

"Tahmin ettiğimden daha iyi bir sesin varmış."

"Senin sesin kadar olmasa da öyledir."

Şaşkınlığımız iki katına çıkarken Boran birlikte şarkı söylemeyi teklif ettiğinde biz de sahneye doğru ilerledik. Daha şimdiden ellerim terlemeye başlamıştı.

"Bu şarkı ne zaman dinlesem bana, seni hatırlatıyor. Sanki senin için yazılmış."

Şimdiye kadar Boran'ın herhangi bir şarkıyı mırıldandığını bile duymamıştım. Sinan Akçıl'ın 'Vazgeçilmezim' adlı şarkısı başladığında Boran, gözlerimin içine bakarak şarkıyı söylemeye başladı. O kadar içten, o kadar güzel söylüyordu ki kalbimde hissettiklerimin tarifi yoktu. Şarkıyı bitirdiğimizde, alkış sesleri bu rüyadan kopmama ve gerçek dünyaya dönmeme neden oldu.

Masaya döndüğümüzde bizimkilerin bakışlarından kaçabilmek için Boran'ın kollarına daha çok sokuldum ve kokusunda kaybolabilmeyi diledim. Slow bir şarkı çalmaya başlayınca, kafamı sokulduğum yerden kaldırarak gözlerinin içine baktım.

"Dans edelim mi?"

"Edelim Asya'm."

Bizimkiler de bize eşlik ederek arkamızdan piste doğru ilerlemeye başladılar. Amacım dans etmek değildi aslında, amacım bu iki inatçı keçiyi bir araya getirebilmekti.

"Hadi Boran, eş değiştirelim."

Gülümseyerek gözlerimin içine baktı. "Zeki karım benim."

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra Ömer'e elimi uzattım ve böylece ilk eş değiştirmeyi başarmış oldum.

"Ne işler çeviriyorsunuz siz?"

"Hiç, ne çevireceğiz Ömer?"

"Bu akşamki davet, o Fatih denilen adamın da burada olması ve bundan haberdar olmamam, bende bir şeylerin peşinde olduğunuz izlenimi uyandırdı."

"Aslına bakarsan evet, her şeyi Boran'la birlikte planladık. Gözünüzü açmanızı ve birbirinizi fark etmenizi sağlamaya çalışıyoruz."

"Onu fark etmemi gerektirecek bir durum -"

"Var Ömer, var anladın mı?" diyerek daha fazla konuşmasına müsaade etmeden sözünü kestim. Bakışlarım Boran'a kaydığında, yüzüme yerleşen gülümsemeye engel olamadım.

"Sakın bana, onunla dans edeceğimi söyleme!"

"Edeceksin Ömer ve ona karşı olan duygularını söyleyeceksin."

"Asla!"

Boran ve Zeliş yanımıza geldiğinde, elimi uzatarak kendimi biricik kocamın kollarına bıraktım. Bizim iki inatçı da bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktıktan sonra yavaşça dans etmeye başladılar. Şarkı sona erdiğinde bakışlarımı etrafımda gezdirdim, ama onları göremeyince birden panikledim.

"Nereye gitti bunlar şimdi?"

"Belki dışarı çıkmışlardır. Hadi, gidip bakalım şunlara."

Dışarı çıktığımızda sokak lambalarının loş ışığının altında oto parka doğru ilerledik. Etrafta kimse görünmüyordu. Burada olduklarından bile emin değildim, ama bakabileceğimiz tek yer de burasıydı. Boran aniden durunca omzuna çarparak sendeledim.

"Neden durdun?"

İşaret ettiği yere baktığımda ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Ömer'in arabasının kaputuna yaslanmışlardı. Evet, zaten buraya

kadar bir sorun yoktu. Asıl mesele, birbirlerine sarılmış olmalarıydı. Şaşkınlığım geçtiğinde bakışlarım Boran'a kaydı. Aralarında ne geçmişti, ne konuşmuşlardı bilmiyordum ama planımızın başarıya ulaştığını görebiliyordum. Bu anın büyüsünü bozmamak için Boran'ın elinden tutarak geldiğimiz yöne doğru çekiştirmeye başladım.

"Nereye kaçıyorsunuz?"

Ömer'in sesini duyunca tekrar arkamıza döndük. Yanımıza geldiklerinde, ellerini birbirine kenetleyerek tam karşımızda durdular.

"Neden uzaylı görmüş gibi bakıyorsunuz? Uzun zamandır sizin istediğiniz de bu değil miydi?"

"Buydu Ömer, ama sonunda sizi böyle görmek, bizi şaşırttı."

"Sen şaşırır mıydın kuzen?"

"Sizin gibi iki inatçıyı böyle görüp de şaşırmamak elde değil," diyen Boran'a bakıp gülümsedim ve düşünmeden konuşmaya başladım.

"Şimdi siz, sevgili misiniz?"

"Biz-"

"Zeliş!"

Ömer soruma cevap veremeden duyduğumuz sesle, sesin sahibine döndük. Fatih ve Buse, hızlı adımlarla yanımıza gelip bakışlarını, Ömer ve Zeliş'in üzerinde gezdirmeye başladılar. Fatih, onların el ele tutuştuklarını görünce, kaşlarını çatarak Zeliş'e döndü.

"Bu da ne demek oluyor!"

"Biz-"

"Sakın bu dangalakla sevgili olduğunuzu söyleme!"

Fatih'in söylediği cümle, Ömer'in ipleri koparmasına neden oldu ve yumruğunu bir anda Fatih'in suratına geçirdi. İkinci yumrukta devrilen Fatih'i yakasından tutarak sinirle konuşmaya başladı.

"Bir daha onun karşısına çıkma sakın!"

"Onun, senin gibilerle işi olmaz!"

Ömer, dudaklarına yerleşen pis sırıtışla bir yumruk daha savurdu. Bu sefer daha sert vurmuştu ve anladığım kadarıyla Fatih'in burnunun kırılmasına yetmişti. Fatih, yerde kıvranarak elini burnuna götürdü ve bir küfür savurdu. Ömer, elini uzattığında Zeliş tereddüt etmeden uzatılan eli tuttu ve bırakmadan arabaya doğru ilerlemeye başladı.

"Şimdi ne yapacağız?"

Boran, soruma omuz silkerek cevap verdi. "Hiçbir şey, eve gideceğiz."

"Saçmalama Boran, bu adamı böyle bırakıp eve gidemeyiz."

"Kendi kaşındı. Eğer Ömer yapmasaydı, ben yapacaktım."

Fatih yerden kalkarak cebinden çıkardığı anahtarı sallayınca, Buse, onu hastaneye götürmek için anahtarı elinden aldı. Arabaya doğru ilerledikleri sırada Boran'a döndüm.

"Garip bir geceydi."

"Bence gayet normal bir geceydi."

Eve döndüğümüzde üzerimdekilerden kurtulmak için hemen odamıza doğru ilerledim. Pijamalarıma uzandığımda gözüme takılan geceliği elime alarak banyoya geçtim. Çıktığımda Boran'ın masanın önünde arkası bana dönük olarak durduğunu gördüm. Sessizce yanına yaklaşarak, "Bir bardak da ben alabilir miyim?" dediğimde bana döndü ve şaşkınlıkla yüzüme baktı.

Hiçbir tepki vermeden öylece bakıyordu. Bardağa doldurduğu içkiyi içtikten sonra yavaş adımlarla yatağa ilerledim. Hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum.

Sitemle, "O geceliği sadece uyumak için giydiğini söyleme bana," diyen kocama gülümsedim.

"Senin için de giymiş olabilirim."

Yüzüne yerleştirdiği sinsi gülümsemeyle yatağa girdi ve ellerini kafamın iki yanına sabitleyerek dudaklarımızın arasında birkaç santim kala durdu. Gözlerimin içine bakarak, bizim şarkımızı söylemeye başladı.

Senden asla bir gün bile ayrı kalmam, ayrı kalmam,

Dünyaları verseler de olmadığın yerde durmam,

Bu duygu anlatılmaz ki,

Sen bir meleksin, her şey demeksin,

Tut hep elimi, vazgeçilmezim...

***

Bugün Zeliş ve Ömer birlikte olmaya başladıklarından beri ilk defa baş başa yemeye çıkacaklardı ve biz de saatlerdir onun için elbise seçmeye çalışıyorduk.

"Bu nasıl?"

"Hayır, çok kısa."

"Peki bu?"

"Üzerindeki taşları sevmedim."

Ona elbise beğendirmeye çalışmaktan çok sıkılmıştım. Hanımefendi hangi elbiseyi göstersem muhakkak bir kup takıyordu. "O, seni her halinle gördü zaten. Üzerine bir kot, bir tişört giyip gitsen bile sana hayran olacaktır."

"Diyorsun?"

"Diyorum ve biliyorum," diyerek ayağa kalktım. Etrafa saçtığımız elbiselerin içinden, bordo ve kısa olan bir tanesini seçerek ona uzattım. "Git bunu giy, yoksa elimde kalacaksın!"

O, banyoya geçtiğinde fırlattığı elbiseleri teker teker dolabına yerleştirdim ve hazırlanmasının bitmesini bekledim. Banyonun kapısı açıldığında onu incelemeye başladım.

"Ne giysen yakışıyor, anlamıyorum ki bizi neden bu kadar uğraştırdın?"

"Ama bu bizim ilk buluşmamız."

"Duyan da birbirinizi ilk defa göreceksiniz zanneder. Hadi aşağı inelim, Ömer de birazdan gelir."

Salona geçtiğimizde, aklımdaki soruyu sormadan edemedim. "Onu seviyorsun değil mi?"

"Onu öptüğüm an hislerimden emin oldum Asya. Onu gerçekten sevdiğimi fark ettim."

"Aslında seni ilk öptüğü andan itibaren bir şeyler hissetmeye başlamıştın, ama bunu reddetmek, ikinizin de kolayına geliyordu sanırım."

"Kuzene ve sana ne kadar teşekkür etsem az."

Zilin çalınmasıyla birlikte yerimden kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Karşımda iki dirhem bir çekirdek dikilen Ömer'i görünce gülümseyerek, "Hoş geldin," dedim.

"Hoş bulduk, güzellik. Zeliş hazır mı?"

Zeliş'in utangaç hallerine ve Ömer'in ona hayran bakışlarına kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Birlikte arabaya doğru yürürlerken Ömer arkasına döndü ve Boran'ın bir iki saat gecikebileceğini söyledi.

"Kapıyı kilitlemeyi unutma, tamam mı?"

"Tamam Ömer, çocuk değilim ben. Hadi gidin, size iyi eğlenceler... Ha, bu arada külkedisi on ikiden önce evde olsun," dedikten sonra cevap vermesini beklemeden kapıyı kapatıp, kilitledim.

Aradan bir saat geçmişti ki telefonumun zil sesini duymamla televizyonu kapattım ve telefonumu sehpanın üzerinden alıp ekrana baktım. Numara rehberimde kayıtlı değildi. Bir anlık tereddütten sonra yanıtla tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim?"

"..."

"Efendim?"

Karşı tarafta biri olduğundan emindim, ama nedense benimle konuşmak yerine sessiz kalmayı tercih etmişti. Yanlış aradığını düşünerek telefonu kapattım ve Boran'ı aradım. Telefonunun melodisini kapının önünde duyunca aramayı sonlandırdım ve kapıya doğru ilerledim.

"Çok mu özledin beni?"

Boynuna sarılarak kokusunu içime çektim. "Hem de çok."

Eve girdiğinde arkasında salona doğru ilerledim. Çok yorgun

görünüyordu.

"İşler yoğun muydu?"

"Hayır, tam tersine pis işleri bıraktığımdan beri bir hayli düşüş var."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Buradaki işlerdeki düşüş, yurt dışındaki işlerimize de yansıdı. O yüzden çizimlerle artık bizzat ben ilgileniyorum. Yurt dışındaki ortaklıklardan çekilme ihtimalim var. Bütün bağlantıları buradaki şirketimde toplamayı düşünüyorum."

"Böyle olursa sen daha çok yorulmayacak mısın?"

"Biraz öyle olacak. Yıllarca emek verdiğim işi bırakamam. Bu günlere nasıl getirdiysem, aynı şekilde ayakta durmasını sağlayacağım."

"Peki, şirketin adı ne olacak?"

"Holdingin adı değişecek, ama henüz ne olacağına karar vermedim. Gerçek soyadımı kullanabilmek için, davanın sonuçlanmasını beklemem gerek."

"Peki, babaanneni ya da dedeni aradın mı hiç?"

"İki gün önce onlar aramıştı."

"Onlarla arandaki samimiyeti nasıl koruyacağını sen daha iyi bilirsin. Ama bana sorarsan daha sık görüşmen gerekir, sonuçta aranızda kan bağı var."

Bir şey söylemeden merdivenlere doğru yönelince, bu konuda üzerine gitmek istemediğim için onu biraz yalnız bırakmaya karar verdim. Nasıl olsa zamanla alışacaktı bu duruma. Koltuğa tekrar oturduğumda telefonum çalmaya başlayınca, yine aynı numaranın aradığını gördüm ve hırsla telefonu açtım.

"Kimsiniz?"

"..."

"Sapık mısın sen? Arayıp konuşmamak da ne demek?"

"..."

"Beni bir daha arayacak olursan, savcılığa suç duyurusunda bulunacağım!"

Böyle bir şeyi Boran'dan saklamam doğru olmazdı. Yerimden kalkıp merdivenlere doğru yöneldiğim sırada telefonuma gelen mesajla olduğum yerde durdum. Yüklenmesi tamamlanan fotoğrafı gördüğüm anda şok oldum. Fotoğrafta dakikalar önce Boran'la kapıda sarıldığımız halin fotoğrafını görüyordum. Biri bizi takip ediyordu ve beni arayan da muhtemelen aynı kişiydi. Hızla merdivenleri çıktım ve yatak odamıza girdim. Boran'ın banyodan çıkmasını beklerken odada ileri geri yürümeye başladım.

Boran yanıma geldiğinde endişeli bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Bir sorun mu var, iyi görünmüyorsun."

Telefonumu ona uzatarak olanları anlattım ve fotoğrafa bakmasını istedim. Gerildiğini anlayabiliyordum, hatta sinirlendiğini. Kaşlarını çatarak bir süre telefona baktı. O sırada telefona gelen ikinci mesajla tedirginliğim, yerini katıksız bir korkuya bıraktı.

'Aşkınızı iyi yaşayın, çünkü sonunuza çok az kaldı.

53

Sabah uyandığımda Boran yanımda yoktu. Bugün pazardı ve işe gitmeyeceğini de biliyordum. Salona indiğimde de onu göremeyince, bahçeye doğru ilerledim. Bahçede oturmuş, gazetesini okuyordu. Yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdum. "Günaydın Hayatım."

"Günaydın Asya'm."

"Bugün erken uyanmışsın."

"Senin gibi uykucu değilim."

"Ben de uykucu değilim."

"Tabii canım. Boş bulduğu her an uyuyan benim zaten."

"Bugün kahvaltıyı bahçeye hazırlayayım ne dersin?"

"Bence de çok iyi olur hayatım."

Gülümseyerek yerimden kalktım ve üzerimi değiştirmek için odamıza doğru ilerledim. İşim bittiğinde Zeliş'e bakmak için kapısını açtığımda gördüğüm manzara karşısında gülmeden edemedim. O nasıl yatıştı ki öyle? Uyandırmaktan vazgeçip mutfağa geçtim ve kahvaltılıkları bahçeye taşımaya başladım.

"Boran, şu kaşarlı omletinden yapsana."

"Benim küçük karımın canı omlet mi çekmiş?"

"Evet, uzun zamandır yapmıyorsun."

"Benim de canım çekti, yaparım şimdi."

Boran, omleti yapana kadar ben de masayı hazırladım. Bu sırada Zeliş de uyanmış ve yanımıza gelmişti.

"Bu kadar erken uyanmanızı neye borçluyuz?"

"Tabii ki odama kadar gelen enfes kokulara."

Boran, omleti alarak bahçeye geçtiğinde, biz de arkasından ilerleyip masaya oturduk. Açık havada büyük bir iştahla yaptığımız kahvaltıdan sonra Boran yanıma gelerek alnıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Ben şirkete gideceğim. Akşam geldiğimde sana yeni hattını getiririm, tamam mı?"

"Tamam, ama bugün pazar. Şirkete neden gidiyorsun?"

"Dün sana mesajı yollayan kimmiş, onu araştıracağım. Belki bir ipucu bulabilirim."

"Peki, dikkatli ol ve geç gelme."

"Tamam Asya'm. Sen de tek başına dışarı çıkma sakın."

"Olur, çıkmam."

Arabasının anahtarını aldı ve çıkmadan önce dudaklarını, dudaklarımın üzerine kapattı. "Dikkatli ol."

Salona geçtiğimde Zeliş'in telefonun çalmasıyla yüzüne yerleşen gülümsemeden arayanın Ömer olduğunu anladım. O, telefonla konuşmak için yanımdan ayrıldığında, ben de bahçeye doğru ilerledim. Bu güzel havada evde oturmak çok sıkıcıydı. Bir süre bahçede oyalandıktan sonra biraz uyumaya karar verdim ve merdivenlere doğru yöneldim. İlk basamağa adım atmıştım ki bir anda başımın dönmesiyle duvardan destek alarak oturdum. Kendimi daha iyi hissettiğimde, ayağa kalkarak odama geçtim ve yatağa uzandım.

"Sana uykucu olduğunu söylediğimde kızıyordun."

Duyduğum sesle gözlerimi açtığımda Boran'ın baş ucumda dikildiğini gördüm. "Sen gittikten sonra bahçeye çıkmıştım. Biraz

başım döndü."

"Şimdi daha iyi misin peki?"

"İyiyim, merak etme."

"Tamam o zaman. Hadi salona inelim, Ömer'e pizza almasını söylemiştim, birazdan gelirim."

Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerledim ve soğuk suyla yüzümü yıkadıktan sonra Boran'la birlikte salona indim. O, koltuklardan birine otururken ben de mutfağa Zeliş'in yanına doğru ilerledim.

"Kolay gelsin, Zeliş."

"Teşekkür ederim, Asya. Şu bardakları içeri götürebilir misin?"

Bardakları alıp salona geçtiğimde kapı zili çalınca Zeliş, koşar adımlarla mutfaktan çıktı ve kapıyı açtı. Bu ikisinin daha bir hafta önce birbirlerini öldürmek için doğru zamanı kolladıklarını düşünülürse, şimdiki halleri çok komik görünüyordu. Ömer'in getirdiği pizzaları yedikten sonra Zeliş'le birlikte etrafı topladık ve çay servisini yaptıktan sonra karşılıklı koltuklara oturduk.

"Asya, yarın okul çıkışında benimle birlikte alışverişe gelir misin?"

"Tabii ki gelirim, ne alacaksın?"

"Yazlık bir şeyler alacağım."

"Aslında benim de birkaç şey almam gerekiyor."

"Tamam o zaman. Çıkışta seni alırım."

"Asya, solgun görünüyorsun, iyi misin?" diyen Ömer'e bakışlarımı çevirdim. Boran da onunla birlikte beni incelemeye başlamıştı.

"İyiyim."

"Bak, seni üzen Boran'sa, bana söylemen yeterli, biliyorsun değil mi?"

"Hayır, onun beni üzdüğü falan yok. Bizi üzen başka şeyler var."

"Sıkma canını güzellik. O olayı araştırıyoruz."

Boran'la göz göze geldiğimizde onun da ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Onu tanıdığımdan beri o kadar çok şey yaşamıştık ki artık sakin bir hayata ihtiyacımız vardı.

Geç saate kadar Ömer'in ve Zeliş'in arka arkaya patlattığı esprilerine gülmüştük. Hayatımız ne kadar karmaşık olursa olsun, onun bize yaşattıklarına inat gülmeye devam ediyorduk. Ömer, gitmek için ayaklandığında, ben de kendimi çok yorgun hissettiğimi söyleyerek odama çekildim. Arkamdan Boran'da odaya geldi ve komodinin üzerindeki paketi bana uzattı. "Al bakalım, yeni hattın."

Hattı telefonuma taktıktan sonra kendimi Boran'ın huzur veren kokusuna bırakarak, gözlerimi kapattım.

Sabaha olduğunda Boran'la birlikte hızla hazırlandık ve evden çıktık. Arabaya bindiğimde başımı koltuğa yasladım ve tekrar gözlerimi kapattım. Son günlerde kendimi hep uykusuz hissediyordum.

"Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, bugün okula gitmeyebilirsin."

Gözlerimi açtığımda okula geldiğimizi gördüm. Yol boyunca uyumuştum ve hâlâ uykum vardı.

"Sorun yok, merak etme. Temiz hava beni kendime getirir şimdi," diyerek yanağından öptüm ve arabadan inerek bahçeye doğru yürümeye başladım. Arkadaşlarımın bir araya toplandıklarını görünce, gülümseyerek yanlarına doğru ilerledim. "Günaydınlar!"

"Asya, numaranı değiştirmişsin, hayırdır?"

"Evet Ahmet, değiştirmek istedim ve değiştirdim."

"Telefon sapığın yok değil mi?" diyen Kerem'e gülümseyerek baktım.

"Hayır tabii ki. Değiştirmem için illa bir sapığımın olması mı lazım?"

"Tamam sustuk."

Sınıfa girdiğimizde o ana kadar ağzını açmayan Merve'nin dikkatli bakışlarını üzerimde hissediyordum. Ama yine de bu ko-

nuda hiçbir şey sormamıştı. Artık sadece gözlerimizle anlaşabiliyorduk onunla ve bu da beni çok mutlu ediyordu.

Dersler bittiğinde hep birlikte bahçeye çıktık. Ama bu kadar süre geçmiş olmasına rağmen bitkinliğimin devam ediyor olması biraz tuhaftı aslında. Zeliş'le birlikte alışverişe gideceğimiz aklıma gelince, inleyerek yüzümü buruşturdum. Çünkü şu anda tek istediğim, eve gidip uzanmaktı. Biraz ilerimizde Kağan'ı görünce gülümseyerek yanına doğru ilerledim. "Görüşmeyeli nasılsın Kağan?"

"İyiyim Asya, sen nasılsın? Biraz solgun görünüyorsun."

"Dünden beri biraz halsizim, ama onun dışında bir sorun yok."

"Hastaneye gittiniz mi peki?" Yüzündeki telaş ister istemez gerilmeme neden olmuştu. Sonuçta Kağan'ın bana olan duygularını biliyordum ve ona nasıl yaklaşmam gerektiğini kestiremiyordum.

"Hayır, o kadar kötü hissetmiyorum kendimi."

"Özür dilerim Asya," dediğinde bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Sana hissettiğim duyguları biliyorsun ve seni bu nedenle üzdüğümün farkındayım. Sırf bu yüzden bana nasıl davranacağını düşünüyorsun. Seni zor duruma soktuğum için özür dilerim."

"Asıl ben özür dilerim, bana karşı beslediğin duygulara karşılık veremem. Eminim karşına aklını başından alacak biri çıkacaktır. Neyse bunları konuşmak istemiyorum seninle. Zeliş, beni almaya gelecekti, onu dışarıda beklesem iyi olacak," diyerek ayağa kalktığımda benimle birlikte yürümeye başladı. Okulun dışına çıktığımızda bir anda gözlerim kararınca koluna tutundum.

"Asya, iyi misin?"

"Başım..."

Yavaşça gözlerimi açtığımda bakışlarımı etrafımda gezdirdim ve yerimden kalkmaya çalışırken, başımın dönmesiyle tekrar yatağa uzandım.

"Asya."

"Kağan, neredeyim ben?"

"Hastanedesin."

"Ne oldu?"

"Bayıldın, ben de seni hastaneye getirdim. İyi misin şimdi?"

"Başım dönüyor biraz. Doktor ne dedi peki?" Bakışlarını benden kaçırması biraz tedirgin olmama sebep olmuştu. "Kağan, söylesene doktor ne dedi?"

Bu sırada odaya giren doktora çevirdim meraklı bakışlarımı. "Hastamız uyanmış. İyi misiniz Asya Hanım?"

"Biraz başım dönüyor o kadar. Sonuçlarda kötü bir şey yoktur umarım," dedim korkulu bir sesle.

"Korkmanıza gerek yok, Asya Hanım. Yaptığımız kan tahlili sonucunda hamile olduğunuzu ve bu baş dönmelerinin de ondan kaynaklandığını öğrendik."

Yanlış duymuştum, değil mi? Hamile mi? Ben hamile miydim?
"Emin misiniz?"

"Kan tahlilinin sonucu kesindir Asya Hanım. Eğer kendinizi iyi hissediyorsanız, bir de ultrasonda baksak iyi olur."

Duyduklarımın şaşkınlığıyla bakışlarımı Kağan'a çevirdim. Yattığım yerden kalkmama yardım ettikten sonra birlikte doktoru takip etmeye başladık. Ultrason odasına geldiğimizde Kağan tuttuğu kolumu bıraktı ve içeri girmem için kapıyı açtı. Hâlâ bakışlarını benden kaçırmaya çalışıyordu. Kapıyı kapattıktan sonra "Asya Hanım, şuraya uzanın lütfen," diyen doktorun yanına doğru ilerleyerek uzandım ve gömleğimin düğmelerini açtım. Sanki bir rüyanın içindeydim ve birazdan uyanacaktım.

Doktor, karnıma jel sıkarak elindeki cihazı karnımda gezdirmeye başladığında kalp atışlarımı takip edemiyordum. İçimde Boran'dan bir parça vardı. Doktor, gülümseyerek bana baktığında meraklı bakışlarımı ona çevirdim.

"Tebrikler, Asya Hanım. Arkadaşınız kendinizi yorgun hissettiğinizden bahsetmişti. Bu çok normal, bu kadar küçük bir bedende üç can taşımak kolay değil."

"Nasıl yani, üç can mı?"

"Evet, Asya Hanım, ikizleriniz olacak."

54

İkiz mi?

İkiz bebekler mi?

Şaşkın şaşkın baktığımı fark eden doktor, gülümseyerek bir peçete uzattı. Ama ben hiçbir şey hissetmemiştim ki! Tamam, normalden biraz daha fazla uyuduğum ve son zamanlarda iştahımın açıldığı doğruydu, ama ben hamile miydim şimdi?

"Hamileliğinizin beşinci haftasına girmişsiniz Asya Hanım. Şimdi size bir liste hazırlayacağım ve siz de bu listeye harfiyen uyacaksınız. Düzenli olarak kullanmanız gereken ilaçlar var. Bu ilaçlar, bebeklerin gelişimine yardımcı olacak. Yaşınızın küçük olması da bizim açımızdan risk teşkil ediyor. İki hafta sonra sizi tekrar bekliyorum. Bundan sonra düzenli olarak kontrole gelmeniz gerekiyor," dedikten sonra uzattığı kartı aldım ve gülümsedim.

"Tabii, teşekkür ederim."

Odadan çıktığım anda Kağan oturduğu yerden kalktı ve endişeyle yanıma geldi. "Ne oldu Asya, iyi misin?"

"Beş haftalıklarmış Kağan."

"Larmış?"

"Evet, ikizler."

"Anladım, seni eve bıraksam iyi olacak," dediğinde gözüm koridordaki saate kaydı, beş olmak üzereydi. Telaşla, bakışlarımı Kağan'a çevirdim.

"Boran... Boran'ın haberi var mı? Beni merak etmiştir."

"Hayır, ona haber vermedim."

"Neden haber vermedin Kağan? Telefonum nerede?"

"Odada kaldı galiba," diyerek yürümeye başlayınca arkasından onu takip ettim. Komodinin üzerindeki çantamı gördüğümde derin bir nefes alarak telefonumu elime aldım. Açtığımda ekranda gördüğüm cevapsız çağrılar ve mesajlar ellerimin titremesine neden oldu. Ona hamile olduğumu söylediğimde nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordum. Boran'ı arayacağım sırada bulunduğumuz odanın kapısı bir anda açılınca, telefonumu yere düşürdüm. Boran, gözlerinden öfke saçarak karşımda duruyordu. Bakışları Kağan'ı bulduğunda, hırsla yanıma geldi ve yumruk yaptığı elini duvara vurdu. "O telefon neden açılmıyor ha! Senin, burada bununla ne işin var!"

Duvara iyice sinerek ağlamaya başladım. "Ben...Ben..."

Kağan, konuşacak durumda olmadığımı anlamış olacak ki sözümü keserek konuşmaya başladı. "Okul çıkışında Zeliş'i beklerken bayıldı. Ben de onu hastaneye getirdim. Uyanalı da fazla olmadı zaten."

Boran'ın gözlerindeki öfke, yerini telaşa bıraktı. Ellerini yanaklarıma koyduktan sonra gözyaşlarımı sildi. "İyi misin Asya'm?"

Kağan, birkaç saniye bana baktıktan sonra "Ben, sizi yalnız bırakayım," diyerek odadan çıktı.

"Zeliş, okula geldiğinde seni göremeyince aramış, ama ulaşamamış. Beni aradığında senin için ne kadar endişelendiğimi anlatamam. Mesajları yollayan adamın sana bir şey yaptığını düşündükçe deliye döndüm. Sonra telefon sinyaline ulaştım ve yerini öğrendim. Hastanede Asya'm, hastanede... Ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin. Sana bir şey oldu sandım." Gözlerimin

içine bakarak tekrar konuşmaya başladı. "Seni, onunla görünce sinirlendim. Özür dilerim, hataydı. Seni korkuttuğum için beni affedebilecek misin?"

Gülümseyerek yanağına uzandım. "Zeliş'i beklerken bayılmışım. Kağan da beni hastaneye getirmiş."

"Peki, ne dedi doktor? Neden bayılmışsın?"

Bakışlarımı ondan kaçırarak başımı öne eğdim. Nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum, ama ona söylemekten başka da çarem yoktu. "Boran?"

"Söyle Asya'm."

"Ben... Ben hamileyim." Hiçbir şey söylemiyor, donmuş bir halde yüzüme bakıyordu. "Boran, iyi misin?"

Birden başını iki yana sallayarak ayağa kalktı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra karşımda tam karşımda durdu. Kalbim hızla atıyor, vereceği tepkiyi korkuyla bekliyordum.

"Sen, sen hamileyim dedin az önce değil mi? Ben yanlış duymadım yani?"

İşte korktuğum başıma gelmişti, göz pınarlarım yaşlarla dolmaya başladığında kısık bir sesle konuşmaya başladım. "Şey, evet. Bebeklerimiz olacakmış."

"Bebeklerimiz!"

"Evet, bebeklerimiz, ikizler."

Bir anda beni kucağına alarak kendi etrafında döndürmeye başladı. "Allah'ım, ben baba oluyorum! Hem de iki çocuk babası!"

"Boran, dur başım döndü," dediğimde durdu ve yavaşça yere indirdi. Gülümseyerek yüzüme baktı ve dudaklarını alnıma bastırarak kokumu içime çekti. Daha sonra elimden tutarak kapıyı açtı ve Kağan'ın yanına doğru ilerledi.

"Onu hastaneye getirdiğin için teşekkür ederim," dediğinde ikimiz de şaşkınlıkla ona baktık.

Kağan, "Onun, benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Teşekkür etmene gerek yok," dediğinde Boran gülümseyerek yüzüme baktı ve elimi daha sıkı tutarak hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı.

Hastaneden çıkıp arabanın yanına geldiğimizde Boran kapımı açıp önce benim binmemi beklediğinde şaşırdım. O da sürücü koltuğuna geçince dönüp yüzüne baktım tekrar. Yüzündeki gülümseme hâlâ yerinde duruyordu. Elim istemsizce karnıma gittiğinde gözlerim doldu. Ben, anne olacaktım...

Eve geldiğimizde kapı birden açıldı ve Zeliş hemen boynuma sarıldı ve "Bizi çok korkuttun Asya," diyerek geri çekildi.

Ömer de omuzlarımdan tutarak beni kendisine doğru çekti ve saçlarımdan öperek, "İyi misin güzelim? Hadi içeri gelin ve bize neler olduğunu anlatın," dedi ve geçmemiz için kenara çekildi.

Boran'la birlikte koltuğa oturduğumuzda onlar da karşımıza geçtiler ve merakla bize bakmaya başladılar.

"Zeliş'i beklerken bayılmışım, Kağan da beni hastaneye götürmüş. Birkaç test yapılmış ve sonrasında emin olmak için ultrasona girmek zorunda kaldım. Size haber veremediğim için özür dilerim, korkutmak istememiştim," dedim ve gülümseyerek elimi tutan Boran'a çevirdim bakışlarımı. Bu haberi onun vermesini istiyordum.

Boran, onların bu telaşlı hallerine daha fazla dayanamadı ve kahkaha atmaya başladı. "Merak edilecek bir şey yok. Sadece baba oluyorum, o kadar."

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından Zeliş çığlık atarak ayağa kalktı ve boynuma sarıldı. Yüzümde öpülmedik yer kalmadığına karar verince, Boran'ın yanına geçti ve bu sefer onun yanaklarını öpmeye başladı. Ömer ise hâlâ şaşkın şaşkın bir bana bir karnıma bakıyordu.

"Orada bebek mi var şimdi?"

"Bebek değil canım, bebekler var," dediğimde şaşkınlığı iki kat artmıştı. Bir anda ayaklarım yerden kesilince Ömer'in boynuna kollarımı doladım ve kahkahasına eşlik ettim. "Heyt be, ben amca oluyorum!"

"Onu hemen yere indir Ömer, yoksa fena olur!"

Boran'ın sözleriyle Ömer, beni koltuğa bıraktı ve hemen yanıma oturdu. Onların her an yanımda olacaklarını bilmek içimi rahatlatıyordu.

***

Sabah burnuma gelen güzel kokularla gözlerimi açtığımda elindeki tepsiyle karşımda dikilen Boran'a baktım. Onun elinde tepsi mi vardı?

"Günaydın, Asya'm."

Evet, Boran ilk tanıştığımız andan itibaren değişmeye başlamıştı, ama bu kadarını ondan beklemek... Benim için kahvaltı hazırlamış ve yatağa kadar da getirmişti. Ondan beklenmeyecek hareketlerdi bunlar.

"Günaydın, hayatım. Bütün bunları benim için mi hazırladın?"

"Evet, dünden beri bir şey yemedin. Acıkmış olabileceğini düşünmüştüm, kötü mü yapmışım?"

"Hayır, iyi yapmışsın canım. Teşekkür ederim."

Birlikte yaptığımız kahvaltıdan sonra Boran hazırlanarak Zeliş'le birlikte şirkete gitti. Bugün okula gitmek istememiştim ve evde kalıp biraz dinlenmek bana iyi gelecekti. Salona indiğimde annemi aradım, ona anlatmam gerekiyordu.

"Kızım."

"Annem nasılsın?"

"İyiyim kızım, işteyim. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim anne, sesini duymak istedim."

"Güzel kızım benim. Boran nasıl?"

"Tahmin ettiğinden de iyi," dedim gülümseyerek. "Anne, sana bir şey söyleyeceğim."

"Tabii kızım söyle, kötü bir şey yoktur umarım."

"Hayır anne, kötü bir şey yok. Aslında güzel bir haber vereceğim, ama senin nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum."

"Meraklandırma da söyle kızım."

"Ben hamileyim."

"Ne!" annemin böyle bir tepki vereceğini az çok tahmin ediyordum, ama artık geri dönemezdim. "Daha çok gençsin."

"Evet, ama ben bu bebekleri çok istiyorum anne."

"Bebekleri mi?"

"Evet annem. İkizlerim olacak."

"Asya'm, güzel kızım, ne söyleyebilirim ki? Hayırlı olsun inşallah. Allah'ım şimdi ben anneanne mi olacağım! Yavrum, bak canın bir şey isterse bana hemen söyle, tamam mı? Ya da yok ben oraya mı gelsem acaba? Şimdi sen dikkat de etmezsin kendine. Sakın ağır bir şey kaldırma, uzat ayaklarını otur kızım, ilaç da vermişlerdir sana şimdi, sakın aksatma olur mu benim güzel kızım."

Annemin nefes almadan konuşması karşısında gülmeden edemedim. "Tamam annem, sen merak etme. Canım bir şey çekerse arar söylerim."

"Tamam kızım, neyse ben daha sonra seni tekrar ararım," dedi ve telefonu kapattı.

Annemle konuştuktan sonra rahatlayarak yerimden kalktım ve kendime koca bir tabak meyve hazırladıktan sonra tekrar koltuğa oturdum. Dakikalar sonra kapı açıldı ve korumalar taşıdıkları koca paketi salonun ortasına bıraktıklarında şaşkınlıkla onlara döndüm.

"Bunlar da ne böyle?"

Boran, elindeki paketi koltuğa bıraktıktan sonra, "Bebeklerin beşikleri ve oyuncakları," dedi gülümseyerek.

"Daha sekiz ay var, bunları almak için erken değil mi sizce de?"

"Ooo, o zamana kadar ancak tamamlarım yeğenlerimin eksiklerini."

Boran ve Ömer, kesinlikle benden çok daha fazla heyecanlıydılar. Paketleri üst kata taşımaya başladıklarında, peşlerinden yürümeye başladım. Sanırım bu sekiz ay, benim açımdan biraz zorlu geçecekti.

55

Uykumun en tatlı yerinden telefonumun çalmasıyla gözlerimi açıp, komodinin üzerine bıraktığım telefonumu elime aldım.

"Efendim, Merve?"

"Öğlen olacak sen hâlâ uyuyorsun değil mi?"

"Ne yapayım Merve, kendimi sürekli yorgun hissediyorum."

"Ne zaman yorgun olmadın ki? Hadi, çabuk kalk hazırlan, ben evden çıktım bile. Parktaki kafeye gidiyorum, gecikme sakın."

"Tamam, ben de hazırlanıp çıkıyorum hemen. Görüşürüz."

Telefonu kapattığımda, hazırlanmaya başladım. Bebekler artık dört aylık olmuştu ve beni zorlamaya başlamışlardı. Aslında beni zorlayan onlar değildi. Beni zorlayan, Boran, Ömer ve Zeliş üçlüsüydü. Sürekli bir şeyler yedirmeye çalışıyor, bir an nefes aldırmıyorlardı. Hamile olduğumu öğrendikten sonra sadece iki hafta daha okula gidebilmiştim. Zaten bu karınla gidemezdim ya...

Sınavlara girmiş, tercihlerimi de yapmıştım. Artık sonuçların açıklanmasını bekliyordum. Hangi tercihim gelirse gelsin, kaydımı yapıp okulu donduracaktım. Boran'ın her konuda olduğu gibi bu konuda da yanımda olması beni çok mutlu ediyordu. Merve'nin

yanına gitmek için hazırlanarak evden çıktığımda Kemal Abi'nin bahçede olduğunu gördüm.

"Günaydın, Kemal Abi."

"Tünaydın olacaktı galiba Asya."

"Merve'yle buluşacaktım Kemal Abi. Beni merkezdeki parkın oraya bırakabilir misin?"

"Tabii ki Asya, atla arabaya."

Arabanın arka koltuğuna geçtikten sonra kemerimi bağladım ve dikiz aynasından bana bakan Kemal Abi'ye gülümsedim.

"İyisiniz değil mi, Asya?"

"Evet abi, iyiyiz."

"Canın yine bir şeyler çekiyorsa söyle. Elif hergün seni sorup duruyor."

"Teşekkür ederim. Artık eskisi gibi canım bir şey istemiyor. Elif Abla'nın su böreği her şeye bedeldi."

Araba kafenin önünde durduğunda, Kemal Abi'ye teşekkür ederek indim. İçeri girdiğimde arka tarafta oturan Merve'yi görünce ona doğru gülümseyerek ilerledim.

"Hoş geldin, küçük anne," dediğinde açtığı kollarının arasındaki yerimi aldım ve sıkıca sarıldım.

"Hoş bulduk, çok bekletmedim umarım."

"Hazırlanıp, buraya gelmenin zaman alacağını bildiğim için, birkaç mağaza gezdim."

"Özür dilerim, sürekli böyle oluyor. Artık eskisi gibi hızlı hareket edemiyorum."

"Bu karınla hızlı olmanı beklemiyorum zaten," dedikten sonra eğilerek elini karnıma koydu. "Nasılsınız bakalım bücürükler?"

Merve'yle kafede bir saate yakın oturduktan sonra biraz da parkta yürümüştük. Dolaşmaktan yorulduğumda onunla vedalaşarak evin yolunu tuttum. Bu hamilelik beni çok yoruyordu. Eve geldiğimde kapıdaki korumalara selam vererek içeri girdim ve hemen bebekler için hazırladığımız odaya doğru ilerledim. Burayı Boran'la birlikte hazırlamıştık. Her şey bembeyazdı; duvarlar, be-

şikler, dolaplar... Henüz cinsiyetleri belli olmadığı için kıyafetleri ve yatak örtüleri alınmamıştı, ama yarın o işi de halledebilirdik. Merve'nin kafedeyken bana verdiği sarı civcivleri de yatakların içine birer birer koyduktan sonra bir adım gerileyerek odaya baktım.

Bir anda belime dolanan kolları hissettiğimde önce korksam da burnuma dolan kokuyla gülümsedim.

"Seni çok özledim," dedikten sonra boynumdan öptü ve çenesini omzuma koydu. "Civcivler güzelmiş."

"Merve'nin hediyesi."

"Meraklının hediyesi desene kısaca."

Yanağından öperek kollarından sıyrıldım. "Ben çok acıktım."

"Merve'yle buluştuğunuzda bir şey yemedin mi?"

"Hayır, o zaman aç değildim."

"O zaman ne yemek istermiş benim küçük karım?"

Ellerimi çırparak, "Menemen," dediğimde gülümseyerek elimden tutu ve beni odadan çıkardı. Mutfağa geçtiğimizde beni bir sandalyeye oturttu ve malzemeleri hazırlamaya başladı.

"Zeliş gelmeyecek mi?"

"Ömer'le yemeye gideceklerdi."

"Birbirlerinden ayrılamaz oldular."

"Başımızı şişirmesinler de ne yaparlarsa yapsınlar," diyerek menemeni masaya bıraktığında hiç vakit kaybetmeden yemeye başladım. Boran, gülümseyerek beni izliyordu. Ne yani, sonuçta üç kişiyim ben, bu kadar çok yemem normal...

Yemek bittikten sonra film izlemeye karar vermiştik. O, koltuğa oturduğunda ben de dizlerine uzandım. Saçlarımı okşaması, parmaklarını yanağımda gezdirmesi çok hoşuma gidiyordu. Aslında onunla birlikte yaptığım her şey çok hoşuma gidiyordu. Film bittikten sonra biraz hareket etmek için bahçeye çıktım. Arkamdan gelerek elimi tuttu ve birlikte havuzun etrafında yürümeye başladık. Onunla konuşmadan bile anlaşıyor olmamız benim için çok önemliydi.

"Artık oturmak ister misin? Yorulmuş olmalısın."

"Aslında çok iyi olur," dediğimde elimden tutup beni bahçemize yeni kurduğu hamağa doğru götürdü. Hamağa oturduktan sonra beni kendine doğru çekti. Sırtımı onun vücuduna yasladım ve gökyüzüne bakmaya başladım.

Ellerini karnımın üzerine koyduktan sonra, "Yarın bizi üzmeyin olur mu? Artık cinsiyetlerinizi öğrenmek istiyorum. Öğrenebilelim ki size yeni oyuncaklar alalım," dedi.

"Şimdiden rüşvet mi teklif ediyorsun çocuklarıma?"

"Buna rüşvet denmez bence, olsa olsa ikna çabasıdır bunun adı."

"Benim çocuklarımı böyle şeylerle kandıramazsın."

"Onlar babalarının alacağı her şeyi kabul ederler," dediğinde karnımda hissettiği hareketle bakışlarımı Boran'a çevirdim. "Tekme attı. Hangisi olduğunu bilmiyorum, ama tekme attı. Babasını onayladı. Bu... Bu çok farklıydı."

İlk tekmelerini dün hissetmiştim ve bu çok güzel bir duyguydu. "Seni onayladıklarına göre, yarın cinsiyetlerini öğreneceğiz demektir."

Yanağıma sert bir öpücük bıraktıktan kollarını bana doladı. "Sen, bana bu dünyadaki en büyük mucizesin. Sen, benim umudum, kalbim, hayatım, yaşama sebebim, karım, çocuklarımın annesi, Asya'msın. İyi ki girdin hayatıma, iyi ki yanımdasın. Bana bu hayattaki tüm güzellikleri yaşattığın için teşekkür ederim."

"Asıl sen, bana kalbini açtın. Sen, bana gerçek hayatı gösterdin. Yanımda olduğun için ve bana bu güzellikleri yaşattığın için, asıl ben teşekkür ederim, hayatımın anlamı."

Dudaklarımız birbiriyle buluştuktan birkaç saniye sonra duyduğum öksürük sesiyle bir anda gözlerimi açtım ve Boran'a baktım.

"Bölmek istemezdik, ama açık alanda olan sizsiniz. Böyle şeyler kapalı yerlerde yapılır," dediğinde Zeliş uzanarak Ömer'in ağzına vurdu.

"Çeneni kapalı tut!" diyerek bana doğru yaklaştı ve ellerini karnımın üzerine koydu. "Halasının canları, siz bu deli adamın söylediklerini duymayın tamam mı? Akli dengesi bozuk onun."

Ömer de hemen yanımıza gelip Zeliş'in yanında diz çöktü ve konuşmaya başladı. "Görüyorsunuz değil mi? Amcanız doğruları söyleyince deli oluyor."

"Ömer, burası onların evi. Pat diye karşılarına çıkan biziz."

"Beni ilgilendirmez."

"Ömer!"

Boran, elimden tutarak beni ayağa kaldırdıktan sonra yürümeye başladı. "Siz devam edin konuşmanıza, biz uyumaya gidiyoruz. Yarın sabah hastaneye gideceğiz."

Ömer, önümüze geçerek yolumuzu kesti. "Ben de geliyorum."

"Hiçbir yere gelmiyorsun sen."

"Onlar benim yeğenlerim. Cinsiyetlerini öğrendiğinizde, amcaları da orada olacak."

Boran boşta kalan elini yumruk yaparak Ömer'in yüzüne doğru salladı. "Beni sinirlendirmek istemezsin değil mi? Yarın sen şirkete, ben de hastaneye. O kadar!"

Odamıza çekildikten sonra üzerimi değiştirdim ve hemen yatağın içine girdim. Boran, "Ne düşünüyorsun?" diyerek yanıma uzandı.

"Bebeklerin cinsiyetini öğrendikten sonra herkes isim arayışına girecek."

"Haklısın, özellikle de Ömer."

Yerimde hafifçe doğrularak yatak başlığına yaslandım. "Boran, ben artık kimseye yalan söylemek istemiyorum. Kimse görmesin diye evden de çıkamıyorum. O kadar zaman böyle geçmez. Hem, bebekler doğduktan sonra ne olacak? Yine mi dışarı çıkamayacağım?"

"Nasıl yani, anlamadım?"

"Ben her şeyi Kerem ve Ahmet'e anlatmak istiyorum. Evet, en başta bu kadar süre onları kandırdığım için bana kızacaklardır,

ama sonra beni anlayacaklarından eminim."

"Haklısın, benim yüzümden hayatın değişti. Benim yüzümden herkese yalan söylemek zorunda kaldın, özür dilerim," diyerek ellerimi avuçlarının arasına aldı. "O zaman herkesi yarın bize çağıralım ve birlikte anlatalım, olur mu?"

"Gerçekten mi?"

"Evet, hatta yarın ben arayıp davet ederim."

"Kağan'ı da davet etsen?"

"Kağan ne alaka şimdi? O her şeyi biliyor zaten."

"Evet, her şeyi biliyor, ama ben yarın onun da burada olmasını istiyorum."

"Asy-"

"Gelecek dedim, o kadar. Şimdi uyuyalım, yarın erkenden hastaneye gideceğiz."

***

Gece sağa sola dönmekten doğru düzgün bir uyku uyuyamamıştım. Heyecandan saat yedi bile olmadan gözlerimi açtım ve yavaş hareketlerle yataktan kalkarak mutfağa indim. Kahvaltı masasını hazırladıktan sonra tekrar üst kata çıktığımda Boran'ın hazırlandığını gördüm.

"Günaydın hayatım."

"Günaydın Asya'm, erken uyanmışsın."

"Heyecandan sabaha kadar uyuyamadım."

Dudaklarını alnıma dokundurduktan sonra, "Sabret güzelim, bir buçuk saat sonra öğreneceğiz," dedi gülümseyerek.

Zeliş'i de uyandırdıktan sonra hep beraber kahvaltı masasına oturduk, ama hiçbirimiz bir lokma bir şey yiyemedik. Hepimiz oldukça fazla heyecanlıydık. Randevu saatimiz yaklaştığında Boran elimden tutarak beni kaldırdı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Biz gidiyoruz Zeliş. Sen de kahvaltını bitirdikten sonra şirkete geçersin."

"Tamam, ben de birazdan çıkarım zaten."

Yola çıktığımızda ikimiz de tek kelime etmeden hastaneye gelmiştik. Muayene sırası bize geldiğinde doktor gülümseyerek ayağa kalktı ve bize doğru yürümeye başladı.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

"Hemen ultrasona gitsek iyi olacak galiba. Heyecandan ikiniz de titriyorsunuz."

Boran, "Çok iyi olur," dediğinde hep birlikte gülmeye başladık. Ultrason odasına geldiğimizde sedyeye uzanıp karnımı açtım. Doktor jeli karnıma sıkmıştı ki birden kapı açıldı.

"Senin ne işin var burada?"

"Yeğenlerimin cinsiyetini öğrenmeye geldim."

"Ben, sana gelmeyeceksin demedim mi? Şimdi çık odadan."

Ömer, "Kapının önünde bekliyorum," diyerek dışarı çıktı. Boran sinirle bakışlarını bana çevirdiğinde gülümsememe engel olamadım.

Doktor, cihazı karnımda gezdirmeye başladıktan sonra, "Evet, artık cinsiyetlerini öğrenmenin zamanı geldi. Umarım bu sefer öğrenebiliriz," dedi. "Evet, birinin cinsiyetini öğrendik, sıra diğerinde." Gülümseyerek peçete uzattığında bu sefer cinsiyetlerini öğrenebileceğimizi anlamıştım.

"Cinsiyetleri ne?"

"Cinsiyetle-"

Kapının birden açılmasıyla doktorun sözü yarım kaldı. Ömer, başını kapı aralığından uzattığında Boran, "Çık lan odadan," diye sinirle bağırdı.

"Amcaları da merak ediyor Boran, bırak gelsin."

Ömer kapıyı kapattıktan sonra sırıtarak yanımıza geldi.

"Bebeklerin amcası da geldiğine göre artık cinsiyetlerini söyleyebilirim. Tebrikler, ikisi de kız."

Kız, ikisi de kız olacaktı ve ben bunu zaten daha önce hissetmiştim. Boran, önümde diz çöktükten sonra, "Babalarının güzel kızları, babalarının can parçaları, babalarının melekleri... Anneniz

gibi masum, saf ve güzel olun, tamam mı? Babanız sizi hep koruyacak, babanız sizi hep sevecek. Kimse kızlarıma yaklaşamayacak, kimse kızlarımı üzemeyecek. Babanız sizi çok seviyor," diyerek karnıma uzun bir öpücük kondurdu.

56

Eve döndüğümüzde Boran işe gitmesi gerektiğini söyleyerek yanımdan ayrılmıştı. Artık tek yapmam gereken, Kerem ve Ahmet'e tüm gerçekleri anlatırken Kağan'ın yanımda olmasını sağlamak için Kağan'ı aramaktı.

Mutfakta kendime atıştırmalık bir şeyler hazırladıktan sonra bahçedeki hamağa doğru ilerledim ve yavaşça uzandım. Rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyordu ve bu çok hoşuma gitmişti.

"Benim güzel kızlarım, bugün anne ve babanızı çok mutlu ettiniz. Artık size birer isim bulmanın zamanı geldi. Kime benzeyeceğinizi çok merak ediyorum."

Kızlarımla sohbetim telefonun sesiyle yarım kaldı. "Merhaba Merve."

"Sana da merhaba. Hep benim mi aramam gerekiyor seni?"

"Arayacaktım, ama önce biraz dinleneyim dedim."

"Senin dinlenmeni beklersek işimiz yaş. Söyle bakalım teyzesinin bir tanelerinin cinsiyetleri ne?"

"Bize geldiğinde öğrenirsin."

"Meraktan çatlatma da söyle."

"Merak ediyorsan çık gel, bekliyorum," dedikten sonra telefonu kapattım. Biraz daha merak etsin bakalım.

Merve gelmeden üzerimi değiştirmeye karar verdim salıncaktan yavaşça kalktım. Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra anneme haber vermediğim aklıma gelince, telefonu elime aldım ve hemen arama tuşuna batım.

"Kızım."

"Annem nasılsın?"

"İyiyim kuzum benim, çalışıyorum. Sen nasılsın? Ne yapıyorsun?"

"Ben de iyiyim, oturuyorum. Torunlarından haber var."

Annemin heyecanı sesine de yansımıştı. "Ne haberi kızım? Yoksa cinsiyetleri belli oldu mu?"

"Evet, torunların için elbiseler almaya başlayabilirsin," dediğim an kahkahalarla gülmeye başladı.

"Benim güzel kızımın, kendisi gibi güzel kızları olacak. Ben onlara elbise almam, kendi ellerimle dikerim. Canlarım benim."

"Zahmet etme annem benim. Yorulmanı istemem," dediğim sırada kapı zili çaldı. "Anne, daha sonra konuşuruz olur mu? Kapı çalıyor, Merve gelmiş olmalı."

"Tamam kızım. Kendine de torunlarıma da dikkat et. Görüşürüz."

"Görüşürüz annem," dedikten sonra telefonu kapatarak kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Merve, merak ve sinir karışımı bir ifadeyle bana bakmaya başladı. "Hoş geldin."

Önce cevap vermeden bir süre karşımda dikildi ve bir elini beline koyduktan sonra konuşmaya karar verdi. "Cinsiyetlerini söylesen diyorum artık."

"Kızlarımın teyzesi de çok meraklıymış."

"Tabii meraklı olurum, cinsi-" yeni anlamış gibi sözünü yarıda kesti ve kocaman açtığı gözlerini bana dikti. "Sen az önce ne dedin?"

"Kızlarımın teyzesi de çok meraklıymış, dedim."

"Kız... İnanmıyorum, ikisi de kız mı?"

Bir anda kollarını boynuma dolayarak yanaklarımı öpmeye başladı. "Tebrik ederim canım. Senin gibi bir anneleri olduğu için çok şanslılar."

"Teşekkür ederim."

Ellerini karnımın üzerine koyarak büyük bir öpücük bıraktı ve konuşmaya devam etti. "Merhaba kızlar, ben teyzeniz Merve. Siz bir doğun, bakın size neler neler alacağım. Hatta büyüdüğünüzde tüm alışverişleri birlikte yaparız."

"Şimdiden alışverişten mi bahsediyorsun?"

"Tabii ki bahsederim. Kızlar alışverişi severler," dedikten sonra tek gözünü kırparak koltuğa doğru ilerledi.

Yanına oturduğumda akşam için olan düşüncelerimden bahsetmek için ona doğru döndüm. "Bu akşam Kerem ve Ahmet'e her şeyi anlatmaya karar verdim."

"Emin misin?"

"Evet, Boran'la birlikte söyleyeceğiz. Hatta Kağan'a da mesaj attım, o da yanımda olacağını söyledi. Verecekleri tepkiyi az çok tahmin edebiliyorum. O yüzden yanımda olmanız bana güç verecek."

"Elbette hep yanındayız. Ahmet ve Kerem kandırıldıklarını düşüneceklerdir. Ama ne olursa olsun çok doğru bir karar vermişsin Asya."

"Teşekkür ederim Merve, iyi ki varsın."

***

Hava sıcak olduğu için masayı bahçede hazırlamıştık. Çardakta oturmuş, akşam olacaklar hakkında tahmin yürütmeye çalışıyorduk.

"Kızlar."

Sesin geldiği yöne baktığımda Boran, Zeli ve Ömer'in tam arkamızda olduğunu gördük. Ömer, elindeki poşetleri işaret ederek, "Merve, Zeliş'le birlikte şunları hazırlayabilir misin?" diye sorduğunda Merve yerinden kalktı ve Zeliş'in arkasından mutfağa doğru ilerledi.

Boran, gülümseyerek yanıma yaklaştı. "Harika görünüyorsun Asya'm."

"Teşekkür ederim."

"Heyecanlısın, kızlarımız için daha sakin olman gerekiyor."

"Haklısın, ama elimde değil. Korkuyorum ve bu yüzden biraz gerginim sanırım. Neyse, sen de hazırlansan iyi olur. Birazdan gelirler."

Boran, üzerini değiştirmek için eve girdiğinde ben de mutfağa, kızların yanına gitmek için ayağa kalktım. Kapı zilinin çalmasıyla yönümü değiştirdim ve kapıyı açtım. Karşımda Kağan'ı gördüğümde tuttuğum nefesimi bırakarak sakin olmaya çalıştım.

"İyi misin?"

"Sanırım çok gerginim. Hadi, gir içeri. Hoş geldin."

"Hoş bulduk," dedikten sonra içeri girdi ve elindeki papatya demetini bana uzattı.

Gülümseyerek bana uzatılan çiçekleri kabul ettim. "Çok güzeller, teşekkür ederim."

"Senin kadar olmasalar da."

Utanarak bakışlarımı kaçırdım. Salona geçtiğimizde Kağan, Zeliş ve Merve'yle selamlaştı ve bahçeye doğru ilerledi. Dışarı çıktığımızda Ömer ayağa kalkarak elini uzattı. "Hoş geldin, Kağan."

Kağan, "Hoş bulduk," dedikten sonra sandalyeye oturarak arkasına yaslandı. Bakışlarını karnıma ve bana çevirdiğinde, durumdan rahatsız olmuş bir şekilde yerimden kalktım. "Ben kızların yanına gitsem iyi olacak."

Mutfağa girdiğimde kızların sohbet ettiklerini görmek hoşuma gitmişti. "Merve, Kerem'le konuştunuz mu? Ne zaman geleceklermiş?"

"On beş dakika önce çıkıyoruz diye mesaj atmıştı. Gelmek üzeredirler."

Başımı onaylar gibi sallayarak sandalyelerden birine oturdum. Onlarla yüzleşmekten korkuyordum.

"Sakin ol Asya, biz senin yanındayız."

"Teşekkür ederim Zeliş, iyi ki varsınız."

Tam bu sırada kapı zilinin çalmasıyla birden ayağa kalktım. Ellerim titriyor, kalbim hızla atıyordu. Sakin olmaya çalışarak ellerimi karnıma koydum. Bu kadar korku ve heyecan onları da etkiliyordu. Merve, yanıma gelerek elimden tuttu ve benimle birlikte salona doğru ilerledi. Kapının kapanma sesini duyduğumda, bakışlarımı Merve'ye çevirdim ve hemen arkasına geçerek karnımı saklamaya çalıştım. Kerem, salona girdiğinden gülümseyerek bana doğru yürümeye başladı. "Merve'nin arkasına neden saklanıyorsun fıstık?"

Merve, bir anda önümden çekilince Kerem bir heykel gibi olduğu yerde çakılı kaldı. Bakışlarını karnıma indirdiğinde elbisemin eteklerini sıkmaya başladım. Ahmet de kocaman açtığı gözleriyle bir bana bir karnıma bakıyordu. "Asya, sen... Sen hamilesin!"

Ahmet'in sözlerini başımı sallayarak onayladığımda Boran yanıma doğru gelerek elimden tuttu ve onlara doğru ilerlemeye başladı. "Beyler, sizinle konuşmamız gereken şeyler var," dediği an, Kerem'in Boran'a yumruk atması bir oldu.

"Lan, o senin kuzenin, sen bunu nasıl yaparsın!" diye hırsla bağırdıktan sonra tekrar yumruk atmak için elini havaya kaldırmıştı ki Kağan araya girerek ona engel oldu. "Sakin ol Kerem, hiçbir şey bildiğiniz gibi değil. Onları dinlemelisiniz."

"Nasıl hiçbir şey bildiğimiz gibi değil? Ne dolaplar dönüyor burada?"

Boran, sakin kalmaya çalışarak bakışlarını bana çevirdi ve tekrar elimi tuttu. "Arkadaşlar, siz bahçede bekleyin. Biz yalnız konuşsak, daha iyi olacak."

Diğerleri dışarı çıktıktan sonra Boran, Kerem ve Ahmet'e koltukları işaret ederek oturmalarını istedi. Boran'la birlikte karşılarına geçip oturduğumuzda ikisi de bakışlarını bana çevirdi. Susarak hiçbir şey elde edemezdim. Onlar, benim arkadaşlarımdı ve her şeyi benden duymaları gerekiyordu. "Sözümü kesmeden beni dinlemenizi istiyorum. Size en başından itibaren tüm gerçekleri anlata-"

"Ne gerçeğinden bahsediyorsun sen Asya? Anlatacakların her neyse, bunları Kağan'ın ve Merve'nin de bildiği belli oluyor!"

Olanları en başından itibaren anlatırken, bir kez bile sözümü kesmeden beni dinlediler. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Bana hak vermelerini beklemiyordum, ama onların yanımda olmasını çok istiyordum.

"Size bunları daha önce anlatmadığım için beni affedin. Sizi kaybetmek istemiyorum, arkadaşlığımızın bozulmasını istemiyorum," derken gözümden akan yaşları elimin tersiyle sildim.

Boran, alnımdan öptü ve, "Ben, sizi yalnız bıraksam iyi olacak. Bahçedeyim," diyerek yanımızdan ayrıldıktan sonra bakışlarımı karşımda oturan arkadaşlarıma çevirdim. Ahmet, yerinden kalkarak bana doğru yaklaştı ve bir elini omzuma koydu. "Ben yanındayım."

Gülümseyerek kafamı kaldırdığımda Kerem de yanımıza geldi ve parmağıyla işaret ederek karnımı gösterdi. "Cinsiyetleri ne?"

"İkisi de kız."

"Kız çocuklarını çok severim."

"Sen de yanımda mısın, Kerem?"

Kerem, gözlerimden akmaya başlayan yaşları silerek, "Ben fıstığıma dayanamam. Elbette yanındayım," dedi.

"Aslında sizden bir şey daha isteyeceğim. Merve, size bunları anlatmadığı için ona kızmayın. Bunu ondan ben istedim."

"Kızmayacağım, ama sevgilime bir ders vermemi de engelleyemezsin."

"Ama Kerem-"

"Bu kadarına da karışma Asya. Bundan sonrası sevgilimle benim aramda."

"Peki, o zaman. Hadi bahçeye çıkalım, merak etmişlerdir."

"Çıkalım bakalım," diyerek kolunu omzuma atan Ahmet'e gülümseyerek yürümeye başladım. Bahçeye çıktığımda herkes pür dikkat bize bakmaya başladı. Boran yerinden kalkarak bize doğru yaklaşırken, Kerem bir elini kaldırarak onu durdurdu. "Eğer fıstı-

ğını üzersen, canını yakarsan, seninle külahları değişiriz, haberin olsun."

"Etrafımızdaki erkekler, neden sürekli karıma bir şey yapacağımı düşünerek beni tehdit ediyor? Asya, benim karım ve ben, onu sizin tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum. O, benim umudum, kalbi, her şeyim. Emin olun, onu üzecek herhangi bir şey yapacak olursam, sizden önce kendi cezamı kendim veririm."

Sessizce yenilen yemekten sonra erkekler hamağın yanına yerleştirdiğimiz koltuklara geçince, ben de kızlara yardım ederek masayı toplamaya başladım. Elimdeki tabaklarla mutfağa ilerlediğimde, Merve'nin durgun bir şekilde başını öne eğdiğini gördüm. Elimdeki tabakları tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra çenesinden tutarak bana bakmasını sağladım. Gözlerinden akan yaşları görünce, saatlerdir tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım.

"Ben çok özür dilerim. Benim yüzümden aranız bozuldu," dediğim an hıçkırıklarla sarsılmaya başladım.

Merve, boynuma sarılarak, "Sakın bir daha kendini suçlama, anladın mı? Sakın... Senin hiçbir suçun yok. Bana kızgın olup olmadığını sorduğumda cevap vermedi. Elini tutmaya çalıştığımda engel oldu. Bunlar da benim zoruma gitti, ama aramızın düzeleceğinden eminim. Ona da hak veriyorum. Ben de olsam, onun gibi davranırdım," dedi.

"Ben özü-"

"Bir daha duymayacağım o lafı! Ben şimdi elimi yüzümü yıkayıp geliyorum. Sen de toparlan artık."

Merve yanımdan ayrıldıktan sonra gözyaşlarımı silerek arkamı döndüğümde, Zeliş'le karşılaştım. "Kendini suçlamaktan vazgeçmelisin artık. Bundan sonra her şey çok güzel olacak, buna inanmalısın. Hepimizin biraz daha zamana ihtiyacı var."

"Haklısın, ama elimde değil."

Zeliş, "Hadi bakalım küçük anne. Sen bahçeye çık, ben de çayları hazırlayıp geliyorum," dedikten sonra teşekkür ederek bahçeye doğru ilerledim. Dışarı çıktığımda hiç ummadığım bir manzarayla karşılaştım. Hep birlikte derin bir sohbete dalmışlardı. Hamağa

doğru ilerlerken bir an Kağan'la göz göze geldim. Gülümseyerek baktıktan sonra tekrar sohbete dâhil oldu.

Birkaç saat sonra misafirler dağıldığında Boran'la bahçede yalnız kalmıştık. Salıncakta uzandığımı görünce, sigarasından bir nefes daha alıp söndürdükten sonra yanıma geldi ve saçlarımı okşamaya başladı. "İyi misiniz?"

"Evet, daha iyiyiz."

Beline sarılarak göğsüne sokuldum. "Burada seninle uzanmak çok hoşuma gidiyor."

"Aslında burada değil de odamızda olsaydık, benim de hoşuma gidebilirdi."

Duyduklarım karşısında başımı hızla göğsünden kaldırdım ve sinirli bakışlarımı ona çevirdim. "Ben ne diyorum, sen nasıl bir karşılık veriyorsun! Çok sinirsin Boran!" diyerek hızlı adımlarla yanından ayrıldım. Odaya girer girmez yerimde durdum ve derin bir nefes aldıktan sonra elimi karnımın üzerine koyarak kızlarımla konuşmaya başladım. "Kızlar, annenizi fazla duygusallaştırdığınızın farkında mısınız? Bu durumdan babanız da fazlasıyla nasibini alıyor. Babanızın sabrını daha fazla zorlamanın anlamı yok. Yakında feci bir şekilde patlayacak, haberiniz olsun."

"Aynen öyle."

Bir anda onun sesini duyunca korkuyla yerimde sıçradım. "Sessiz sessiz gelme bir daha. Bizi çok korkuttun."

"Sessiz falan gelmedim, sen duymamışsındır."

"İyi!" diyerek yatağa girdim ve Boran'a sırtımı dönerek gözlerimi kapattım.

***

Gece telefonun çalmasıyla korkuyla gözlerimi açtım. Boran, yataktan kalkarak komodinin üzerindeki telefonu aldı ve cam kenarına doğru yürüyerek konuşmaya başladı. Yüzündeki ifadeden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Yavaşça yataktan kalktım ve yanına doğru ilerledim. Telefon görüşmesi bittikten sonra gözlerini kapatarak sesli bir nefes bıraktı.

"Bir sorun mu var? Arayan kimdi?"

"Amerika'daki adamlarımdan biri aradı."

"Bu saatte aradığına göre önemli bir şey olmalı."

"Hasan Gençoğlu," dediği an gerilmiştim. O adamın adını bile duymak beni korkutmaya yetiyordu. Boran ellerimden tuttuktan sonra, "Korkmana gerek yok Asya. O, ölmüş."

Artık hayatımızda korkuya yer yoktu. Bana mesaj gönderen kişinin de o olduğunu öğrenmiştik ve artık rahat bir nefes alabilecektik. Ben, Boran ve kızlarım... Bundan sonra gerçek huzuru hissedebilecektik...

57

Artık en çok sevdiğim mevsimdeydik. Sonbahar... Hamileliğimin sekizinci ayına girmiştim ve riskli bir dönem geçiriyordum. Her şey yolunda giderse, on gün sonra sezaryen doğumla çocuklarımı kucağıma alacaktım ve son zamanlarda oluşmaya başlayan mide bulantısından çok sıkılmıştım.

Boran, Ömer ve Zeliş... Üçü de her konuda sürekli yanımdaydılar. Son bir haftadır Zeliş, beni yalnız bırakmamak için işe gitmiyordu. Boran da en az benim kadar heyecanlıydı ve korkuyordu. Annem iş yerinden izin almıştı ve yarın Ahmet'le birlikte İzmir'e yanımıza gelecekti. Ahmet, Merve, Kerem, Kağan... Onlar da artık üniversiteliydi. Ben de ilk tercihimi, yani Psikolojik Rehberlik ve Danışmanlık bölümünü kazanmış ve hemen kaydımı dondurmuştum. Sanem ve Oğuz'a gelince, onlar da iki hafta önce evlenmiş ve balayına gitmişlerdi.

Boran'la uzun süren araştırmamız sonucunda, bulduğumuz isimler çok hoşumuza gitmişti. Kızlarımıza Berra Esra ve Serra Özge isimlerini koymaya karar vermiştik.

Karnımda hissettiğim tekmeyle düşüncelerimden sıyrılıp yüzümü buruşturdum. Artık en ufak hareketlerinde canım acıyordu.

"İyi misin Asya?"

"Tekmelediler, sorun yok canım, merak etme."

"Biraz yürürsen belki rahatlarsın."

"Haklısın, ben biraz bahçede yürüyeyim," dedikten sonra yerimden kalktım ve bahçe kapısını açtım. Yüzüme çarpan serin hava beni gülümsetmişti. Yavaş adımlarla havuzun etrafında bir tur attıktan sonra hemen yorulmuştum. Dinlenmek için hamağa doğru ilerledim ve gözlerimi kapatarak temiz havayı ciğerlerime çektim.

"Asya'm hadi uyan."

Duyduğum sesle gözlerimi açarak hayatımın aşkı, kocama baktım. "Yine uyuyakalmışım."

"Kaç gündür doğru düzgün uyuyamıyorsun, dinlenebildin mi bari?"

"Evet, burada uyumayı seviyorum. Saat kaç?"

"Dokuza geliyor."

"Yine uyuyarak akşamı etmişim. Sen ne zaman geldin?"

"Az önce geldim. Hadi kalk bakalım, hava serinledi, içeri girelim artık."

İçeri girdiğimizde Ömer yerinden kalkarak yanıma geldi ve önümde eğilerek kızlarla konuşmaya başladı. "Amcalarının canları. Nasılsınız bakalım bugün? Yerinizin daraldığı annenizin karnından belli, top gibi olmuş," dediğinde Boran'a fırsat vermeden omzuna vurdum ve kendimden uzaklaştırdım.

"Sen konuş bakalım böyle. Doğduklarında onları sana göstermeyeceğim," dedikten sonra koltuğa doğru ilerledim ve yavaşça oturdum.

"Asya?"

"Efendim, Ömer?"

"Sanki biraz yanakların kızarmış gibi, iyi misin?"

"Biraz ağrım var sadece."

Boran, elini alnıma koyarak ateşim olup olmadığını anlamaya çalıştı. "Biraz ateşin var gibi, ılık bir duş alsan iyi olur," diyerek beni kaldırdı. Odamıza geldiğimizde Boran banyoya doğru ilerle-

di ve küveti suyla doldurmaya başladı. Kıyafetlerimi çıkarmama yardım ettikten sonra elimden tutarak küvete uzanmamı sağladı ve arkama geçerek bacaklarını bana doladı.

"Baba olmana az kaldı."

"Anne olmana az kaldı."

"Seni çok seviyorum Boran'ım, bunu asla unutma. Sen, benim hayatımsın."

"Sen de benim yaşama sebebim, umudum, meleğimsin," dedikten sonra omzuma uzun bir öpücük kondurdu. Bir süre daha ılık suyun içinde oturduktan sonra odamıza geçerek yatağa uzandık. Aynı anda hem benimle hem de işiyle ilgilendiği için çok yoruluyordu. Nefes alıp verişlerinden uykuya daldığını anladım. Komodinin üzerindeki kitaba uzandım ve o anda midemin bulanmasıyla, hızla yataktan kalkarak banyoya doğru ilerledim. Klozetin kapağını açtığımda Boran hemen yanıma geldi ve saçlarımı toplamaya çalıştı. Artık o da bu halime alışmıştı. Onun yardımıyla ayağa kalkıp lavaboya doğru ilerledim ve elimi yüzümü yıkadım.

"Daha iyi misin?"

"Kusmaktan nefret ediyorum."

"Az kaldı güzelim, biraz daha sabret."

Yatağa uzandığımda ne kadar uyumak istesem de bir türlü uyuyamıyordum. Karnımdaki baskı iki gündür daha da artmıştı. Boran'ı uyandırmamaya çalışarak yerimden kalktım, yastığımı ve battaniyemi de alarak bahçeye doğru ilerledim. Benim yüzümden uykusuz kalmasını istemiyordum. Bahçeye çıktığımda yüzüme çarpan serin hava, kendime gelmemi sağladı. Salıncağa uzandığımda üzerimi battaniyeyle örterek gökyüzünü seyretmeye başladım.

Doğum yaklaştıkça hem seviniyordum hem de korkuyordum. Seviniyordum, çünkü bir an önce kızlarımı kucağıma alıp öpmek, koklamak, onlarla ilgilenmek istiyorum. Korkuyordum, çünkü riskli bir doğum beni bekliyordu. İçimde nedenini bilemediğim bir sıkıntı daha vardı ve bu his kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladığında, karnımdaki

baskının da azalmasıyla gözlerimi kapattım.

Sabah, yüzüme vuran güneş ışığıyla gözlerimi açtım ve yavaşça yerimden kalkarak mutfağa, Zeliş'in yanına doğru ilerledim.

"Günaydın, Zeliş."

"Günaydın, canım."

"Saat kaç?"

"Onu geçiyor sanırım. Ha, bu arada Boran yine salıncakta uyuduğunu görünce epey homurdandı."

"O nerede?"

"Havaalanına gitti."

Aklıma gelen şeyle elimi alnıma vurdum. "Annemlerin uçağı saat onda inecekti ve ben yine uyuyakaldım."

"Endişelenme, birazdan burada olurlar."

"İyi ki varsın. Hatta iyi ki varsınız. Sizler olmasaydınız ben ne yapardım bilmiyorum. Çok teşekkür ederim."

"Biz bir aileyiz unutma. Elbette ki yanında olacağız. Onlar gelmeden hazırlansan iyi olur."

Hazırlanmak için odama çıktığımda duyduğum kapı ziliyle birlikte hızlı adımlarla merdivenlere doğru yöneldim. Annem beni görür görmez yerinde durdu, dolu dolu gözlerle bana bakmaya başladı. Hiçbir şey söylemeden hızla yanına gittim ve kollarımı boynuna doladım.

"Seni çok özledim anne."

"Ben de seni çok özledim kızım, ama ağlama, bak yanındayım," dedikten sonra yüzümü avuçlarının arasına alarak yanaklarımdan öpmeye başladı.

"Anlaşılan sen sadece annemi özlemişsin, beni değil."

Ahmet'in sesiyle bakışlarımı Boran'ın yanında duran küçük adama çevirdim. İki adım attıktan sonra yavaşça bir şekilde dizlerimin üzerine çökerek kollarımı açtım.

"İnsan kardeşini özlemez mi hiç? Sen, benim canımsın, gel buraya."

Ahmet, gülümseyerek yaklaştı, ama iş sarılmaya gelince pek başarılı olamadı. "Abla izin vermiyorlar sarılmamıza." Onun bu sözü üzerine oradaki herkes gülmeye başladı.

"Kızlar doğsun, ondan sonra doyasıya sarılırız, olur mu?"

"Tamam, olur," dediğinde gülümseyerek ayağa kalktım.

Zeliş, "Acıkmışsınızdır, sohbete masada devam ederiz," dediğinde hepimiz masaya doğru ilerlerken hâlâ ayakta dikilmeye devam eden Boran'a çevirdim bakışlarımı. "Canım, sen de otursana."

"Benim şirkete gitmem lazım. Size afiyet olsun."

Boran, çıkmak için kapıya doğru ilerlediğinde yerimden kalkarak peşinden gittim. Kapıyı açıp bana döndüğünde alnımdan öperek gözlerimin içine baktı.

"Annemleri almaya gittiğin için teşekkür ederim."

"Onlar, benim de ailem. Bunun için teşekkür etmene gerek yok."

"Seni çok seviyorum."

"Sana, seni seviyorum demeyeceğim, çünkü bu söz benim, sana olan sevgimin yanında hiç kalır. Sen, benim kalbimsin."

Dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra arabaya doğru ilerledi. Kapıyı kapatıp içeri girdiğimde yüzümdeki anlamsız sırıtışı gören herkesin, bu hareketime anlam vermeye çalıştıklarını bakışlarından anlıyordum.

Kısa kısa konuşmalar dışında sessiz geçen kahvaltının sonunda Ahmet'le birlikte bahçeye çıktığımızda, "Uykun var mı?" diye sordum.

"Biraz."

"Salıncakta uymak ister misin?"

"Dizinde uyutacaksan olur," dediğinde gülümseyerek dizlerime uzanması için yavaşça bacağıma vurdum. "Hadi gel, uzan bakalım."

Dizime başını koyduktan sonra elini karnıma koyarak bakışlarını bana çevirdi. "Abla, şimdi burada iki tane mi bebek var?"

"Evet, iki tane bebek var, hem de ikisi de kız. Büyüdüklerinde

sana dayı diyecekler."

"Karnın topa benziyor, çok sert. Canın acıyor mu?"

"Hımm, birazcık acıyor, ama bebekler karnımdan çıktıktan sonra hem canım acımayacak hem de karnım top gibi görünmeyecek."

"Anladım. Aklıma bir şey takılırsa, sana sorarım, şimdi uyuyayım."

"Tamam ablasının canı, sen uyu, daha sonra sorularına devam edersin."

Saçlarını okşarken, eski anılar gözümde canlanmaya başladı. Yazları, babam evimizin bahçesindeki sedirde otururken, yanına gider, başımı dizlerine koyardım. Hiçbir şey söylemeden saçlarımı okşaması çok hoşuma giderdi ve ben gözlerimi kapatıp kucağında huzurlu bir uykuya dalardım.

Annemin yanağımdan öpmesiyle birden anılarımdan sıyrıldım. Bakışlarını boynumdaki kolyeye çevirerek, "Çok güzel, sana da çok yakışmış," dedi.

Boynumdaki kalp biçimindeki kolyeyi tutarak, "Boran'ın bana aldığı ilk hediye," dedim gülümseyerek.

On dokuzuncu yaş günümde ne kadar istemesem de evde küçük bir parti düzenlenmişti. O gün bana alınan bütün hediyeler değerliydi, ama Boran'ın aldığı kolye benim için birçok şey ifade ediyordu. Beni omuzlarımdan tutarak aynanın karşısına geçirmiş ve kalp şeklindeki kolyeyi boynuma takmıştı. İçini açtığımda bir tarafının boş ve bir tarafına da ikimizin fotoğrafının yerleştirilmiş olduğunu görmüştüm.

"Asya?"

"Efendim, Zeliş?"

"Canım ben alışverişe çıkacağım, almamı istediğin bir şey var mı?"

"Hayır canım, sağ ol."

"Tamam o zaman akşam görüşürüz," dedikten sonra yanımızdan uzaklaştı.

Bakışlarımı anneme çevirdiğimde onun da çok yorgun olduğunu gördüm. "Anne, hadi sen de dinlen biraz, yorgun görünüyorsun."

"Aslında biraz uyusam iyi olacak galiba."

Annem, kucağımda uyuyan kardeşimi kucağına alarak daha önceden kiler olarak kullandığımız ve onlar için tekrar hazırladığımız odaya doğru ilerledi. Yataklardan birine Ahmet'i yatırdıktan sonra elimden tutarak diğer yatağa oturdu ve valizini açtı. Kızlar için aldığı elbiseleri ve Ahmet'in benim için aldığı küçük not defterini uzatarak, gözlerime baktı. "Umarım bu defteri doldurup taşıracak kadar çok, güzel anıların olur kızım."

"Çok teşekkür ederim anne. Sizler benim her şeyimsiniz. Hadi, sen de uyu, ben de odama çıkıp biraz dinleneyim."

***

Hissettiğim ağrıyla bir anda gözlerimi açıp elimi karnımın üzerine koydum. Yerimden kalkmak için çabaladım, ama ağrı şiddetlenince tekrar uzanmak zorunda kaldım. Doktorumun bu gibi zamanlarda derin nefesler almamı söylediğini hatırlayınca, sancımı hafifletebilmek adına söylediklerini uygulamaya başladım.

Birkaç dakika sonra ağrımın azalmasıyla yerimden doğrularak saate baktım. Neredeyse iki saate yakın bir süre uyumuştum. Yataktan kalkıp dolaba ilerledim ve siyah taytımla ve bir tişört alarak üzerimi değiştirdim. Camı açarak odaya temiz havanın girmesini sağladıktan sonra halının üzerine oturarak doktorun önerdiği egzersizleri yapmaya başladım.

Aniden kapı açılınca arkama döndüm. Boran, arkama geçerek bacaklarını bana doladı. "Benim güzel karım ve güzel kızlarım nasıllarmış bakalım?"

"Kızların doğmak için sabırsızlanıyorlar anlaşılan. Biraz sancım vardı, ama şimdi iyiyiz. Seni özledik sadece."

"Ben de sizi çok özledim. Annen enfes yemekler hazırlamış, salona inelim mi?"

"Ama uyuyordu o, ne zaman yapmış ki?"

"Onu bilmiyorum ama biraz daha burada oyalanırsak, açlıktan karısını yiyen ilk adam olarak tarihe geçeceğim," dedikten sonra beni yerimden kaldırdı ve birlikte aşağı indik.

"Anne sen uyumadın mı?"

"Bir saat uyku bana yetti kızım. Boş boş oturmaktansa yemekleri hazırlayayım dedim."

"Ellerine sağlık annem."

"Afiyet olsun yavrum. Hadi sen otur, acıkmışsındır."

"Boran, bizimkiler nerede?" dediğim sırada kapı açıldı ve Zeliş ve Ömer, gözlerini kapatıp kokuyu takip ederek yanımıza doğru ilerlemeye başladılar.

Ahmet'in sorularına cevap vererek yemeği sonlandırmış, yine hiçbir şey yapmama izin verilmeden salondaki koltuğa oturmuştum. Ömer, her zamanki gibi önümde diz çökerek karnıma bakmaya başladı. "Bu bebekler yamuk ya."

"O da nereden çıktı şimdi?"

"Baksana karnın yamuk duruyor. Kızlar kim bilir nasıl poz veriyorlar içeride."

"Saçmalama Ömer. Geç yerine otur, yoksa bu sefer Boran'la arana girmeyeceğim," dediğim an hissettiğim sancıyla yüzümü buruşturmamla annemin yanıma gelmesi bir oldu. "Kızım iyi misin?"

"İyiyim anne, bir an sancı girdi, ama şimdi iyiyim, telaşlanma."

Boran, hemen yanıma geldi ve endişeli bakışlarını bana çevirdi. "İyi olduğuna emin misin? Bembeyaz oldun."

"İyiyim, geçti. Odama çıkıp biraz dinlensem daha iyi olurum."

"Tamam o zaman, hadi çıkalım."

"Sen otur Boran, sadece biraz dinlenmem gerek," dedikten sonra başka bir şey söylemesine müsaade etmeden merdivenlere doğru yöneldim.

***

Karnımda hissettiğim ani sancıyla gözlerimi açtım. Saat gece yarısını geçmişti ve sancı giderek artıyordu. Bacaklarımda hisset-

tiğim ıslaklıkla üzerimdeki örtüyü kaldırdım ve gördüğüm manzara karşısında şok oldum.

"Boran uyan!"

"Hıı..."

"Boran uyan dedim sana!"

"Ne oldu?"

"Galiba geliyor, yani geliyorlar."

"Ne geliyor?"

"Tren geliyor Boran, tamam mı! Uyan diyorum sana!"

Boran, elleriyle gözlerini ovuşturduktan sonra, "Ne oldu Asya'm?" diye sordu.

"Sana geliyorlar diyorum!"

Boran, "Tamam canım sen uzan ben... Ben... Hah, ben eşyaları alayım. Sonra... Sonra, annenleri uyandırayım. Kalk hadi, çok canın acıyor mu? Allah'ım doğuma daha vakit vardı," diyerek odada bir oraya bir buraya koşturuyordu. Daha sonra, "Ben hemen geliyorum tamam mı, annenlere haber vereyim," dedi ve odadan çıktı.

Boran odadan çıktıktan sonra sancıyla yatağa tekrar uzandım. Çok canım yanıyordu, ama ondan çok kızlarıma bir şey olacağı düşüncesi canımın daha çok yanmasına neden oluyordu. Boran tekrar yanıma geldiğinde beni yavaşça yataktan kaldırdı ve kollarımdan tutarak yürümeme yardımcı oldu. Hepsi korkuyla bana bakıyorlardı. Gözyaşlarım artık istemsizce yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Annem bir şeyler söylüyordu, ama onu anlayamıyordum. Boran, beni arabanın arka koltuğuna yatırdığında yanıma gelen annemin dizlerine başımı yasladım.

"Dayan kızım, hiçbir şey olmayacak, korkma."

"Anne çok canım yanıyor, onlara bir şey olacak diye çok korkuyorum." Aniden giren sancıyla dayanamadım ve acıyla haykırmaya başladım. Boran bir yandan hızla arabayı sürüyor, bir yandan da benimle konuşmaya çalışıyordu.

"Dayan Asya'm, çok az kaldı. Kızlarımız için dayan."

Onun sesini duymamla kendimi sakin olmaya zorladım, ama artık dayanamıyordum. Birden bire üşüdüğümü hissettim ve göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Annem, bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu ve ben onu duyamıyordum.

Bedenim uyuşmaya başladığı an, annemin yüzü de bulanıklaşmaya başladı. Göz kapaklarım daha fazla dayanamayarak kapandığında, tek gördüğüm karanlıktı...

58

Boran'dan

Henüz erkendi...

Henüz bebeklerin dünyaya gelmesi için çok erkendi...

Hastaneye geldikten sonra Asya'yı hemen ameliyat için hazırlamaya başlamışlardı. Ömer, merdivenlerin başında beni görünce koşarak yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Ameliyata girdi mi?"

"Hayır, hâlâ hazırlanıyorlar."

"Tamam, sakin ol," dediğinde bakışlarımı Asya'nın odasına doğru çevirdim. Onu buraya baygın bir şekilde getirmiştik ve yarım saat geçmesine rağmen, ona ne olduğu hakkında kimseden bilgi alamamıştım. Ayşe Anne, bir köşede oturmuş, gözyaşları içinde dua ediyordu. Zeliş, Ahmet'e sarılmış bir şekilde sessizce ağlıyordu. Daha fazla dayanamazdım. Bu sırada kapı açılıp sedyeyle Asya'mı dışarı çıkardıklarında koşarak yanına gittim ve elini tuttum. "Dayan Asya'm, az kaldı. Biraz daha dayan güzelim."

Ameliyathanenin önüne geldiğimizde, hemşireler kolumdan tutarak içeri girmemi engelledi. Endişeyle Asya'nın doktoruna döndüğümde, "Kese patladıktan sonra susuz kalan bebekler aşağı

doğru baskı yaparak doğumu başlatmışlar. Bu yüzden Asya Hanım'ın sancıları çoğalmış. Baskı çok şiddetli olduğu için plasenta yırtılmış. Bu durum bizim açımızdan oldukça risk teşkil ediyor. Bebeklerin ve annenin hayati tehlikesi var. Şimdilik size verebileceğim bilgi bu kadar. Ameliyata girmem gerekiyor."

"Karımı ve kızlarımı, oradan sağ salim çıkar doktor! Senden tek isteğim bu!" dediğimde doktor, başını onaylar anlamda sallayarak içeri girdi. Kapının önünde yere oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Koridorda oluşan hareketlilikle başımı kaldırdığımda Merve, Kerem ve Kağan'ın geldiğini gördüm. Kimseyle konuşmak istemediğim için başımı duvara yaslayarak gözlerimi kapattım. Şu anda tek duymak istediğim; ameliyathaneden gelecek güzel haberlerdi.

Aradan saatler geçmişti ve ben artık gerilmeye başlamıştım. İçeri giren bir daha çıkmıyordu. Orada neler oluyor, durumları nasıl, hiçbir şey bilmiyorduk.

Kağan'la göz göze geldiğimizde yerinden kalktı ve bana doğru yaklaştı. Yanıma oturduktan sonra yüzüme bakmadan, "Nasılsın?" diye sordu.

"Sence böyle bir durumda nasıl olabilirim?"

"Konuşmaya bir yerden başlamak için söylemiştim."

Yeterince gergin ve sinirliydim. Konuşup yanlış bir şey söylememek için sessiz kalarak cevap vermedim.

"Asya sana bakarken, seninle konuşurken, isminin geçtiği her yerde gözleri parlıyordu. O, seni gerçekten seviyor. Ve sırf bu yüzden oradan kızlarıyla birlikte sağ salim çıkacak, buna inanıyorum. Sen de sinirlerine hâkim olup, sakince beklemelisin. Geçmişte seninle her ne yaşamış olursak olalım, ben buradayım, yanında. Artık her şeyi biliyorum. Babamın ölümünden sonra bana her şeyi anlatmış olsaydın, işler hiç bu raddeye gelmezdi."

"Eskisi gibi olmak istiyor musun?"

"Hayır, artık istemiyorum, çünkü ikimiz de aynı kişiyi seviyoruz."

"Onu sevmekten vazgeçmelisin."

"Vazgeçmek söylenildiği kadar kolay olmuyor."

"Asya benim karım ve onu ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile edemezsin."

"Kıskanmayı bırak, karını elinden alacak değilim. Ben kendime farklı bir yol çizdim. Duygularımdan tamamen sıyrılmak için de zamana ihtiyacım var."

Ona cevap vereceğim sırada ameliyathanenin kapısı açıldı ve içeriden iki doktor çıktı. Hemen ayağa kalkarak hızlı adımlarla yanlarına doğru ilerledim.

"Asya'm nasıl?" diye sorduğum sırada orada bulunan herkes hep bir ağızdan soru sormaya başlayınca, Asya'nın doktoru bir elini havaya kaldırarak hepimizin susmasını sağladı. Daha sonra bakışlarını bana çevirerek konuşmaya başladı.

"Tebrik ederim Boran Bey, kızlarınız dünyaya geldi ve ikisi de gayet sağlıklı. Onları şimdilik kuvöze aldık. Yarım saat sonra onları görebilirsiniz. Asya Hanım'ın ameliyatı da gayet başarılı geçti. Ama uyanana kadar yoğun bakım ünitesine alacağız."

"Yani bir sorun yok değil mi üçü de gayet iyiler."

"Evet Boran Bey, şu an üçü de gayet iyi. Geçmiş olsun."

Herkes sevinçle birbirine sarılmaya başlamıştı, ama ben Asya'mı görene kadar hiçbir tepki verememiştim. Onu ameliyathaneden çıkardıklarında yanına gittim ve eline uzandım. Birkaç saat içinde nasıl da çökmüştü...

"Beyefendi, hastanın elini bırakmalısınız."

Hemşirenin uyarısıyla Asya'nın elini bıraktım ve yoğun bakımın önüne geldiğimizi fark ettim. Onu kaybetmekten korkuyordum. Ayşe Anne de benimle birlikte buraya kadar gelmişti ve onun da gözlerinde tıpkı benim gibi kaybetme korkusu vardı. Yanına doğru ilerledim ve çenesinden tutarak ağlamaktan kızaran gözlerine baktım. "O, iyi olacak anne, merak etme."

"İyi olacak değil mi? Kızım iyi olacak."

"Şimdi bizim daha güçlü olmamız ve onun uyanmasını sağlamamız gerekiyor."

"Doğru söylüyorsun Boran. Kızlar... Kızlara bakalım mı?"

Yenidoğan ünitesine geldiğimizde camın diğer tarafındaki bebeklere bakmaya başladım. Herkesin gözleri benim üzerimdeydi, vereceğim tepkiyi merak ettiklerini bakışlarından anlıyordum. İki adım atarak mesafeyi azalttığımda kuvöze alınan kızlarım gözüme çarptı. Birbirlerinin kopyası gibiydiler. Bu küçücük bedenlere baktıkça kalbimde hissettiğim sıcaklıkla gülümsedim.

"Ne düşünüyorsun?"

Ömer'in sorusu üzerine bakışlarımı kızlarımın üzerinden ayırmadan, "Asya'ma ne kadar çok benzediklerini," dedim.

***

Aradan saatler geçmesine rağmen, Asya'm hâlâ uyanmamıştı. Bir onun yanına bir kızlarımın yanına gidiyor, onları sürekli kontrol ediyordum. Onun bize, kızlarına ihtiyacı vardı uyanabilmek için. Bir anda aklıma gelen fikirle doktorun odasına doğru ilerledim ve kapıyı çalarak içeri girdim.

"Buyurun Boran Bey, bir sorun mu var?"

"Sizden bir ricam olacaktı."

"Tabii ki."

"Kızlarımı, annelerinin yanına götürmek istiyorum. Belki Asya'm kızlarını hisseder ve hemen uyanır."

Doktor, birkaç saniye düşündükten sonra gülümseyerek başını salladı. "Çok iyi düşünmüşsünüz. Asya Hanım'ın sizi yanında hissetmesi uyanmasına yardımcı olabilir."

Hemşireler beni hazırladıktan sonra Asya'nın yanına girdim ve eline uzanıp kokusunu içime çektim. "Güzelim, birazdan kızlarımızı getirecekler. Küçücük elleri, ayakları var. İkisi de sana benziyor. Sana ihtiyaçları var, o yüzden hemen uyanmalısın-" Kapının birden açılmasıyla cümlem yarım kaldı. Hemşire, kuvözün içindeki kızlarımı Asya'mın yanına bıraktıktan sonra odadan çıktı.

"Anneleri bak, kızların geldi. Anneleri gibi güzel kızlarım var benim. Kızlarımız büyüdüğünde geçmişimizi, hayatımızı, yaşadıklarımızı, sevgimizi, aşkımızı anlatacağız onlara. Anne ve ba-

balarının neler yaşadıklarını, her şeye rağmen nasıl dimdik ayakta durduklarını bilecekler. Onlara bizler gibi olmayı öğreteceğiz. O yüzden uyanmalısın güzelim," dedikten birkaç saniye sonra kızlardan biri ağlayınca, diğeri de ağlamaya başladı. Bebekleri Asya'nın yanından alıp kuvöze yerleştirdiğimde anlamsızca, yüzlerine baktım. Ne yapacağımı, onları nasıl susturacağımı bilmiyordum. Bakışlarımı dışarı çevirdiğimde herkesin gülümseyerek arkamı işaret ettiğini fark ettim.

"Boran..."

Uyanmıştı. Şükürler olsun uyanmıştı. Gözlerini yavaşça aralayarak bana baktığında yanına ilerleyip ellerini tuttum. "Asya'm uyandın! İyi misin?"

"Bebekler... Ağlıyor..." dediği sırada odanın kapısı açılarak, doktor ve hemşire yanımıza geldi. "Asya Hanım, iyi misiniz?"

"Evet, ben iyiyim. Kızlarım ağlıyor. İyiler mi?"

"Çok iyiler, ağlamaları da gayet normal, merak etmeyin. Birazdan sizi odanıza alacağız, o zaman kızlarınızı rahat rahat görebilirsiniz."

Doktor ve hemşire kuvözleri odadan çıkardıktan sonra başka bir hemşire, Asya'yı diğer odaya götürmek için yanımıza geldi. Anlaşılan onunla yalnız kalabilmek için odasına geçmesini beklemek zorundaydım. Odadan çıktığım sırada doktor yanıma yaklaştı. "Asya Hanım gayet iyi görünüyor, ama bu gece hastanede kalması gerekiyor. Ameliyatı sezaryen olduğu için, ağrısı olacak ve yürümekte zorluk çekecek. Serumuna ağrı kesici kattığımız için şimdilik hissetmiyor, ama birkaç saat sonra ağrı etkisini gösterecektir. Odaya alındıktan hemen sonra bebekler kuvözden çıkartılarak anneye verilecek. Bu süreçte Asya Hanım hem bedenen hem de zihnen çok yorulacaktır. Siz de onunla ilgilenmeli ve yanında olduğunuzu ona hissettirmelisiniz."

"Asya'm ve kızlarım için elimden gelen her şeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz."

***

Asya yeni odasına alındığından beri herkes başına toplanmış, kızlardan bahsedip duruyordu. Özellikle de Merve. Bu kız gerçekten susmak nedir bilmiyordu. Onunsa kızları görmek için sabırsızlandığını gözerinden okuyabiliyordum. Ben, bir köşede onu izleyerek, onunla yalnız kalacağım anı kolluyordum.

"İyi misin ortak?"

"Onlar iyi oldukça, benim kötü olmam imkânsız."

"Sana gerçekten özeniyorum."

"Eğer bana özeniyorsan, Zeliş'le evlenmeyi düşünmelisin."

"Size bakacak olursam, sanırım bu hiç de kötü bir fikir değil," dedikten sonra omzumu sıkarak gülümsedi.

Bebekler gelince Ayşe Anne, "Hadi gençler, biz dışarı çıkalım," dediğinde içeridekiler homurdanarak dışarı çıktı.

Asya'dan

Duyduğum bebek sesleriyle gözlerimi açarak kendime gelmeye çalışmış, ardından karşımda arkası bana dönük olan kocama seslenmiştim. Kızlarımın ağlama seslerini duyuyordum, ama kendimi kafamı bile çeviremeyecek kadar da yorgun hissediyordum. Bedenim uyuşmuş gibiydi. Beni ayrı bir odaya aldıklarında annem başta olmak üzere arkadaşlarımın hepsi odaya girmiş, hep bir ağızdan kızlarımı anlatmaya başlamışlardı.

Bakışlarımı Boran'a çevirdiğimde Ömer'le bir köşede bir şeyler konuştuklarını gördüm. Şu an istediğim tek şey, kızlarım ve sevdiğim adamla yalnız kalabilmekti. Odanın kapısı açıldığı an bakışlarımı içeri giren hemşireye ve küçük kızlarıma çevirdim. Beşiğin içinde onları gördüğüm an kalbimde hissettiğim duygu, gözlerimin dolmasına neden olmuştu.

Odadakiler çıktığında ben, Boran ve kızlarımız baş başa kalmıştık. Boran, beşiği yanıma doğru getirerek yatağımın yanına bıraktı. Kızlarımı daha iyi görmek için doğrulmaya çalıştığımda, karnımda hissettiğim ağrıyla tekrar uzandım. Boran hemen yanıma geldi ve doğrulmama yardım ettikten sonra sırtımı yastıkla destekledi. Beşikte mışıl mışıl uyuyan kızlarıma baktığımda, his-

settiklerimin ne kadar farklı bir duygu olduğunu anladım.

"Çok... Çok güzeller."

"Annelerine çekmişler."

"Birazcık da babalarına çekmişler. Kucağıma almama yardım eder misin?"

"Dikişlerin var, alabileceğinden emin misin?"

"Evet, ikisini de kucağıma almak istiyorum," dediğimde Boran, beşikteki kızlarımıza bakmaya başladı. Kucağına almaktan korktuğunu görünce gülümseyerek, "Dikkatli bir şekilde alıp kucağıma vereceksin, bu kadar. Göründüğü kadar zor değil."

Birkaç saniye yerinde durduktan sonra kızlardan birini yavaş bir şekilde kucağına aldı ve kollarımın arasına bıraktı. Diğerini de kucağıma vermeyi başardığında yatağın ucuna oturarak bizi izlemeye başladı.

Kızlarımı nasıl ayırt edebileceğimi düşünürken, sağ taraftakinin alnının tam ortasında küçük bir beni olduğunu fark ettim. "Kızlarımızı rahatlıkla ayırt edebileceğiz."

"Nasıl olacakmış o?"

"Baksana, bu kızımızın alnında küçük bir ben var ama diğerinde yok."

Kızlarımıza dikkatle baktıktan sonra gülümseyerek, "Evet, haklıymışsın. Hadi o zaman, isimlerini sen koy."

"Alnında ben olan kızımızın adı Berra, diğer kızımızın adı ise Serra olsun," dedikten sonra iki küçük meleğin kokusunu içime çektim.

"Bizi çok korkuttunuz Asya'm. Sana, kızlarıma bir şey olacak diye çok korktum."

"Kendimden geçmeden önce ben de kızlarımı kaybetmekten çok korkmuştum, ama şimdi hepimiz gayet iyiyiz ve bir aradayız. Artık korkmanın, üzülmenin bir anlamı yok. Sen ve kızlarım yanımda olduğunuz sürece, hiçbir şey umurumda değil."

Bir Hafta Sonra

"Kızım, Berra ağlıyor, acıkmış olmalı."

"Berra'yı az önce emzirip uyuttum anne. Kucağındaki Serra."

Hamilelik döneminde yorgunluğun ne demek olduğunu tam olarak bilmiyormuşum sanırım. Hastaneden çıktığımdan beri sürekli ayaktaydım ve bu dönemde en büyük yardımcım annemdi. Ömer ve Zeliş, şirketi bir süre tek başlarına idare edebileceklerini söylediklerinde Boran'ın ne kadar sevindiğini gözlerinden okumuştum. Şimdi de sürekli bana yardımcı olmaya çalışıyor, geceleri çok fazla uyuyamadığı için gündüzleri iki arada bir derede uykuya dalıyordu.

Serra'yı uyutmayı başardığımda bakışlarımı anneme çevirdim. Koltukta uyuyakalmıştı ve bu durum beni çok üzüyordu. Bizimle ilgilenmekten kendine vakit ayıramıyor, doğru düzgün uyuyamıyordu. Serra'yı yatağına yatırdıktan sonra yavaşça odamızın kapısını açıp içeri girdim. Boran, yatağa uzanmıştı, ama yanına sokulduğumda kollarını belime sarması bir oldu.

"Kocanı çok mu özledin?"

"Hem de çok özledim."

"Ben de seni çok özledim. Hamilelik bitti, şimdi de kızlarımız rahat durmuyor. Sana sarılıp o güzel kokunu içime çekmeyeli uzun zaman oldu."

"Hâlâ güzel kokuyor muyum?"

"Hem de nasıl, bilemezsin," dedikten sonra kokumu içine çekmeye başlayınca, gülümsemeden edemedim. "Bence senin gibi bir annenin, beş çocuğu olmalı."

"Beş mi?"

"Evet, kalabalık bir aile olalım. Ne kadar kalabalık, o kadar iyi."

"Rüyanda görürsün beş çocuğu. Senin karşında makine mi var?"

"Hayır, deliler gibi âşık olduğum karım var," dediğinde koyulaşmaya başlayan gözlerine odaklandım. Her ne kadar 'Benim

de karşımda ölesiye âşık olduğum kocam var' demek istesem de bu durum odadan çıkmamı zorlaştıracağı için söylemekten vazgeçtim. Yanından kalkmak için bir hamle yaptığımda kolumdan tutarak kalkmamı engelledi. "Nereye kaçıyorsun?"

"Kaçmıyorum, sadece ev işlerini yapmam gerekiyor. Sürekli anneme, Zeliş'e yük olmak istemiyorum. Kızlar uyurken akşam yemeğini ben hazırlayayım."

"Madem öyle istiyorsun, o zaman birlikte hazırlayalım."

Yemek hazırlamak için mutfağa girdiğimizde Boran tüm hamaratlığını konuşturmaya başlamıştı. Birlikte yemekleri hazırlarken kızların ağlaması üzerine onu mutfakta tek başına bırakıp üst kata çıktım. Serra'yı emzirdiğim sırada odanın kapısı açıldı ve içeri annem girdi.

"Hangisini emziriyorsun?"

"Berra'nın altını değiştirip karnını doyurdum, o uyuyor. Şimdi de Serra Hanım'ın karnını doyuruyorum."

"Neden beni uyandırmadın peki? Boran mutfağa girmiş, yemek yapıyor. Onu öyle görünce şaşırdım, hiç beklemezdim damadımdan."

"Sen sürekli yoruluyorsun anne, o yüzden yemeği ben yapacaktım, Boran da bana yardım edecekti, ama kızlar ağlayınca mutfaktaki işleri Boran'a devretmek zorunda kaldım."

Annemle sohbet ederken odanın kapısı tekrar açıldı ve içeri Merve'yle Zeliş girdi.

"Bunlar çok tatlı ya."

"İnsan önce nasılsın der Merve."

"Hemen de kıskanırmış, gayet iyi görünüyorsun canım."

"İyiyim Merve, iyiyim." Serra da en sonunda uyuyunca, beşiğine koyarak kızlara döndüm. "Hadi kızlar, çıkalım artık, uyudular."

"Biraz daha kalabilir miyiz?"

"Zeliş, sabah akşam görüyorsunuz zaten."

"Evet, ama bunlara doyamıyorum."

"Aynen, Zeliş'e katılıyorum."

"Eğer kızlarıma doyamıyorsanız, siz de evlenip çocuk yapın. Emin olun o zaman hiç doyamayacaksınız," dedikten sonra odadan çıkıp salona indim. Kerem, Ömer ve kardeşim masayı hazırlamaya başlamışlardı bile.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk fıstık."

"Hoş bulduk güzellik. İkizler nasıl? Çok özledim ikisini de."

"Kızlar uyandırmazlarsa, uyumaya devam edecekler. Siz masaya geçin, ben yemekleri getireyim."

Yemekler yenildikten sonra masayı toplamaya başladığım an, kulaklarıma dolan ağlama sesiyle işi kızlara devredip üst kata çıktım. Odaya girdiğimde ağlayanın Serra olduğunu gördüm. Kucağıma alıp emzirmeye çalıştım, ama o emmeyip ağlamaya devam etti. Onun susmaması üzerine Berra da ağlamaya başlayınca ne yapacağımı şaşırdım.

"Yine mi ikisi birden ağlıyor?"

"Serra'yı emzirmeye çalıştım, ama emmedi. Altı da temiz, anlamıyorum ki neden hâlâ ağlıyor."

"Serra'yı bana ver, sen de Berra'yı emzir."

Boran, Serra'yı kucağında aldığında küçük kızım bana ihanet ederek bir anda susup babasına bakmaya başladı. Daha sonra kucağımızda uykuya dalan kızları yatak odamızdaki beşiklere yatırarak aşağı indik.

"Bizimkiler nerede Zeliş?"

"Evlerine gittiler Asya. Ahmet'in de uykusu gelince Ayşe Teyze ile odalarına çekildiler. Kızlar da uyuyorken, siz de uyuyun, zaten gece size uyku yok."

"Haklısın biz de uyusak iyi olacak. Sen çık Boran, ben su alıp geliyorum," dedikten sonra mutfağa doğru ilerledim bir bardak su içtim. Mutfaktan çıktığımda Zeliş ışıkları kapatarak yanıma geldi. "Asya, evlilik güzel mi?"

Son basamağı da çıktıktan sonra dönüp yüzüne baktım.

"Eğer evlilikte sevgi, saygı, hoşgörü ve aşk varsa işte o zaman evli olmak gerçekten çok güzel. Benden sana tavsiye, eğer Ömer evlenme teklif ederse hemen kabul et, çünkü birbirinize çok yakışıyorsunuz."

"Öyle bir şey yok. Yani Ömer evlenme teklif etmez. Yoksa eder mi?"

"Zamanı geldiğinde edecektir. Şimdi bunları düşünme de uyu. İyi geceler."

"Sana da iyi geceler," dediğinde gülümseyerek odama girdim ve kapıyı yavaşça kapattım. Boran, beşiğin ucunda durmuş, kızlarımızı izliyordu. Ben de sessizce yanına ilerleyerek kızlarıma bakmaya başladım. O kadar tatlı, o kadar masum uyuyorlardı ki baktıkça bakasım geliyordu. Boran arkama geçerek ellerini belime sarıp çenesini başımın üstüne koydu.

"Bu güzelliklere sahip olduğum için çok şanslıyım. Bana bu kadar güzel ve değerli iki hediye verdiğin için teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim, her anımda yanımda olduğun için. Onlar uyurken biz de yatsak iyi olacak, her an uyanabilirler."

"Tamam, Asya'm uyuyalım." Yatağa girdiğimizde anında bastıran uykuyla gözlerimi kapattım. Nasıl olsa uykum kısa sürecekti...

59

Berra ve Serra, üçüncü aylarını doldurmuşlardı. Bu sürede fazlasıyla yorulmuş ve yıpranmıştım. Asla çocuklarımdan şikâyetçi değildim. Her ne kadar yorulsam da onları öpüp, koklayınca bütün yorgunluğum uçup gidiyordu. Bu sürede en büyük destekçim annemdi, her zaman yanımızda olmuştu. Ona ihtiyacım olduğunu ve gitmemesini söylediğimde, iş yerinden ayrılarak yanımızda kalmaya ikna olmuştu.

Bu akşam yılbaşı gecesiydi. İyi, kötü anılarımızla dolu bir yılı geride bırakıyorduk. Boran'ın kararıyla bu gece herkesi bize davet etmiştik. Amacımız yılbaşı gecesini kutlamak değildi, sadece bu bahaneyle hep birlikte olmak istemiştik. Şansımıza da bu gece kar yağmaya başlamıştı.

Boran, yanağımdan öptükten sonra, "Asya'm ben şirkete gidiyorum, halletmem gereken birkaç dosya var. Öğleden sonra eve gelirim," dedi.

"Tamam, hayatım sen git. Ben de bir duş alıp aşağı ineceğim."

"Görüşürüz güzelim."

"Görüşürüz," dediğimde tekrar yanağımdan öptü ve kızların beşiklerine doğru ilerleyip, birkaç saniye onları izledikten sonra

odadan çıktı. Ben de yataktan kalkarak kızlarıma baktım, mışıl mışıl uyuyorlardı.

Odadan çıkıp merdivenlerden inmeden salona baktım. Zeliş kahvaltı masasını hazırlıyordu. "Günaydın Zeliş."

"Günaydın canım."

"Benim duşa girmem gerekiyor. Odanın kapısını açık bırakacağım. Kızlar uyanırsa ilgilenebilir misin?"

"Tabii ki ilgilenirim, sen duşunu al. Ben de birkaç dakika sonra yukarı çıkarım, merak etme."

"Teşekkür ederim."

Duştan çıktıktan sonra Zeliş'le birlikte kızları da yanımıza alarak aşağı indik. Annem ve Ahmet kahvaltı masasında bizi bekliyorlardı. Sessiz sedasız kahvaltımızı bitirdikten sonra annem yemekleri hazırlamak için mutfağa girince biz de evi temizlemeye başladık. Artık akşam için hemen hemen her şey hazırdı. Kapı açılınca elimdekileri masanın üzerine bırakarak içeri giren Boran ve Kemal Abi'ye baktım.

"Nasılsın Asya?"

"İyiyim abi, sen nasılsın?"

"Gördüğün gibi çam ağacıyla uğraşıyorum."

"Nereye koyalım ki?"

"Ben salona bırakıyorum, artık gerisi size kalmış. Eve gidip hazırlanmam gerekiyor, akşam görüşürüz."

"Elif Abla ve ikizler de geliyor değil mi?"

"Tabii ki geliyorlar. Ahmet'le oynamak için can atıyorlar!"

"Tamam Kemal Abi, akşam görüşürüz."

Kemal Abi dışarı çıkarken kartopu oynamak için bahçeye çıkan Ahmet girdi. Yanına doğru ilerleyip yüzüne baktım. "Çok mu üşüdün sen?"

"Dondum abla, çok soğuk. Bir de ayağım kayıp da yere düşmez miyim? Dondum!"

"İçeri gir seni haylaz."

Arkama döndüğümde Boran ve Ömer'in kızların önüne eğilmiş, garip sesler çıkararak onları güldürmeye çalıştıklarını gördüm. Kızların uyku saati geldiği için yanlarına doğru ilerledim ve Boran'a baktım. "Kızların uyku vakti geldi. Odaya çıkmamıza eşlik eder misin?"

"Tabii ki güzel bayan, size eşlik etmek benim için zevktir." Gülümseyerek Serra'yı kucağıma aldığımda Boran da Berra'yı alarak arkamdan gelmeye başladı. Kızların odasına girdiğimizde yanımda kalarak kızları emzirmemi bekledi. Bu sürede bakışlarını bir dakika bile üzerimden çekmedi. Uyuyan kızları beşiklerine yatırdıktan sonra bir süre yüzlerini inceledim. Kızlarım, bana verilen en büyük ve en değerli armağandı.

"Annelerin nazarı çocuklarına daha çok değermiş. Bence çok bakma."

"Kadınlara kocalarının nazarı değermiş, sen de bana çok bakma o zaman."

"Kocan, sana bakmaya doyamıyor. Sana her baktığında ne kadar şanslı olduğunu görüyor."

"Daha sonra istediğin kadar bakabilirsin, ama şimdi işlerimiz var," dedikten sonra onu odadan çıkardım ve dudağına ufak bir öpücük kondurup elinden çekiştirerek salona inmeye başladım. Ömer ve Zeliş'in bahçedeki büyük masayı salona taşıdıklarını görünce Boran merdivenleri hızla indi ve masayı Zeliş'in elinden aldı. Hazırlıkları son kez kontrol ettikten sonra Ömer, birkaç işi olduğunu söyleyerek yanımızdan ayrıldığında, bizler de odalarımıza çekilerek hazırlanmaya başladık.

"Çok yakışıklısınız beyefendi."

"Karımın yanına yakışmaya çalışıyorum."

"Karınız henüz hazırlanmadı, ama siz her şekilde karınızın yanına yakıştığınızdan emin olabilirsiniz bayım, çünkü onun kalbinde taht kurmayı çok iyi başarmışsınız. Şimdi müsaadeniz olursa ben de hazırlanayım. Birazdan misafirler gelir."

Boran aşağı indiğinde ben de hızla hazırlanmaya başladım ve işimi bitirdikten sonra aynanın karşısına geçtim. Bir şey eksik

gibiydi. Bilekliği takmaya karar verdikten sonra tam çekmeceyi kapatacakken Ahmet'in bana aldığı anı defteri gözüme takıldı. Defteri elime alarak gülümsedim. Bugün yılbaşı gecesiydi ve yeni yıla girmeden önce, Boran ve kızlarım için bir şeyler yazabilirdim. Defter çok küçüktü sadece üç sayfası vardı. Aşkımı, sevgimi, Boran'ıma ve kızlarıma olan sevgi ve şefkatimi bu üç sayfaya sığdırmam imkânsızdı, ama bazen söylenilen tek bir cümle bile her şeyi anlatmaya yeterdi.

Kalbim konuşacak, kalemim yazacaktı...

Boran'dan

Asya'mı hazırlanması için yalnız bırakarak salona indim. Ortam gayet güzel görünüyordu. Abartılı bir şekilde süslememiştik, ama yılbaşı için güzel olmuştu. Bahçe kapısının önüne giderek bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Kar, hafif taneler halinde yağıyordu ve yerler beyaza bürünmüştü.

Bu yılı geride bırakıp yeni bir yıla girecektik. Bu yıl, beni ve Asya'mı fazla yormuş ve yıpratmıştı. Biz her şeye rağmen birbirimizden kopmadan, ayrılmadan bir bütün halinde kalmış, savaşı kazanmıştık. Asya hayatıma bir melek gibi girerek bana yön vermiş ve hayatımdaki bütün yalan ve yanlışları bulmam için bana yol göstermişti. Bir yapboz parçası gibi gerçekler birleşmişti. Tek dileğim, bu parçaların bir daha dağılmamasıydı...

Zil sesiyle bakışlarımı gökyüzünden çekerek kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Kemallerin geldiğini gördüm. "Hoş geldiniz. Buyurun."

"Hoş bulduk, Boran Bey."

"Boran demen yeterli Kemal, mesai saati dışındayız unutma," dediğimde gülümseyerek içeri girdiler. Ayşe Anne, "Hoş geldiniz," diyerek yanımıza geldiğinde Kemal elindeki paketi uzatarak, "Hoş bulduk," dedi.

"Nasılsın Elif kızım?"

"İyiyim Ayşe Teyze, sen nasılsın?"

"İyiyiz Allah'a şükür. Sen nasılsın Kemal?"

"Ben de iyiyim Ayşe Teyze, sağ ol."

Konuşmalar devam ederken kapının tekrar çalmasıyla Ayşe Anne'ye engel olup kapıya doğru ilerledim. Bu sefer Merve, Ahmet, Kerem ve Ömer gelmişti. "Dördünüz birlikte mi geldiniz?"

"Hayır, Ömer'le kapıda karşılaştık," diyen Merve'ye gülümseyerek kapıdan çekildim.

Asya'mın bir türlü aşağı inememesi üzerine, yerimden kalkarak merdivenlerden çıkmaya başladım. Odanın kapısını açıp içeri girdiğimde koltukta oturmuş, gülümseyerek elindeki deftere bir şeyler yazdığını gördüm. "Asya, ne yazıyorsun öyle?" dediğim an elini kalbinin üzerine koyarak bana baktı.

"Korkuttun beni. Ne yazdığımı zamanı gelince öğrenirsin."

"Şimdi okuyayım."

"Hayır, bir dakika bekle."

Elindeki ince deftere bir şeyler daha yazdıktan sonra ayağa kalktı. Defteri komodinin çekmecesine koyduktan sonra bana doğru gelmeye başladı. "Hadi, salona inelim."

"Defter..."

"Misafirlerimiz bizi bekliyor, yarın okursun," dediğinde bir şey söylemeden onayladım. Nasıl olsa yazdığı şeyler bizim içindi, elbette okuyacaktım. Merdivenlerden inerken yanımdaki güzel bayana dikkatlice baktım. Gerçekten çok güzel görünüyordu, melekler gibiydi...

"Harika görünüyorsun, elbisen çok yakışmış."

"Teşekkür ederim bayım. Bir tanecik kocamın hediyesi!"

Gülümseyerek merdivenlerden indiğimizde tüm bakışlar bizi buldu. Asya, Ahmet'i gördüğü an şaşkınca yüzüne baktı.

"Ahmet, sen ne zaman geldin?"

"Dün geldim, sana sürpriz yapmak istedim."

Asya, Ahmet'e doğru ilerleyip boynuna sarıldı.

Sanem ve Oğuz da davetimizi kabul ederek bu gece yanımızda olmaya karar vermişlerdi. Kapıda onları görünce gülümseyerek içeri davet ettim. "Hoş geldiniz, buyurun içeri geçin."

"Hoş bulduk ortak."

"Hoş bulduk."

Kapıyı kapatacakken bir şeye takıldığını fark edince tekrar açtım. Günün son davetlisi de nihayet gelebilmişti.

"Kapıyı kapatmaya çalıştığına göre beni eve almaya niyetin yok gibi."

"Seni fark etmedim, ondandır."

"Yani?"

"İçeri girmiyorsan kapıyı kapatıyorum Kağan."

Ayşe Anne masanın hazır olduğunu söyleyince hep birlikte masaya oturduk. Bakışlarım Asya'mın o güzel gülüşüne takılınca ben de gülümsedim. Onun tek bir gülüşü, beni mest etmeye yetiyordu. Hayatım boyunca hissetmediğim bu duyguyu bana hissettiren kadın, karım...

"Boran iyi misin?"

Bakışlarımı yanımda oturan Ömer'e çevirdim. "Evet iyiyim, ne oldu?"

"Yemeğine dokunmamışsın."

"İyiyim sadece dalmışım," dedikten sonra önüme döndüğümde Asya ile göz göze geldik. Gülümseyerek tabağımı işaret ettiğinde, ben de gülümseyip yemeğime odaklandım. Asya arada tabağıma bakıyor, sonra da kendi tabağına odaklanıyordu. Onun bu hareketi gülümsememi sağlamış, kendimi çocuk gibi hissetmeme neden olmuştu.

Yemekler yenildikten sonra tekrar salondaki koltuklara oturmuştuk. Ahmet, Kerem ve Ömer ikizlerin yanına gitmiş, onları seviyorlardı. Kızlar ise masayı topluyordu. Asya bir ara yanıma gelerek kolumdan tuttu ve beni mutfağa doğru çekiştirdi. Babaannemi ve dedemi aramamı söyleyerek önce kendi konuştu sonra da telefonu bana uzattı. Dedem evde değildi, ama babaannemle konuşmuş gönlünü almıştım. Salona geri döndüğümde Asya'yı ve bebekleri göremeyince yukarı çıktıklarını anladım.

Oğuz, bize imrendiğini söyleyerek beni tebrik ettiği sırada yü-

zündeki ışıltılı gülümsemeyle aşağı inen Asya'ma kaydı bakışlarım. Merdivenlerden yavaşça inerek televizyonu kapattı ve müzik setini açtıktan sonra bakışlarını tek tek hepimizin üzerinde gezdirdi.

"Bayanlar ve baylar, yeni yıla girmemize çok az bir zaman kaldı. Şu an çocukların hepsi uyumuş, anneler rahatlamışken dans etmeliyiz. Hemen şimdi eşlerinizi, sevgililerinizi dansa kaldırıyorsunuz. Yalnız kalanlar da annemi dansa kaldırmayı deneyebilir," dediğinde hepimiz gülmeye başladık.

"Güzel bayan, bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Sizin gibi yakışıklı bir beyefendiyi nasıl reddedebilirim ki?"

Elinden tutup kendime çekerek, ince beline sarıldım. O güzel saçlarından burnuma gelen lavanta kokusu gözlerimi kapatmama neden oldu. Asya başını göğsüme koyduğunda, daha sıkı sarıldım. Gözlerimi açtığımda herkesin dans ettiğini gördüm, tek bir kişi dışında.

Kağan, cam kenarına yaslanmış, bahçeye bakıyordu. Bu çocuğun da bir an önce sevebileceği birini bulmasını ve hayata çok daha iyi bir şekilde yeniden başlamasını istiyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Sesini duymamla başımı çevirip güzel karıma baktım. "Kağan'ın da hayatında sevebileceği birinin olması ne kadar iyi olurdu, değil mi?"

"Şu an âşık olmasa da sevdiği biri olabilir."

"Nasıl yani?"

"Bugün Merve söyledi. Ders aralarında Kağan'la bir araya geldikleri zaman, bir kız sürekli soru sorma bahanesiyle onunla ilgileniyormuş. Yani kız da fena değilmiş. İlerleyen zamanlarda aralarında bir şeyler olabilir diye düşünüyoruz."

"Siz kızlar böyle düşünüyorsanız, eminim gerçek olur. Hatta aralarını yapmak için siz de araya girersiniz."

"Aaa, nereden bildin?" dediğinde gülümseyerek alnına bir öpücük kondurdum. "Karımın bir başkasının mutluluğu için elinden geleni yapacağını biliyorum."

Ellerini belime daha çok sararak başını tekrar göğsüme yasladı. Gözlerimi kapatarak kollarımın arasındaki huzurumla dansa devam ettim.

Kaç saniye, kaç dakika ya da kaç şarkı boyunca dans ettiğimizi bilmeden, koluma dokunulmasıyla gözlerimi açtım. Ömer gülümseyerek bize bakıyordu. Dansa son vererek salona baktığımda, herkesin bizi izlediğini fark ettim, Asya da bu halimizi fark etmiş olacak ki utanarak bakışlarını bana çevirdi. "Biz ayakta mı uyuduk?" dediği an salondaki herkesin kahkahası kulaklarımızı doldurdu.

"Galiba onun gibi bir şey oldu Asya'm. Baksana herkes oturmuş, bir tek biz dans ediyoruz."

"Yeni yıla girmemize on dakika kaldı. Bahçeye çıkmak ister misiniz? Bahçeden havai fişek gösterisini daha rahat izleyebiliriz."

"Bence de çok güzel olur. Hadi kalkın bakalım, bahçeye çıkıyoruz." Kerem'in sözüyle herkes ayaklanarak montlarını giydi. Asya'm da askılıktan şalını alarak omuzlarına örttükten sonra yanıma geldi. "Çocuklar uyanırsa duyamam ama."

"Siz gidin kızım, ben buradayım. Zaten Ahmet ve diğer ikizler de uyuyor, uyanır da birilerini görmezlerse korkarlar."

"Tamam anne, teşekkür ederim." Asya'm gülümseyerek bana baktığında elinden tutup bahçeye ilerledim. Bahçeye çıktığımızda Asya olduğu yerde durup elini uzatarak, kar tanelerinin eline düşmesini izledi.

"Çok güzeller."

"Senin kadar olamaz."

"Abartma Boran."

"Abartmıyorum. Bana göre senin güzelliğinle hiçbir şey yarışamaz."

Ömer, "Evet arkadaşlar, birkaç dakika sonra yeni yıla girmiş olacağız, ama öncesinde size söylemek istediklerim var," dedikten sonra karşısında duran Zeliş'e odaklandı. "Karşımda gördüğünüz bu güzel kızla gençlik döneminde bazı sorunlar yaşadığımız için birbirimize zıt gittik. Bir araya geldiğimizde çoğu zaman atışıp du-

rurduk. Zeliş, bu evde yaşamaya başladığında da atışmaya devam ettik. Asya ve Boran her ne kadar 'Siz birbirinizi seviyorsunuz, inat etmeyi bırakın' deseler de biz bunu reddedip durduk. Ta ki Asya, bana 'Duygularını söylemezsen, onu kaybedeceksin' diyene kadar. Zeliş'i kaybetme korkusu nedense beni sarsmıştı. Onu bir başka erkeğin yanında görmek... Bunu kaldıramazdım. Duygularımı söylediğim an, her şey bambaşka oldu. Aşkım karşılıksız değildi ve gerçek mutluluğu Zeliş'le bulmuştum. Şimdi ise bu ilişkiyi bir tık daha ileri götürmek ve sevdiğim kadının hep yanımda olmasını istiyorum," dedikten sonra elini cebine sokarak bir kutu çıkartıp Zeliş'e bir adım daha yaklaştı.

"Aşkım iyi günde, kötü günde bu deli adamın yanında olmayı ve onunla evlenmeyi kabul eder misin?"

Hepimiz merakla Zeliş'in vereceği cevabı bekliyorduk. Zeliş, titreyen elini Ömer'e uzatarak, "Sen deli, ben senden deli. Gül gibi geçinip gideriz," dediğinde hepimiz gülümseyip alkışlamaya başladık. Ömer, yüzüğü parmağına takıp Zeliş'e sıkıca sarıldığı anda havai fişekler patlamaya başladı.

Asya'm anında bana dönerek gözlerime baktı. "Mutlu yıllar Boran'ım, mutlu yıllar sevdiğim, mutlu yıllar çocuklarımın yakışıklı babası, annelerinin ilk ve son aşkı. İyi ki varsın, seni çok seviyorum."

Ellerimi yanaklarına koyarak, "Mutlu yıllar sevdiğim, mutlu yıllar umudum, mutlu yıllar gerçeğim. Seni bütün kalbimle seviyorum," dedikten sonra sıkıca sarılıp, kokusunu içime çekerek alnından öptüm. Başını kaldırıp gökyüzüne baktığında, ben de başımı kaldırarak havai fişek gösterisini izlemeye başladım. Hep birlikte fotoğraf çekinip bu anı ebedileştirdikten sonra telefonumun çalmasıyla herkesin bakışları beni buldu.

"Alo?"

"Merhaba Boran Gençoğlu." Telefondaki kişinin sesi boğuk çıktığı için kim olduğunu çıkaramamıştım.

"Kimsin sen?"

"Beni unutmuş olamazsın Boran. Ecelin olacağımı söylemiştim."

"Mavi göz?"

"Mavi göz mü?" dedikten sonra kahkaha atarak konuşmaya devam etti. "Güzel bir lakap takmışsınız bana beğendim, ama bu aramızdaki buzların eriyeceği anlamına gelmez." Sinirli bir şekilde elimi yumruk yaparak, derin nefesler alıp vermeye başladım. Bu adam da nereden çıkmıştı şimdi?

"Ne istiyorsun?"

"Ne mi istiyorum? Yaptıklarının cezasını çekeceksin. Öyle bir canını yakacağım ki hayatın boyunca o acıyla yaşayacaksın. Seni öldürmeyeceğim, ama en değerli varlığını elinden alacağım," dediği an bakışlarımı Asya'ya çevirdim. Gülümseyerek kızlarla konuşuyordu. Tedirgince etrafıma baktığımda Ömer'le göz göze geldik.

"Adamsan karşıma çıkar, hesabını benimle görürsün."

"Senin ölmen bir işime yaramaz, acı çekmen işime yarar."

Başımı iki yana sallayarak derin bir nefes daha aldım. Ömer tedirginliğimi görmüş olacak ki bana doğru yürümeye başladı.

"Şimdi acı çekme sırası sende," dediği an duyduğum kurşun sesiyle elimdeki telefon düştü. Herkes çığlık atmaya başladığında bakışlarım Ömer'in üzerinde takılı kaldı. Gömleğinde beliren kanı gördüğümde ona doğru koşmaya başladım. Ömer, sırtüstü yere düştüğü an görüş alanıma Asya girdi. O da benim gibi Ömer'e doğru koşarken, art arda sıkılan silah sesiyle bu sefer Asya olduğu yerde dizlerinin üstüne düştü.

O an dünya durdu, zaman akmaz oldu.

FİNAL

"Asya'm... Güzelim dayan."

"Boran, canım çok yanıyor."

Şu an ne yapacağımı bilmiyordum. Şaşkındım. Düzgün bir tepki bile veremiyordum. Başımı çevirip Ömer'e baktığımda onun da kanlar içinde yerde yattığını gördüm. Asya titremeye başladığında anında önüme dönerek, kollarının arasındaki şalı yaralarına bastırmaya başladım.

"Asya'm..."

"Boran, ben... Ben..." dediği an gözleri kapandı. O an kalbimin parçalandığını hissettim. Kaybetme korkusu... Bu korku aklımın başına gelmesini sağladı. "Ambulans çağırın, hemen!" diye bağırmaya başladım. "Asya'm sakın kendini bırakma, sakın bizi bırakma, aç gözlerini."

Kemal'in, "İki kurşun yarası var. Çok fazla kan kaybediyor," demesi üzerine Elif Abla yanımıza gelerek elindeki bezi Asya'nın göğsüne koyup bastırmaya başladı.

"Uyanmalı, Asya'm uyunmalı."

"Sakin ol Boran, ambulans birazdan burada olur."

"Bizim kızlarımız var. Benim gibi onlar da annelerine muhtaçlar." Asya'mın alnından öperek bakışlarımı Kemal'e çevirdim. "Ömer, kardeşim..."

"Tek kurşun yarası var, gözleri kapalı," dediği sırada Ayşe Anne'nin bağırışıyla tepkisiz kaldım.

"Kızım, yavrum uyan... Allah'ım yardım et. Kızımın canını alacağına benim canımı al."

Ayşe Anne'nin feryatları kalbime bir ok gibi saplandı. Asya'mı kaybetmek... Buna dayanamazdım.

Ambulansla birlikte yanıma yaklaşan korumalardan biri, "Kaçtılar efendim, ama peşlerine adam taktık," dedi. Hiçbir şey söylemeden sadece karıma baktım.

Bahçeye giren sağlık görevlileri ve polisler, hızlı adımlarla yanımıza geldi. Ambulans doktoru Asya'mın önünde eğilerek nabzına ve gözlerine baktıktan sonra yanındaki görevlilere seslendi. "Sedyeyi getirin hemen, çok kan kaybetmiş."

"İyi değil mi karım? Bir şey olmayacak?"

"Bir şey söylemek için çok erken. Hemen hastaneye gitmesi gerekiyor," dedikten sonra Asya'mı kucağımdan alarak sedyeye yatırdılar. Ayağa kalkarak elini tutup öpmeye başladım. "Hastaneye gidiyoruz güzelim, biraz daha dayanmalısın."

Beş Saat Sonra

Yine korkuyordum.

Yine, kaybetme korkusunu yaşıyordum.

Asya'mı doğuma aldıklarında da böyle korkuyordum. Onu kaybetmekten, bir daha görememekten korkuyordum. Bu sefer ki duygularım daha yoğun ve daha hazmedilmez derecedeydi. Bir yanda kalbim dediğim karım, bir yanda kardeşten öte arkadaşım. İkisi de dört saatten fazladır ameliyattaydılar. Herkes şu an onlardan gelecek iyi bir haber bekliyordu. Elif Abla ve Sanem, evde kalıp çocuklarla ilgileniyorlardı. Ayşe Anne ve Zeliş, ağlamaktan kriz geçirecek duruma geldikleri için, hemşireler tarafından sakinleştirici verilip bir odaya alınmışlardı. Merve de ağlamaktan yor-

gun düştüğü için, onların yanında bekliyordu.

Kemal'in bana doğru geldiğini görünce oturduğum yerden kalkarak ona baktım. Anında diğerleri de yanımıza geldi.

"Daha önce seni vuran adam olduğu kesinleşti. Tüm adamlarımız, hatta polisler takipteler. Tüm şehir giriş ve çıkışları kontrol ediliyor. Mobese kayıtlarına göre İzmir'den çıkmamışlar. Arabaların en son göründüğü yerler, adamlarımız tarafından aranılıyor. Onları bulacağız."

"Adamlara söyle, onları polisten önce bulsunlar. Polislere teslim etmeden önce o adamın canını alacağım. Onu yaşatmakla en büyük hatayı yaptım, ama bu sefer bu hataya düşmeyeceğim."

"Boran, katil mi olacaksın yani?"

"Karım ve kardeşim o adam yüzünden ölüm kalım savaşı veriyor Oğuz. O adamı yok edeceğim anladın mı? Acı çektirerek canını alacağım." Sıkmış olduğum yumruğumu duvara vurarak gözlerimi kapattım. O adamın canını yakacaktım, ama önce karım ve kardeşimin iyi haberlerini duymak istiyordum. Kapının açıldığını duyunca anında arkamı döndüm. Ömer, cihazlara bağlanmış bir halde sedyede yatıyordu.

"Kardeşim, aslanım uyanacaksın tamam mı? Yoksa bütün kıyafetlerini tek tek giyerim. Hatta başkalarına dağıtırım, haberin olsun."

Ömer'i yanımdan uzaklaştırdıklarında bakışlarımı doktora çevirdim.

"Sizler sormadan konuşmaya başlasam iyi olacak. Ömer Bey'i ameliyata aldığımızda kurşunun tam olarak omurgayı sıyırdığını gördük. Eğer omurgaya isabet etmiş olsaydı, sakat kalma olasılığı çok yüksek olacaktı. Kurşun karnından girip omurgasına kadar ilerlediği için ameliyat biraz uzun sürdü. Yürüyüşünde bir probleminin olup olmadığını da uyandığında anlayacağız."

"Nasıl yani? Sakat kalma ihtimali mi var?"

"Bu bir olasılık, kurşun omurgayı sıyırdığı için omurgada hafif bir zedelenme söz konusu. Dediğim gibi, kesin tanı için uyanmasını bekleyeceğiz."

"Peki, karım, o nasıl?"

"Eşinizin ameliyatı hakkında bilgim yok maalesef. Eşinizin ameliyatı iki numaralı ameliyathanede yapılıyor."

"Bizi içeri almazlar, ama siz girebilirsiniz. Benim için nasıl olduğuna bakamaz mısınız?" dediğimde doktor kararsız bir şekilde yüzüme baktı. Asya'mın iyi olduğunu, ameliyatın başarılı geçtiğini duymaya ihtiyacım vardı. "Lütfen," dediğimde başını sallayarak tekrar ameliyathaneye girdi.

Doktor yanımdan ayrıldıktan sonra, "Oğlum!" diyerek koşan Ayşe Anne'ye bakışlarımı çevirdim. "Bir haber yok mu hâlâ?"

"Asya'dan henüz bir haber yok, ama birkaç dakika önce Ömer'i ameliyathaneden çıkardılar," dediğim an Zeliş yanıma gelerek kollarımdan destek aldı ve kızarmış gözleriyle yüzüme baktı. "Ömer... O, iyi mi?"

"Ameliyatı başarılı geçmiş, şimdi yoğun bakıma aldılar. Uyanmasını bekleyeceğiz."

"Görebilir miyim peki?"

"Ameliyattan yeni çıktığı için alacaklarını sanmıyorum, ama camdan bakabilirsin," dedikten sonra bakışlarımı Merve ve Kerem'e çevirdim. "Zeliş'e eşlik eder misiniz? Yalnız gitmesin."

"Merak etme, ben kızların yanındayım." Kerem'i başımla onayladığımda birlikte koridorda ilerlemeye başladılar. Ayşe Anne, sakinleştiricinin etkisiyle ruh gibi olmuştu. Ağlayamıyor ve fazla konuşmuyordu.

Ben sakinleştirici bile almadım neden ruh gibiyim?

Neden kalbimin söküldüğünü hissettiğim halde, bu kadar sakin durabiliyorum?

Ameliyathanenin kapısı tekrar açıldığında az önceki doktor içeriden çıkarak bize doğru gelip durdu. Yüzüne baktığımda gördüğüm umutsuz bakışlarla öylece konuşmasını bekledim.

"Asya nasıl?" Kimseden ses çıkmayınca Kağan konuşmuş, merak ettiğimiz soruyu sormuştu.

"Ameliyat hâlâ devam ediyor. Göğsüne saplanan kurşun kalbi-

nin bir santim yukarısına isabet ettiği için kalbi ameliyat sırasında durmuş, ama tekrar çalıştırmışlar. Göğüs kısmındaki operasyon bitmiş. Şimdi karnına saplanan kurşunu çıkarmak için uğraşıyorlar. Karın bölgesindeki kurşun iç organlarına da zarar verdiği için iç kanama başlamış. Size umutsuz bir şey söylemek istemiyorum, ama durum bu. Dualarınızı eksik etmeyin. Ameliyat sonrası doktorlar size kesin bilgi vereceklerdir."

Kalbi durmuş!

İç kanaması var!

Umutsuz bir şey söylemek istemiyorum!

Umudunu kaybetmiş bir adama, umut olan Asya'm... Yaşamalı, benim için, kızlarımız için yaşamalı. Kalbi durmamalı, tam tersine bizim için atmalı.

Ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Artık eskisi gibi kalpsiz, duygusuz, umutsuz bir adam değildim. Asya kalbimin buzlarını eritmiş, kalbimi ele geçirmişti. Şimdi beni bırakıp giderse ben bir hiç olacaktım. İçi bomboş bir hiç...

Ayşe Anne oturmuş sessiz bir şekilde gözyaşlarını akıtıyordu. Ahmet yanında oturmuş bir şeyler söyleyerek onu teselli etmeye çalışıyordu. Arkamı dönüp yürümeye başladığımda ayaklarım bana inat yürümemek için direniyordu. Duvara tutunup destek aldığımda boşta kalan kolumu biri tutarak bana destek oldu. Başımı kaldırıp baktığımda bu kişinin Kemal olduğunu gördüm. Hiçbir şey söylemeden öylece bana baktığında elimi duvardan çekerek, Kemal'in yardımıyla yürümeye başladım. Koridorun sonundaki lavabonun önüne geldiğimde Kemal'in kolundan çıkıp, içeri girerek kapıyı kapattım. Lavabonun önüne ilerleyip, başımı kaldırarak aynadaki yansımama baktım.

Güçsüz ve çaresiz görünüyordum. Ben böyle bir adam değildim. Hastanede karım ve kardeşim ölüm kalım savaşı verirken, benim yaptığım tek şey sadece beklemekti. Suyu açıp yüzümü yıkadım ve tekrar aynaya baktım. Asya'mın o ameliyattan sağ salim çıkmasını bekleyecektim, ondan sonra ise vakit hesap görme vaktiydi...

Aynadaki yansımama son kez bakarak lavabodan çıktım. Kemal'in telefonla konuştuğunu görünce yanına ilerledim. "Elif Abla mı?"

Başını sallayarak onayladığında elimi uzatarak telefonu istedim. "Elif Abla."

"Boran, ablacım nasılsın?"

"Kötüyüm abla, hem de çok kötü. İçim yanıyor, bağırmak, bir şeyleri kırıp dökmek istiyorum, ama bir şeyler buna engel oluyor sanki. Tek yaptığım sadece tepkisizce beklemek."

"Kimsenin elinden bir şey gelmiyor. Sabret, bekle kardeşim. Dualarımız Asya ve Ömer için."

"Sağ ol abla, kızlarım nasıl?"

"Gece boyunca çok ağladılar. Annelerinin kokusuna ihtiyaçları var. Hazır mama alıp hazırladık, zor da olsa yediler. Az önce uykuya daldılar. Umarım uzun bir süre uyurlar. Sanem de şu an odalarında, kızları kontrol ediyor."

"Teşekkür ederim. Anneleri uyanana kadar kızlarım size emanet."

"Merak etme kardeşim. Dualarımız sizlerle, Allah'a emanet olun."

"Sağ ol, görüşürüz."

***

Aradan iki saatlik bir zaman dilimi geçmiş, hava tamamen aydınlanmıştı. Ömer'in yoğun bakımdaki durumu aynıydı. Zeliş ne kadar yanına gitmek istese de doktorlar müsaade etmemişlerdi. Bakışlarımı kapıya dikmiş beklerken, ameliyathanenin kapısı açıldığında ayağa kalktım. Asya'mı gördüğüm an yanına gitmeye çalıştım ama doktorlar bana engel olarak hızlı bir şekilde yanımızdan uzaklaşmaya başladılar. Bir sürü kablo bedenine yapıştırılmıştı ve ağzında hortum vardı. İçeriden çıkan doktorların yanına doğru ilerledim. Doktorlar da en az bizim kadar yorgun ve halsiz görünüyorlardı.

"Neden yanına yaklaşmama izin verilmedi? Neler oluyor? Kötü bir şey mi var?" diye sordum.

"Öncelikle sakin olun."

"Nasıl sakin olayım, o benim karım, o benim her şeyim."

"Eşiniz zor bir ameliyat geçirdi ve hayati tehlikesi devam ediyor-" dediği an sinirli bir şekilde sözünü keserek bağırdım. "Nasıl hayati tehlikesi devam ediyor? Karım yaşamalı anladınız mı, yaşamalı!"

"Sözümü kesmeden beni dinleyin lütfen. Kurşunlardan biri eşinizin kalbine çok yakın bir yerdeydi ve ameliyat esnasında kalbinin durmasına sebep oldu, ama tekrar çalıştırdık. Karın boşluğuna gelen kurşun ise iç organlara kötü bir şekilde zarar vermiş ve iç kanama başlamıştı. Zarar gören organlara tek tek, dikkatli bir şekilde dikiş atıldı. Şu an her şey iyi görünüyor, ama bu tam olarak iyi olduğu anlamına gelmiyor. İç kanamanın tekrar başlaması ve kalbinin durma ihtimali hâlâ devam ediyor. En ufak bir sorunda yaşama şansı düşük olacaktır. Biz elimizden geleni yaptık, ama her şeye hazırlıklı olun ve iyi olması için dualarınızı eksik etmeyin."

Bunlar kâbus olmalıydı, bunlar gerçek olamazdı. Ben hiçbir şeye hazırlıklı olamazdım. Asya'mı kaybetmeye nasıl hazır olabilirim ki? Bunu nasıl kabul edebilirim? Bu kalp Asyasız bir hayata alışamaz. Bunu bize yapanlara, karımın ve kardeşimin canını yakanlara bunların hesabını soracaktım. Can dediklerimin canlarını yakanın, canını yakacaktım, ama önce Asya'mın ve kardeşimin uyanmasını bekleyecektim. Elimden gelen tek şey beklemekti...

Bir süre kendime gelmek için bekleyip yoğun bakım ünitesine doğru yürümeye başladım. Yoğun bakım ünitesine girdiğimde herkesin orada toplandığını gördüm. Zeliş'in olduğu tarafa doğru ilerlediğimde içeride Ömer'in yattığını gördüm. Yorgun, halsiz bedeni öylece gözlerimin önündeydi. Bunların tek suçlusu vardı, o da bendim. O adama acımayacak, canını alacaktım.

Diğer bölmeye geçtiğimde ise Asya'mın solgun yüzüyle karşılaştım. Üç ay önce onun yine böyle solgun haliyle karşılaşmıştım. O an canım nasıl yandıysa, şu an da yine canım yanıyordu, hem de daha fazla. Ben öylece Asya'ma bakarken bir hemşirenin yanımıza gelmesiyle bakışlarım onu buldu.

"Ömer Bey'i görmek isteyenlerden bir kişi yanına girebilir," dediğinde Zeliş'in bakışları beni buldu. Parmağındaki yüzüğü çevirip duruyordu. Kardeşimin yanına, karısı olmasını istediği kişi, Zeliş girmeyi hak ediyordu.

"Ömer'in senin sesini duymaya daha çok ihtiyacı var," dediğimde tebessüm ederek hemşireyle birlikte ilerledi. Ben vurulduğumda bile bana güç veren, yaşamamı sağlayan Asya olmuştu.

Asya'mın ekrandaki kalp ritmine baktığımda oldukça düşük olduğunu gördüm. Kalbi yavaş atıyordu. Asya'mın bu haline bakmaktan, beklemekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

***

Aradan saatler geçmesine rağmen ikisinin de durumu aynıydı. Doktorlar ve hemşireler sık sık gelip kontrol ediyor ve sonra hiçbir şey söylemeden gidiyorlardı. Doktorların ve hemşirelerin Ömer'in odasına girmesiyle hızlı bir şekilde ayağa kalkarak cama doğru ilerledim. Herkes benim gibi korkuyla onları izliyordu. Ömer'in baş ucunda durup gözlerine baktıktan sonra geri çekildiler. O an Ömer'in gözlerinin açık olduğunu görmemizle Zeliş çığlık atarak bana sarıldı. Ben de elimle sırtını sıvazlayarak tebessüm ettim. Kardeşim artık uyanmıştı. Artık uyanma vakti kalbimin sahibindeydi.

Bir süre Ömer'i muayene edip hemşireye bir şeyler söyledikten sonra doktor yoğun bakım ünitesinden çıkarak yanımıza geldi.

"Ömer iyi değil mi, bir şeyi yok. Biz evleneceğiz, bana evlenme teklifi etti."

Doktor, gülümseyerek bir elini Zeliş'in omzuna koydu. "Bazı şüphelerimiz vardı, ama yanıldığımızı görünce sevindik. Ömer Bey gayet iyi görünüyor, birazdan odasına alacağız. Dinlenirse, söylediklerimizi harfiyen yaparsa en kısa sürede toparlanacaktır."

Zeliş bu sefer mutluluktan ağlıyordu. Hepimiz Ömer'in uyanmış olmasına seviniyorduk, ama sevincimiz buruktu.

Ömer yoğun bakımdan çıkartılarak özel bir odaya alındı. Ayşe Anne elini omzuma koyduğunda bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Oğlum, kardeşin uyandı sen de yanına gitmelisin."

"Asya uyanırsa..."

"Emin ol uyandığı an sana haber vereceğim."

Odasına girdiğimizde Ömer gülümseyerek bize baktıktan sonra dudağını büzdü. "Ne o, uyanmama sevinmediniz mi?"

Oğuz, "Sevindik tabii neden sevinmeyelim," dedi.

Ömer, "O yüzden mi yüzünüz sirke satıyor!" dedikten sonra hepimize tek tek baktı. "Hepiniz buradasınız ama Asya yok, kesin ikizler çok ağladığı için gelemedi. Neyse, o da sonra gelir artık." Kimseden ses çıkmayınca, "Uyandığıma pişman ettiniz beni. Bu suratlarınızı görmek için mi uyandım ben?" dediğinde yanına giderek elimi omzuna koydum. Yeni uyandığı için Asya hakkında bir şey söylemek istemiyordum.

"Çenen düştüğüne göre gayet iyisin. Ben şimdilik gidiyorum, tekrar gelirim. Bir an önce iyileşmeye bak, enerjini boş konuşarak harcama," dedikten sonra hızla odadan çıktım ve Asya'ya bakan Ayşe Anne'nin yanına gittim.

Ayşe Anne sessizce yanımdan ayrılıp arkadaki banklardan birine oturdu. Elimle camdan destek alarak ayakta kaldım. "Asya'm... Güzelim... Ömer uyandı. Şimdi de uyanma sırası sende. Kızlarımız sana, senin kokuna muhtaçlar. Senin yokluğunu hissettikleri için ağladıklarını söyledi Elif Abla. Hadi uyan, kızlarımızın yanına gidelim. Hadi be güzelim, aç gözlerini."

Aradan geçen bir saatin sonunda Asya'mın yüzüne öyle odaklanmıştım ki bir an kirpiklerinin kıpırdadığını gördüm. Bu gerçek miydi, yoksa beynimin bana oynadığı bir oyun muydu? Emin olamadığım için yüzüne daha dikkatli baktım. Gözleri yavaş bir şekilde açıldığında heyecanla cama vurdum. "Asya'm buradayım!" dediğim an Ayşe Anne de hemen yanıma gelerek kızına baktı. Doktorların ve hemşirelerin içeri girdiklerini gördüğümde heyecanla onlara baktım. Doktorların bakışları kalp ritmini gösteren cihazı bulduğunda, ben de bakışlarımı cihaza çevirdim. Kalbi hâlâ yavaş atıyordu ve tansiyonu normalin çok altında seyrediyordu. Doktorların yüzünde gördüğüm telaşın ardından hemşirelerden biri hazırladığı iğneyi Asya'nın koluna sapladı. Ters giden bir şeyler vardı.

"Neler oluyor Boran? Neden kızım öylece tavana bakıyor?" Korkuyla Asya'nın ismini sayıklayarak cama vurduğumda hemşirelerden biri anından perdeyi çekerek içeride olanları görmemizi engelledi. Sinirle olduğum bölümden çıkarak yoğun bakım ünitesine girip Asya'mın adının yazdığı kapıyı açarak odaya girdim. Hemşireler engel olmaya çalıştığında hışımla önümden itekleyerek yatağa ilerleyip, Asya'mın yüzünü avuçlarımın içine alıp tavana bakan gözlerine odaklandım.

"Asya'm, güzelim neden öylece tavana bakıyorsun? Bir tepki ver bana," dediğim an gözleri gözlerimi buldu. Öylece gözlerime bakarken, canının yandığını görebiliyordum. Doktorlar dikkatli bir şekilde yaralarını inceliyorlardı. "Asya'm beni duyuyor musun?"

Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra dudakları yukarı kıvrıldı. "Boran," dediği an onun sesiyle gözlerimin dolduğunu hissettim. Bu kadın benim en değerli varlığım, annemden sonra gözlerimin dolmasını sağlayan tek kadındı.

"Asya Hanım iyi misiniz? Nasıl konuştunuz?" doktorların sorusu kafamın karışmasına neden oldu.

"Neler oluyor? Neden bu kadar şaşkınsınız?"

"Şu an hastanın iç organlarında sorun görünüyor. Kalp ritmi de düzensiz. Bu durumda konuşabilmesi bizi fazlasıyla şaşırttı. Bu imkânsız gibi bir şey. Hemen ameliyata almalıyız, çünkü iç kanama ihtimali yüksek ve tehlike arz ediyor."

"Ameliyatın bir faydası olmayacak."

Bakışlarım Asya'yı bulduğunda ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Asya'm ne diyorsun sen?"

"Ölüm kapımı çaldı ve ben, o kapıyı açtım." Kısık ve bir o kadar da titreyen sesiyle söylediği sözler, öylece kalmamı sağladı. Yataktan destek alarak ayakta kalmayı başardım. Ölüm kapımı çaldı demek bu kadar kolay mı? Bizi bırakıp gitmek bu kadar basit mi? Doktorun, "Ameliyathaneyi hazırlayın hemen," diye bağırması kendime gelmemi sağladı.

"Asya'm ameliyattan sonra iyi olacaksın, tamam mı? Kızlarımız evde seni bekliyor bunu unutma ve iyileşmek için savaş, ayak-

ta kal," dediğimde yavaş hareketlerle başını odadaki pencereye doğru çevirdi. "Beni kucağına alır mısın? Kar tanelerini izlemek istiyorum."

"Asya'm."

"Lütfen." Bu, Asya'mı ölüme götürmem demekti. Bakışlarım doktorları bulduğunda yüzlerinde gördüğüm umutsuzluk, kalbime bir hançer gibi saplandı. Göz göre göre sevdiğim, âşık olduğum, umudum dediğim karımın ölümünü mü seyredecektim? Bunu yapamazdım. Buna katlanamazdım. Ben bu kadar güçlü bir adam değildim.

Bakışlarımı cama çevirdiğimde perdenin açılmış olduğunu, herkesin bize baktığını gördüm. Bakışlarımı tekrar Asya'ya çevirdiğimde, yüzünün git gide solduğunu fark ettim. Yüzünde tek umut kaynağı, ışıldayarak bakan gözleriydi. Doktorların da gözlerinde gördüğüm umutsuzlukla Asya'mı dikkatli bir şekilde kucağıma aldım. Doktorun işaretiyle hemşire yanımıza gelerek üzerinde takılı olan kablo, serum ve kan torbalarına bağlı iğneleri tek tek çıkarttı. Asya'm anında kollarını boynuma sardığında, güçlü olmaya çalışarak cama doğru ilerleyip durdum. Asya'm göğsüme yasladığı başını hafifçe kaldırarak camdan dışarı baktı. Her yer bembeyaz olmuştu.

"Boran'ım," dediği an başımı eğerek yüzüne baktım. O da başını kaldırmış, zoraki bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Efendim Asya'm?" Artık sesim de titremeye başlamıştı.

"Hayat bizi kötü şartlar altında bir araya getirdi. Ben... Seni tanıdığım, seni sevdiğim, seninle evlendiğim için, sen çocuklarımın babası olduğun için asla pişmanlık duymadım. Seninle birlikteyken hayatın zorlukları kadar güzelliklerini de tattım. Sen, bana nefes oldun. Sen, bana hayat oldun," dedikten sonra gözlerini kırpıştırıp, derin bir nefes alarak gözlerime odaklandı. Bu hareketi daha da korkmama neden oldu. Sevdiğim kadın ellerimin arasında eriyip, yok oluyordu. Tekrar konuşmaya devam ettiğinde sesinin kısılmaya başladığını fark ettim.

"Sen, benim her şeyim oldun Boran. Çok iyi bir eş, harika bir

baba oldun ve benden sonra da kızlarıma çok iyi bakacağından da eminim. Uyanmadan önce babamı gördüm. Yeşilliklerle kaplı bir alanda, ağaçların arasındaki bir salıncakta oturuyordu. O an babamın yanına gitmek... Sıkıca sarılıp sonra dizlerinde uyumak istedim. Ona seslendiğimde gülümseyerek bana baktı ve dedi ki, 'Seni burada bekliyorum kızım, ama önce son bir kez gözlerini açmalısın. Yanıma gelirken kar taneleri sana eşlik edecekler.' Garip değil mi bu rüyayı görmem, karın yağması ve bu durumda seninle konuşabilmem... Hayat insanı hiç ummadığı şeylerle karşılaştırıyor. Asla olmaz dediğimiz şeyler oluyor..." dedikten sonra öksürmeye başladı. Ağzından akan kanı gördüğümde Asya'ma daha sıkı sarıldım.

"Asya'm dayanamam sensizliğe... Sen benim kalbim, umudum, her şeyimsin."

"İnsan bu hayatta öyle şeylere alışır ki... Bizim aşkımız, sevdamız bir ömürlük değil, Boran'ım." Elini kaldırıp kalbimin üzerine koyarak baygın bakışlarını gözlerime sabitledi. "Ben hep burada olacağım, biliyorum. Sakın ben yokken hayata küsme. Kızlarımız için her şeye rağmen dimdik ayakta dur... Eskisi gibi kötü olma. Hem benim için hem de kızlarımız için..." Sesi artık iyice kısılmıştı.

"Bizim aşkımızı kızlarımızda yaşat aşkım." Kalbimin üzerine koyduğu elini biraz daha bastırarak gülümsedi. "Ben hep burada olacağımı biliyorum. Sen de sonsuz hayatımda kalbimde olacağını unutma Boran'ım," dediği anda gözlerim dolmaya başladı.

Asya'mın bana tebessümle bakarak, "Bana şarkımızı söyler misin?" dediği an sadece başımı sallayabildim. Göz kapaklarını zorla açık tutuyor gibiydi. Gözlerinin derinliklerinde kaybolmak istiyordum. O gözlerin kapanmasına dayanamazdım. Şarkıyı titreyen sesimle söylemeye başladığımda gülümseyerek başını pencereye çevirdi ve kar tanelerine baktı. Ben ise sadece yüzüne bakarak, her dinlediğimde her söylediğimde bana Asya'mı hatırlatan ve hatırlatacak olan şarkıyı söylemeye devam ettim.

Senden asla, bir gün bile ayrı kalmam, ayrı kalmam,

Dünyaları verseler de olmadığın yerde durmam,

Bu duygu anlatılmaz ki.

Sen bir meleksin, her şey demeksin.

Tut hep elimden...

Önce boynuma doladığı kolları gevşedi, sonra başı geriye düştü. Nefesim kesildi, ayaklarım tutmaz oldu. Daha fazla dayanamayarak olduğum yere dizlerimin üzerinde düştüm. Asya'ma sıkıca sarılarak kokusunu içime çektim.

"Asya'm!"

Gözyaşlarımı artık saklamama gerek yoktu. Güçlü olmaya çalışmamın bir anlamı yoktu. "Seni çok seviyorum güzelim. Sen benim kalbimsin... Ben nasıl yaşarım şimdi? Nasıl güçlü olabilirim? Sen hayatıma bir melek gibi girdin, beni karanlığımdan çıkarttın ve şimdi de bir melek gibi gidiyorsun."

Elimde olmadan bağırıyor, kendi kendime konuşuyordum. Doktor yanıma gelip diz çökerek elini Asya'mın nabzına koydu ve sonra gözlerime baktı. "Başınız sağ olsun."

Ayşe Anne'nin haykırışıyla diğer sesler birbirine karıştı. Elimi Asya'mın yüzüne koyarak solgun yüzünde parmaklarımı gezdirip yanaklarına öpücükler kondurdum. Dudağının üzerindeki kanları parmağımla sildim ve öylece baktım.

Nefesin, nefesime karıştı be Asya'm. Nefesin, nefesim oldu. Ben şimdi nasıl nefes alırım? Bu hayatta sensiz nasıl güçlü olabilirim?

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Birkaç kişinin başımızda dikildiğini hissedince başımı kaldırarak onlara baktım. Doktor sedyeyi işaret ederek, "Son kontroller yapıldıktan sonra morga götürmeliyiz," dediğinde Asya'ma sıkıca sarıldım.

"Olmaz, orası çok soğuk, Asya'm üşür. Hem karanlıkta tek kalmaktan da korkar, onu bırakamam anlıyor musunuz? Onu bırakmam."

Omuzlarımdan sıkıca tutulduğum an başımı kaldırarak bana kızarmış gözlerle bakan Kemal'e baktım. "Boran, Asya bedenen yanında, ama ruhen o artık yok. Bu şekilde kalamazsın. Böyle yaparak hem kendine hem de bize acı çektiriyorsun. Ayşe Teyze'yi

görmüyor musun? O kadın, kızının bedenine bakarak daha fazla acı çekiyor, bunu ona yapma."

Asya'ma baktım. Öptüm, kokladım, sıkıca sarıldım. Kulağına eğilerek fısıldadım. "Sana, seni seviyorum demeyeceğim, çünkü bu söz benim sana olan sevgimin yanında hiç kalır. Bu kalp sadece seninle attı ve yine seninle atacak."

***

Eksik, fazlasıyla eksik hissediyordum kendimi. Annemi kaybettiğimde kendimi nasıl ortada kalmış gibi hissettiysem, şu an da aynı duyguları hissediyordum. Kalbimin yarısını Asya'mla birlikte mezara gömdüm. Diğer yarısı ise kızlarım için atmaya devam ediyordu. Bu kalpte başka hiç kimseye yer yoktu. İki gün önce karımı, sevdiğimi, kendi ellerimle mezara koydum. O mezara sevdiğimle birlikte kalbimi de gömdüm.

İçim parçalanıyor, ama hâlâ ayaktayım. Bu acıya nasıl katlanıyorum, bilmiyorum. Ben de alışabilecek miyim sevdiğimin yokluğuna? Her aklıma geldiğinde, evin her köşesinde onu aramaktan vazgeçecek mi gözlerim? Kalbimdeki ağrı, içimdeki ateş, bitecek mi?

Çok zor... İki gündür aklımı, kalbimi istila etmiş durumda. Yokluğu o kadar zor geliyor ki nefesimin kesildiğini hissediyorum. Nereye baksam sanki bir yerlerden çıkacakmış gibi... Asya'mı o mezara koyduktan sonra gözüme uyku girmedi. Diğerleri de benim gibiler. Ayşe Anne bir yandan torunlarıyla ilgileniyor, bir yandan da kızının yasını tutarak ağlıyordu. Kızlarım oldukça huysuzlaşmıştı. Annelerinin yokluğunun farkında gibiydiler. Merve, Kerem, Kağan, Sanem, Oğuz, Elif Abla ve Kemal... Sadece uyumak için evlerine gidiyor, sabahın erken saatlerinde yanımıza geliyorlardı.

Ömer, Asya'm kollarımda can verdikten bir saat sonra Zeliş'in ağlayarak odaya girmesi üzerine her şeyi öğrenmişti. Duydukları karşısında yataktan kalkmaya çalışmış ve dikişlerinin açılmasına yol açmıştı. Bu yüzden cenazeye de gelememişti ve bugün taburcu olacaktı.

Şu an arabada hızla eski depoma doğru ilerliyorum. Dün gece Kemal ve adamlarım, o adamın izini bulup, polislerden önce yakalamışlardı. Bana sabah haber verdikleri için fazlasıyla azarlamış, kimseye bir şey söylemeden evden çıkmıştım. Deponun önüne geldiğimde Kemal'in arabasının yanında durarak arabadan inip depoya ilerledim. İçeri girdiğimde adamlarımdan biri beni karşıladı.

"Adam nerede?"

"Arka tarafta, efendim."

Söylediği yere doğru ilerlediğimde o adamın sandalyeye bağlanmış olduğunu gördüm. Ben gelmeden önce Kemal, adamın yüzüne biraz renk katmıştı. Beni gördüğünde oturduğu yerden kalkarak yanıma geldi. "Biz de seni bekliyorduk."

Yüzüne ters ters bakarak, "Bana saatler sonra haber veren sensin!" dediğimde bakışlarını adama doğru çevirdi.

Adam, gülümseyerek bana baktıktan sonra, "Başın sağ olsun Boran," dedi.

İçimdeki öfkeyle hızlı adımlarla yanına giderek yumruğumu yüzüne geçirdim. Başı yana düştüğünde hızla bir yumruk daha attım. Çenesinden tutarak yüzüne baktığımda adam hâlâ gülümsüyordu.

"Sevdiğimi elimden aldığın gibi ben de senin canını alacağım. Seni yok edeceğim."

"Artık bana istediğini yapabilirsin, çünkü sen yaralı bir adamsın. Sen-"

Çenesini sıkarken tırnaklarım çenesine batmış, sözü yarım kalmıştı. Elimi çenesinden çekerek iplerini tek tek çözdüm. Herkes köşelere çekilmiş, sessizce bekliyordu. İpi açtığım an adamın yakalarından tutup, ayağa kaldırarak yumruklarımı art arda yüzüne geçirdim. Bana karşılık verip yumruğunu yüzüme geçirdiğinde, adamlarım silahını çıkartarak adama doğrulttular. Elimi kaldırarak, "İndirin silahları!" diye bağırdım.

"Yaptıklarının cezasını çekiyorsun!"

"Kimsin sen?"

"Ölümüne sebep olduğun adamın oğluyum."

"O yüzden mi en başından beri peşimizdesin? O yüzden mi karımın canını aldın?"

"İlk başta sadece seni yok etmekti amacım, ama sen, bana tuzak kurdun. Buralardan gittim, ama babamın ölümüyle kana kan dedim ve o güzel karının canını aldım. Pişman mıyım? Kesinlikle hayır. Babamın kanının bedelini, sevdiğin kadının kanıyla aldım."

Yakasından tuttuğum gibi duvara iterek boğazını sıkmaya başladım. Bu adamın canını almadan rahat edemezdim. Asya'mın katili ölecekti, ölmeliydi.

"Ben her şeyden vazgeçtim. Karım sayesinde karanlıktan kurtuldum. İnsanlara zarar vermedim, öldürmedim, kötü davranmadım. Geçmişi geride bırakarak, geleceğe baktım. Ama sen ne yaptın? Beni bu pislikten kurtaran kadınımı elimden aldın. Bir yılı aşkın süredir kimseye zarar vermedim. Kimsenin canını almadım. Nasıl olur da babanın ölümünden beni sorumlu tutarsın!" Elimi boğazından çektikten sonra suratına bir yumruk daha atarak yere düşmesini sağladım. Yüzüne doğru eğilip sinirle yakasından tuttum. "Babanın kim olduğunu söyle!"

"Gözlerim anneme benzer, ama onun dışında babama çok benzerim. Bana dikkatli bakarsan babamın kim olduğunu anlayabilirsin."

"Hasan Gençoğlu." Duyduğum isimle yumruğum havada kaldı.

"Anlamadım?"

"Babam, Hasan Gençoğlu."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

Moraran, kanayan yüzüne rağmen gülümseyerek yüzüme baktı. "Bu durumda dalga geçecek gibi mi görünüyorum? Sen ayakta uyumuşsun da haberin yok. Bir de tüm gerçekleri öğrendiğini sanıyorsun, yazık."

Neden bu kadar şaşırıyorum ki? Zaten geçmişim yalanlarla dolu değil mi? Hasan denilen adam hayatı, hayatımızı dağıtmadı mı? Babamın, annemin, Asya'nın babasının, birçok insanın ölü-

müne neden olan, hayatlarını dağıtan Hasan Gençoğlu. Şimdi de oğlu olduğunu söyleyen adam Asya'mı elimden aldı.

"Senin annen yüzünden babam annemi bırakıp gitmiş. Annem hamile olduğunu öğrendiğinde babama söylememiş ve beni yurt dışında doğurmuş. Ben on yaşındayken trafik kazasında hayatını kaybetti. O günden sonra babam varlığımdan haberdar oldu ve yanıma geldi. Bana bir ev verdi ve benimle ilgilenecek kişileri yanımda bırakarak gitti. Beni yanına almasını söylediğimde evli olduğunu, beş yaşında bir oğlu olduğunu söyledi. Beni sürekli arar, yılda en az iki defa da yanıma gelirdi. Yirmi yaşlarımdayken senin annenin öldüğünü duydum. Birkaç ay sonra babam yanıma gelerek bana tüm gerçekleri anlattı ve intikam alacağını, zarar görmemem için Türkiye'ye gelmememi söyledi. Sen orada oğlu rolünde o kadar düşmanla savaşırken, ben Amerika'daki şirketle ilgilenip rahat bir hayat sürüyordum. Ama Asya hayatınıza girdiğinde her şey değişti. O kız senin aklına, kalbine girerek gözünü açtı. Böyle olacağını tahmin etmemişti babam. Ben de babama destek olarak planlı bir şekilde mallarına el koyma kararı aldım. Seninle birlikte Asya'nın da hayatını yok edecektim," dedikten sonra duvardan destek alarak ayağa kalktı. Duyduğum şeyler dengemi bozmuştu. Ben nasıl bir oyunun içindeydim böyle? Ayağa kalkarak karşısına dikildim. Canını almadan önce her şeyi anlatmalıydı. Tüm bu planları, pislikleri bilmeliydim.

"Devam et."

"Ah, tabii ki ölmeden önce senin bu şaşırmış, acınası suratını görmek harika. Asya, sana olayları anlattığında mallarına el koyamadım, ama seni vurmayı başardım. Ölsen umurumda bile değildi, ama babam bu konuda beni fazlasıyla azarladı, çünkü ölümün bu kadar kolay olmayacaktı. Beni barda bulduğunda bile tanımadın, benim hakkımda hiçbir şey öğrenemedin, çünkü adamlarından en iyileri benim adıma çalışıyordu. Daha sonra o kız sayesinde gerçekleri öğrendin ve bu işten çekilerek kendine yeni bir hayat kurdun. Karını arayıp onu korkutmak gerçekten çok güzeldi. Babam bu olaylardan sonra benim yanıma geldi. Biz, seni yok edecekken, sen babamın namını yok ettin. Kendini tekrar ayakta tutmak,

senden intikam almak için çabalarken öldürüldü. Ben de can alacaktım, ama senin canını değil. Plan yaptım ve sabırla bekledim. Senin canını acıtmanın tek yolu, o güzel karının canını almaktı. Size sürpriz yaparak yılbaşı gecesini seçtim. Hedefim karındı, ama karşıma arkadaşın çıkınca önce onu vurdum. Ardından o güzel karına kurşunları sıktım. Hiç acımadan, korkmadan, düşünmeden tetiğe bastım."

"Kes sesini!"

"O güzel karının canının yandığını görebiliyordum. Dizlerinin üzerine düştüğünde o güzelliğe yazık ettiğim için bir an üzülsem de babamın kanı yerde kalmadığı için umursamadım. Nasıl olsa sana en büyük darbeyi-"

"Kes sesini, anladın mı kes!" Sinirle yumruğumu yüzüne geçirerek yere yatırıp vurmaya devam ettim. "Siz, benim hayatımı yok ettiniz, siz ikiniz sevdiklerimi elimden aldınız. Nasıl bu kadar acımasız, duygusuz, kalpsiz, olabiliyorsunuz! Asya'm daha on dokuz yaşındaydı. Üstüne titrediği, kıyamadığı iki kızı vardı. O anneliği yeni tatmıştı. Nasıl yaptın bunu, nasıl kıydın Asya'ma! Hesabın benimleydi, onunla değil!"

Kolumdan çekilmemle beni tutan kişiye de yumruk attım. Kemal, yumruğun etkisiyle geriye doğru sendelediğinde, umursamadan belimdeki silahı çıkardım ve o pisliğe doğrulttum.

"Boran, eğer o tetiğe basarsan, senin için her şey biter. Sen, eski Boran değilsin. Seni hapse attıklarında kızlarına ne olacak? Annesiz kaldılar, bir de babasız mı kalsınlar?"

"Sus Kemal!"

"İndir silahını Boran. Kendi hayatını da kızlarının hayatını da zindana çevirme. Kızların büyüyüp, 'babamız nerede' diye sorduklarında; adam öldürdü, o yüzden hapse girdi mi diyelim? Asya yaşasaydı, buna engel olurdu. Eski haline dönmeni istemezdi. Senin her hakaretine, her kötülüğüne katlanarak yanında kaldı ve seni o karanlığından, aydınlığa çıkarttı. Tetiğe basarsan Asya'ya ihanet etmiş olacaksın!"

"Kes sesini, anladın mı kes!"

"Yanlış bir şey yapmadan önce hemen silahınızı indirin!"

Duyduğum sesle birlikte arkama baktığımda, polislerin etrafımı sardığını gördüm. Bakışlarımı tekrar önüme çevirip bir adım daha atarak yerde yatan pisliğe doğru yaklaştım.

"Boran Bey, lütfen silahınızı indirin ve suçluyu adalete teslim edin."

"Sizin adaletiniz suçluları içeride beslemekse kalsın. Benim adaletimde, suçlulara rahat bir hayat yaşatmak yoktur," diyerek tetiğe bastım.

***

Bir Yıl Sonra

Bazen susmak, çığlığımızın sessiz halidir. İnsanlara iyi olduğunu güçlü olduğunu göstermek için sussan da içinde kopan fırtınayı bir tek sen bilirsin. Asya'sız kalalı bugün tam bir yıl oldu. Asya'mı unutmak mı? Asla... Sadece yokluğuna alıştım. Her özlediğimde kızlarımı öpüp koklayarak, ona olan özlemimi bastırmaya çalışıyorum.

Arabayı park ettikten sonra dikiz aynasından güzeller güzeli kızlarıma baktım. İkisi de ellerindeki bebekleriyle oynuyorlardı. Arabadan inip arka kapıyı açarak ikizlere gülümsedim.

"Evet kızlar geldik," dedikten sonra Serra'nın kemerini açıp, atkısını boynuna dolayarak arabadan indirdim. Diğer yolcu koltuğuna geçerek Berra'nın da kemerini çıkartıp arabadan indirdikten sonra ikisinin de elini tuttum. İkizler on aylıkken yürümeye başlamışlardı ve şu an on beş aylıklardı. Yerde kar olduğu için kızlarım zorlansalar da pes etmeden yürümeye devam ediyorlardı. Benim gibi, soğuk havayı seviyorlardı. Dar yolda yürümeye devam ederken, Berra'nın elimi sıkmasıyla bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Ne oldu güzel kızım?"

"Özledim."

Peltek konuşmasıyla gülümsedim. "Ben de çok özledim. Onun da bizi özlediğine eminim." Önüme dönerek yolumuza devam ettim. Attığım her adım, kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Sevdiğimin yanına gelince gülümsedim. Taşın köşesindeki karları silerek oturup, elimi 'Asya Kara' yazan taşın üstünde gezdirdim. Artık soyadımız Kara'ydı.

"Güzelim, biz geldik. Berra ve Serra, seni çok özlediler. Tabii ben de seni çok özledim," dedikten sonra ayakta durmuş, annelerinin mezar taşına bakan kızlarıma baktım. "Kızlar, annenizle konuşmak ister misiniz?"

Berra hemen eğilip taşı öptü ve elini taşın üstüne koydu. Serra da ikizine bakıp aynı şeyleri yaptıktan sonra birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Seviyorum," kelimesi dışında, söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Ardından Berra ve Serra birbirlerine bakarak başlarını önlerine eğdiler. Annelerinin fotoğraflarına bakıp ona sürekli bir şeyler anlatıyorlardı. Henüz konuşmaları çok net olmadığı için çoğu zaman annelerine anlattıkları şeyleri anlamıyordum. İkisinin ellerinden tutarak karşıma gelmelerini sağladım. Berra sırtındaki çantayı çıkartarak yanıma bıraktı.

"Güzel anneniz de sizi çok seviyor, hem de kocaman seviyor. Sizlere her zaman söylediğim gibi, sizler anneniz için çok ama çok değerliydiniz. Anneniz sizin hep yanınızda."

"Burada." Serra'nın, elini kalbinin üzerine koyarak söylediği söz üzerine, Berra da elini kalbine koyarak bana baktı. Ben de elimi kalbime koyarak gülümsedim. "Evet canlarım, anneniz hep kalbimizde ve hep orada kalacak."

Yakınımda hissettiğim hareketlilikle başımı kaldırıp gelene baktım. Kızlar, anında bacaklarına sarılarak, anlamadığımız bir şeyler söylemeye başladı. Elindeki çiçeği mezarın üzerine bırakarak kızlarımı kucağına aldı ve Asya'ma döndü.

"Seni çok özledik güzellik. Bize bu kadar güzel kızlar bırakıp ortadan kaybolduğun için sana ne kadar kızmaya çalışsam da beceremiyorum. Sen her zaman bizimlesin, bunu biliyorum. Yeğenlerim sana benzedikleri için senin de hep yanımızda olduğunu hissediyorum. Neyse, çok çene çalmadan yeğenlerimi alıp arabaya geçsem iyi olacak, çünkü üşümeye başlamışlar. Dengesiz koca-

nın da seninle konuşacakları vardır. Görüşmek üzere benim güzel kardeşim," dedikten sonra gülümseyerek birkaç saniye bana baktı. Ardından arkasını döndü ve hep birlikte yanımdan uzaklaştılar.

Mezarın üzerine birikmeye başlayan karları avucumun içine alarak sıktım. "Asya'm, senden sonra hayatımızda çok şey değişti, ama bir tek kalbimdeki yerin değişmedi. Tam tersine, kalbime daha çok işledi sevgin. İşten, çocuklardan dolayı uzun bir süre senin ziyaretine gelememiştim, affet beni." Kısa bir süre susup, soğuk havayı içime çektim.

"İki ay önce Zeliş ve Ömer nişanlandılar ve bu yaz düğünleri olacak. Nişan günü herkeste buruk bir gülümseme vardı, çünkü sen yanımızda yoktun. O gün Kağan yanında bir kızla geldi ve kız gerçekten aklı başında birine benziyordu. Sevgili değiller, ama kızın bakışlarından Kağan'ı sevdiği belli oluyor. Eminim ki zamanı geldiğinde Kağan da o kızı sevecek. Ahmet hâlâ kendi halinde, dersleriyle ilgileniyor. Merve ve Kerem de iyiler, merak etme. Ayşe Anne ve Ahmet ise evde kalmayı tercih edip, daha sonra geleceklerini söylediler. Ayşe Anne sayesinde kızlarım gayet iyi bir şekilde büyüyorlar. Beni kırmayıp yanımızda kalmayı kabul etmesi hepimiz için çok iyi oldu. Unutmadan, sana bir güzel haberim daha var, Sanem'in hamile olduğunu söylemiştim, ama cinsiyeti belli değildi. Artık belli oldu; oğulları olacak."

Yüzüme düşen kar tanesiyle, başımı gökyüzüne çevirdim. "Sinan Gençoğlu, senin taktığın isimle mavi gözün duruşması görüldü. Babası gibi birçok pisliğe bulaştığı ortaya çıktı. Müebbet hapis cezası alması için tüm pisliklerinin ortaya çıkmasını sağladım ve aldı da. Kızlarım için, senin için, o adamı öldürmesem de sakat kalmasını sağladım. Bundan pişman mıyım? Hayır... Yaptığımdan zerre kadar pişman değilim. Neyse, olayların özeti böyle güzelim. Her geldiğimde olayları sana anlatmak bana iyi hissettiriyor. Seni o kadar çok özlüyorum ki bazen bu özlem kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Erkekler âşık olmaz diyorlar. Diğer erkekleri bilemem, ama ben sana öyle bir âşık olmuşum ki sevgimi tarif edecek bir şey bulamıyorum."

Berra'nın yanıma bıraktığı çantayı elime alıp fermuarını açа-

rak, içindeki defteri çıkartıp gülümsedim. Bu, Asya'mın vurulmadan saatler önce bizim için hazırladığı, daha doğrusu yazdığı yılbaşı hediyesiydi. Asya'm öldükten sonra odama kimsenin girmesini, Asya'mın eşyalarına dokunmalarını istememiştim. Ayşe Anne de eşyaların hiçbirine karışmamış, sadece Asya'ma ait tüm eşyaları toplayıp bir kutuya koyarak gardırobun içine yerleştirmişti. Elimdeki bu defter de o kutulardan birinin içindeydi. İki gün önce gece yarısı Asya'm aklıma geldiğinde uykudan uyanıp giysi dolabını açarak eşyalarına bakmıştım ve işte o zaman bu defteri hatırlayabilmiştim. O zamana kadar okumamıştım zaten ve onun yanında okumak istediğime karar vermiştim.

"Geç oldu, ama defterin şimdi elimde. Bakalım kızlarımız ve benim için neler yazmışsın." Defterin ilk sayfasını açarak sesli bir şekilde okumaya başladım.

'Zaman öyle bir geçiyor ki geçmişe bakınca birçok şeyi geride bıraktığımızı görüyorum. Çektiğimiz bütün acılar, akıttığımız gözyaşları, geçmişte kalmış olsa da aklımıza kazınmışlar. Silip atamıyoruz bu geçmişi, sadece bunlara alışarak yaşamayı öğretiyor hayat bize.

Nereden nereye derler ya, aynen öyle. Seninle nereden nereye geldik. İlk tanıştığımızda senden nefret etmiş, korkmuştum. Nereden bilebilirdim ki nefret ettiğim adama âşık olacağımı ve onun çocuklarının annesi olacağımı...

Yaşadıklarımızı düşününce kaderin bizi bir araya getirdiğini görebiliyorum. İkimiz de birbirimizin alın yazısıydık. Seni sevmekten, karın olmaktan asla pişman olmadım. Sen, benim kalbim, nefesim, hayatımsın... Aslında yazacak o kadar çok şey var ki, ama bu sayfalar düşüncelerimi yazmaya yetmez.

Berra ve Serra. Canlarım, annelerinin en değerli varlıkları. Sizleri kucağıma ilk kez aldığımda o kadar küçük ve masumdunuz ki size dokunmaya, öpmeye korkmuştum. O güzel cennet kokunuzu içime doyasıya çekmiştim. Hâlâ cennet gibi kokuyor, insana huzur veriyorsunuz. Babanız ve ben sizi çok seviyoruz. Arkanızda sizi seven kocaman bir aileniz var.

Bu hayatta sizi kötülüklerden, üzüntülerden uzak tutmam

imkânsız, çünkü bu hayat bize birçok şeyi bir arada yaşatıyor, ama anneniz olarak hep yanınızdayım. Elimden geldikçe sizi kötülüklerden uzak tutmaya çalışacağım.

Rahat, huzurlu, mutlu ve bir arada olduğumuz ilk yılbaşı. Babanıza ve size, hediye olarak bu anı defterini vermek istiyorum. Yıllar geçse bile açıp okuyarak şuanki düşüncelerimi bileceğim ve bileceksiniz.

Boran'ım, Berra'm, Serra'm...

Hayatıma girerek aldığım en güzel ve en değerli hediye oldunuz. Üçünüz de yaşama sebebim, nefesim olduğunuzu asla unutmayın. Boran'ım, bana duyduğun sevginin hep 'seni seviyorum' kelimesinden daha fazla olduğunu ve bu cümlenin yetersiz kaldığını vurgulardın. Ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyorum, çünkü benim sana ve kızlarıma olan sevgimin tarifi yok.

Boran'ım ve iki güzel meleğim, sizler benim kalbimsiniz...

Karın ve dünyalar tatlısı iki kızının annesi...

Defteri kapatıp, bakışlarımı mezar taşına diktim. Bir yıl önceki anılar gözümün önünde canlandığında, kalbimin sızladığını hissettim. Asya'mın vurulması, beyaz elbisesinin kana bulanması... Düzensiz atan kalbine rağmen, gözlerini açıp bana son vedasını yapışı... Hâlâ aklımda, hâlâ kalbimde... Gözlerimden akan yaşı silerek Asya'mın adı yazılı olan taşa dokundum.

"Canım, bir tanem, sevdiğim, aşkım... Hayatıma girmeseydin, o adamla anlaşmasaydın belki şu an hayatta olurdun, ama senin de söylediğin gibi, biz birbirimizin kaderiydik. Sen benim meleğimsin. Hayatıma girip beni karanlıktan çıkarttın. Öfkeyle körleşmiş gözlerimi açarak gerçekleri görmemi sağladın. Sen, buz tutmuş kalbimi, güneş kadar sıcak kalbinle ısıttın. Sen, kanayan yaralarıma merhem oldun. Ama ben ne yaptım? Benim yüzümden sürekli zarar gördün, sürekli acı çektin. Geçmişim seni de esir aldı ve ölümüne sebep oldu. Kendimi suçluyorum, çünkü seni bu kötülüklerden koruyamadım, sana sahip çıkamadım. Çevremizi saran kara bulutları dağıtamadım.

Başını göğsüme her yasladığında, nefesim dolansın isterdim

boynunda. Lavanta kokunu doyasıya içime çekmek isterdim. Güzelim... Gözlerim, gözlerini sevdi, o ışık saçan gözlerini, o masum yüreğini... Dudaklarım koynunu sevdi be güzelim... Keşke seni ne kadar çok sevdiğimi her fırsatta söyleseydim, ama yapmadım, yapamadım.

Sen, bana yaşama sebebim, nefesim derdin. Bak, nefesimsin dediğin adam yüzünden nefesin kesildi. Nefesim, nefesine nefes katsın istedim, ama olmadı. Seni nefessiz bıraktım sevdiğim.

Sen, bana iki güzel kız bıraktın. Anneleri gibi güzel, masum iki melek... Ayaktaysam, güçlüysem, kızlarım için, onları korumak için... Ben, yalan hayatım yüzünden baba sevgisi görmedim, bilmedim. Kızlarım baba sevgisi nedir bilecekler, hissedecekler. Her fırsatta senin kızlarımızı ne kadar çok sevdiğini, o masumluğunu anlatıyorum. Yıllar geçse de seni, seninle yaşadıklarımızı hep anlatacağım.

Şimdi gitme vakti sevdiğim. Bizim savaşımız, mutluluğumuz buraya kadarmış, ama sevdamızı, aşkımızı hep kalbimde yaşatacağım.

Biz;

Ferhat ile Şirin,

Leyla ile Mecnun,

Aslı ile Kerem olamasak da Asya ile Boran olduk..."

- SON -